

[Thanh Xuyên Chi Dận Tộ] Đại Thanh Đệ Nhất Hoàn Khố

Contents

[Thanh Xuyên Chi Dận Tộ] Đại Thanh Đệ Nhất Hoàn Khố	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	81
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	94
25. Chương 25	100
26. Chương 26	105
27. Chương 27	110
28. Chương 28	114
29. Chương 29	120
30. Chương 30	125
31. Chương 31	131
32. Chương 32	136
33. Chương 33	140
34. Chương 34	146
35. Chương 35	151
36. Chương 36	157
37. Chương 37	164
38. Chương 38	170
39. Chương 39	181
40. Chương 40	192

41. Chương 41	202
42. Chương 42	212
43. Chương 43	219
44. Chương 44	226
45. Chương 45	232

[Thanh Xuyên Chi Dân Tộ] Đại Thanh Đế Nhất Hoàn Khố

Giới thiệu

Nội dung chính: Thanh xuyên truyền kỳDiễn viên: Dân Tộ phối hợp diễn: Khang Hy Dân Chân, Dân Trinh, Dân Tườn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuyen-chi-dan-to-dai-thanh-de-nhat-hoan-kho>

1. Chương 1

1.

“Lưu Vân Hạo! Mày lặp lại lần nữa cho ông!”

Gương mặt nho nhã tuấn tú của Lâm Trạch bởi vì phần nộ mà có hơi vằn vẹo, ngón tay chỉ vào Lưu Vân Hạo chậm rãi cung lại thành quyền, mặt nổi gân xanh.

Thanh niên tên Lưu Vân Hạo đang ngồi trên salon hút thuốc, hơi cúi đầu, tóc mái xõa dài che xuống đôi mắt có vẻ hơi chán chường, anh ta giống như hoàn toàn không thấy nắm tay của Lâm Trạch, ánh mắt rơi vào vách tường rộng thủng trước mặt, thanh âm uể oải: “Xin lỗi. Em không phải không yêu A Mạt, em chỉ là mệt mỏi.

“Em muốn tìm người có thể cùng em thống khoái đi vũ trường, thống khoái nhảy nhót, cùng nhau leo núi xem mặt trời mọc, đi bờ biển lướt sóng, đi công viên trò chơi ngồi xe lượn, đi vòng quay chọc trời. Em thích trượt tuyết, thích nhảy bungee, thích nhảy dù...

Thế nhưng bảy năm, suốt bảy năm nay nơi em lui tới nhiều nhất là bệnh viện, hện hò cũng chỉ ở trong nhà hoặc công viên, thỉnh thoảng thân thể em ấy lý tưởng mới có thể ra ngoài xem phim, bắt quá không thể xem phim kinh dị, không thể xem phim hành động, không thể xem phim hài cũng không thể xem phim trinh thám....

Bảy năm, nhân sinh có mấy lần bảy năm? Anh hai, em thật sự mệt rồi...”

Lâm Trạch thật sự không nhịn được nữa, giáng một quyền lên mặt đối phương: “Đừng nói giống như mày có bao nhiêu thiệt thòi vậy! Thân thể của Tiểu Mạt không tốt từ ngày đầu tiên không phải mày đã biết sao? Ban đầu mày nói như thế nào!”

Anh xốc cổ áo của Lưu Vân Hạo lên, lại một quyền giáng xuống.

Thiếu niên thanh tú vốn giống như đang xem trò vui ngồi bên cạnh Lưu Vân Hạo nhảy dựng lên, ôm cổ Lâm Trạch: “Có chuyện gì không từ từ nói được sao? Đánh người là thế nào chứ?”

Lâm Trạch lập tức đẩy đối phương ra: “Liên quan gì đến mày? Cút ngay cho khuất mắt ông! Cẩn thận cả mày ông cũng đánh!”

“Anh hai.” Một giọng ôn hòa vang lên: “Đừng đánh.”

Động tác của Lâm Trạch dừng lại giữa không trung, miễn cưỡng vẽ ra một nụ cười, nói: “Tiểu Mạt, việc này em chớ xen vào, anh hai nhất định sẽ lấy lại công bằng cho em!”

Lâm Mạt thở dài: “Anh hai, người không nên xen vào là anh mới đúng?”

“Tiểu Mạt!”

Lâm Mạt không để ý tới đối phương, hướng về phía Lưu Vân Hạo, nụ cười vẫn ôn hòa như vậy nhưng không khỏi lộ ra một chút đắng chát: “Vân Hạo, là em liên lụy anh...”

Lưu Vân Hạo giữ nguyên tư thế vừa rồi khi bị Lâm Trạch đánh, ngồi trên salon, môi mím thật chặt không nói lời nào.

Lâm Mạt cũng không thể nói tiếp, sau một hồi yên lặng mới phát hiện nụ cười trên mặt mình từ sớm không biết đã rơi ở đâu, vừa định kéo ra một cái, bất quá bắp thịt trên cơ mặt có hơi cứng ngắc. Lâm Mạt thử vài lần mới miễn cưỡng cử động khóe miệng, chỉ là giọng nói có hơi khàn: “Nhà này... em nán lại thêm vài ngày, đợi khi em dọn đi rồi sẽ nhờ anh hai đến báo cho a. Đây là chúng ta hôn tiền cùng mua, anh... đừng cự tuyệt, tốt xấu cũng coi như lưu lại kỷ niệm...”

“... Được.”

“Vây... vây...” Lâm Mạt lại mở miệng thêm vài lần nhưng không nhớ ra còn gì phải nói, tay cậu có điểm mềm, hàm răng có hơi run: “Vây... Vây cứ như thế?”

“Cứ như thế thôi.”

Lưu Vân Hạo đứng lên, thẳng tắp đi ra ngoài, thiếu niên anh ta mang đến nghe được tiếng đóng cửa mới kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo, đến trước cửa lại xoay người, ngượng ngùng gật đầu chào: “Xin lỗi, xin lỗi!”

Sau đó cũng rời đi.

Lâm Mạt nhìn nụ cười sáng lạn của đối phương, trái tim chợt đau đến lợi hại, có thể thống khoái khóc, thống khoái cười, thống khoái ca hát, thống khoái nhảy nhót sao?

Làm sao có thể không muốn...

“Tiểu Mạt, em không sao chứ?”

Lâm Mạt nhanh chóng hoàn hồn, mỉm cười nhàn nhạt: “Lại có thể có chuyện gì?”

Lâm Trạch mở miệng muốn nói rồi lại nhin xuống: “Tiểu Mạt, em yên tâm, anh tuyệt đối không cho phép cái thằng mặt người dạ thú kia sống được thoải mái!”

Lâm Mạt lại lấy một cái thẻ ra đặt lên bàn: “Anh, nếu như em... anh giúp em đưa tấm thẻ này cho anh ấy, mặt mã là sinh nhật của anh ấy.”

Lâm Trạch mở to mắt: “Tiểu Mạt!”

“Anh ấy có rất nhiều nơi muốn đi, rất nhiều thứ muốn chơi, số tiền này tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng có thể duy trì anh ấy chơi đùa vài lần. Em đã làm chậm trễ bảy năm của anh ấy, đây coi như một chút đền bù...”

“Tiểu Mạt!” Lâm Trạch giận dữ đến phát cười: “Ông đây đã làm anh em với em hai mươi mấy năm, vậy mà không biết em con bà nó là một thánh phụ!”

Lâm Mạt cười khổ nói: “Đây không phải là thánh phụ, đây là điểm mấu chốt cơ bản trong quan hệ giữa người và người. Lúc chúng em bắt đầu em đã nói là em không thương anh ấy, nếu anh ấy có người mình thích lúc nào cũng có thể nói với em, em sẽ tác thành cho anh ấy. Bảy năm rồi, em hiện tại vẫn là... không thương anh ấy.”

Anh ấy một lòng một dạ chăm sóc em bảy năm, em không thương anh ấy nhưng vẫn đem anh ấy trở lại bên cạnh bảy năm. Trước đây em còn có thể ỷ vào anh ấy cam tâm tình nguyện để tự gạt mình, hiện tại anh ấy thật vất vả mới tìm được người mình thích, anh hai, chúng ta không thể ích kỷ như vậy...”

Thân thể yếu ớt, trái tim tàn phá, nào chỉ là không thể bồi đối phương nhảy dù, trượt tuyết, thậm chí lên giường cũng...

Một người như cậu lấy tư cách gì yêu người khác? Có tư cách gì để được yêu? Có tư cách gì đem một người hoạt bát như thế buộc bên cạnh mình?

Bảy năm, đã quá lâu.

“Tiểu Mạt!”

Lâm Mạt thực sự đã không còn sức nói thêm gì, chỉ cười: “Anh hai, em đói bụng rồi, ai đi Ngũ Phúc Trai mua cho em chén cháo có được không?”

“Em!” Lâm Trạch nổi giận dưng dưng rồi đi: “Ông đây mặc kệ chuyện phá hại của hai đứa, tùy em đấy!”

Lâm Mạt nhìn cánh cửa đóng sầm lại, thân thể vẫn cố căng lên trong nháy mắt suy sụp xuống...

“May là anh... không yêu em, may là, em cũng... không thương anh.”

Không thương sao? Không thương nha...

Lâm Mạt che ngực, ngồi trên sofa cuộn thành một đoàn.

Bảy năm nâng đỡ trong hoạn nạn, tuy rằng không đem chữ ‘yêu’ đặt bên miệng, thế nhưng yêu hay không yêu nào phải chỉ nói ra mới có thể tính...

Bãi đỗ xe tầng hầm.

“Hạo ca, hạo ca, anh đi nhanh như vậy làm gì, đợi em một chút!”

Lưu Vân Hạo dừng bước, mặt không biểu tình: “Tự cậu về đi.”

Thiếu niên ngạc nhiên: “A?”

Lưu Vân Hạo mạnh mẽ xoay người, thất thố quát: “Tôi nói cậu rút đi! Cậu nghe không hiểu sao! “

Lúc này thiếu niên mới phát hiện đối phương đôi mắt đỏ rực, lắp bắp nói: “Hạo ca, anh không sao chứ!”

Lưu Vân Hạo chợt quát: “Cút!!!”

“Được, em rút, em rút!” Thiếu niên nhổ ra một bãi nước bọt, xoay người bỏ đi, thấp giọng mắng: “Thần kinh!”

Lưu Vân Hạo xoay người đâm mạnh vào tường, bàn tay truyền đến ci đau đớn, anh lại giáng thêm một quyền —— chút đau đớn ấy làm sao đủ, làm sao đủ!?

Một đấm dùng sức hơn một đấm giáng lên tường, một lát sau vách tường đã dính máu loang lổ, trong miệng của người kia cũng phát ra tiếng nức nở như dã thú bị vây nhốt, thống khổ lại bất lực.

Một bàn tay lặng yên đặt lên vai anh, Lưu Vân Hạo đỏ mắt quay đầu lại, bỗng thấy một gương mặt lạnh lẽo.

Lâm Trạch đưa qua một tấm chi phiếu: “Cậu làm rất tốt.”

Đáp lại anh là một nắm đấm mạnh mẽ còn dính máu, một đấm này vô cùng ác độc, Lâm Trạch trực tiếp bị đánh bay, cảm giác hàm răng cũng lỏng đi, còn chưa kịp đứng dậy đã bị người đè xuống, cơn mưa bạo lực theo sau mà đến: “Kể có tiền các anh, con mẹ nó có phải cho rằng cái gì cũng có thể mua bằng tiền không?!”

Lâm Trạch giữa lúc không hề phòng bị bất ngờ chịu đánh mấy quyền, rốt cục cũng tìm được cơ hội đánh trở lại, thuận thế lật người lên trên, nhắm vào mặt đối phương mà đánh xuống, tức giận mắng: “Ban đầu là do ông dùng tiền mướn mày chiêu cổ em ấy, con mẹ nó, ông có cho mày thích Tiểu Mạt sao?”

Lâm Trạch cũng đồng dạng là tràn đầy oán giận không chỗ phát tiết, trực tiếp đè Lưu Vân Hạo xuống đánh không nương tay: “Con mẹ nó, mày yêu thì yêu đi, dựa vào cái gì khiến Tiểu Mạt cũng động tâm? Không có mày, Tiểu Mạt cũng không đến mức chỉ mới vài năm đã chóng không nổi nữa!”

Cơ thể Lưu Vân Hạo bỗng nhiên giống như bị rút cạn sức lực, giơ tay lên che mắt, nằm dài trên mặt đất tùy tiện để nắm đấm của Lâm Trạch giáng lên người, một chút phản ứng cũng không có.

Nếu như, muốn không yêu liền thật sự có thể không yêu thì tốt biết bao nhiêu...

Lâm Trạch đánh không nổi nữa, tránh ra ngồi bệt xuống đất, qua một hồi mới thấp giọng nói: “Bác sỹ không phải nói có 50% giải phẫu thành công sao? Chờ em ấy khỏe rồi tôi lại phụ trách kéo em ấy về cho cậu, có được chưa?”

Lưu Vân Hạo vẫn ôm mặt, trong giọng nói giấu không được sự ghen ngào: “Anh nói đúng, em không nên thích A Mạt, lại càng không nên khiến A Mạt cũng thích em. Đầu là em hại em ấy.”

Lâm Trạch cúi đầu đốt thuốc, yên lặng hút vài hơi rồi nói: “Anh giận quá nói bậy, cậu đừng giữ trong lòng. Anh cũng sớm biết như vậy nhưng vẫn trầm chấp nhận hai đứa đó thôi... anh thấy Tiểu Mạt cười rất vui vẻ, khi ở cùng cậu thằng bé rất vui vẻ, cảm ơn cậu.”

Lưu Vân Hạo mím chặt môi, không nói lời nào.

Lâm Trạch nói: “Không phải anh đây tuyệt tình, Tiểu Mạt biết thời gian của mình còn lại không nhiều lắm, luôn cảm thấy có lỗi với cậu, lại sợ nó đi rồi cậu luẩn quẩn trong lòng... Bác sỹ nói thằng bé tâm tư quá nặng, thân thể căn bản không điều dưỡng được đến trình độ có thể giải phẫu, nếu tiếp tục như vậy một chút hy vọng cuối cùng cũng không còn...”

Hơn nữa, người thằng bé không buông xuống được nhất là cậu, nếu nhờ có chuyện gì... anh hy vọng thằng bé có thể đi được bình an thanh thản... Cậu đừng lo lắng Tiểu Mạt không chịu được, suốt một tháng nay anh vẫn luôn chuẩn bị tâm lý cho nó, thằng bé đã sớm ổn định...”

Lưu Vân Hạo thảm thiết nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, van cầu anh đừng nói nữa có được không?”

Lâm Trạch nhét chi phiếu vào túi người bên cạnh, nói: “Cầm đi! Tiểu Mạt muốn cậu có thể sống cuộc sống mà mình thích, cậu không phải thích leo núi, nhảy dù, lướt sóng, nhìn khắp non sông sao? Cầm đi, cầm đi...”

Chậm rãi đứng lên, đi về phía cửa.

Ở phía sau anh, Lưu Vân Hạo chậm rãi co người thành một đoàn, khóc như trẻ con.

“A Mạt... Ô ô... A Mạt... A Mạt... Ô... A Mạt...”

Cách đó không xa, Lâm Mạt ôm ngực tựa vào cột trụ, nghe tiếng nước nở không chút ý nghĩa của Lưu Vân Hạo, nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất...

Nếu như... nếu như trên thế giới này, thật sự có thần...

Xin cho con sống sót...

Van cầu ngài, hãy để con sống sót...

2. Chương 2

2.

“Lão Lục, đừng chết...”

Thanh âm mơ hồ phảng phất từ nơi rất xa truyền đến, Lâm Mạt chậm rãi mở mắt, thế giới trước mắt sáng choang một mảnh, không thể thấy được rõ ràng.

Cả người vừa đau vừa ngứa, khí lực cử động một ngón tay cũng không có, thế nhưng Lâm Mạt vẫn rất cao hứng, bởi vì sự đau đớn rõ ràng nói cho y biết, y còn sống, thật sự còn sống.

Anh hai, Vân Hạo, còn có thể gặp lại mọi người thật tốt...

Cảnh tượng trước mắt chậm rãi rõ ràng, trong lòng Lâm Mạt dâng lên nghi ngờ: Nóc giường gỗ chạm rồng hoa văn mây nước, bình hoa gốm sứ men rạn, móc treo màn trướng ba tầng điêu khắc bách thú, còn có từng tầng vải sa mông lung rũ xuống... Đây là cái quý gì? Y không phải đang ở bệnh viện sao?

“Lão Lục...” Lần này thanh âm rõ ràng vang lên bên tai.

Lâm Mạt nghiêng đầu, ánh mắt đặt lên hai bàn tay đan xen bên thành giường, nhất thời sửng sốt —— khoan nói đến việc ai là ‘Lão Lục’, hai bàn tay trắng trắng mềm mềm bé xíu này lại là việc gì đây? Vì sao một trong số đó lại giống như sinh trưởng trên người y?

Ánh mắt men theo cánh tay kia rơi vào một cái đầu trọc phân nửa bóng lưỡng —— đuôi sam?

Y xác nhận lại tình trạng thân thể của mình, không ai dám vui đùa với y như vậy, cho nên... y là mượn xác hoàn hồn?

Sự vui vẻ nhảy nhót trong lòng trong nháy mắt lạnh xuống, bởi vì trong người có bệnh tim bẩm sinh, Lâm Mạt đã quen trong thời gian cực ngắn giữ lại tỉnh táo cho dù trước mặt có xảy ra biến cố gì, chỉ qua một giây lạng lẹ Lâm Mạt đã rõ ràng, không một tiếng động cười khổ. Mà thôi mà thôi, giải phẫu thất bại đều là việc trong dự liệu rồi không phải sao?

Thế nào đi nữa, hậu sự cũng đã thu xếp xong xuôi.

Thế nào đi nữa, cần phải thương tâm cũng đã thương tâm rồi.

Thế nào đi nữa, cho dù có giải phẫu thành công, y cũng chỉ sống được thêm năm ba năm ...

Lâm Mạt hai mắt vô định nhìn lên, đôi mắt khô đến lợi hại, một giọt lệ cũng không nhỏ xuống được.

“... Không được chết, Trầm không cho người chết!” Ngôn ngữ vốn vô cùng cảm động nhưng lại mang theo mấy phần hận ý, mấy phần ngoan tuyệt, đem Lâm Mạt từ trong tình tự trống rỗng kéo về.

Trầm?

Lâm Mạt lần nữa cảm nhận được khí thế áp bách, rõ ràng chỉ là một hài tử sáu bảy tuổi, tiếng nói còn mang theo non nớt thể nhưng ngữ điệu lại cực kỳ trầm ổn, hơn nữa còn mang theo sự khí phách của kẻ nhiều năm thân cư cao vị.

Trầm... lẽ nào là Đế vương cổ đại, mới sáu bảy tuổi đã uy nghiêm như vậy?

Thanh triều, Đế vương sáu bảy tuổi, là ai?

Lâm Mạt cười khổ, bởi vì bệnh tim bẩm sinh này nên y rất ít tiếp xúc với bên ngoài, từ nhỏ đều mời gia sư dạy dỗ tri thức cơ sở, sau lại do hứng thú mới tự học Quốc ngữ và Lập trình máy tính. Mặc dù y có chức danh Tổng giám đốc bộ phận Kỹ thuật trong công ty Duẩn Trạch, kỳ thực bản thân y ngay cả cửa công ty cũng chưa thấy qua vài lần, chỉ là thỉnh thoảng viết một phần mềm gì gì đó, khi rảnh rỗi lại viết luận văn học thuật hoặc làm công tác phiên dịch —— trên thực tế số tiền y kiếm được so với số tiền dùng để chữa bệnh chỉ có thể xem như chín trâu mất một sợi lông.

Sinh hoạt của y đơn điệu, tiêu khiển cũng chỉ có viết chữ vẽ tranh tản bộ, nghe chút âm nhạc chậm hoãn, về phần những thứ có có tình tiết pháp phòng kịch liệt như phim truyền hình hay tiểu thuyết gì đó y rất ít xem, vậy nên cái mệnh đề lịch sử này với y mà nói thực sự quá khó khăn...

Lâm Mạt không nghĩ ra được, cũng không thể nghĩ tiếp, bởi vì cậu bé vẫn đang vui đầu khóc bỗng nhiên ngừng mặt lên

Mi thanh mục tú, làn da trắng ngần, thể nhưng hoàn toàn không khiến người ta có thể nhận xét là ‘khả ái’, bởi vì đôi mắt kia quá phận trầm mịch —— vì sao một hài tử sáu bảy tuổi lại sở hữu đôi mắt tựa hồ đã trải qua đủ loại tang thương lắng đọng như vậy chứ?

Giữa lúc song phương hoàn toàn không hề chuẩn bị, bốn mắt nhìn nhau, Lâm Mạt là ngạc nhiên mà đồng tử tĩnh mịch như giếng cạn kia lại khẽ rụt một chút, lộ ra vẻ cảnh giác ngoan lệ, thậm chí còn mang theo một tia sát ý gần như đã thành hình...

Lâm Mạt chợt cảm thấy cả người rét run, sát ý của đối phương dày đặc như vậy khiến y không chút nghi ngờ, một giây tiếp theo có lẽ ‘hài tử’ thoát nhìn vô hại này sẽ xông đép bóp cổ che miệng của y —— vì sao vừa rồi còn bảo y đừng nên chết, đột nhiên lại xoay chuyển thành tiết tấu diệt trừ hậu hoạn thế này?

Mặc dù Lâm Mạt đối với tình cảnh hiện tại không biết gì cả, nhưng không trở ngại y dùng tốc độ nhanh nhất làm ra phản ứng —— Lâm Mạt trưởng thành trên giường bệnh, so với bất kỳ ai đều có thể bình tĩnh đối mặt sinh tử, cũng quý trọng sinh mệnh hơn bất luận kẻ nào.

Ánh mắt Lâm Mạt trở nên mờ mịt, vô lực khép hờ, cổ họng phát ra thanh âm yếu ớt khô khốc: “Nước... nước...”

Sau một chốc, tay bị buông ra, thanh âm bình tĩnh của hài tử vang lên: “Lão Lục tỉnh, đi gọi thái y! Mang nước ấm đến!”

Lâm Mạt thở phải nhẹ nhàng, nhắm mắt lại.

Ngoài cửa một đám thiếu nữ đáp lại: “Dạ, Tứ a ca.”

Tứ a ca? Lâm Mạt chợt mở mắt: Không phải là Bộ hạ sao?

Y tựa hồ hiểu được sát ý của hài tử kia từ đâu mà đến —— Nếu y đã có thể mượn xác hoàn hồn đến nơi này tự nhiên người khác cũng có thể, vị xưng ‘trẫm’ vừa rồi có lẽ lúc sinh tiền cũng là một vị Hoàng đế?

Bởi vì xưng hô ‘trẫm’ kiếp trước đã quen dùng bị người nghe được, cho dù không bị hoài nghi thành yêu nghiệt cũng mang tội bất kính, thảo nào muốn giết người diệt khẩu.

Bất quá vừa nãy đã gọi người đến, hẳn là bị y lừa gạt qua rồi đi?

Cũng đúng, vừa mới tỉnh lại khỏi hôn mê, thần trí mơ màng, nghe không được người ngoài nói gì cũng là việc bình thường. Huống chi, thân xác hiện tại của y bất quá chỉ mới bốn năm tuổi, cho dù có thanh tỉnh cũng không có khả năng nhạy cảm như vậy.

Suy nghĩ cẩn thận, Lâm Mạt lại thì thào vài tiếng ‘nước’ sau đó thuận theo sự mệt mỏi của thân thể mà ngủ say.

Tại thời điểm này, cho dù có cẩn thận hay phòng bị hơn nữa cũng không bằng buông lỏng yên tâm, dù sao trong lúc này, vô luận có ai muốn làm gì với y, y cũng không có lực phản kháng.

Căn phòng nhanh chóng trở nên náo nhiệt, Tứ a ca nhường lại mếp giường, nhìn Lâm Mạt đang vô thức uống từng ngụm nước, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hôm nay là mười lăm tháng năm, năm Khang Hy thứ hai mươi bốn, vậy nên, người đệ đệ này của hắn rốt cục đã cứu về rồi?

Đoạt đích chi chiến nguyên bản đã là thế cục thay đổi nghìn vạn chỉ trong một hơi thở, hiện tại lại thêm một vị Hoàng tử vừa sinh ra đã được định danh là ‘Tộ’ này, không biết sẽ phát triển thành cục diện thế nào?

Nhưng... ít nhất... hắn sẽ không bao giờ nghe được câu nói ‘Dựa vào cái gì khiến Dân Tộ của ta giúp Lão Tứ chần tai, ta tình nguyện người đi là hắn...”

Thế nhân đều cho rằng căn nguyên mâu thuẫn giữa nàng và hắn là Lão Thập Tứ, bất quá không ai biết, từ lúc Lão Lục chết, cái gai kia cũng đã ghim sâu vào trong lòng nàng.

Hắn biết nàng đối với hắn cũng không phải hoàn toàn vô tình, hắn dưới sự an bày vô tình hữu ý của nàng cũng từng nghe qua nàng khóc lóc kể lể, nói rằng sau khi hắn bị ôm đi nàng có bao nhiêu thương tâm tuyệt vọng, có bao nhiêu ngày nhớ đêm mong, thậm chí tuy biết xiêm y làm ra không thể đưa đến tay hắn vẫn cứ bất giác mà làm...

Nói rằng, chỉ khi nàng cách hắn rất xa hắn mới có thể sống tốt...

Lại nói đám nô tài của Hoàng quý phi ở bên cạnh hắn ly gián quan hệ mẫu tử của bọn họ, khiến hắn từ nhỏ đã không thân với nàng...

Những lời này đều là sự thật, thế nhưng như vậy lại tính làm sao? Trong lòng nàng, hẳn nên thay Lão Lục đi tìm chết, hẳn nên đem ngai vị cực khổ lắm mới đoạt được hai tay dâng cho Lão Thập Tứ...

Lưng đeo bêu danh bức tử sinh mẫu, hẳn điên cuồng phát tiết, phát tiết lên người bản thân, lại ngụy trang phát tiết lên những hành động đã kích Thập Tứ đả và đám huynh đệ liên tục đối nghịch với hẳn, phát tiết lên người các triều thần bằng mặt không bằng lòng... Cuối cùng hẳn bức tử hết huynh đệ, một chết chính bản thân, trở thành vị Hoàng đế cần cù nhất cũng là khắc bạc quả tình nhất trong lịch sử...

Thực sự là, tội tình gì...

Cũng may, đời này hẳn có thể trả lại Lão Lục cho nàng, đời này hẳn cũng sẽ không cùng Lão Thập Tứ của nàng tranh giành chém giết. Hẳn muốn xem những đứa con trai bảo bối kia của nàng sẽ mang đến cho nàng vinh quang vô thượng thế nào!

“Khởi bẩm Tứ a ca,” Trên mặt Thái y đã không còn nét trầm trọng như mấy ngày trước, thậm chí còn mang theo một chút sắc điệu vui mừng: “Lục a ca rốt cục cũng chịu đựng qua, chỉ cần uống thêm vài thang thuốc liền có thể khỏi hẳn.”

Tứ a ca diện vô biểu tình: “Mấy hôm nay các người cực khổ rồi, ta sẽ thay các người thỉnh công trước mặt Hoàng a mã.”

“Không dám không dám, đây đều là việc trong bốn phận chúng thần,” Thái y chần chờ một chút: “Chỉ là...”

Tứ a ca phiền nhất là kiểu nói chuyện cố ý áp a áp ứng của những người này, bất quá vẫn cố nhịn tính tình hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“Lục a ca chủng đậu (*bệnh đậu mùa) thành công, bất quá... lại thêm tâm tật (*bệnh tim)...”

“Tâm tật?” Tứ a ca đứng bật dậy: “Làm sao có thể?”

Uy thế đột nhiên hiển lộ khiến Thái y có chút co rúm lại, nơm nớp lo sợ nói: “Việc chủng đậu này rất cuộc là lần đầu tiên hành, hơn nữa còn là trên người tiểu hài tử, sẽ có tác dụng phụ thế nào ai cũng không nói rõ. Huống hồ, thân thể Lục a ca trước giờ vẫn yếu nhược...”

Tứ a ca gơ tay ngăn cản Thái y tiếp tục lải nhải, lạnh lẽ một lát mới hỏi: “Tâm tật của Lão Lục có nghiêm trọng không?”

Thái y nói: “Không tính quá nặng, bất quá cũng không nhẹ, nếu tinh tế dưỡng không chịu đại hỷ đại bi, đại kinh đại nộ, ít vận động, không phiền lụy, bình bình thản thản, sống lâu trăm tuổi cũng không phải không được. Thế nhưng nếu... vậy thì khó nói...”

Tứ a ca thả người xuống ghế, chri cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Làm Hoàng tử của Đại Thanh, không thể đại hỷ đại bi, đại kinh đại nộ, không thể vô công không lên được ngựa, không thể một nhọc lo lắng, như vậy cuộc đời này còn cái gì trông cậy vào?

Tốt tốt, vẫn là thiếu nợ của người...

Hắn nguyên bản cũng không quá để tâm sinh tử của Lão Lục, thế nhưng khi biết được có người đem phương pháp chủng đậu phải sau trăm năm mới xuất hiện hiến cho Khang Hy, hẳn lại lần ma xui quỷ khiến đề nghị với Khang Hy dùng thử trên người các A ca. Lý do hẳn đưa ra tự nhiên vô cùng đường hoàng, thế nhưng chỉ có tự hẳn biết, mục đích thật sự chính là muốn cứu trở về vị đệ đệ đã nhất định phải chết trong dịch Thiên hoa này...

Bất quá hẳn không ngờ được, ngay cả Lão Thất, Lão Bát nhỏ tuổi hơn cũng chưa có chuyện, Lão Lục lại thiếu chút nữa không nhận qua.

Hắn cho rằng mình đã trải qua nhiều như vậy, từ lâu cái gì cũng buông xuống, thế nhưng nhìn Dận Tộ nằm trên giường thoi thóp mê man, hẳn biết, bản thân vẫn là sợ hãi...

Hắn không dám nghĩ, nếu Lão Lục thực sự cứ thế mà đi người kia sẽ nghĩ thế nào? Ở trong lòng nàng hẳn có phải liền thực sự trở thành đầu số hại hết Lão Lục, nàng có phải sẽ lần nữa lời thẳng khí hùng oán trách chửi bới hẳn, thậm chí còn... hại hẳn?

Trong mắt tất cả mọi người, hắc chính là khắc bạc quả tình, ngoan lệ hung hãn, có thù tất báo, thế nhưng không ai biết, cho dù hắc đã ngồi trên Long ý cao cao, nhìn khắp thiên hạ quỳ xuống dưới chân mình, trong lòng hắc vẫn là không cam lòng.

Dựa vào cái gì đều là nhi tử, hắc đích xác miệng mềm không ngọt bằng Thập Tứ, thế nhưng chuyện nên làm hắc không thiếu làm, nàng vì cái gì lại bắt công đến mức độ đó?! Mà càng khiến hắc tức giận là, cho dù hắc đã ngồi lên vị trí kia, cho dù hắc đã tôn nàng làm Thái hậu cũng không đợi được một chút ầm áp đối trá từ nàng, chỉ có một lần lại một lần nan kham, một lượt lại một lượt bức bách...

Lần duy nhất nàng mềm giọng nói chuyện với hắc cũng là vì Lão Thập Tứ, cũng là vì Lão Thập Tứ!

Thậm chí mãi đến cuối cùng, trước khi nhắm mắt nàng vẫn mang theo hận ý và nguyên rửa đối với hắc...

Hắc hóa thành u hồn du đoãng hơn một trăm năm, cái gì cũng đã nhìn thông, chỉ có mũi gai này là càng giấu càng sâu, càng lúc càng sâu...

Hắc vốn đã quyết định, lại tới một lần, cũng không cho phép nàng có cơ hội thương tổn hắc...

Người cứ mang theo Dận Tộ và Dận Trinh của người mà sinh hoạt thôi, chúng ta liền không gặp gỡ!

Thế nhưng không ngờ, chuyện đầu tiên hắc làm từ lúc trọng sinh lại vẫn là thất bại thảm hại!

Dận Tộ vốn nên chết trong âm mưu quỷ kế càng là thiếu chút nữa chết trên tay của hắc!

Hắc không để ý sự phản đối của kẻ khác, ngày đêm canh giữ trước mặt Dận Tộ, rốt cục đợi được y mở mắt, thế nhưng kết quả lại là thêm tâm tật...

Không ai biết được, nếu như hôm nay không có hắc Lão Lục đã chết, bọn họ chỉ biết một lần lại một lần khắc ghi —— sở dĩ Lão Lục mắc tâm tật là bởi vì Dận Chân hắc muốn tranh công trước mặt Hoàng a mã, thậm chí vì thế hại cả đời đệ đệ của mình...

Hắc! Ha ha...

Thật đúng là buồn cười...

“Tứ... Tứ a ca?”

Dận Chân nhắm mắt, phát tay nói: “Mau khai phương thuốc, việc tâm tật này cứ theo sự thật báo lại cho Hoàng a mã.”

“Dạ.”

3. Chương 3

3.

Nhờ căn bệnh tim bẩm sinh kia ban tặng, Lâm Mạt chỉ nằm trên giường hai ngày đã bắt đầu tiếp nhận hiện thực.

Cứ coi như y chuyển thể đầu thai lại quên uống canh Mạnh Bà mà thôi, Lâm Mạt ở tại thế giới kia đã kéo dài hơi tàn hơn hai mươi năm, bất luận là chính mình hay những người thân bên cạnh đều đã chuẩn bị tâm lý y có thể rời đi bất cứ lúc nào, hôm nay thật sự đã đi, vị tất không phải một loại giải thoát.

Hiện tại nếu còn sống, như vậy liền phải sống cho thật tốt.

Chỉ đáng tiếc, anh hai và mọi người không biết y trộm được thêm một đoạn nhân sinh, ở nơi này y tìm được thân thể khỏe mạnh mà bản thân đã mong chờ hơn hai mươi năm, hơn nữa ông trời còn bồi thường cho y một tuổi thơ mà đời trước y đã phung phí trên giường bệnh.

Lâm Mạt nghĩ thông suốt rồi liền bắt đầu lên tinh thần quan sát tình cảnh trước mặt.

Y rất may mắn bản thân hiện tại là bệnh nhân, tiết kiệm rất nhiều nghi lễ phiền phức, bằng không chỗ tốt của thân phận Hoàng tử này y còn chưa kịp thể hội đã bị một đồng quy củ đánh cho lộ ra nguyên hình.

Y rất nhanh thu thập được khá nhiều thông tin từ miệng của nữ mẫu chăm sóc bên cạnh.

Dận Tộ, lục nhi tử của Khang Hy, sinh mẫu Đức Phi, trong số các a ca tuổi tác xấp xỉ cũng xem như được sủng ái. Ngày đó vị Tứ a ca y nhìn thấy khi vừa tỉnh lại là ca ca đồng mẫu với y, bất quá được nuôi dưới gối Hoàng quý phi.

Mặc dù đối với Thanh sử hầu như hoàn toàn không biết gì cả, bất quá Lâm Mạt theo bản năng vẫn cảm thấy không ổn.

Tộ, tuy có phúc ý, thế nhưng cũng biểu thị ngôi vị Hoàng đế, nếu nói Khang Hy học phú ngũ xa ngay cả điều này còn không biết, đánh chết y cũng không tin —— dưới gối Khang Hy con nôi dòng đông đảo, còn có Đích trưởng Thái tử không những xuất thân cao quý mà còn có thể lực mẫu tộc cường đại, cánh chim sơ khởi... Dưới loại tình huống này, nhi tử của Đức Phi xuất thân nô tài lại có thể dùng ‘Tộ’ vi danh, đây là ngại y chết không đủ nhanh sao?

Cũng may, đoạt vị chi chiến ở Thanh triều cũng coi như tương đối bình thản, không động một chút liên thấy ám sát, bức cung, tạo phản, cần vương gì gì đó... Y chỉ cần cẩn thận một chút, an phận một chút, như vậy muốn sống thọ và chết tại nhà hắn cũng không có vấn đề gì đi?

Hiện tại việc quan trọng nhất là, thừa dịp lúc này còn có thời gian liên lặng lẽ bỏ túc các loại quy củ, đỡ cho bị người khác xem như yêu nghiệt dùng một ngọn lửa đốt trụi.

Không thể không nói vận khí của Dận Tộ rất tốt, lúc này y và các Hoàng tử tuổi tác hơi lớn một chút, ngoại trừ Thái tử, đều đang ở Tị đậu sở chủng đậu, các huynh đệ khác đều đã có thể chạy có thể nhảy, chỉ chờ y khỏe lên liền cùng nhau hồi cung.

Bởi vì Dận Tộ là một bệnh nhân, vậy nên phòng của y khó tránh khỏi trở thành chiến trường chính để chư vị Hoàng tử biểu hiện huynh đệ hữu ái, vậy nên suốt vài ngày liên tiếp, Dận Tộ nằm trên giường bệnh âm thầm đem mô thức chung đụng giữa các huynh đệ ghi khắc vào đầu.

Mượn cơ dưỡng bệnh buồn chán, mỗi ngày Dận Tộ đều mời các huynh đệ đến phòng mình ngồi chơi một chốc, nhân đó ‘thuận tiện’ nghe ngóng không ít người và chuyện ở bên ngoài. Tỷ như về Ngự thư phòng, Nội vụ phủ, tỷ như Bát kỳ, tỷ như Tuyển tú. Lại tỷ như trong lúc y còn hôn mê Khang Hy từng đến thăm mấy lượt, thậm chí còn canh giữ suốt một canh giờ bên cạnh giường, tỷ như Khang Hy đối với bọn họ vô cùng quan tâm, bất kỳ tình huống gì xảy ra ở nơi này đều phải báo lại lên Ngự tiền, cho dù tất cả bình an cũng phải bẩm tấu.

Dận Tộ không khỏi có chút ác ý nghĩ, Khang Hy quan tâm tình hình nơi này như vậy, rốt cục là đang khẩn trương đám nhi tử của mình hay là khẩn trương muốn biết phương pháp tiêu chủng đậu mùa rốt cuộc có thành công hay không?

Y ở nơi này ngày tháng thanh thoi, lại không biết Lưu Hâm – Hữu viện phán của thái y viện đang đầu đầy mồ hôi quý mọp trước mặt Khang Hy.

“Là ai hứa hẹn với Trẫm việc này vạn vô nhất thất?! Đây là vạn vô nhất thất của người đấy sao?” Khang Hy nặng nề ném tấu chương xuống trước mặt hắn, giận đến không thể kèm chế: “Lão Lục của Trẫm thiếu chút nữa đã hoảng (*Hoảng: chết, cách nói trang trọng thời cổ dùng cho hoàng gia) trên tay đám lang băm các người rồi!”

Tuy nói chỉ có Dận Tộ gặp chuyện không may, thế nhưng nếu phương pháp chủng đậu này không đáng tin cũng có nghĩa cả đám nhi tử của hắn đều bị đưa vào vòng nguy hiểm, nhớ đến đều có chút ngấm lại mà kinh.

Lưu Hâm liên tục dập đầu: “Thần đáng chết!”

Khang Hy hừ lạnh nói: “Người đúng là đáng chết, lại dám dùng tính mạng nhi tử của trẫm đến khơi thông quan lộ, tội của người đáng chết vạn lần!”

“Bệ, bệ hạ...” Lưu Hâm run rẩy, lời này của Khang Hy nói được quá nặng, hẳn hoàn toàn không đảm đương nổi: “Thần, thần trăm triệu không dám...”

“Không dám?” Khang Hy nhìn hẳn một cái, lạnh lùng nói: “Lui ra đi!”

Lưu Hâm vừa sợ vừa kinh ngạc, trong lòng hãi hùng đến cực điểm, hẳn tình nguyện Khang Hy tiếp tục quát mắng trách cứ hẳn như vừa rồi cũng không muốn cứ thế rời đi — lời lẽ tru tâm của Khang Hy vẫn còn vang vọng bên tai, hẳn còn chưa kịp biện giải đã bị đuổi về, như vậy cái gì đang chờ đợi hẳn bên ngoài chứ?

Thế nhưng nếu Khang Hy đã lên tiếng, hẳn cho dù gan lớn bằng trời cũng không dám dây dưa, chỉ có thể từ từ bước lui ra ngoài.

Không, sẽ không!

Hẳn chính là công thần, biện pháp này có thể khống chế bệnh đậu mùa, đây chính là công lao khuynh thế, bệ hạ cũng là thiên cổ minh quân, sẽ không bởi vì một chút sai lầm nhỏ nhoi này mà giết hẳn... sẽ không, tuyệt đối sẽ không....

Sẽ không... Sẽ không...

Hắn lung lay lão đảo nghĩ, lại lung lay lão đảo đi tới, chợt nghe bên cạnh có người chậm rãi lên tiếng: “Lưu đại nhân, để nô tài tiễn ngài ra ngoài?”

Lưu Hâm chợt giật mình tỉnh lại, chợt thấy hầu cận đặc lực bên người Khang Hy thì sợ hãi nói: “Không dám không dám!”

Lương Cửu Công cười cười: “Lưu đại nhân là người có đại tài, sau này tiền đồ vô lượng, để bọn nô tài tiễn một đoạn cũng là việc nên làm.”

Lưu Hâm luôn cảm thấy nụ cười của Lương Cửu Công có chút đáng sợ, đến mức hẳn ngay cả đi chậm lại cũng không dám, chỉ có thể căng thẳng cúi đầu theo sau không hề hê răng lời nào. Lương Cửu Công lại cười cười đôn đả, nói: “Lưu đại nhân đừng quá lo lắng, Bệ hạ rất ái tài, chỉ cần là nhân tài thì cho dù có chút tỳ vết Bệ hạ cũng mỉm cười bỏ qua, cần dùng như thế nào chính là vẫn dùng như vậy.”

Lưu Hâm không biết Lương Cửu Công vì sao lại nói những chuyện này, chỉ đành thừa dạ vâng theo.

Lương Cửu Công lại cười nói: “Giống những người như chúng tiểu nhân, bản lãnh gì cũng không có, chỉ có thể cống hiến trung tâm hầu hạ Bệ hạ, cũng may Bệ hạ không ngại.”

“Công công quá khiêm nhường, ai lại không biết công công là người thấu hiểu tâm tư của Bệ hạ nhất chứ...”

Nụ cười của Lương Cửu Công hơi chút phai nhạt, nói: “Lưu đại nhân nói năng cẩn thận.”

Lưu Hâm vội vàng ngậm miệng, Lương Cửu Công lại cười nói: “Bất quá là tiểu nhân thận trọng mà thôi, cái gì mà hiểu với không hiểu chứ? Kỳ thực những thứ kia đều không đáng nhắc đến, muốn hầu hạ bên cạnh Bệ hạ việc quan trọng nhất là trung thành — những việc ăn, mặc, ở, đi lại của Bệ hạ đều phải qua tay chúng nô tài, nếu không phải thực sự trung tâm, cho dù tài hoa cái thế Bệ hạ cũng sẽ không dùng, ngài nói có đúng hay không?”

Thân thể Lưu Hâm cứng đờ, hẳn tuy rằng không quá thông minh, thế nhưng Lương Cửu Công đã đem lời nói đến rõ ràng như vậy hẳn làm sao có thể không hiểu — Người là Thái y, các chủ tử đều phải uống thuốc người sắc dùng được người khai, cho dù y thuật của người có tốt hơn đi nữa, phạm có một tia dị tâm thì ai lại dám dùng?

Bệ hạ có thể bỏ qua cho đại thần có chút tâm tư riêng, thế nhưng lại không dung được Thái y có tư tâm!

Lương Cửu Công thở dài, tiếp tục nói: “Chúng ta cũng cảm thấy vì Lưu đại nhân mà tiếc hận nha, tiêu diệt Thiên Hoa (*cách nói tránh bệnh đậu mùa) là công lao vĩ đại đến nhường nào chứ, chỉ tiếc Lục a ca lại xảy ra việc như vậy... Lục a ca, thực sự quá đáng tiếc mà!”

“Lưu đại nhân là phụ mẫu chi tâm, hẳn là so với chúng ta càng hiểu được tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ đi?” Lương Cửu Công thấp giọng: “Nói lời khó nghe — tính mạng của người ngoài, cho dù là trăm cái nghìn cái so ra cũng làm sao bằng một ngón tay của nhi tử bảo bối chứ, có đúng không đại nhân?”

“Lưu đại nhân vốn là lập được đại công... đáng tiếc!”

Lương Cửu Công lắc đầu thở dài, chợt thấy Lưu Hâm phịch một tiếng quỵ xuống, gất gao ôm lấy chân lão: “Công công, công công xin cứu mạng!”

Lương Cửu Công lắc đầu nói: “Nô tài nào có bản lĩnh gì cứu được đại nhân chứ!”

Lưu Hâm tiếp tục cầu khẩn: “Cầu Công công bấm báo lại cho Vạn tuế gia, hạ quan có chuyện quan trọng bấm báo! Cầu Công công thông bấm một tiếng, đại ân đại đức này Lưu Hâm trọn đời khó quên!”

Khóe môi Lương Cửu Công hơi cong lên, ngoài miệng lại than thở: “Mà thôi mà thôi, nô gia liên liệu mạng đánh cược bị Vạn tuế gia trách phạt giúp đại nhân một lần, nô gia chính là nhẹ dạ đâu!”

Dận Tộ há miệng ngây ngốc nhìn Dận Chân đang thao thao bất tuyệt bên cạnh, lại nhìn nhìn đám người quỳ mọp trên mặt đất, có chút không rõ trạng huống.

Y không phải chỉ là khó khăn lắm mới được phê chuẩn xuống giường, nhịn không được nhảy nhót hai cái thôi sao, hậu quả thế nào lại nghiêm trọng như vậy...

Dận Chân nhìn gương mặt mờ mịt của Dận Tộ, thở dài, rốt cuộc chỉ là một hài tử, y làm sao biết được một chút tâm tật nhỏ nhỏ này sẽ mang đến thay đổi thế nào trong vận mệnh của mình chứ.

Thấy Dận Chân rốt cuộc cũng ngừng lại, Dận Tộ vội nói: “Tứ ca không cần lo lắng, Thái y nói bệnh của đệ không nghiêm trọng lắm, chỉ cần điều dưỡng không cho nó chuyển biến xấu liền không nguy hiểm đến tính mạng!”

So với trái tim bị may vá chỉ chút ở kiếp trước, trái tim này quả thực đã tốt hơn nhiều lắm, thậm chí y còn cho rằng liệu có phải do Thái y chẩn đoán sai lầm hay không, loại cảm giác thần thanh khí sảng, cả người phẳng phất nhẹ đi rất nhiều này nào giống có tâm tật?

Dận Chân nhìn Dận Tộ, gương mặt nhỏ nhắn khoải hoạt tìm không ra chút cảm giác miễn cưỡng nào, đôi mắt trong vắt lấp lánh tràn ngập vui sướng, giọng nói của y nhẹ nhàng thậm chí còn có chút cảm giác không quá để tâm, hoàn toàn khiến Dận Chân tin tưởng những lời vừa rồi — chỉ ít hiện tại, y thực sự không hề trách hấn.

Chờ y chậm rãi lớn lên, biết lần chủng đậu này rốt cuộc đã khiến y đánh mất những thứ gì, liệu mọi chuyện có còn được như vậy hay chẳng?

Là vẫn tiếp tục cười đến không tìm không phổi như trước, hay là giống như Lão Thập Tứ năm đó, kéo rách mặt nạ huynh hữu đệ cung, cùng hấn đấu một trận lưỡng bại câu thương?

“Ca.”

“Ừ?” Dận Chân hơi ngốc, Dận Tộ đây là đang gọi hấn? Hấn nhớ Lão Cửu khi còn nhỏ thỉnh thoảng sẽ gọi Lão Ngũ như vậy, thế nhưng cái xưng hô vô cùng thân thiết này trước giờ chưa từng xuất hiện trên người hấn.

Đúng rồi, Dận Chân hoảng thần, y và lạnh lùng còn không phải là huynh đệ ruột cùng phụ cùng mẫu sao?

Dận Tộ thấy sắc mặt Dận Chân trở nên không quá dễ nhìn, cái cổ rụt lại, nhắc tay làm ra dáng đáp cầu xin tha thứ, sửa lời gọi: “Tứ ca.”

Dận Tộ cũng không phải cố ý, ở kiếp trước mỗi khi y làm sai chuyện gì đó Lâm Trạch cũng sẽ biểu hiện tương tự, thuyết giáo một tràng vô cùng dài dòng, cuối cùng lại tự mình hờn dỗi, một tiếng ‘Ca’ này của Dận Tộ cũng chỉ là do nhất thời quen miệng.

Dận Chân cũng không tỏ vẻ gì, chỉ đáp lại một tiếng: “Có chuyện gì?”

Dận Tộ lại có chuyện gì chứ, chỉ là thấy sắc mặt của Dận Chân quá mức dọa người mới vô ý thức gọi một tiếng mà thôi, nghe hấn hỏi thế thì thuận miệng nói: “Tứ ca, chúng ta lúc nào mới có thể hồi cung? Đệ nhớ Ngạch nương!”

Một đại nam nhân lại nói chuyện với ngữ điệu như thế thực sự có chút hiềm nghi bán manh giả tạo, may mà Dận Tộ cũng biết rõ người trước mặt mình tuy rằng có thể xác của đứa trẻ sáu bảy tuổi nhưng bên trong lại là lão yêu quái không biết già cỗi thế nào, vậy nên mới thoảng giải trừ cảm giác thẹn thùng quá mức kia —— bằng không, nếu y thật sự phải dùng ngữ điệu này trò chuyện với một hài tử sáu bảy tuổi, y tình nguyện chết đi cho rồi!

Dận Chân nhìn hài tử trước mặt, cư nhiên nhắc tới Đức phi trước mặt hắn, hài tử đơn thuần thế này làm sao mới có thể nuôi ra được chứ? Cái đứa ngu xuẩn này ở trước mặt Đức phi liệu có thường xuyên cũng nhắc đến hắn không?

Dận Tộ bị Dận Chân nhìn đến suýt khóc, hóa ra xuyên qua thành hài tử cũng khiến chỉ số thông minh của người ta giảm xuống sao? Y rốt cuộc đã nói sai cái gì chứ!

Nhìn gương mặt mờ mịt của Dận Tộ, Dận Chân nhất thời không còn gì để nói, chỉ có thể sờ sờ đầu đối phương: “Thái y đã dâng tấu chương lên rồi, hắn là rất nhanh sẽ có kết quả.”

Dừng một chút, lại nói: “Sau khi trở về cũng phải nghe lời, ngoan ngoãn uống thuốc, đệ hiện tại không so được với trước đây, không thể vẫn cứ bướng bỉnh gây sự có biết không?”

Dận Tộ lập tức đáp ứng.

Dận Chân thở dài, cảm thấy việc này quả thực còn mệt mỏi hơn cả nuôi nhi tử, thế nhưng hài tử vốn yếu mệnh này lại do hắn mà sống sót, hơn nữa còn vì hắn mới mắc tâm tật, hắn không có cách nào mắc kệ đối phương không màng.

Dận Chân đang định nói thêm vài câu, bên ngoài chợt vang lên một tiếng động lớn xôn xao, hắn nhíu mày đang định lên tiếng, một thân ảnh yếu diệu chợt phá cửa vọt vào.

Dận Tộ vừa kinh ngạc gọi một tiếng ‘Ma ma’ thì chân đã bị người ta ôm chặt.

Lý thị quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt: “Tiểu chủ tử, tiểu chủ tử... Van cầu ngài cứu vớt Phú Quý nhi, xin hãy cứu Phú Quý nhi... van cầu ngài...”

4. Chương 4

4.

Phú Quý nhi mà Lý thị đề cập trước mặt Dận Tộ chính là nãi ca ca (*anh em uống cùng dòng sữa nhưng không có huyết thống) lớn hơn y một tháng. Năm ấy khi Phú Quý nhi còn chưa đầy tháng Lý thị đã vào cung học quy củ, điều dưỡng thân thể, chờ Dận Tộ dựa chín cuống rốn liền trở thành bình sữa di động toàn chức năng giữ ấm giữ tươi của y.

Tuy rằng Dận Tộ đã đổi tim chưa từng uống qua sữa của Lý thị, thế nhưng y đã chiếm thân thể của Dận Tộ, tự nhận có trách nhiệm gánh vác ân oán của nguyên chủ, vì vậy liền khom lưng đỡ Lý thị lên, miệng nói: “Nãi ca ca đã gặp chuyện gì vậy? Là gây sự hay ngã bệnh?”

Lý thị liều mạng lắc đầu, bàn tay bám chặt lấy thân thể nho nhỏ của y như bám lấy cọng rơm cứu mạng, không chịu đứng dậy cũng không chịu nói, chỉ khóc đến vô cùng thê lương tuyệt vọng.

Nàng không chịu đứng dậy, Dận Tộ cũng không đỡ lên nổi, chỉ đành tiếp tục an ủi: “Ma ma, người dù sao cũng phải nói cho ta biết có chuyện gì ta mới có thể giúp chứ. Là cần tiền? Cần Thái y? Hay muốn ta giúp cầu tình trước mặt ai?”

Thân thể của Lý thị cứng đờ một chốc, lại tiếp tục rơi lệ.

Dận Tộ mờ mịt luống cuống nhìn về phía Dận Chân: Ai có thể nói cho ta biết, làm sao mới có thể giao lưu với một nữ nhân đã mất khổng chế?

Lúc Dận Đề bước qua cánh cửa mở rộng tiến vào chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tuy rằng tâm tình của hắn đang rất không tốt, thế nhưng vẫn bị gương mặt ngơ ngác của Dận Tộ chọc cười.

Nhưng chỉ một chớp mắt tiếp theo sắc mặt của hắn lại nghiêm túc, đỡ lấy vai Dận Tộ, một cước đá văng Lý thị.

Dận Đề tuy rằng tuổi thực chỉ vừa mười bốn, thế nhưng từ nhỏ luyện võ, khí lực không thể xem thường, hấn ra chân vô cùng ác độc, trực tiếp nhắm thẳng vào ngực Lý thị, một cước này vừa ra, trán của Lý thị lập tức đập vào cạnh tủ, máu tươi tuôn trào, gương mặt sưng phù, miệng há to phun ra mấy cái răng còn lẫn máu.

Dận Chân không quá tán thành gọi một tiếng: “Đại ca!”

Mà Dận Tộ lại càng bị biến cố đột nhiên này làm cho hoảng sợ, vừa tỉnh hồn liền bỏ qua tay của Dận Đề tiến đến đỡ Lý thị: “Ma ma!”

Dận Đề trầm giọng nói: “Lão Lục qua đây!”

Dận Tộ cả giận: “Đại ca, đây là thế nào? Cho dù ma ma có phạm sai lầm tày trời gì cũng phải thẩm trước mới định tội, vì sao vừa tiến vào liền đánh người?”

Dận Đề giận đến phì cười: “Vật nhỏ này hóa ra tính tình lại không nhỏ —— đệ biết nàng đã làm gì không mà đứng ra che chở cho nàng?”

Lại nói: “Lý thị, Ngự tiền thị vệ đã chờ bên ngoài, gia sợ làm Dận Tộ kinh hoảng nên mới không đưa vào —— người tự mình đi ra ngoài hay đợi gia gọi người lôi ra?”

Trong mắt Lý thị một mảnh tỉnh mạch, cầm lấy cổ tay Dận Tộ không chịu thả ra, Dận Tộ trong lòng hiểu rõ, biết Dận Đề cũng không đổ oan cho nàng, trầm giọng nói: “Ma ma, nếu người có lời gì tốt nhất lúc này liền nói, Dận Tộ nhìn tình cảm ma ma đã chiếu cố ta vài năm, có thể giúp ma ma phân giải một hai. Nếu ma ma cứ khóc như vậy, chờ ra khỏi cửa này, ma ma có muốn nói cũng không ai nghe được nữa.”

Gương mặt Lý thị hiện ra vẻ mong đợi, ngẩng đầu nhìn Dận Tộ, thê lương nói: “Nô tỳ phạm vào đại sai, không dám tham sống sợ chết, chỉ cầu tiểu chủ tử cứu Phú Quý nhi một mạng. Vô luận thế nào hài tử cũng là vô tội, cầu tiểu chủ tử nhìn vào phân lượng ngày thường nô tỳ hầu hạ cũng coi như dụng tâm nói vài lời hữu ích, cứu Phú Quý nhi một mạng...”

Dận Tộ đến từ hiện đại, nguyên bản không thích cái gọi là tội liên đới, cho rằng vô luận chuyện gì cũng không cần vạ lây hài tử, đang định gạt đầu đáp ứng lại bị Dận Chân kéo ra sau lưng.

Dận Chân lạnh lùng nhìn Lý thị, nói: “Muốn cầu người trước hết cũng phải có bộ dạng cầu người đã! Đừng ỷ vào Lão Lục tuổi còn nhỏ liền xem bọn gia như kẻ ngu si mà dõ dành!”

Sau đó lại hướng về phía Dận Tộ trách mắng: “Người còn chưa biết nàng đã làm ra chuyện gì đã muốn lung tung đáp ứng, người là Hoàng tử a ca, làm sao có thể tùy tiện hứa hẹn chứ? Hồ đồ!”

Dận Tộ trầm mặc không lên tiếng, dời mắt nhìn về phía Lý thị.

“Tiểu chủ tử, nô tỳ cũng là bị người hiếp bức, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của nô tỳ, thế nhưng Phú Quý nhi lại là vô tội a...”

Nhìn dáng dấp của nàng không giống như đang nói lời thật lòng, Dận Tộ lại nhìn về phía Dận Đề: “Đại ca?”

Dận Đề liếc nhìn Lý thị, nói: “Đại ca không nói là sợ làm bẩn tai người, loại nô tài ăn cây táo rào cây sung này chết một vạn lần cũng không đủ đền tội!”

Dận Tộ nói: “Nàng là ma ma của ta, ta không thể cái gì cũng không biết đã để người khác mang nàng đi. Đại ca.”

Dận Đề liếc nhìn Lý thị: “Là người nói vẫn là đề gia nói thay người.”

Lý thị từ lúc Dận Tộ bị Dận Chân kéo lại đã ngồi bệch dưới đất như người mất hồn, vẻ mặt ngơ ngác, đối với lời nói của Dận Đề không chút phản ứng.

Dận Đề cười khinh một tiếng, hướng về phía Dận Tộ nói: “Lão Lục có biết vì sao chúng ta cùng nhau chủng đậu, mọi người ai cũng không có việc, chỉ có người là dạo qua một vòng quỷ môn quan?”

“Ừ?”

Dận Đề cắn răng nói: “Bởi vì chúng ta là chủng đậu, người lại là thật sự bị dính vào Thiên Hoa! Đám nô tài đáng chết kia dám dùng khăn lụa dính dịch Thiên Hoa lau mặt cho người.”

“Các nàng tự cho là làm được thiên y vô phùng, cho dù người không qua khỏi mọi người cũng sẽ cho rằng do chủng đậu thất bại, thế nhưng không ngờ đến bệnh trạng của chủng đậu và Thiên hoa thật sự lại bất đồng...” Hắc cười lạnh nói: “Người thiếu chút nữa mất mạng, còn dính phải tâm tật, Lưu Hâm không công nổi cái nổi lớn như vậy liền nói rõ năm mươi trước mặt Hoàng a mã! Hoàng a mã vừa phải người tra xét một vòng liền lộ ra không ít nội gián!”

“Ma ma...”

Dận Tộ nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một cỗ bi ai to lớn, nước mắt không thể khống chế tràn mi, y nhất thời không phân rõ mình rốt cuộc là Lâm Mạt hay Dận Tộ, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn dữ dội.

Y chậm rãi bước tới trước mặt Lý thị, ngồi xổm xuống, thấp giọng gọi: “Ma na...”

Lý thị vốn đã tuyệt vọng, thấy Dận Tộ bước tới trong lòng sinh ra chút cơ may, vùng vẫy nắm lấy tay Dận Tộ: “Chủ tử, là ma ma có lỗi với người, ma ma chết chưa hết tội, chỉ cầu ngài buông tha Phú Quý nhi, hài tử chỉ mới có sáu tuổi a. Van cầu ngài, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, xin tiểu chủ tử thương xót, ma ma kiếp sau làm trâu làm ngựa cho người...”

“Ma ma...” Nước mắt của Dận Tộ nước mắt còn đang rơi, bàn tay lại từ từ rút ra, chậm rãi nói: “Ma ma, mạng của Dận Tộ cũng là mạng...”

Dận Tộ cũng chỉ có sáu tuổi...

Dận Tộ từ lúc sinh ra đã được ma ma ôm, là ma ma cho y bú, dỗ y ngủ, dạy y nói, dạy y bước đi...

Làm sao có thể nhẫn tâm như vậy...

Ma ma, mạng của Dận Tộ cũng là mạng...

Dận Chân đỡ Dận Tộ dậy, Dận Đề nâng cao giọng quát: “Người đâu, lôi ngài đi!”

“Ma ma, mạng của Dận Tộ cũng là mạng...”

Lời của Dận Tộ lọt vào tai, Lý thị phảng phất mất đi tất cả sinh cơ, ngay cả nước mắt cũng không tiếp tục rơi xuống, chỉ chậm rãi bò dậy nhìn về phía Dận Tộ: “Tiểu chủ tử...”

Dận Tộ lẳng lặng nhìn nàng, tròn mắt trong trẻo mà lạnh lùng, giống như hàng lệ đang đổ xuống từng giọt kia không phải của mình vậy.

Lý thị nói: “Mạng nô tỳ thiếu ngài, nô tỳ trả lại cho ngài...”

Dận Đề sắc mặt đại biến, quát to: “Người dám!”

Lập tức vọt tới.

Nhưng rốt cục vẫn muộn một bước, Dận Tộ đứng yên tại chỗ, cả người run rẩy, tuy rằng Dận Chân đã dùng tốc độ nhanh nhất bịt kín mắt y, thế nhưng y vẫn nghe được tiếng vang thật lớn, thấy sắc trắng đỏ đột ngột nổ rộ ở nơi gần trong gan tấc, thậm chí còn văng lên vạt áo của y.

Y muốn thét chói tai nhưng lại không phát ra được thanh âm nào, cũng không nghe được tiếng động gì khác, một mảnh máu tươi vào não người cứ thế không ngừng hoảng động trước mắt y...

“Lão Lục, Lão Lục! Dận Tộ!” Dận Chân chặt vật đỡ Dận Tộ, tuy rằng tâm trí của hắn rất cường đại thể nhưng thân xác lại chỉ mới bảy tuổi, miễn cưỡng lắm mới có thể kéo Dận Tộ không để y ngã xuống.

Dận Đề nhanh chóng tiến lên ôm lấy Dận Tộ, Dận Chân nói: “Đệ ở gần, Đại ca đưa Lão Lục đến phòng đệ đi... đệ đi tìm Thái y.”

Dận Đề nói: “Đệ bảo bọn họ nhanh lên một chút!”

Nói rồi nhanh chóng bế Dận Tộ rời đi, vừa ra cửa đã thấy hai gã thị vệ, nghiêng rằng nói: “Lôi ả ra ngoài cho chó ăn!”

Nguyên lai muốn yên lặng giải quyết, ai ngờ lại phát sinh loại chuyện thế này! Vốn Hoàng a mã lo lắng tâm tật của Dận Tộ, sợ thị vệ lỡ mãng thô ráp bắt người đụng chạm đến y mới gọi hắn đến trấn an người, thế này thì tốt rồi...

Hắn thực sự không trách được Dận Tộ, đối với đám Hoàng tử Hoàng tôn như bọn họ mà nói, ma ma cơ hồ là một tồn tại còn thân cận hơn cả Ngạch nương, một người như vậy đầu tiên là phản bội muốn hại mạng y, sau đó còn chết thảm thiết trước mắt y như vậy. Đừng nói một hài tử năm sáu tuổi, ngay cả người lớn tâm trí hơi yếu chút sợ rằng cũng không chịu nổi, huống chi Lão Lục còn có tâm tật?

Nếu Dận Đề còn có tay nào trống đã sớm giáng cho mình vài cái tát —— quá vô tích sự rồi, quả thực làm thối đến không thể ngửi nổi! Sớm biết như vậy còn không bằng bất chấp tất cả bịt miệng lôi ra ngoài đánh chết cho xong!

Lần này Dận Tộ ngủ ba ngày mới tỉnh, y nhắm mắt lại, đầu đau gần nứt.

Có lẽ là do chịu không nổi đả kích, ý thức của thân thể này lưu lại đã hoàn toàn tiêu tán, chỉ để lại cho y rất nhiều đoạn ngắn ký ức và tình cảm, khiến cả người y đều có chút hoảng hốt, nhất thời cảm thấy mình là một tia du hồn từ tương lai quay về, nhất thời lại cho rằng mình thật sự là Hoàng tử Dận Tộ, cho mãi tới giờ khắc này mới thanh tỉnh được một ít.

Một màn trước khi hôn mê lại rõ ràng hiện ra trong đầu y, nguyên lai thế giới này là huyết tinh tàn khốc như vậy...

“Kỳ quái, thế nào bị kinh hách đến bậc này trái lại tâm tật giống như còn chuyển biến tốt? Không đúng nha...” Dận Tộ nghe được một thanh âm lẩm bẩm bên cạnh, sau đó có người sờ soạng cổ tay trái rồi cổ tay phải của y: “Quái lạ, quái lạ...”

Dận Tộ mở mắt, đây là một căn phòng xa lạ, trong phòng hiện tại ngoài y chỉ còn một lão giả râu bạc và một cung nữ không quen biết.

Dận Tộ nhận ra lão giả chính là Thái y Khang Hy cố ý phái đến trị tâm tật cho mình, họ Đoàn, nghe nói là đại phu có kiến giải nhất trên phương diện tâm tật của Thanh triều.

Hai người thấy Dận Tộ tỉnh lại cũng vô cùng kinh hỷ, cung nữ vội nói: “Nô tỳ đi bẩm báo Tứ a ca.”

Đợi cung nữ đi rồi, Dận Tộ nhìn Đoàn thái y vẫn đang nhíu chặt đôi lông mày bạc trắng của mình, hỏi: “Thái y, bệnh của ta có phải rất nặng không?”

Đoàn thái y vuốt râu nói: “Lục a ca không cần lo lắng, theo lão hủ bắt mạch, phát hiện tâm tật của Lục a ca có...”

Mấy chữ chuyển biến tốt đẹp còn chưa thốt ra thần sắc của Đoàn thái y đã đại biến: “Lục a ca, ngài không sao chứ?”

Sau đó liền cuống quýt lấy ra ngân châm, không ngừng hạ châm lên người Dận Tộ.

Qua một lúc, thân thể Dận Tộ mới chậm rãi thư giãn xuống, dùng đôi mắt to tràn ngập sương mù nhìn về phía Đoàn thái y: “Thái y, Dận Tộ có phải sẽ chết hay không...”

Đoàn thái y rút ngân châm một lần nữa bắt mạch, sau đó bắt đầu tràn ngập hoài nghi với y thuật của mình: “Chỉ từ mạch tượng mà nói...”

Nếu thật sự nói theo mạch tượng, cái tâm tật này đích xác giống như đã khỏi hơn phân nửa nha! Thế nào vừa phát tác lại hung mãnh đến thế chứ? Đây, đây...

Vừa vận cung nữ lúc này nâng cháo tiến vào, thấy Đoàn thái y ập a ập ứng trong lòng cũng sốt ruột, nói: “Thái y, có phải tâm tật của Lục a ca lại nặng thêm không?”

Đoạn thái y cái gì cũng không nói, chỉ lắc đầu thở dài, yên lặng đi qua một bên khai phương thuốc, nói: “Vấn cần phải dùng ẩm thực điều dưỡng là chính, quan trọng nhất phải bảo trì tâm tình bình thản...”

Thông báo một đám chú ý dài dằng dặc, đứng dậy rời đi, đến cuối cùng cũng chưa nói tâm tật rốt cuộc là đỡ hơn hay là tệ hơn.

Dận Tộ nhìn lão ra cửa, thở phào nhẹ nhàng, may mà Đoàn thái y không nói y đã chuyển biến tốt đẹp, bằng không y thật không ngại cách năm ba ngày lại ‘phát tác’ một lần cho lão xem.

Bất quá, đợi khi cung nữ lau lệ, dùng ánh mắt thương tiếc dứt đồ ăn cho y, Dận Tộ phát hiện thủ đoạn của mình thực sự quá thấp —— lão nhân kia rõ ràng không nói gì, lại khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy tình huống của y rất không ổn, quả là một con cáo già!

5. Chương 5

5.

Ước chừng là sợ y buổi tối phát bệnh hoặc thấy ác mộng, vô luận là đêm hay ngày trước giường Dận Tộ luôn có người trông nom.

Dận Tộ thực sự không quen việc buổi tối ngủ con bị người nhìn chăm chăm, lăn lộn nửa đêm đều không thể ngủ được, liền đơn giản chờ lúc cung nữ đến giúp y đắp chăn liền giả vờ kinh hách, đem gối mềm cùng đồ vật lung tung ném về phía bọn họ, miệng hô to: “Ma ma, ma ma, đừng tới đây!”

Vì vậy lại càng thêm nhiều người tới rồi, luống cuống chân tay trấn an Dận Tộ, Dận Tộ hoàn toàn không để ý tới —— chê cười, nếu lúc này y chịu thua, số người buổi tối nhìn chăm chăm y ngủ nói không chừng liền từ một thành bốn.

Không bao lâu sau, Dận Chân chỉ tùy tiện khoác một cái áo khoác, tóc dài hoàn toàn tản ra cũng tới rồi, sau khi đem toàn bộ cung nữ đuổi ra ngoài Dận Tộ mới an tĩnh lại.

Cứ náo loạn như vậy hai lần, Dận Tộ rốt cục thành công, buổi tối đã không còn cung nữ trước giường nữa, thế nhưng trên giường lại nhiều thêm một người —— Dận Chân.

Được rồi, mặc dù ai cũng đã là người trưởng thành, thế nhưng thân xác nói cho cùng cũng chỉ là đậu đính, ngủ chung thì ngủ chung đi! Cùng huynh đệ ngủ trên một cái giường nói thế nào cũng tốt hơn mỗi ngày đều bị nhìn chăm chăm cả đêm. Duy nhất không hài lòng chính là, tướng ngủ của vị Tứ ca này quá kém, mỗi ngày y tỉnh lại đều phát hiện cánh tay của đối phương khoát lên người mình, có đôi khi còn ép đến y không thở nổi.

Ngày thứ hai sau khi Dận Tộ tỉnh lại, những huynh đệ khác đều đã hồi cung, chỉ để lại Dận Chân bồi y, lại điều dưỡng thêm chừng mười ngày, thời điểm hai người hồi cung cũng tới.

Dận Tộ sáng sớm đã bị bọn hạ nhân đánh thức tu chỉnh quần áo trang sức, đợi dùng điểm tâm cùng Dận Chân xong liền đưa vào xe ngựa.

Dận Tộ có chút lo lắng sau khi vào cung sẽ bị tách khỏi Dận Chân, đến lúc đó phải hành lễ thế nào, xưng hô ra sao y cũng không biết. Bất quá cũng may loại lo lắng này không biến thành sự thật, Dận Chân vẫn cứ dẫn theo y, bắt đầu từ Thái hoàng thái hậu, dựa theo bài vị từ cao đến thấp trong hậu cung, từng cái từng cái cúi lạy hành lễ.

Dận Tộ tuy rằng là lần đầu tiên hành lễ đập đầu, thế nhưng thân thể lại làm được vô cùng thuần thực, giống như những thứ cấp bậc lễ nghĩa này đã khắc sâu vào trong xương tủy của y vậy, khiến Dận Tộ đỡ hao tổn rất nhiều tâm trí.

Lúc rời khỏi cung của Thái hoàng thái hậu, Dận Tộ nhìn Dận Chân vẫn luôn nghiêm mặt đi phía trước, trong lòng có chút kỳ quái, y chính là tùy tiện đã quen, kiếp trước cũng không phải đại nhân vật gì, muốn

quỳ cũng là quỳ đến không chút áp lực, dù sao cũng là trưởng bối của cái thân xác này —— vị Tứ ca kiếp trước cũng không biết là tôn Hoàng đế nào vì cái gì quỳ còn giòn giã hơn cả y?

Dận Tộ âm thầm phỏng đoán, nếu không phải do vị Tứ ca này tới sớm, đối với cái thân phận hiện tại đã quen thuộc thì chính vì hấn vốn cũng là Hoàng đế nào đó của triều Thanh —— quỳ chính lão tổ tông của mình tự nhiên là quỳ đến an tâm thoải mái.

Lạ qua hết một vòng, chờ đến Vinh Hòa cung của Đức phi thì Dận Tộ đã là cả tâm lẫn thân đều mỗi nết, chỉ sợ lộ ra sơ hở mà cường chống tinh thần ứng đối. Đáng ghét hơn chính là mỗi một người đều dùng ánh mắt thương tiếc từ ái nhìn y, những câu an ủi nghe đi nghe lại một lần rồi một lần, quả thực khiến y sắp tan vỡ.

May mà không có ai hoài nghi y là giả, dù cho y có biểu hiện không quá giống.

Nghĩ đến cũng đúng, vốn là bình thường an ổn đi chủng đậu, kết quả...

Trước hết là nhiễm bệnh đậu mùa, thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

Khó khăn lắm mới nhất về được một cái mạng lại phát hiện bị tâm tật, từ nay về sau tiền đồ tối tăm, đừng nói là cái vị trí kia, ngay cả muốn làm hiền vương cũng khó.

Tâm tật còn chưa ổn định liền biết được người hạ độc thủ với mình lại chính là ma ma thân cận nhất, sau đó ma ma lại còn đập đầu chết trước mặt y, máu và não bắn lên khắp người....

Tràng cảnh đáng sợ như vậy, cho dù chỉ tưởng tượng một chút cũng khiến người ta hết hồn, huống chi toàn bộ những kinh lịch đó đều xảy ra trên người một hài tử năm sáu tuổi —— Nếu y không có chút thay đổi mới thực sự là chọc người khả nghi đâu!

“Dận Tộ... Dận Tộ...” Còn chưa bước vào cửa lớn của Vinh Hòa cung, Dận Tộ đã bị một cái ôm mềm mại bao lấy, thanh âm nức nở trừ trên đầu truyền đến: “Dận Tộ... Dận Tộ... Dận Tộ của ngạch nương...”

Nước mắt ẩm áp rơi lên cổ Dận Tộ, chảy dọc vào vai y, nữ nhân đang khóc đến không còn hình tượng kia gất gao ôm y vào lòng, gương mặt lung tung cạ lên người y, phẳng phất đã bị lạnh lẽo quá lâu muốn tìm chút nhiệt độ trên người hài tử, hoặc giả là muốn hợp lại mọi lực lượng của mình, truyền hơi ấm cho y, hy vọng khiến y hòa hoãn.

“Ngạch nương...” Mũi của Dận Tộ chưa xót lợi hại, nước mắt không chế trụ được rơi xuống: “Dận Tộ nhớ người...”

“Dận Tộ...” Đức phi không biết phải an ủi nhi tử của mình như thế, chỉ biết ôm chặt lấy y, nghe nhịp tim của y, cảm nhận được sự sống trên người y lại nức nở: “Dận Tộ... Dận Tộ của ngạch nương...”

Không biết qua bao lâu Đức phi rốt cuộc cũng nhớ ra bọn họ chưa vào phòng, lập tức muốn ôm Dận Tộ vào trong, bất quá chân lại mềm không đứng lên nổi, phải dựa vào cung nữ dìu đỡ.

Dận Chân lẳng lặng đứng một bên, yên tĩnh nhìn đám người vây quanh hai mẫu tử rời đi, qua một hồi lâu mới có thái giám tới gần, nói: “Tứ a ca, sao ngài không đi vào?”

Dận Chân thần nhiên nói: “Phiền người bẩm báo Đức ngạch nương, nói ta ngày mai sẽ trở lại thỉnh an.”

Dận Chân vừa rời đi hai bước, chợt nhớ tới vừa rồi mình quên báo cho cung nhân buổi tối Dận Tộ sẽ gặp ác mộng, nghìn vạn lần không cần phân phó cung nữ trực đêm, còn có tim của đệ ấy không khỏe, có rất nhiều thứ không thể dùng...

Hắn vừa xoay người muốn nói rõ lại chợt thấy cửa cung trống rỗng, bên ngoài một người cũng không có, bên trong Vinh Hòa cung thân ảnh của thái giám và cung nữ không ngừng hoảng động, ngôn ngữ của Đức phi cũng vì xúc động mà có chút không mạch lạc phân phó bọn họ làm cái này làm cái kia, một giọng hài đồng thanh thúy vang lên: “Ngạch nương, Tứ ca đâu? Vì sao không thấy Tứ ca?”

Dận Chân nghe có người đáp “Tứ a ca ngày mai sẽ đến thỉnh an”, thì hơi bước nhanh đến, chợt thanh âm của Đức phi lọt vào tai: “Tìm hắn làm gì, nếu không phải hắn người cũng không cần chịu tội lớn như vậy...”

Bước chân của Dận Chân dừng lại, sau đó liền nhanh chóng rời đi.

Ở Vinh Hòa cung dùng bữa trưa xong lại ăn ngon ngủ đầy một giấc liền đến tận chiều, ý chỉ của Khang Hy cũng truyền đến nói cho phép Dân Tộ ngủ lại Vinh Hòa cung một đêm. Lúc này Dân Tộ mới nhớ tới, kiể trước y đến tận hai mươi tuổi cũng chưa từng sống độc lập, bất quá cái thân xác nho nhỏ của Dân Tộ mới năm tuổi ba tháng này đã sớm rời khỏi cha mẹ ‘ra sống riêng’ rồi.

Ngày hôm sau ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, Đức phi tự mình thay y mặc quần áo, còn nhắc: “Ngày mai lại phải đi Thượng Thư phòng đọc sách rồi, không thể tiếp tục ngủ nướng. Vạn tuế gia sau khi lâm triều muốn gặp người, người phải...”

Chợt nhớ đến nhi tử có tâm tật, dùng một chút liền sửa miệng: “... Phải ngoan ngoãn, đừng chọc Vạn tuế gia chán ghét mà vứt bỏ, biết không?”

Dân Tộ gật đầu: “Ngạch nương, nhi tử đã trưởng thành, tự con mặc...”

Đức phi chọc nhẹ trán y, cười nói: “Thật đúng là trưởng thành, biết xấu hổ!”

Lại nói: “Dân Tộ của ngạch nương từ nhỏ đã là chủ tử, đừng nói hiện tại, cho dù đã trưởng thành, đã già rồi cũng sẽ có người hầu hạ. Đến đây, ngạch nương giúp con chải tóc.”

Đợi thu thập xong chuẩn bị dùng điểm tâm, cung nhân lại bẩm báo nói Tứ a ca đã đến, mặt của Đức phi lạnh xuống, nói: “Hắn tới làm cái gì?”

Rốt cuộc vẫn phân phó cung nhân mời đối phương tiến vào.

Qua một hồi chào hỏi quy củ, Dân Chân nói: “Lát nữa Hoàng a mã triệu kiến, nhi tử liền cùng Lục đệ đi.”

Đức phi biết Khang Hy thích xem đám con mình người hữu đệ cung, gật đầu nói: “Làm khó người cân nhắc.”

Lại nói: “Dân Tộ ngày mai lại phải đi Thượng Thư phòng, tuổi của y còn nhỏ, thân thể lại yếu, người phải chiếu cố nhiều một chút.”

Dân Chân đáp ứng, nói: “Bên cạnh viện của nhi tử còn một gian trống, nếu ngạch nương đồng ý, nhi tử sẽ xin Hoàng a mã cho Lục đệ chuyển đến.”

Dân Tộ nói: “Tứ ca, để đệ nói.”

Đức phi và Dân Chân sững sốt, Dân Tộ nói: “Tam ca vốn ngụ bên cạnh đệ, người ấy thích nhất là miên man suy nghĩ, nếu Tứ ca đi xin Tam ca nhất định sẽ cho rằng chúng ta bố trí hắt hủi trước mặt Hoàng a mã, ám chỉ hắn không biết chiếu cố đệ!”

Dân Chân không ngờ vị đệ đệ tuổi tác còn nhỏ, bộ dạng ngây thơ của mình lại có tâm tư thông thấu như vậy.

Đức phi lại nói: “Tứ ca của con tự có tính toán, Dân Tộ con chỉ cần im lặng là được, dính vào làm gì?”

Lại nói: “Lão Tứ a, cũng không phải ngạch nương muốn nói con, hiện tại con niên kỷ còn nhỏ, chăm chỉ đọc sách mới là đúng đắn, đừng mãi tơ tưởng những thứ không nên. Lần trước còn thực sự mở mày mở mặt trước Vạn tuế gia nhưng lại thiếu chút nữa khiến Lão Lục mất mạng, cũng may Lão Lục là do ngạch nương sinh, bằng không...”

Mặc dù biết Dân Chân là bình cũ rượu mới, trái tim thiên chuy bách luyện, thế nhưng nhìn tiểu nam hài sáu bảy tuổi cúi đầu nghe mẹ mình nói từng câu chọc thẳng vào tim Dân Tộ vẫn cảm thấy xót xa, nghĩ thầm may mà y không phải trọng sinh thành Dân Chân, bằng không gặp phải một người mẹ bất công như vậy chẳng phải thương tâm đến chết?

Y liền cắt lời Đức phi, cười nói: “Ngẫm lại nhi tử đều cảm giác mình mạng lớn, nếu không phải vừa lúc các Thái y am hiểu bệnh đậu mùa đều canh giữ ở Tị đậu sở, nhi tử nói không chừng thực sự sẽ không còn gặp được ngạch nương...”

Dân Chân vẫn cúi đầu chợt ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua lại thấy Dân Tộ cười cười với mình, thanh âm hài đồng tiếp tục nói: “Đây là nhi tử có phúc, ngạch nương ngẫm lại, người muốn giết nhi tử vậy

mà chính là Lý ma ma, nếu không có chuyện chủng đậu lần này, chờ nàng dùng thủ đoạn tà môn gì khác, nhi tử chỉ sợ cho dù có một trăm cái mạng cũng không đủ bồi!”

Đức phi ngẫm lại cũng cảm thấy sợ hãi, nghĩ đến Lý ma ma là do chính mình chọn cho Dận Tộ cũng là vạn phần hối hận, càng không muốn kéo lại hồi ức không tốt của hài tử, liền xoa xoa đầu hài tử, cười nói: “Huynh đệ các người cảm tình tốt, ngạch nương không xen vào nữa có được chưa? Mau ăn cho xong rồi cùng Tứ ca của con đi gặp Vạn tuế gia.”

Các a ca trong cung không được ngồi kiệu, Dận Chân dẫn Dận Tộ một đường đi tới, hỏi: “Lục đệ có mệt hay không, có cần gọi nô tài công không?”

Dận Tộ lắc đầu.

Dận Chân lại hỏi: “Tối hôm qua có ngủ ngon? Còn nhìn thấy ác mộng?”

Hôm qua Dận Tộ là ngủ cùng Đức phi, vốn cho rằng mình sẽ không ngủ được thế nhưng lại ngoài ý muốn vô cùng thích ứng, vừa nhắm mắt liền đến hừng đông. Dận Tộ sợ lời nói thật sẽ làm Dận Chân thương tâm, do dự một lát rồi nói: “Không nhớ rõ có thấy ác mộng không.”

Bộ dạng này rơi vào trong mắt Dận Chân lại thành Dận Tộ sợ chính mình lo lắng, cố ý nói không nhớ rõ, thử dài, cũng học hành động của Đức phi xoa xoa đầu y.

Người đệ đệ này hẳn thực sự rất muốn chán ghét, thế nhưng vô luận thế nào lại đều không chán ghét được...

Người đệ đệ này là bởi vì hắn nên sống sót, cũng bởi vì hắn mới mất tâm tật, y yếu như vậy cũng nhỏ như vậy, khiến hắn không tự chủ liền xem y trở thành trách nhiệm của mình.

Mà thôi mà thôi, trước tiên cứ chiếu khán, đợi y lớn thêm chút nữa hẳn buông tay ra!

6. Chương 6

6.

Khang Hy chính vụ bận rộn, hai người Dận Chân đợi ngoài Càn Thanh cung gần một khắc mới được đi vào. Ở bên trong ngoại trừ cung nhân hầu hạ cũng chỉ có Khang Hy và một thiếu niên tuổi mười hai mười ba tuổi, nhìn theo phục sức thì hẳn là Thái tử Dận Nhưng.

Khang Hy hiện tại chính trực thịnh niên, cao to tuổi mười, cơ trí thành thục, giơ tay nhắc chân đều tràn đầy uy nghiêm của thượng vị giả, có thể nói đủ để thỏa mãn bất luận huyễn tưởng gì của một hài tử đối với phụ thân.

Dận Tộ thành thật đi theo Dận Chân hành lễ vấn an với Khang Hy, Khang Hy vẫy tay nói: “Dận Tộ đến đây, để Hoàng a mã xem nào.”

Dận Tộ theo đó tiến lên, vóc dáng của y rất nhỏ, cho dù Khang Hy đang ngồi y cũng chỉ vừa ngang ngực ngài, phải ngẩng đầu mới thấy mặt Khang Hy: “Hoàng a mã.”

Khang Hy đỡ vai y, nhẹ xoa đầu: “Tiểu Lục của trẫm gầy rồi.”

Dận Tộ nói: “Nhi tử bất hiếu để Hoàng a mã lo lắng, nhi tử hiện tại ăn uống rất tốt, một bữa có thể ăn hai chén cơm lớn, rất nhanh sẽ mập lại.”

Khang Hy bật cười, nói: “So với Tứ ca của con thì biết ăn nói hơn nhiều.”

Lại hỏi: “Ai dạy con nói như vậy?”

Ngài tuy là đang cười nói, ngữ điệu cũng cực kỳ hòa ái, thế nhưng Dận Tộ phát hiện được so với khố môi đang cong cong, biên độ uốn lượn tại đuôi mắt Khang Hy lại rất nhỏ, không khỏi ngạc nhiên, câu trả lời của y không phải đáp án tiêu chuẩn sao? Vì sao có thể khiến Khang Hy bất mãn?

Y hơi giật mình nói: “Hôm qua ngạch nương vừa thấy Dận Tộ liền khóc, Dận Tộ an ủi suốt nửa ngày, đã nói thuận miệng.”

Dận Tộ đã quen với phép lịch sự ở hiện đại, khi nói chuyện đều nhìn thẳng vào mắt đối phương, hành vi này tại góc độ của Khang Hy tuyệt đối là mới lạ, nhìn tiểu Lục nhà mình hơi giật mình chớp mắt, đôi mắt to xinh đẹp kia lấp lánh phát quang, quả thực vô cùng sạch sẽ trong sáng, mà như vậy cũng khiến Khang Hy không khỏi cười mình đa tâm —— tiểu tử này ngay cả lễ nghi diện thánh cũng còn chưa nắm giữ tốt đâu, cũng may là nhi tử của ngài, nếu đổi thành người ngoài dám nhìn thẳng ngài như vậy đã bị trực tiếp lôi ra ngoài phạt trượng rồi.

Khang Hy ha ha cười nói: “Nguyên lai tiểu Lục nhi của trẫm ăn nói trôi chảy như vậy nha!”

Nghiêm túc đáp lời là sai, thân cận tùy ý cũng là sai... Dận Tộ hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Dận Chân —— cầu phương thức trao đổi chính xác với đại boss Khang Hy, online chờ, gấp.....

Khang Hy thấy bộ dạng này của y càng buồn cười, Dận Nhưng ở bên cạnh nói: “Hoàng a mã đừng chọc Lục đệ nữa, lại chọc đệ ấy sẽ khóc ra đấy!”

Khang Hy lắc đầu nói: “Lão lục cũng không yếu như con nghĩ đâu.”

Ngài dựng thẳng thất lưng, nói: “Nghĩ chỉ, các A ca có thể lấy dân làm đầu, không sợ hãi hung hiểm tự mình kiểm tra phương pháp phòng bệnh đậu mùa, phong Bối lạc. Còn cả Dận Đề cũng đồng loạt thụ phong.”

Thái tử và Dận Đề từ sớm đã rời Tị đậu sở, vậy nên lần này cũng không theo cùng huynh đệ chủng đậu.

Lương Cửu Công lên tiếng đáp lời rồi lui xuống, thấy Dận Chân quỳ xuống tạ ơn Dận Tộ mới kịp phản ứng, cuống quýt làm theo.

Khang Hy giơ tay lên cho phép bọn họ đứng dậy, nói: “Lần này lão Tứ làm rất tốt, rất có phong phạm của người làm ca ca, lòng trẫm thật an ủi.”

Dận Chân mặt không biểu tình đáp: “Đây là nhi tử nên làm, đảm đương không nổi sự khích lệ của Hoàng a mã.”

Khang Hy có chút hài lòng gật đầu, chuyển về phía Dận Tộ: “Dận Tộ đã được làm Bối lạc rồi, có cao hứng hay không?”

Dận Tộ thành thật trả lời: “Rất cao hứng.”

Trong lòng lại không khỏi hắc tuyến, a cha nha, ngài không phải quên mất hai đứa con của mình chỉ kém một tuổi chứ? Cái phong cách này có phải đã xoay chuyển quá nhanh rồi không?

Khang Hy kế tục hỏi: “Vì sao lại cao hứng nha?”

Vì sao cao hứng chứ?

Dận Tộ suy nghĩ một chút, nói: “Nhi tử có tiền đồ, ngạch nương sẽ rất hài lòng.”

Dừng một chút lại bổ sung: “..... Hoàng a mã cũng hài lòng.”

Cuối cùng vẫn quyết định giả ngu xuẩn, dù sao cũng tốt hơn bị Khang Hy nghi kỵ.

Câu cuối còn không bằng không có đâu! Khang Hy cười xòa một tiếng, nói: “Ừ, trẫm rất hài lòng. Bất quá đó là trẫm và Ngạch nương của người, vậy chính người đâu?”

Dận Tộ liền nghẹn, đều đã là Hoàng tử rồi, làm Bối lạc lại có chỗ tốt gì đâu? Hoảng hốt nhớ lại, hình như là có bổng lộc, thế nhưng đối với tiểu hài tử mà nói, bổng lộc và gì đó...

Khang Hy nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn của tiểu Lục nhi nhà mình nhăn nhó thành một nắm, khổ não đến thiếu chút nữa đã giơ ngón tay lên cần, qua một lát mới thử dò xét đáp: “... Có nhiều tiền tiêu vặt hơn?”

Dận Nhưng phụt một cái cười ra tiếng, Khang Hy nhin không được cười ha hả ôm Dận Tộ đặt lên gối, nói: “Gặp đại biến tính tình không đổi, không hổ là nhi tử của trẫm.”

Dận Tộ cả người cứng còng —— làm tiểu hài tử bình thường, khi được phụ thân ôm sẽ có phản ứng gì chứ?

Tham khảo duy nhất của y là đứa con gái nửa tuổi của anh trai Lâm Trạch, mỗi lần được y ôm lấy cô bé đều sẽ ghé đầu vào vai y, bàn tay nhỏ mềm mại bám vào ngực áo, nghiêng đầu đem gương mặt nhỏ áp lên gáy. Da thịt mềm mại ấm áp, nặng trĩu, còn có sự ỷ lại và toàn tâm tín nhiệm kia đủ để khiến trái tim cứng rắn nhất cũng hóa thành một hồ xuân thủy.

Dận Tộ liền hữu mô hữu dạng bắt chước, cảm giác được thân thể Khang Hy cứng lên một chốc rồi mới khôi phục như thường, thanh âm cũng biến thành mềm mại: “Lục nhi lần này bị kinh hách, có cái gì đặc biệt thích không, Hoàng a mã ban cho con làm an ủi.”

Dận Tộ không thèm nghĩ ngợi liền nói: “Dận Tộ muốn ở gần Tứ ca.”

“Vì sao?” Khang Hy nói: “Lão tam bọn họ không đối xử tốt với con?”

Dận Tộ lắc đầu: “Tam ca cũng rất tốt, thế nhưng có Tứ ca ngủ cùng Dận Tộ mới yên giấc được.”

Khang Hy lặng lẽ một chốc, nói: “Hoàng a mã đáp ứng con chuyện này, bất quá Dận Tộ cũng phải hứa với Hoàng a mã, không thể mãi cứ dựa vào Tứ ca, con cháu Ái Tân Giác La không có kẻ nhu nhược.”

Dận Tộ nhân cơ hội nhảy khỏi ngực Khang Hy, dập đầu tạ ân.

Nguồn hơi ấm trong ngực đột nhiên rời đi khiến Khang Hy có chút thất lạc, làm một nam nhân hơn ba mươi tuổi, đây chính là thời gian phụ tính tràn đầy nhất, thế nhưng vì tuân theo truyền thống ôm tôn không ôm tử, Khang Hy trước giờ còn chưa hưởng thụ qua thiên luân chi nhạc như vậy, cho dù là Dận Nhưng được ngài tự mình giáo dưỡng, thế nhưng hành động thận mật nhất bất quá cũng chỉ là nắm tay dạy viết chữ mà thôi.

Tiểu Lục lại không giống, không nói đến trước đó ông cố ý sủng ái nên đối với đứa con này cũng có càng nhiều quen thuộc, hiện tại chỉ một cái tâm tạt cũng đủ xóa đi toàn bộ dã vọng của Dận Tộ. Một đứa con trai nhiều bệnh lại không có dã tâm, cho dù ông là Đế vương cũng có thể yên tâm sủng ái.

Ông chưa bao giờ ủy khuất bản thân mình, vậy nên liền ôm Dận Tộ trở về, đứng dậy cười nói: “Dọn đến gần Tứ ca cũng không coi như ban thưởng. Không phải là muốn chuyển chỗ sao? Nào, trẫm đưa con đi tư khố của trẫm chọn ít vật trang trí —— Không cần tiết kiệm cho trẫm, tiền tiêu vật của trẫm rất nhiều nha...”

Dận Tộ giả ngây thơ then thùng đổ mặt, nhất là khi lướt qua vai Khang Hy nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị không chút dao động của Dận Chân lại càng cảm thấy mặt mũi đều mất hết.

Khang Hy nói: “Án tử của Lý thị đã thẩm kết, Dận Tộ có yêu cầu gì chẳng?”

Lý thị... mặc dù y cũng không phải Dận Tộ nguyên bản, thế nhưng do tâm tình của nguyên chủ ảnh hưởng, vừa nghe đến hai chữ này Dận Tộ chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, sắc mặt trở nên trắng bệch tựa giấy.

Thấy y không đáp, Khang Hy lại nói: “Lý thị mưu thích hoàng tử, ngang bằng phản nghịch, trẫm nghe nói trước khi chết ả...”

“Hoàng a mã!”

Khang Hy bị cắt lời cũng không hờn giận, hỏi: “Thế nào?”

Dận Tộ nói: “Sử ký có viết, Vương tử phạm pháp tội như thứ dân. Chuyện của ma ma, trên có Hoàng a mã làm chủ, dưới có pháp lệnh Đại Thanh làm bằng, Dận Tộ không nên xen mồm.”

Khang Hy cười nói: “Cách nghĩ này của tiểu Lục nhi rất tốt, vô luận là Hoàng tử hay thứ dân, nếu đã phạm pháp đều bắt năng dung. Thế nhưng ‘tội như thứ dân’ trước giờ chỉ là cho dân đen mang ra nói, tiểu Lục con thân là A ca, mọi chuyện cũng không cần quá cẩn thận, ví dụ như việc này, con vừa là khổ chủ lại vừa là Hoàng tử, nếu muốn lên tiếng cũng không tính quá phạm.”

Dận Chân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Khang Hy, Khang Hy trong trí nhớ của y, tại phương diện này ngài vẫn luôn rắn đe bọn họ phải cẩn ngôn thận hành, làm gương cho vạn dân, chỉ cần có chút khác người liền bị mắng đến máu chó phun đầu, vì sao vừa đến trên người Dận Tộ mọi việc lại trái ngược?

Dận Tộ trầm mặc một chốc mới thấp giọng nói: “Hoàng a mã, nhi thần không muốn lại làm chuyện gì cho ma ma nữa, cho dù là giúp người hay hại người.”

Theo đúng bản tâm, Dận Tộ không muốn khiến một hài tử năm sáu tuổi bị liên lụy vào, nếu như khổ chủ trong chuyện này thực sự là y, vô luận y bị tổn thương thế nào đại khái cũng sẽ giúp đứa trẻ kia cầu tình. Thế nhưng người chân chính thụ hại kia, Dận Tộ vừa mới năm tuổi, y đã chết, chết trong tay vị nãi ma ma thân cận nhất với mình...

Y không biết Dận Tộ chân chính sẽ làm thế nào, tuy y đã chiếm lấy cuộc đời của nguyên chủ nhưng cũng không có tư cách thay thế nguyên chủ rộng lượng tha thứ cho bất kỳ ai để chứng tỏ sự từ bi của bản thân.

Giống như những lời y đã nói với Lý thị, mạng của Dận Tộ cũng là mạng.

Y cũng chỉ là một hài tử năm tuổi...

Nữ nhân kia, phạm là còn nửa điểm thật tình với Dận Tộ cũng sẽ không đợi đến khi chân tướng đã rõ ràng vẫn muốn để lại cho hài tử do chính tay mình nuôi lớn kia ác mộng cả đời.

Nàng đã không đáng nhận được sự tha thứ của bất kỳ ai.

“Tốt.” Khang Hy không hề ép buộc: “Chúng ta không đề cập đến ả, không đề cập đến ả.”

Ngày kế, hài tử của Lý thị nguyên bản do tuổi nhỏ được miễn tử, từ phán tỉnh thân nhập cung lại sửa thành đầy đi biên quan, nhân vì phụ mẫu đều vong không ai chăm sóc, vừa rời kinh được vài ngày đã bệnh nặng bỏ mình.

Chuyện này mọi người đều rất ăn ý giấu diếm Dận Tộ, vĩnh viễn cũng không nhắc tới —— đây đều là nói sau.

Đến chiều, viện mới của Dận Tộ rốt cục bố trí thỏa đáng, không thể không nói, lúc Khang Hy tâm tình tốt quả thực vô cùng hào phóng, đừng nói Dận Tộ, ngay cả Dận Nhưng và Dận Chân, cùng với những a ca không có mặt đều được ban thưởng.

Dận Tộ nhìn nhà mới của mình, thâm nghĩ cái gọi là khiêm tốn xa hoa phỏng chừng không gì hơn thế, đồ vật bên trong không nhiều lắm bất quá mỗi thứ đều là trân phẩm, trừ do phụ hoàng của y đưa thì có càng nhiều vật là do Nội vụ phủ ‘thể hội thánh ý’ mà phân phối cho y.

Tỷ như để phối với bình phong Khang Hy đưa đến, vì vậy từ giường đến tủ, màn cửa sổ hết thảy đều phải đổi một lần.

Tỷ như dùng thảm lông pho hết sàn nhà, mỹ kỳ danh vì Lục a ca có tâm tật, sợ nhất thanh âm đột nhiên vang lên.

Dận Tộ thở dài, hôm nay tâm tình Khang Hy tốt nhìn cái gì đều thuận mắt, đợi lúc nào đó tâm tình không tốt, nói không chừng cái mũ ‘xa hoa vô độ’ kia liền đội lên đầu y rồi.

Chờ vài hôm nữa lại nghĩ biện pháp để Khang Hy đến nơi này xem một cái —— thừa dịp hiện tại tuổi còn nhỏ liền lập rõ thiết đặt một chút —— ta mới năm tuổi nha, cho dù có xa xỉ hơn nữa đều là do các người sung ra!

Về phân hiện tại, xa xỉ thì xa xỉ đi, trước hưởng thụ rồi nói.

7. Chương 7

7.

Dời đến chỗ mới, nô tài hầu hạ cũng là mới, nhân vì xảy ra chuyện của Lý thị Đức phi sinh lòng quyết tuyệt đem toàn bộ người bên cạnh Dận Tộ đổi đi không còn một mống, Khang Hy cũng tặng một cung nữ qua

làm quản sự, như vậy cũng miễn cho Dận Tộ còn phải phiền phức mô phỏng thói quen sinh hoạt của nguyên chủ.

Hiện tại y vẫn đang đi cùng Dận Chân đến thỉnh an người có phân vị cao nhất trong cung Hoàng quý phi, đồng thời cũng là đường mẫu của Dận Chân, Đông Giai thị, sau đó lại trở về bái biệt Đức phi. Khi hồi viện tử, các a ca có thể nói năng lưu loát đều đã có mặt, bao gồm cả Thái tử, bọn họ đương nhiên là đến chúc mừng Dận Tộ vinh thăng Bối lặc, đồng thời tham quan nơi ở mới.

Nếu đã là ăn mừng tự nhiên phải có tiệc rượu, hài tử người Mãn từ nhỏ biết uống rượu, Dận Tộ bởi vì có tâm tật nên không ai rót cho y, bắt quả cũng theo trò vui uống vài chung nhỏ.

Đợi khi ăn uống no nê, nhìn đám huynh đệ ngã trái ngã phải bị diu hoặc ôm ra ngoài, Dận Tộ thầm nghĩ. Nếu ngày mai khi đi Thượng Thư phòng, chức vị Hoàng tử đều vì say rượu tập thể tới muộn, không biết Khang Hy có thể trong cơn tức giận đem chức vị Bối lặc của cả đám triệt đi hết hay không?

Về đến phòng, phát hiện người vốn đã say đến không biết trời trăng là Dận Chân còn đang ngồi đoan chính trên giường uống canh giải rượu, thấy y bước vào liền nói: “Muộn rồi, ngày mai con phải dậy sớm, mau chóng thu thập rồi ngủ đi!”

“Tứ ca không say sao?”

Dận Chân muốn nói lại thôi, vỗ vỗ đầu Dận Tộ, xoay người ra cửa.

‘Tâm tật’ đối với Dận Tộ mà nói có thể không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất... khiến hài tử này có tiền vốn để đơn thuần, nếu đã như vậy vì sao không để y tiếp tục đơn thuần mãi chứ? Thế thì... ít nhất có thể khiến người kia lại sủng ái y thêm một đoạn thời gian.

Đêm đó, Dận Tộ lại thấy ác mộng.

Vẫn là gương mặt quen thuộc kia, từ lỗ thủng trên trán một dòng dịch thể sền sệt trắng đỏ đan xen tuôn ra ngoài, đôi mắt đỏ ngầu trừng do, cái miệng máu tươi dầm dề không ngừng khép mở: “Vì sao không cứu hài tử... Vì sao không cứu hài tử...”

Dận Tộ lúc mộng lúc tỉnh, gương mặt đáng sợ của Lý thị dường như đã áp sát vào mặt y, y gần như còn có thể thấy rõ đôi bọt nhúc nhích trong hốc mắt đối phương.

“Được rồi, không sao, không sao...” Trái tim đang kịch liệt nhảy lên, may mà có một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, người nọ ôm y rất chặt, nhiệt độ ấm áp trên cơ thể len qua lớp quần áo mỏng truyền tới, khiến thân thể lạnh lẽo của y chậm rãi ấm lại.

Dận Tộ mở mắt, không có gì bất ngờ nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Dận Chân, Dận Chân đến rất gấp, tóc còn tản ra, áo lót trên người có hơi xộc xệch, mũi của Dận Tộ chưa xót, nước nỡ gọi: “Tứ ca...”

Tứ ca... thật đáng sợ mà.

Thân thể bị mồ hôi lạnh thấm ướt còn đang run rẩy, không biết là vì lạnh hay vì sợ.

Sớm biết là như vậy, y tuyệt đối sẽ không đem chuyện thấy ác mộng ra gạt người, quả thực quá đáng sợ rồi.

Y thực sự bị kinh hoảng, những gì trong giấc mộng kia quá đáng sợ, mà thế giới này càng đáng sợ hơn. Đời trước y sinh ra trong niên đại hòa bình, hơn nữa vì có bệnh tim nên được người nhà tỉ mỉ bảo hộ, chưa từng phải đối mặt với một thế giới tràn đầy đã kích bất luận là công khai hay âm thầm như thế này, vừa phải thích ứng với cuộc sống xa lạ lại vừa phải ứng phó với cả đám người có thể hoàn toàn không chế sinh tử của y trong tay, cả một ngày dài mệt mỏi kiệt sức, Dận Tộ lúc này đúng là vừa mệt vừa sợ.

Có thể, đây mới chính là căn nguyên của ác mộng.

Không biết là do sự ảnh hưởng của thân xác hay là vì giả vờ thành hài đồng đến giả ra di chứng, Dận Tộ cảm giác tuổi tác tâm lý của mình cũng kém đi một đoạn lớn. Chỉ ít vào giờ khắc này, y thật sự giống như một tiểu hài tử, chỉ muốn tìm người để dựa vào.

Y trở tay ôm lấy Dận Chân: “... Tứ ca.”

May mà tâm lý của đối phương cũng là người trưởng thành, vậy nên y có thể không chút gánh nặng hưởng thụ sự ấm áp trong ngực người này.

Hôm sau lúc Dận Tộ bị đánh thức, cứ thế ngơ ngác để mặc nô tài giúp mình rửa mặt chải đầu, cũng không nói gì thêm nhiều — muốn nói cũng phải có thể mở mắt ra rồi mới nói được chứ.

Đêm qua đầu tiên là uống rượu đùa giỡn đến nửa đêm, sau đó lại bị ác mộng đánh thức lẫn lộn đến hơn nửa canh giờ, tiếp nữa là ba giờ rời giường. Dận Tộ vô cùng căm giận — Khang Hy đối với nhi tử của mình như vậy, không sợ bọn họ bởi vì ngủ không đủ giấc mà chiều cao không phát triển sao!

Lúc tới học đường, đầu tiên là luyện chữ, đợi các sư phó tới sẽ bắt đầu kiểm tra học thuộc lòng, Dận Tộ tuổi còn nhỏ, chỉ cần niệm thuận lợi vài câu Tam Tự kinh liền coi như quá quan.

Sau đó chính là tiếp tục dạy đoạn Tam Tự kinh tiếp theo, học thuộc rồi đến trả bài cho sư phó.

Sau đó nữa Khang Hy tới, kiểm tra học Tam Tự kinh ...

Khang Hy đi, rốt cục không cần học Tam Tự kinh nữa, bắt đầu chép Tam Tự kinh .

Buổi chiều là học võ, trong khi những người khác được am ập (*Cách gọi thầy dạy võ của người Mãn) dạy cưỡi ngựa bắn tên, Dận Tộ khó khăn lắm mới thoát khỏi Tam Tự kinh , mới chơi cung tiễn một hồi đã bị am ập gọi trở về... tiếp tục chép Tam Tự kinh .

Đến chiều Khang Hy trở lại, kiểm tra những người khác cưỡi ngựa bắn tên, kiểm tra Dận Tộ đọc ... Tam Tự kinh .

Tam Tự kinh Tam Tự kinh Tam Tự kinh... Dận Tộ muốn khóc, xông lên nắm chặt vạt áo Khang Hy: “Hoàng a mã, Dận Tộ cũng muốn luyện võ.”

Khang Hy nhìn gương mặt nhỏ rõ ràng đang viết ‘người dám nói không đồng ý hài nhi khóc cho người xem’, đầu lớn như cái đầu.

May mà ngài cũng không đến một mình, còn dẫn theo vài vị đại thần, Học sỹ chương quản Hàn Lâm viện, Lý Quang Địa tiến lên phía trước nói: “Vạn tuế gia, Lục a ca muốn học võ cũng không phải không thể. Lục a ca thân thể gầy yếu, kỳ mã bắn tên có chút khó khăn, thể nhưng có thể luyện một chút công phu nội gia của người Hán, tỷ như Thái Cực, Hình Ý...”

“Luyện công phu nội gia có thể điều thông kinh lạc, lưu sướng khí huyết, phối hợp âm dương, tạo ra hiệu quả cường thân kiện thể. Ví dụ như Thái Cực quyền chính là nội ngoại kiêm tu, thông thả nhẹ nhàng, cương nhu kết hợp, không lo thân thể của Lục a ca không thể gánh vác.”

Khang Hy gật đầu: “Cho đòi Đoạn thái y.”

Lại nói: “Nếu thái y nói có thể, trăm lần tìm cho người một võ sư phó người Hán — chỉ là ký học, lại không thể thả lỏng, càng không được hoang phế việc đọc sách.”

“Tạ ơn Hoàng a mã!”

Nói chung chỉ cần không bắt y cả ngày đọc Tam Tự kinh , thế nào cũng tốt!

Đợi Khang Hy kiểm tra việc học của đám nhi tử xong, Đoạn thái y cũng đã đến, thấy Dận Tộ đoan đoan chính chính ngồi tại ghế trên đợi hẳn ông không khỏi có chút đau đầu. Mạch tượng của vị tổ tông này quái dị, tuyệt đối trong ngoài không đồng nhất.

Lại bắt mạch một lúc Đoạn thái y thở phào nhẹ nhõm, bắt luận nặng nhẹ, lần này tâm tật tóm lại là có, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy cơ chẩn lầm. Ông nhíu mày làm ra dáng dấp trầm trọng, nói: “Tâm tật của Lục a ca ngày thường tuy rằng không hiện rõ, thể nhưng một khi phát tác là vô cùng hung hiểm, đừng thấy hằng ngày đứng ngồi sinh hoạt đều không khác thường nhân nhưng cơ thể dù sao cũng lỗ lã nặng nề — Lục a ca gần đây thể nào lại chịu kinh hách?”

Dận Tộ lắc đầu, Dận Chân trừng mắt nhìn y, nói: “Tối qua Lục đệ lại nằm ác mộng.”

Thái y không tán thành, lắc đầu nói: “Lục a ca thân thể chung quy không giống người thường, không được khinh mạn! Nếu sau này lại gặp ác mộng nhất định phải đứng lúc gọi lão hủ đến chẩn mạch. Lục a ca bệnh

nặng vừa khỏi, khí huyết không đủ nên mới chịu âm tà quấy nhiễu, đợi lão hủ kê phương điều dưỡng một thời gian, đến khi khí huyết tràn đầy âm tà liền không thể xâm phạm.”

Ông lấy ra một bình sứ, nói: “Đây là dược hoàn do lão hủ bí chế, Lục a ca phải tùy thân mang theo, nếu có không khỏe lập tức uống một viên.”

Khang Hy hỏi đến chuyện luyện công, Đoạn thái y nói: “Nội gia quyền thật sự có tác dụng cường thân kiện thể, Lục a ca luyện cũng là có lợi.”

Lại nói: “Thần xem mạch tượng của Lục a ca có chút mệt mỏi thiếu ngủ, tối qua vì sao ngủ trễ? Như vậy là không được, tâm tật cần phải tỉ mỉ tĩnh dưỡng, thức đêm là chuyện rất hao tổn tinh khí, không tốt cho dưỡng sinh, uống bao nhiêu thuốc cũng không bổ trở lại.”

Sau đó khom người lui ra đi kê phương thuốc, Khang Hy dùng một ngón tay chọc chọc ót của Dân Tộ, nói: “Thật là to gan, còn muốn lừa trẫm? Hử?”

Dân Tộ cúi đầu giả đáng thương: “Nhi tử chỉ là muốn luyện võ...”

“Mà thôi, trẫm duẫn, ngày mai liền giúp ngươi tìm sư phó!” Khang Hy đối Dân Tộ cũng có chút không đành lòng: “Nếu có lần sau nhất định sẽ trị tội khi quân của ngươi!”

Dân Tộ cười hì hì tạ ân.

“Bệ hạ, ” Lương Cửu Công bước nhanh tới, ghé vào tai Khang Hy nói vài câu, Dân Tộ phát hiện trong nháy mắt biểu tình của Khang Hy trở nên cực kỳ phức tạp, suy nghĩ tựa hồ đã trôi đến nơi rất xa, giọng nói cũng có chút phiêu hốt: “Lão Tứ, cùng đi với trẫm, đi xem Hoàng quý phi.”

Dân Chân ngạc nhiên: “Hoàng a mã?”

Đã xảy ra chuyện gì?

Khang Hy thở dài một tiếng, không nói lời nào, trực tiếp rời đi.

Lương Cửu Công nhỏ giọng nói: “Tứ a ca đi nhanh một chút, Hoàng quý phi nương nương có lẽ sắp...”

Dân Chân thần sắc đại biến: “Cái gì? Điều này sao có thể?”

Lương Cửu Công lắc đầu than thở: “Nô tài cũng hy vọng là giả, Tứ a ca, đi nhanh đi!”

Bước chân nhanh nhẹn đuổi theo Khang Hy.

Dân Chân sắc mặt tái nhợt như giấy, lão đảo nói gót.

Sao lại như vậy, không phải còn đến ba năm sao? Vì sao hiện tại liền...

Dân Tộ chưa từng thấy được bộ dạng thất hồn lạc phách như thế của Dân Chân, không nhịn được muốn đuổi theo an ủi, nhưng vừa bước ra mấy bước lại đứng yên —— y hiện tại rời đi chỉ sợ sẽ thêm phiền, cũng không thể khiến Dân Chân trong lúc này còn phải quan tâm đến y.

Hơn nữa chuyện này nhìn thế nào cũng có vẻ quỷ dị, hôm qua y vừa đi bái kiến Hoàng quý phi, người kia ngoại trừ có chút mệt mỏi yếu ớt thì khí sắc cũng xem như không tệ, nụ cười của nàng ôn nhu dễ gần, còn tự tay chọn điểm tâm cho y ăn, vì sao đột nhiên lại không được chứ?

Còn có ánh mắt vừa rời của Khang Hy, đau xót có, hoài niệm có, tiếc hận cũng có, lại duy nhất không có ngoài dự liệu...

Hoàng quý phi đã chết, không gặp được Khang Hy và Dân Chân lần cuối, cũng không để lại một lời di ngôn.

Đệ nhất nhân trong hậu cung của Khang Hy, quản lý lục cung đại sự gần mười năm, vinh sủng nhất thời. Hoàng quý phi Đông Giai thị cứ vậy yên lặng rời đi.

Dựa theo lệ cũ, sau khi cung phi qua đời thường sẽ được thăng một cấp, theo quy chế nhập táng. Dựa vào thân phận của Hoàng quý phi và sự vinh sủng lúc sinh thời, mọi người đều cho rằng sẽ hạ táng theo quy chế Hoàng hậu, thế nhưng Khang Hy lại phảng phất quên mất việc này, thương tâm thì thương tâm, thế nhưng nửa câu về việc truy phong hoặc đề thăng quy chế cũng không nói.

Mà làm nhà mẹ đẻ của Hoàng quý phi, cũng là mẫu tộc của Khang Hy, tộc Đông Giai thị cũng theo đó bảo trì trầm mặc.

...

Đêm đã về khuya, Dận Chân mặc một thân áo tang, cô cô linh linh quỳ gối trong đại điện, thần tình đờ đẫn.

Hắn còn nhớ ở kiếp trước, nàng qua đời sau khi được phong Hậu một ngày, lúc ấy Khang Hy bãi triều năm ngày, cả triều trên dưới đều mặc áo tang, một ngày tam tể, văn võ đại thần, vương tôn quý tộc, còn có công chúa, phúc tấn, mệnh phụ đều phải vào cung khóc tang ba ngày. Thậm chí khi di quan từ cửa chính Triều Dương cung đến Cảnh lăng đều do Khang Hy đích thân tống tiễn...

Khi ấy, trong điện quỳ đầy người, toàn bộ các a ca, các cách đều có mặt, ai nấy đều khóc, tựa hồ so với hắn càng thêm thương tâm...

Khi đó hắn chỉ cảm thấy bọn họ nhìn có chút hẫ hẫ, hư tình giả ý, hận không thể khiến bọn họ lập tức tiêu thất khỏi mắt mình, để mình đơn độc làm bạn cùng nàng... Hiện tại hắn rốt cục chỉ có một mình, nhưng trong ngày hè tháng sáu lại cảm thấy băng hàn triệt cốt.

Mặc kệ ý nguyện ban đầu khi Đông Giai thị dưỡng dục hắn là thế nào, nàng chính là tồn tại ám áp nhất trong tuổi thơ của hắn, hắn quay lại mấy năm nay vẫn không ngừng đốc thúc nàng bảo dưỡng thân thể, hy vọng nàng có thể trường mệnh bách tuế...

Đợi tân hoàng nhập vị, hắn sẽ đón nàng rời cung phụng dưỡng, dù sao người kia cho tới bây giờ cũng không hiếm lạ gì hắn...

Con muốn dưỡng mà cha mẹ không đợi, Con muốn dưỡng mà cha mẹ không đợi...

Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân quá buồn cười, hắn thực sự không rõ, lão thiên gia cho hắn trở về một lần chính là muốn trêu đùa hắn hay sao?

Hắn cứu Dận Tộ, thế nhưng ngăn cách với Đức phi thậm chí càng sâu hơn kiếp trước...

Hắn muốn hiếu thuận Hoàng quý phi, thế nhưng nàng lại mất sớm ba năm, ngay cả tôn vinh sau khi chết cũng không còn...

Hắc! Ha ha!

Dận Chân, ngươi thật buồn cười.

Hắn tự nhủ.

Không biết qua bao lâu, một thanh âm khê khàng vang lên từ phía cửa.

Dận Chân đờ đẫn nghiêng đầu nhìn, chợt thấy Dận Tộ mang theo một hộp thức ăn...

Ngươi làm sao còn dám đến! không có ngươi, nường nường căn bản sẽ không chết! Không có ngươi, nường nường sẽ trở thành Hoàng hậu dưới một người trên vạn người!

Ngươi đã hại chết nàng, thế nào còn dám đến trước linh đường của nàng diễu võ giương oai!

Đều là ngươi! Đều là ngươi!

...

8. Chương 8

8.

Năm Khang Hy ba mươi bảy, chính thị thời tiết chim hót hoa thơm, mặc dù sự rét lạnh của mùa xuân còn ở thể nhưng đám thiếu niên thích nói cười từ lâu đã thay xuân sam mỏng nhẹ.

Dận Trinh mười một tuổi cước bộ nhẹ nhàng băng qua sân, nhìn thấy cung nhân đang hành lễ liền tùy ý phát tay một cái.

Vượng Tài mặt khổ hề hề đuổi theo bước chân của Dận Trinh: “Thập tứ gia, Thập tứ gia, dung nô tài thông báo một tiếng...”

Dận Trinh mắng: “Người đi còn không nhanh bằng gia, thông báo cái rầm! Hơn nữa quý phủ của Lục ca không có nữ quyền, có gì cần phải thông báo?”

Vừa đi vừa nói, cước bộ không hề dừng lại, lúc đến cửa còn không nhìn được phát tay: “Cút ra ngoài coi chừng cho gia, ai cũng không cho tiến đến!”

Dận Tộ không thích có quá nhiều người trong phòng, vậy nên bọn cung nữ thái giám hầu hạ y đều giống như người ẩn hình, rất ít khi xuất hiện trước mặt, bất quá trong ngoài phủ vẫn được xử lý ngay ngắn rõ ràng.

Trong thư phòng không người hầu hạ, Dận Trinh ủy khuất vén màn bước vào: “Lục ca!”

Dận Tộ đã mười tám rồi, mặt mày thanh nhã như họa, đang ngồi trước án thư chỉnh lý họa tác, nghe gọi thì ngẩng đầu nhìn một chút, cười nói: “Thập tứ tới rồi a!”

Dận Trinh hừ một tiếng, nói: “Người vì sao không đợi ta hạ học rồi hẵng xuất cung?”

Dận Tộ gác bút than đang dùng để vẽ tranh lên giá, lại mở ra một bức khác, miệng nói: “Ta cũng lớn rồi, cả ngày quanh quẩn trong Hoàng cung là có chuyện gì?”

Dận Trinh cả giận nói: “Người đừng hù ta! Người rõ ràng là muốn cùng Tứ ca xuất cung mới bỏ rơi ta!”

Dận Tộ nói: “Hoàng a mã mệnh ta bớt thời gian sửa sang lại mấy bức tranh phong cảnh Hồn thủy cho người xem, còn nói nếu vẽ tốt sẽ ban cho ta một bức chân tích của Nhan Chân Khanh... nếu ta lấy được, trước hết sẽ cho người mượn thưởng thức mấy ngày, được không?”

Dận Trinh xì một tiếng: “Ta mới không hiếm lạ!”

Rốt cục cũng không dây dưa việc này nữa — nếu Khang Hy đã lệnh Dận Tộ chỉnh lý họa tác, y nếu thực sự đợi trong cung của Đức phi hơn nửa ngày quả thực không tiện giải thích.

Sau đó lại hăng hái bừng bừng hỏi: “Lục ca, bên ngoài chơi rất vui sao?”

Dận Tộ lắc đầu: “Chơi không vui.”

“Gạt người.”

Dận Tộ cũng không ngẩng đầu lên, chăm chú làm ký hiệu, miệng thản nhiên nói: “Một mạch Hoàng hà năm ngoái bị lũ lụt, điền trang xung quanh một hạt thóc cũng không còn, vì muốn điền đầy bụng, vỏ cây bị cạo sạch, rễ cỏ cũng đào xong, ngay cả rong trong nước cũng bị vớt lên ăn sống — Người nói có cái gì chơi vui?”

Dận Trinh rầu rĩ nói: “Các sư phó trong Thượng Thư phòng không phải luôn nói hiện tại là thái bình thịnh thế sao? Có gì bách tính còn vất vả như vậy? Triều đình không phải có chấn tai sao?”

Dận Tộ nói: “Đại Thanh rộng lớn như vậy, cũng không thể trông cậy mỗi địa phương đều mưa thuận gió hòa, nếu không phải nơi này hạn thì chỗ kia úng... Ngay cả Hoàng a mã lúc đến nơi cũng chính miệng nếm rong bách tính ăn — người nói chấn tai của triều đình? Có, thể nhưng phát chấn thể nào cũng chỉ có thể giúp được nhất thời.”

“Mặc kệ thế nào ta cũng muốn đi xem.” Dận Trinh nói: “Ta đã lớn như vậy rồi, ngay cả kinh thành cũng chưa từng rời đi, thực sự không có ý nghĩa.”

Dận Tộ nói: “Nghe ý tứ của Hoàng a mã, sang năm phải tuần du tái ngoại, người đi cầu một tiếng, người chắc chắn sẽ dẫn người theo.”

“Vậy người cũng nói tốt giúp ta một chút!”

Dận Tộ cười nói: “Không giúp người thì giúp ai?”

Dận Trinh lúc này mới thỏa mãn, lộ ra nụ cười, chợt y nằm sấp lên án thư thò đến trước mặt Dận Tộ, thần bí hề hề nói: “Lục ca, trong nửa tháng người không ở đây, Hoàng a mã đem người của Đông cung thay đổi một lượt rồi!”

Dận Tộ khẽ nhíu mày, hiểu được đây sợ rằng mới là mục đích thật sự của tiểu tử này, bằng không chỉ vì chuyện tùy giá, y chỉ cần đến trước mặt Khang Hy xảo một chút là được, nơi nào cần đến đây nhờ nói hộ?

Chợt nghe Dận Trinh trào phúng: “Thật không biết Nhị ca là nghĩ như thế nào, nam nhân cứng rắn có gì tốt chơi, vẫn là cùng thái giám... Chắc chắc, thứ đồ chơi kia chẳng lẽ nhìn thấy sẽ không ghê tởm sao?”

Dận Tộ quạt một bàn tay lên ót Dận Trinh, nói: “Mù lằng nhằng gì đấy! Tiểu hài tử học xấu làm gì, chỉ cần đọc sách là được, cứ hỏi đến chuyện đó là muốn làm sao?”

Dận Trinh hừ lạnh nói: “Nhỏ nữa cũng là nhi tử của Hoàng a mã, mắt thấy Hoàng a mã đã thất vọng với Nhị ca rồi, ngoại trừ Nhị ca mọi người đều là thứ xuất... Ai, đáng tiếc Hoàng quý phi không thể tấn chức Hoàng hậu, nếu không Tứ ca cũng coi như nửa con trưởng.”

Dận Tộ kinh ngạc ngắc đầu, y nhớ thời gian tại vị của Khang Hy trong lịch sử là rất dài, chừng sáu mươi mốt năm, thế nhưng hiện tại địa vị của Thái tử vững chắc, thịnh sùng không ai bằng, cho rằng đoạt đích chỉ tranh còn là chuyện rất sớm. Không ngờ hóa ra đã có manh mối, hơn nữa ngay cả tiểu tử nhỏ như vậy cũng đã bắt đầu có ý nghĩ rồi.

Miệng nói: “Hai năm nay Thái tử điện hạ giám quốc, quyết đoán khắc khổ, cả triều khen ngợi, Hoàng a mã cũng từng nói có Thái tử tại kinh lo việc chính phụ, tâm kiến cố tựa thái sơn... như vậy hai chữ thất vọng kia từ đâu nói đến?”

Dận Trinh nói: “Lúc Tùy Dạng Đế Dương Quảng còn là Tấn vương cũng chính tích lỗi lạc, chiến công hiển hách, hơn nữa còn chiêu hiền đãi sĩ, khiêm cung cẩn thận, thế nhưng sau khi lên ngôi lại thế nào?”

Dận Tộ thấy y cư nhiên đem Dận Nhưng so với Tùy Dạng Đế thì nhíu mày, thấp giọng trách mắng: “Nói nhảm gì đó? Thái tử đối với chúng ta vừa là trưởng người càng là Thái tử một nước, người ngại ngày tháng quá tiêu dao sao?”

Dận Trinh le lưỡi, thấp giọng nói: “Ta cũng là ở chỗ của Lục ca tự tại hơn chút, nhất thời quên mất...”

Thanh âm hạ thấp nói: “Biểu hiện của Nhị ca hiện tại quả là hiền đức sáng suốt, thế nhưng trong xương cốt lại đủ lương bạc. Năm đó Hoàng a mã lâm trọng bệnh tại Hành cung, lệnh hấn và Tam ca đi xem, hấn bởi vì hoàn toàn không tỏ ra lo lắng mà bị Hoàng a mã đuổi về Kinh thành. Ta chưa từng nghe nói loại chuyện như hiếu thuận nhân ái này chỉ cần trách mắng một lần là có thể đổi tốt, hiện này hấn bắt quá chỉ làm màu cho người khác nhìn mà thôi.”

Nghỉ ngơi một chút, lại nói: “Huống chi ngay cả Hoàng a mã cũng chưa chắc xem hấn vào mắt, hiện tại người của Đông cung, tính cả thiện phòng, trà phòng và ha ha châu tử (*Thư đồng cận thân) vừa mới bị xử tử được bao lâu? Ngay cả dục vọng của mình cũng không quản thúc được, Hoàng a mã sẽ yên tâm giao giang sơn cho hấn?”

Nghe Dận Trinh dùng đồng âm thanh thúy nói ra những lời này, Dận Tộ có chút nhức đầu, y không muốn bị cuốn vào đoạt đích chỉ tranh, thế nhưng nếu như Dận Chân hoặc Dận Trinh muốn tranh một cuộc, y rất khó mà không đếm xỉa đến.

Y biết, người thắng trong lịch sử là Tứ ca Dận Chân, thế nhưng vị Tứ ca này của y là một kẻ đối xác, kẻ đã từng làm Hoàng đế liệu còn muốn tham gia đoạt đích hay không? Nếu thật sự đoạt, hấn sẽ giống như nguyên chủ đạt được thắng lợi sao? Thay đổi một người làm Hoàng đế, hấn có thể giống như Ung Chính trong lịch sử, một tay nâng lên Khang Càn thịnh thế?

Bất quá Dận Tộ nét mặt cũng không hiện, chỉ cười cười, nói: “Hiện tại người tuổi còn quá nhỏ, những chuyện này có nghĩ cũng không được gì, không bằng đọc sách tập võ tiến vào mắt Hoàng a mã, như vậy luôn sẽ được một phần tiền đồ tốt. Về phần ta, dù sao đi nữa ta cũng không có ý nghĩ gì, đối đãi các huynh

đều như nhau, đến lúc đó cho dù không làm được Thân vương cũng có thể kiếm cái Quận vương dưỡng dưỡng, bình an phú quý một đời, cam tâm mãn nguyện.”

Dận Trinh cười: “Vậy ta hỏi cái khác.”

Lại đem thanh âm tiếp tục đề thấp, mang theo vài phần hiếu kỳ nói: “Lục ca, vạn nhất có một ngày ta và Tứ ca tranh, người giúp ai?”

Dận Tộ lắc đầu bật cười, ngân nga: “Từ xưa có người thấy nhận bay liệng, giường cung bắn xuống, nói: ‘Bắt được liền hầm.’ Đệ đệ lại nói: ‘Nhận đứng thì hầm, nhận bay phải nướng.’ Hai người tranh cãi đến chỗ trưởng giả, trưởng giả liền chém đôi con nhận, nửa hầm nửa nướng. Huynh đệ tranh nhận, chẳng bằng phân ra.”

“Ta mặc kệ, ta chỉ muốn hỏi!” Dận Trinh lay lay tay áo Dận Tộ: “Người nói đi, người rốt cuộc giúp ai?”

Dận Tộ bất đắc dĩ nói: “Ta hôm nay nào phải ta hôm qua, ta ngày mai lại chẳng phải ta hôm nay, một chuyện còn chưa thấy bóng dáng như vậy, đệ bảo ta làm sao biết?”

“Ta liền hỏi bây giờ! Giúp ai, nói mau!”

Dận Tộ than thở: “Người thế nào không hỏi xem Tứ ca có muốn tranh hay không?”

Dận Trinh ngạc nhiên.

Dận Tộ nói: “Đừng thấy Tứ ca làm không ít chuyện vang dội, thế nhưng Hoàng a mã đối với người ấy rất bất mãn, đệ có biết vì sao?”

Làm một a ca vẫn còn đi học, những việc Dận Trinh biết tự nhiên không nhiều bằng người thường xuyên chuyển động bên cạnh Khang Hy như Dận Tộ, nghe Dận Tộ đề cập tới ‘bí mật’, y lập tức hưng phấn: “Vì sao?”

“Bởi vì không để tâm.” Dận Tộ than thở: “Hiện nay, những a ca lớn tuổi một chút ai không muốn hảo hảo biểu hiện đòi niềm vui của Hoàng a mã? Thế nhưng chỉ có Tứ ca, đối với chính sự, đối Hoàng a mã đều không để tâm, thậm chí có thể nói là lười để tâm.”

“Thế nhưng ta nghe nói, mấy lần Tứ ca nhận công sự đều làm được rất sáng khoái lưu loát, thậm được lòng Hoàng a mã...”

“Thế nhưng đệ từng thấy Tứ ca chủ động nhận sự? Hơn nữa trên quan trường dấn dấp khó gỡ, cực kỳ phức tạp, có thể nói rút dây động rừng, dùng năng lực của Tứ ca rõ ràng có thể làm được chu đáo, thế nhưng cho tới giờ huynh ấy đều không quan tâm, chỉ chuyên dao sắc chặt đay rối. Mỗi lần huynh ấy xong việc Hoàng a mã đều phải đi sau thu thập giúp, có lần nào Tứ ca về đến mà không bị Hoàng a mã mắng to một trận. Bất quá mặc kệ Hoàng a mã mắng Tứ ca nặng thế nào, Tứ ca cho tới bây giờ đều không để trong lòng, phạt chép sách liền chép sách, phạt cấm túc liền cấm túc, thế nhưng tính tình không chút sửa lại —— Đệ xem bộ dạng của Tứ ca như vậy, giống có tâm tư gì sao?”

Dận Trinh giống như có chút suy nghĩ, sau một chốc mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt hiếu kỳ: “Lục ca, ta nghe nói khi còn bé quan hệ của người và Tứ ca là tốt nhất, cùng ăn cùng ngủ, lúc người chủng đậu vẫn là nhờ Tứ ca không ngủ không nghỉ chăm sóc mới chuyển biến tốt đẹp —— Vì sao hiện tại Tứ ca lại lãnh đạm với người như vậy? Ngay cả đối xử với ta còn tốt hơn với người, càng không cần nhắc tới tiểu Thập Tam! Hừ, cũng không biết ai mới là thân đệ đệ của huynh ấy!”

Dận Trinh nói xong hồi lâu cũng không thấy Dận Tộ đáp lại, kinh ngạc ngẩng đầu, chợt thấy Dận Tộ thần sắc có chút hoảng hốt, không biết nghĩ tới chuyện gì, tò mò hỏi: “Lục ca, năm đó rốt cuộc giữa người và Tứ ca đã phát sinh chuyện gì? Vì sao Tứ ca đột nhiên xa cách với người chứ? Còn có Ngạch nương nữa, vì sao Ngạch nương chưa bao giờ cho Tứ ca về mặt hòa nhã? Bình thường cho dù là ta nhắc đến một tiếng Ngạch nương cũng sẽ trở mặt.”

Dận Tộ cười khổ, chuyện năm đó như một cái gai độc mắc trong lòng y, ngay cả y cũng không muốn đề cập huống chi Ngạch nương, huống chi Tứ ca?

Ký ức ấu thơ đã không còn rõ nữa, thế nhưng chuyện hôm đó lại rõ ràng như mới hôm qua.

Y còn nhớ, đêm đó y mang theo một bát canh lạnh lẽ tiến vào đại điện quần Đông Giai thị, nghĩ rằng vô luận thế nào cũng phải khuyên Dân Chân uống một ngụm, dù sao hẳn đã vài hôm không ăn uống gì.

Thế nhưng mà chờ y lại là một Dân Chân hai mắt đỏ bừng như đang tẩu hỏa nhập ma, y bị Dân Chân trực tiếp bóp ngạt, đợi đến khi tỉnh lại thì đã nằm trên giường, từ ngoài bình phong truyền đến thanh âm khàn đặc kịch liệt của Đức phi.

“... Người thế nào lại ác tâm như vậy! Y là đệ đệ người a! Y là thân đệ đệ của người! Người cho dù không phải do ta nuôi cũng là từ trong bụng ta bò ra! Người làm sao có thể xuống tay được!”

“Y đã là một phế nhân, vì sao các người không chịu lưu cho y một con đường sống!”

“Dân Tộ có lỗi gì, chỉ vì y còn sống không có thành thật bị hại chết? Cũng bởi vì Đông Giai thị sợ tội tự sát nên người liền muốn giết y báo thù cho Đông Giai thị? Người thực là hiếu thuận, người đúng là hảo nhi tử hiếu thuận với nàng!”

“Người không cần đi tìm Dân Tộ, ta đền mạng cho nàng! Ta đền mạng cho nàng!”

“Là lỗi của ta, đều là lỗi của ta! Ta không nên sinh ra Dân Tộ làm chứng mắt các người! Sinh ra y rồi ta cũng nên ngoan ngoãn thành thật đưa đi cho các người bóp chết!”

“Đều là lỗi của ta, người giết ta, người giết ta đi!”

Dân Chân thủy chung không hề phát ra bất kỳ thanh âm gì, thế nhưng bóng người kịch liệt dao động bên ngoài cùng với tiếng đồ vật rơi xuống đất ầm ỹ khiến Dân Tộ lòng như lửa đốt nhưng lại không thể phát ra thanh âm nào, chỉ có thể giãy dụa lăn xuống giường.

Bên ngoài nghe được thanh âm liền cấp tốc an tĩnh lại, sau một khắc, Đức phi tóc tai bù xù xông vào kéo y vào lòng, thấy y ‘ân a’ phát không ra tiếng khoa tay múa chân liền quỳ trên mặt đất khóc lớn.

“Ngạch nương vô dụng, ngạch nương vô dụng... năm đó không giữ được Tứ ca của con, hôm nay lại không che chở được cho con. Ngạch nương vô dụng, Ngạch nương xin lỗi con... Dân Tộ, Dân Tộ, Dân Tộ của Ngạch nương...”

Từ sau hôm đó, y rất lâu cũng không nhìn thấy Dân Chân.

Nghe nói sau này, Khang Hy từng khiến Đức phi lĩnh Dân Chân về nuôi nấng, Đức phi sống chết không theo.

9. Chương 9

9.

Dân Tộ khôi phục tinh thần, đối diện ánh mắt tò mò của Dân Trinh, sờ sờ đầu y, nói: “Thập tứ, nhớ kỹ, mặc kệ Thái tử làm ra chuyện gì, chỉ cần Hoàng a mã không biểu thị mình xác chán ghét muốn vứt bỏ người ấy, đệ tuyệt đối không thể nói bậy về người ấy trước mặt Hoàng a mã dù chỉ một câu, càng không được hắt nước bẩn lên người người ấy.”

Dân Trinh nói: “Vì sao?”

Dân Tộ nói: “Bởi vì Thái tử là do Hoàng a mã một tay dạy dỗ, cũng bởi vì Hoàng a mã đối với Thái tử tình cảm rất sâu... Trước khi phần tình cảm này bị hao mòn hết Thái tử vĩnh viễn sẽ không sai, kẻ sai đều là những nô tài khuyến khích Thái tử ấy, là huynh đệ bức bách Thái tử...”

Dân Trinh khinh thường nói một câu: “Lục ca không phải cũng là do Hoàng a mã tự tay dạy dỗ sao!”

Dân Tộ lắc đầu bật cười: “Làm sao có thể giống nhau?”

Khang Hy đa tài đa nghệ, đáng tiếc con của ngài tuy rằng xuất chúng nhưng vẫn kém ngài rất xa. Vất vả lắm mới có một nhi tử không cần học cái gì đạo trị quốc lại có thiên bẩm ở những đạo vụn vặt như toán

học, ngoại ngữ... Khang Hy liền nhin không được dạy nhiều một chút, sau đó phát hiện đứa con trai này trên những phương diện đó đơn giản là một chút liền thông thấu, học một hiểu mười, lúc này mới là chân thật muốn dạy xuống tới.

Chỉ là ngài không biết, Dận Tộ cũng không phải thiên phú hơn người, chỉ là do kiếp trước y từng học qua một lần mà thôi —— Dận Tộ không ngại phiền phức ứng phó với Khang Hy, câu ra dục vọng dạy dỗ của ngài cũng không phải vì thực sự hiểu học không biết mỗi một, chỉ là muốn tự bảo vệ mình.

Người nọ, thoát nhìn khoan dung rộng lượng, thế nhưng trong ánh mắt lại là không chứa được một hạt cát, chỉ bằng tên của y có một chữ ‘Tộ’, nếu y thật sự làm a ca ẩn hình, như vậy từ sớm đã vì ‘tâm tặc phát tác’ mà chết vô số lần.

Dận Tộ nghiêm mặt nói: “Ta mặc kệ đệ tin hay không, nghìn vạn lần phải nhớ kỹ cho ta, biết không?”

Dận Trinh bĩu môi: “Nói bấy vài câu thì có thể thế nào?”

Dận Tộ thấp giọng nói: “Sẽ chết người, Dận Trinh.”

Thực sự sẽ chết người.

Hậu cung đã chết một Hoàng quý phi, Đông cung đã chết rất nhiều hạ nhân, ma ma đã chết của y và còn rất nhiều cung nữ nữa. Nghe nói ngoài cung, cũng đã có rất nhiều người mất mạng...

Hoàng quý phi không hại y, bất quá là phái nô tài khuyến khích người nọ hại y mà thôi.

Cái chết của Hoàng quý phi rất nhiều người đều hiểu rõ trong lòng, bề ngoài là trả cho y một công đạo, kỳ thực bất quá là do Khang Hy then quá thành giận mà thôi.

Người nọ, là đích thân ngài nuôi lớn, tự tay dạy dỗ, làm sao có thể sai?

Dận Trinh nhìn thấy vẻ lạnh lẽo Dận Tộ lộ ra thì nhất thời sửng sốt, sau đó một giây lại thấy Dận Tộ mỉm cười, nói: “Ta có mang về cho người một thanh hảo kiếm, bảo đảm người sẽ thích, để Vương Tài đưa người đi lấy có được không?”

Dận Trinh vui vẻ hô lên, lấy được kiếm cũng không quấy rối Dận Tộ nữa, tự mình đùa bốn một trận, chợt thấy Vương Tài bước nhanh tới, nói: “Lục gia phụng chỉ tiến cung, hỏi Thập tứ gia có muốn hay không cùng nhau... hiện tại cách lúc cửa cung đóng lại chỉ còn hơn nửa canh giờ.”

Dận Trinh nói tiếng mất hứng, âm ỨC ra cửa, ở bên ngoài Dận Tộ đã lên xe ngựa chờ sẵn.

Dận Trinh tiến vào xe ngựa cùng Dận Tộ: “Hoàng a mã không phải vừa gặp người rồi sao? Lúc này thế nào lại cho gọi?”

Dận Tộ nghe được mùi dấm nồng đậm, cười cười nói: “Hoàng a mã đang tiếp kiến Vu Thành Long, lần trước đi thăm dò Hồn thủy cả hai đều có mặt, vì vậy Hoàng a mã muốn triệu ta cũng bình thường —— tám phần mười là Hoàng a mã lại muốn tính toán cái gì.”

Từ khi biểu hiện trên phương diện toán học của y vượt lên trên tiêu chuẩn của Khang Hy, Khang Hy liền thường xuyên xem y như máy tính hình người để dùng.

Dận Tộ đoán không sai, Khang Hy tìm y quả nhiên là vì việc này.

Nhân Hồn thủy ở nam Bảo Định hợp lưu cùng Hoàng hà, thế bất năng dung, đến nỗi mỗi năm thủy tai lan tràn, vậy nên lần này Khang Hy mệnh cho Vu Thành Long, Vương Tân phân biệt đi thăm dò Hàng hòa và Hà thủy, vẽ bản đồ trình lên, Dận Tộ chỉ là vật kèm theo để mở rộng kiến thức.

Dận Tộ rốt cuộc là Hoàng tử được sủng ái, vừa hồi kinh liền tiến cung bái kiến Khang Hy, Vu Thành Long còn phải về nhà tắm rửa thay y phục, trình bài tử triệu kiến, lúc này có thể kiến giá đã coi như rất được coi trọng rồi.

Lúc Dận Tộ đến, Khang Hy đang nói với Vu Thành Long: “Hiện tại việc đồng áng đang vào mùa, không thể dùng lực lượng của bách tính...”

Thấy Dận Tộ đến, ngài ngoắc tay: “Mau đưa tranh vẽ của người cho Trẫm nhìn, chỉ nhìn dư đồ không hiểu rõ lắm.”

Dận Tộ sớm có chuẩn bị, phân phó người dâng tranh lên.

Vu Thành Long nhìn hai người hỗ động, trong lòng thầm giật mình.

Ban đầu Khang Hy lệnh hần dẫn theo Dận Tộ, hần còn có chút bất mãn, thậm chí trực tiếp đưa ra kháng nghị với Khang Hy, chỉ sợ vị Hoàng tử bệnh tật này thân thể kiều quý, kéo chân sau của hần.

Đợi đến rời kinh rồi, đối phương cũng chỉ là cả ngày ngắm phong cảnh, viết viết vẽ vẽ một chút, khi Vu Thành Long nói chuyện với thôn dân y cũng đứng một bên yên lặng nghe mà không xen miệng, Vu Thành Long thấy vậy cũng lười quản —— chỉ cần y không trì hoãn hành trình liền cảm ơn trời đất.

Thế nhưng hiện tại xem ra, hần tựa hồ là nông cạn.

Chỉ thấy Khang Hy nhìn vào dư đồ, muốn xem nơi nào liền dùng ngón tay điểm nhẹ, Dận Tộ nhanh chóng tìm ra một bức họa, tuy chỉ là phác bút đơn giản nhưng cấu tạo và tính chất đất đai thế nào, địa thế làm sao, lạch ngòi sâu cạn, hướng chảy dòng nước... đều có thể vừa xem liền hiểu.

Vu Thành Long có chút thẹn thùng, phàm là những nơi Khang Hy chỉ Dận Tộ đều có thể lấy bức tranh tương ứng ra, cho dù không có cũng có thể dùng ngôn ngữ cẩn thận miêu tả cảnh tượng chi tiết —— nếu thực sự không hiểu trị thủy, y vì sao có thể chọn hết những chỗ mấu chốt vẽ ra? Còn một hần cả hành trình xem đối phương như kẻ ngốc mà hồ lộng.

Còn nữa, lực chảy dòng nước hần biết, thế nhưng hệ số nhiều lưu lại là cái chi chi?

Hai người bọn họ là đang giảng thiên thư sao?

Vu Thành Long nhìn Dận Tộ đối đáp trôi chảy, trầm mặc một lát không nói —— rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc a...

“... Hoàng Hà có nhiều chỗ ứ cát, bách tính cũng thường dẫn nước Hoàng Hà tưới ruộng khiến cát sông càng thêm tắc nghẽn, bồi thành ụn cao. Gặp năm nước mưa phát đạt, nước từ chỗ cao chảy xuống chỗ thấp tạo thành hồng tai lan tràn, điền địa ngập úng. Vì vậy cần phải vét cát, tại nơi này phải nạo vét xuống sâu năm sáu trượng mới có thể khiến nước lưu chuyển...”

Này... chuyện này hần hiểu, lập tức xúc tình thần ẩn phó.

Bởi vì muốn đào sông mới, những việc cần lo lắng tính toán rất nhiều, mãi đến khi Khang Hy và Vu Thành Long nói xong Dận Tộ mới có thể thoát thân, còn lĩnh mệnh ‘Thay trăm tiền Vu đại nhân xuất cung’, một đường cùng đối phương rời đi, mãi đến khi Vu Thành Long lên xe về nhà mới chậm rãi xoa xoa gò má, đứng ven đường chờ mã xa của mình.

Một chiếc mã xa dừng lại bên cạnh, Dận Tộ vô thức nghĩ rằng xe nhà mình đã tới, không chút nghĩ ngợi bước qua, vừa được hai bước mới hơi dừng lại, nhìn người đang xuống khỏi xe ngựa, gọi: “Tứ ca.”

Dận Chân nhìn y một cái, ừ nhẹ, lướt qua bên cạnh y, hoàn toàn không quay đầu lại.

Dận Tộ nhìn bóng lưng của hần, cười khổ.

Có lẽ là tâm lý chim non, Dận Chân là người đầu tiên y nhìn thấy khi đến thế giới này, tuy rằng chỉ có ân tình chăm sóc hơn mười ngày ngày, y lại cứ không tự chủ được xem hần trở thành người thân cận nhất, dù cho sau này lại xảy ra rất nhiều chuyện.

—

Cảm giác lưng như mọc gai rớt cục biến mất, Dận Chân quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy màn xe lay động.

Sự thân cận của Dận Tộ đối với hần, hần không phải không biết, chỉ là không hiểu làm sao đối mặt với y. Nhìn đối phương cứ bất giác tới gần rồi bị thái độ của mình làm cho lui bước, Dận Chân đến cùng cũng không rõ ràng mình là nên cảm thấy may mắn hay thất vọng mới đúng.

Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi!

Hắn nhìn đôi tay của mình, bởi vì đem càng nhiều tinh lực phát tiết trong luyện võ trường, tay hắn hiện tại còn thô hơn đời trước... Năm đó, cũng chính đôi tay này đã gặt gao bó chặt cần cỏ non mịn yếu ớt, hắn nhìn sắc mặt y trở nên xanh tím, nhìn đôi môi y mấp máy tái nhợt, không tiếng động gọi ‘Tứ ca’ ...

Y giật mình kinh hoảng, liều mạng giãy dựa thân thể nhỏ nhỏ gọi tên hắn, nhưng lại không nhận được bất kỳ sự đáp lại nào, mãi đến khi đám cung nhân vốn bị hắn đuổi ra khỏi điện kinh hoảng ập vào.

Bàn tay Dận Chân run nhè nhẹ, kỳ thực người chân chính đáng chết là hắn đi!

Đứa trẻ kia, rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Đời trước cũng tốt, đời này cũng được, lẽ nào y xứng đáng bị bọn họ hai chết? Chẳng lẽ không cẩn thận nhặt về một cái mạng cũng là lỗi của y? Lẽ nào bọn họ muốn y chết y liền nên thành thật ngoan ngoãn đi tìm chết?

Hắn lần lượt hỏi bản thân, vì sao lại đột nhiên phát rồ hạ thủ với y? Làm sao có thể hạ thủ chứ?

Hài tử kia, là do hắn nắm tay lỗi từ Quỷ môn quan về, là hắn dùng nguồn lực bản thân dẹp hết sự nghi luận của mọi người đem biện pháp phòng đậu mùa từ trăm năm sau dùng lên người y, nhìn y từng ngày chuyển biến tốt đẹp, nhìn y mở mắt mềm mại gọi hắn một tiếng Tứ ca...

Thời điểm Lý thị chết, y ngất xỉu trong ngực hắn, khi y thấy ác mộng là chính hắn ôm y vào lòng, dỗ cho y ngủ...

Ngay khi hắn cho rằng đây là một hồi huynh đệ tương thân tương ái mà Lão thiên bồi thường cho mình, Lão thiên lại mở cho y một hồi vui đùa thật lớn...

Mà thôi, cứ như vậy đi, cứ như vậy đi!

...

Dận Tộ vừa hồi phủ lập tức không còn tâm tình thương xuân bi thu, nhìn hai cung nữ thiên kiều bá mị bên cạnh, Dận Tộ đầu lớn như đầu.

“Đức phi nương nương căn dặn, tuy rằng thân thể chủ tử không tốt, không thích hợp sớm thành thân, thế nhưng hiện tại cũng đã mười tám rồi, năm nay tuyển tú vô luận thế nào cũng phải tìm một Phúc tấn. Để tránh cho lúc đó luống cuống tay chân nên mới tặng hai người này đến đây, đều đã được Nội vụ phủ dạy dỗ cẩn thận... Nương nương nói, nếu không hợp mắt duyên của ngài, ngày mai sẽ đổi hai người khác đến...”

Tuy rằng Dận Tộ đến từ thời đại tin tức bùng nổ, thế nhưng bởi vì bệnh tim nên có một số tiểu thuyết và phim ảnh không thể nói ra là tuyệt đối không xem được, quan hệ cùng bạn trai từ sớm cũng đã dừng lại tại giai đoạn nói chuyện yêu đương ‘thuần khiết’, vậy nên Dận Tộ quả thực là một con gà giò chưa khai trai...

Thế nhưng cho dù là kiếp trước hay kiếp này, khiến y động tâm cũng chỉ có mình Lưu Vân Hạo, mặc kệ là y trời sinh thích nam nhân hay là chỉ do người y thích vừa vặn là đàn ông, y cũng không nguyện thành thân cùng một nữ nhân mình không thích —— Tại thời đại nam quyền này, y quả thực có thể thú một nữ nhân về nhà làm bày biện, thế nhưng y thật sự không muốn làm ra việc tổn thương người vô tội như vậy.

“Mang đi an bày, ta ngày mai...” Dận Tộ nói được phân nửa chợt ngừng lại, phát tay bảo bọn họ lui ra.

Nếu đã định ngày mai đi tìm Đức phi trả người thì cứ lặng lẽ làm thôi, cần gì phải khiến hai nàng khó xử trước mặt người khác?

Nửa canh giờ sau, Dận Tộ liền bởi vì sự ‘sấn sóc’ lúc này mà hồi hận không thôi.

Một thân áo lót trắng toát, tóc dài rối tung, gương mặt tái nhợt, môi thoa đỏ rực dưới ánh trăng ảm đạm mờ đến trước giường —— cô nương, ngài là giả quý hay vẫn là quý thật vậy?

Nếu như đổi thành thời điểm đèn sáng như ban ngày, vậy thì bờ môi đỏ mọng, mái tóc đen mượt hơi ướt cùng với thần tình yếu điệu đáng thương kia quả thực rất động tâm. nhưng lúc này là ‘tâm’ thực sự ‘động’.

Ngay khi nha đầu nghĩ ở sát vách nghe được động tĩnh xông tới, đồng thời phát ra tiếng kêu sợ hãi, mọi chuyện đã không nằm trong sự khống chế của Dận Tộ nữa.

Nữ nhân kia bị dùng tốc độ nhanh nhất kéo ra ngoài, nha hoàn hầu hạ chỉ trong nửa khắc toàn bộ bị đổi thành thái giám, Đoạn thái y từ sau khi cáo lão được Dận Tộ đón về phủ vinh đường trước hết chạy tới, lão chân trước vừa vào canh an thần chân sau đã theo đến.

Dận Tộ rất muốn nói —— gia cũng không yếu ớt như sự tưởng tượng của các người, gia chỉ muốn hỏi một câu là kẻ nào mà thôi!

Đợi đến khi bọn họ rốt cuộc yên tĩnh, Dận Tộ đem mọi người đuổi ra khỏi phòng, nằm chờ ra trên giường.

Đại khái là do quá kinh ngạc, mặc dù đã uống canh an thần y vẫn không thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Ngoài cửa thanh âm Vượng Tài đè xuống thật thấp, nhưng trong đêm tĩnh lặng vẫn có thể nghe rõ mồn một ...: “Chủ tử vẫn không chịu lưu người trong phòng, vẫn không thể ngủ ngon, nô tài cũng thực sự không còn cách nào...”

Dận Tộ nhíu mày: Vượng Tài đang xưng nô tài trước mặt ai đó?

Cửa lặng lẽ bị mở ra, có bước chân xa lạ truyền đến, một bóng người cao lớn bước qua bình phong.

Dận Tộ cấp tốc nhắm mắt lại.

Giường hơi chìm xuống, người nọ yên lặng ngồi im, bàn tay thô ráp sờ sờ trán y, thở dài nhẹ đến gần như không nghe được.

10. Chương 10

10.

Khi thức dậy, Dận Tộ không chút ngạc nhiên phát hiện trong phòng chỉ còn lại mình y.

Mấy năm nay tâm tật của y đã lục tục phác tác qua vài lần, so với kiếp trước, loại trình độ phát bệnh này thực sự chỉ là chuyện trẻ con, nhưng lại khiến người bên cạnh sợ đến không chịu được.

Mỗi khi như vậy, mặc dù đã uống thuốc, ngủ có chút trầm nhưng y vẫn mơ hồ cảm giác được bên cạnh có người làm bạn.

Nếu thật sự có người, vậy thì chỉ có thể là hắn, đổi thành bất kỳ ai đều sẽ quang minh chính đại đến, còn có thể đổi về một phần nhân tình.

Hơn mười năm qua, người bên cạnh y luôn theo quán tính chạy đi tìm hắn mỗi khi y phát bệnh, hay là thật sự do mỗi khi có người đó bên cạnh y sẽ đặc biệt an tâm?

Nghe được Dận Tộ thức dậy, người hầu lục tục tiến vào, cùng đi còn có Đoạn thái y.

Dận Tộ đắp cái khăn nóng lên mặt, chợt nghĩ tới một việc, nói: “Chuyện hôm qua đã báo cho Ngạch nương chưa?”

Mấy nha hoàn nhìn nhau, đồng loạt quỳ xuống, đại nha hoàn Nhất Xuân nói: “Lục gia thứ tội, Nương nương căn dặn, những chuyện vụn vặt trong phủ thì cũng thôi, phạm có liên quan đến thân thể của Lục gia nếu kẻ nào dám gạt không báo, người cả phủ đều đi Sơn Tây đào quặng thôi...”

“Được rồi!” Dận Tộ vung tay lên, nói: “Lát nữa gia sẽ tiến cung, các người nói với Vượng Tài, hai người hôm qua chờ tùy tiện xử trí, mặc kệ chuyện gì chờ gia về rồi nói.”

Mấy người do dự nhìn nhau, Dận Tộ lập tức minh bạch: “Ngạch nương đã phái người tới? Ở đâu?”

“... Ở Nghi Thu viện.”

Dận Tộ khoác áo choàng ngắn liền đi, đám người vội vàng theo sau.

Đến Nghi Thu viện, thanh âm của Vương Tài cao vút truyền ra: “Lưu ma ma, ngài là người được trọng dụng bên cạnh Nương nương, lời của ngài tiểu nhân không dám không nghe, thế nhưng hai nô tỳ này Nương nương đã ban cho Lục gia, cho dù phải xử lý cũng nên để tiểu nhân báo trước cho Lục gia một tiếng mới đúng lễ?”

Lưu ma ma nói: “Vương Tài công công hiểu lầm rồi, Nương nương chỉ nói hai cung nữ này chưa học tốt quy củ, mệnh nô tỳ mang về dạy dỗ lại vài ngày, nếu Lục a ca luyện tiết thì đến lúc đó nô tỳ lại đưa trở về.”

Dận Tộ vào cửa, nói: “Đã là từ trong cung đưa ra, quy củ có thể sai được đến mức nào? Nhỡ có khiếm khuyết thì cứ học ở chỗ ta cũng vậy.”

Trong viện có chút loạn, bảy tám nha hoàn, bà tử, thái giám đứng dàn hàng, hai cung nữ hôm qua đang run rẩy quỳ trên mặt đất, lúc này thấy Dận Tộ đến mọi người nhất tề thỉnh an.

Cuối cùng Lưu ma ma cười xởi lởi nói: “Lục a ca, lão nô là lãnh mệnh tới, tốt xấu cũng để lão nô mang các nàng trở về một vòng đã chứ? Nương nương thương yêu Lục a ca nhất, Lục a ca muốn lĩnh các nàng trở về còn không phải là chuyện một câu nói sao?”

Lưu ma ma là người một tay nuôi lớn Đức phi, Dận Tộ cũng không thể cứng rắn với đối phương, cười khổ nói: “Ma ma cứ dứt khoát mang các nàng đi như vậy, là cảm thấy Dận Tộ gặp ác mộng chưa đủ nhiều?”

Nghĩ cũng biết, chỉ cần các nàng về đến Hoàng cung, liền không còn cơ hội thấy mặt trời ngày mai.

“Đây...”

Nhất Xuân cười nói: “Ma ma yên tâm, lát nữa Lục gia sẽ tự đến chỗ Nương nương cầu người, không để ma ma phải khó xử. Ma ma cùng nô tỳ đi uống chung trà đã, ngài xem Lục gia vừa biết ngài tới, rửa mặt chải đầu chưa được phân nửa đã đến đây chào hỏi, chỉ bằng phần tâm ý này ngài cũng không nên cự tuyệt mới đúng.”

Người xem, chủ tử nhà ta vì muốn cứu người ngay cả tóc cũng chưa kịp chải đã chạy tới, người còn cảm thấy người có thể mang người đi trước mặt Lục gia?

Lưu ma ma là người thông thấu, lại cũng thật sợ buổi tối Dận Tộ lại thấy ác mộng, liền theo bậc thang mà xuống, phảng phất hoàn toàn quên mất chuyện của hai cung nữ kia, cười nói: “Vây quấy rầy Nhất Xuân cô nương.”

Thuyết phục Đức phi đối với Dận Tộ mà nói không phải chuyện khó khăn gì, bất quá Đức phi kiên trì không lưu các nàng trong kinh, Dận Tộ kỳ thực cũng có ý tứ này, liền đáp ứng tìm một tòa thôn trang xa xôi nào đó đuổi người đi.

Thiếu chút nữa hại đến nhi tử, Đức phi cũng không dám đưa thêm cung nữ gì đó, chỉ tinh tế hỏi y đã uống thuốc gì, ăn uống thế nào, buổi tối có ngủ ngon không. Dận Tộ đều nhất nhất trả lời, chợt hỏi: “Ngạch nương, con nghe Dận Trinh nói trước đó vài ngài Hoàng a mã đã đem thị vệ của Đông cung thay đổi một lượt, Ngạch nương có biết là nguyên nhân gì chẳng?”

Mấy năm nay hậu cung là do Đức phi và Nghi phi cùng nhau chấp chưởng, nhân cơ hội bố trí không ít ám tuyến, trong cung có cái gì gió thổi cỏ lay đều không gạt được nàng.

Đức phi hồ hững nói: “Thái tử điện hạ chuyện gì cũng tốt, chỉ là không cầm giữ được trên chữ sắc. Hôm trước Đông cung len lén chuyển ra ngoài một cổ thi thể, trên người còn mang vết tích bất kham —— nhắc tới cũng là do Thái tử vận khí không tốt, nào ngờ nô tài vận thi đựng phải một thị vệ trẻ ngoan cố, dù đã nói rõ đây là đồ của Thái tử cũng dứt khoát phải kiểm nghiệm đến cùng.”

Dận Tộ có hơi suy nghĩ gập đầu, vừa chớp mắt liền nhìn thấy thần tình khoái ý của Đức phi, làm sao không biết cái thị vệ trẻ ngoan cố gì đó chỉ sợ là do Đức phi an bài, cười khổ nói: “Ngạch nương, người cũng tội tình gì, Hoàng a mã sủng người ấy thì cứ để người sủng, hà tất đừng không chọc cho cả người tanh hôi? Nếu khiến Hoàng a mã chán ghét vứt bỏ liền cái được không bằng cái mất.”

Đức phi thản nhiên nói: “Ta chính là muốn cho ngài nhìn kẻ ngài sủng ra rốt cuộc là thứ gì! Người kia là con của ngài, lẽ nào con thì không phải sao? Dựa vào cái gì người kia làm chuyện súc sinh cũng không bằng còn có thể giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, được mọi người tâng bốc, kính bái?”

“Ngạch nương!”

Đức phi nói: “Con yên tâm, ta làm việc có chừng mực, cũng không làm ra lớn chuyện, chỉ để truyền đến lỗ tai ngài mà thôi — cho dù ngài biết là ta cũng sẽ không làm gì.”

Bàn về việc hiểu Khang Hy, hai Dận Tộ cũng so ra kém một Đức phi, vậy nên y cũng không nói gì nữa.

Cáo biệt Đức phi trở về, Dận Tộ mang theo Vượng Tài rời cung, đi tới nơi trống vắng không người y nhỏ giọng phân phó: “Sau khi trở về lập tức phái người tổng các nàng rời kinh... an bài vài người bản lĩnh khá một chút đi theo, nếu có ai muốn động thủ — cứ làm lớn chuyện ra!”

Vượng Tài vươn một ngón tay chỉ nhẹ lên trời: “Lớn như vậy?”

Dận Tộ ừ một tiếng.

Vượng tài vẻ mặt đau khổ nói: “Cái này không được đâu?”

Dận Tộ lãnh đạm nói: “Có cái gì không được?”

Lại nói: “Vượng Tài người nhớ kỹ, tại cái Đại Thanh này, có thể không có bất luận kẻ nào dám công khai trở mặt với Thái tử. Thế nhưng gia lại có thể, chỉ có gia là có thể.”

Bởi vì, ta cũng là nhi tử của ngài.

Bởi vì, ta mới là người bị hại, là người bị hại vô tội nhất.

Đồng dạng là nhi tử, cho dù bất công không cho phép ta báo thù, dù sao cũng phải cho ta quyền lợi khóc lóc kể lể chứ phải không?

Nếu đã ban cho ta cái tên ‘Tộ’, lại giữ ta bên người giáo dục giống như kẻ đó, ta há có thể không giống như ngài mong muốn, trở thành một khối đá mài dao hợp cách?

Kỵ thực, ta cũng rất muốn đem cây dao kia từng chút từng chút một mài hồng, mài cùn.

Y không đoạt đích, thế nhưng y chán ghét thậm chí là căm hận người kia.

Y chẳng bao giờ che giấu sự bất mãn của mình với người nọ, cho dù là ở trước mặt Khang Hy y cũng chưa từng biểu hiện tương thân tương ái với kẻ đó.

Cho dù là đá mài dao, y cũng là một khối đá mài dao có góc có cạnh.

Chưa kịp rời khỏi cửa cung, phía sau đã có thái giám thở hổn hển đuổi theo truyền y đến Thượng Thư phòng kiến giá.

Dận Tộ lệnh cho Vượng Tài về trước, chính mình đi theo tiểu thái giám đến Thượng Thư phòng.

Khang Hy đang kiểm tra công khóa của các tiểu a ca, tiểu hoàng tôn, khiến Dận Tộ nhìn thấy liền nhớ lại ngày tháng học ‘Tam tự kinh’ vô cùng khổ sở trước kia — mỗi một câu đều phải lặp lại một trăm hai mươi lần, đây là vạ ác thế giới vạ ác quy tắc!

Thấy Dận Tộ đến, các tiểu a ca đều lộ ra thần sắc hâm mộ — Ở trước mặt Hoàng a mã, vị huynh trưởng này thậm chí còn tự tại hơn cả Thái tử!

Dận Tộ hành lễ với Khang Hy, lại oán trách nói: “Hoàng a mã muốn gặp nhi tử sao không nói trước một tiếng? Nhi tử vừa rồi đã sắp đi tới cửa cung lại phải quay đầu trở về, chân cũng sắp gãy lìa.”

Khang Hy mắng: “Gãy chân liền bò đến đây cho Trẫm! Sách đều học đến bụng chó rồi đi, người làm a mã như ta muốn gặp người còn phải chọn ngày sao?”

Dận Tộ cười hì hì nói không dám, Khang Hy hừ lạnh một tiếng, nói: “Còn không mang ghế ra cho chủ tử của các người? Không nghe nói chân y cũng sắp gãy rồi sao?”

Dận Tộ cười nói: “Thái tử điện hạ còn đứng đâu, nhi tử cũng không dám ngồi.”

“Lúc này lại biết lễ phép?”

Sớm có thái giám cơ trí chạy đến dọn ghế cho Dận Tộ và Dận Nhưng, Dận Nhưng ngồi xuống mà sắc mặt vô cùng khó coi — hẳn tình nguyện đứng cũng không muốn nhờ Dận Tộ mới có ghế ngồi.

Dận Tộ chỉ làm như không thấy, hăng hái bưng bưng nghe đệ đệ và cháu trai đọc công khóa.

Khang Hy đang nghe Lão thập va va đập đập đọc tứ thư, trong lòng đã có mồi lửa, chợt nghe phía dưới cười phì một tiếng, không vui quay đầu lại chợt thấy khuôn mặt nhỏ của Dận Trinh đỏ cả lên, thở phì phò nói: “Hoàng a mã, Lục ca nhấc mặt với nhi tử!”

Khang Hy còn chưa lên tiếng, Dận Tộ trước hết xì một tiếng khinh miệt, nói: “Đúng là có tiền đồ! Đều mười tuổi rồi còn cáo trạng với Hoàng a mã!”

Dận Trinh cả giận nói: “Người là huynh trưởng của ta, người khi dễ ta còn không cho ta tìm Hoàng a mã cáo trạng, lẽ nào chúng ta ra ngoài đánh một trận sao?”

Dận Tộ chặc lưỡi nói: “Là sợ đánh không lại đi!”

Dận Trinh ngẩng cái đầu nhỏ kiêu ngạo lên: “Đánh không lại mới phải đánh, khi dễ kẻ yếu hơn mình có gì thú vị?”

“Đều câm miệng cho trầm!” Khang Hy vỗ bàn một cái, nói: “Dận Tộ, người lặn đến trác thính chờ!”

Dận Tộ cười hì hì ứng tiếng: “Dạ!”

Thông dong thông dong rời đi.

Đãi ngộ ở trác thính quả thật tốt hơn rất nhiều, trà nước điểm tâm đều là ngự dụng, Dận Tộ cũng không khách khí, uống trà ăn hoa quả đọc sách.

Dận Tộ không đợi bao lâu Khang Hy đã tới rồi, ngoại trừ Thái tử còn dẫn theo thái y cộng thêm một tiểu Dận Trinh — xem ra tiểu thủ đoạn lợi dụng y để hấp dẫn sự chú ý của Khang Hy mà Dận Trinh lợi dụng đã thành công.

Nhấn mặt và gì gì đó — thật không nhìn ra đứa nhỏ Dận Trinh này còn có tiềm năng diễn xuất nha!

Dận Tộ không tình nguyện vươn tay ra cho thái y, bất mãn nói: “Từ sáng đến giờ đã bắt mạch ba lần rồi! Không phải là bị hù một chút sao, quả thực không có chuyện gì.”

Quả nhiên thái y cũng nói không có việc gì, Dận Nhưng ngồi bên cạnh uống trà, cười nói: “Không nghĩ tới Lục đệ lớn như vậy rồi lá gan cũng chẳng khác gì khi còn bé — chỉ tiếc đã phụ một mảnh thâm tình của mỹ nhân.”

Vốn nên là một đoạn phong lưu diễm sự, mỹ nhân nguyệt hạ hội lân lang, uyên ương tú bị phiên hồng lãng, kết quả... mỹ nhân bị coi như nữ quỷ trời lại, lang quân trực tiếp bị dọa đến nằm bệnh trên giường, lại mất hứng cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Đường đường hoàng tử, nhát gan đến tận bậc này, nói ra đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

11. Chương 11

11.

Dận Tộ cũng không tức giận, cười nói: “Còn là Thái tử điện hạ hiểu rõ thần đệ, thần đệ từ nhỏ không phải lá gan đã đặc biệt nhỏ rồi sao? Bất quá như chuyện lần này, đêm hôm khuya khoắt, ánh trăng ảm đạm, nha đầu kia một thân bạch y tóc tai buông xõa mò đến trước giường, mặt bôi phấn trắng bệch, môi thoa son như máu, nửa đêm mở mắt vừa thấy thực sự cả người ớn lạnh mồ hôi lạnh... Cũng may mấy năm nay có Đoạn thái y không ngừng giúp thần đệ điều dưỡng, bằng không chỉ một chút như vậy, phỏng chừng Thái tử điện hạ cũng không còn gặp được thần đệ nữa rồi.”

Khang Hy nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi, nặng nề dang mạnh chung trà, nói: “Người đâu rồi?”

Dận Tộ nói: “Nhi tử phái người tiễn các nàng đi thôn trang.”

Khang Hy không vui nhú mày, nói: “Loại nô tài không hiểu quy củ này chỉ cần đánh chết liền xong việc, giữ làm gì?”

Dận Tộ cười nói: “Hoàng a mã, người cũng biết con nhất gan, vốn đã bị nàng làm hoảng sợ, nếu nàng thực sự chết đi con còn có thể ngủ ngon giấc sao? Hoàng a mã yên tâm, con tự nhiên không để nàng sống khá giả, chỉ là giữ lại một cái mạng mà thôi.”

Dận Trinh chớp mắt nói: “Lục ca, nha đầu kia sao lại lớn gan như vậy? Nội vụ phủ không phải đã dạy dỗ quy củ rồi sao?”

Tính nết của các vị chủ tử trong hậu cung người bên dưới làm sao không hiểu rõ, Dận Tộ tính tình tốt thế nhưng buổi tối phòng ngủ tuyệt đối không cho người ở lại, nhất là nữ nhân. Nội vụ phủ nếu đã biết là đưa người đến chỗ Dận Tộ không có khả năng không chỉ điểm các nàng, dù sao nếu thật sự xảy ra chuyện, nội vụ phủ là kẻ đầu tiên không thoát thân được.

Dận Tộ tán dương nhìn y một cái, lời này tiếp được tốt!

Cười nói: “Làm sao lại không dạy qua quy củ? Đừng nói nội vụ phủ, ngay cả ma ma bên người Ngạch nương, nô tài trong phủ của ta, thậm chí đích thân Ngạch nương cũng đã căn dặn, nào biết nha đầu kia ăn thuốc mê của ai?”

Nhún nhún vai nói: “Lúc này ta là mặc kệ nàng, trước cứ nhốt tại thôn trang làm vài tháng việc thô sử, nếu chịu đựng được thì cái gì biên doanh, biên thành đều đưa qua một vòng, như vậy mà vẫn chưa chịu khai ta liền xem như xương cốt nàng cứng, cứ vứt tại đó làm quân kỹ cả đời, cũng coi như khao thưởng biên quân. Được rồi, Dận Trinh người cũng nghìn vạn lần không được nói lại cho Ngạch nương, Ngạch nương cũng không thích ta làm những việc như vậy.”

Dận Nhưng cau mày nói: “Giết người bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất, Lục đệ làm nhục một nữ tử yếu nhược như vậy có phải đã quá phận rồi chăng? Không phải chỉ là nóng lòng xuất đầu tự tiện chằm tịch mà thôi sao? Đây cũng nào xem như sai lầm gì lớn chứ?”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Ở trong lòng Thái tử diện hạ, những sự tình như ‘thiếu chút nữa’ lấy mạng đệ đệ cho tới bây giờ đều là việc nhỏ.”

Sắc mặt Dận Nhưng nháy mắt trở nên xanh mét, Khang Hy trách mắng: “Dận Tộ!”

Dận Tộ đứng dậy, nói: “Hoàng a mã thứ tội, trên người nhi tử còn có chút việc liền cáo lui trước. Trên vai Hoàng a mã còn gánh vạn lý giang sơn, trăm vạn lê dân, nhi tử đã là người trưởng thành tuy rằng không thể vì Hoàng a mã phân ưu thế nhưng cũng không thể ngay cả một mẫu ba phân đất nhà mình cũng không quản hảo, còn phải để Hoàng a mã quan tâm.”

Thấy Dận Tộ không đợi Khang Hy gạt đầu liền phải xoay người rời đi, Dận Trinh vội vàng đứng dậy gọi: “Lục ca!”

Dận Tộ xem như không nghe thấy, phát tai áo bỏ đi.

“Hoàng a mã, ngài đừng trách Lục ca, huynh ấy ấy...”

“Phanh!” Đáp lại y chính là một chung trà đập vào vách tường vỡ nát, hương trà thơm ngát từ đó chảy xuống, màu sắc nồng đậm dọa người.

Dận Trinh sợ đến không nói nên lời, mở to mắt nhìn Khang Hy nhanh chóng rời đi.

Dận Nhưng chậm rãi đứng dậy, bước tới trước mặt Dận Trinh, nói: “Huynh đệ các người, thật đúng là rất tốt... rất tốt.”

“Lục ca, Lục ca!”

Dận Tộ quay đầu lại, thấy Dận Trinh chạy như bay đến, cau mày hỏi: “Sao đệ lại đến đây? Trộm chạy ra ngoài?”

“Ta có xin phép nghỉ!” Dận Trinh nói: “Lục ca, Hoàng a mã vừa rồi đã ném chung trà.”

“Ừ.”

Dận Trinh mở to mắt, cường điệu nói: “Lục ca! Người vừa đi Hoàng a mã liền ném chung trà đấy!”

“Ta biết a!”

Y cũng không phải kẻ điếc, động tĩnh lớn như vậy làm sao không nghe được? Ở trước mặt Khang Hy còn người nào dám ném đồ sao.

“Vậy người còn... còn...”

Dận Tộ nhún nhún vai: “Hoàng a mã lại không ném trước mặt ta.”

Dận Trinh trợn mắt há mồm: Lục ca nha, Lục ca của ta, ngài chộc Hoàng a mã giận đến như vậy làm sao có thể bình tĩnh đến thế chứ!

Dận Tộ cười nói: “Dận Trinh, người đừng lo lắng, Hoàng a mã sẽ không phát giận trước mặt ta.” Hơn nữa cái chung trà kia cũng chưa chắc là ném cho y nhìn.

“Vì, vì sao?”

Dận Tộ cười cười: “Bởi vì ta có bệnh nha!”

Làm phụ thân, ở trước mặt nhi tử có tâm tật, vô luận có loại tính tình gì đều phải thu liễm lại.

Không ai có thể giả vờ sùng nịch một người vài mươi năm, bởi vì mặc kệ ngay từ đầu là ôm mục đích gì, đợi ngày tháng lâu rồi, chờ sùng nịch đã thành thói quen, giả cũng thành thật. Huống hồ người kia còn không phải địch nhân mà là thân nhi tử có thể khiến ngài hơi hơi kiêu ngạo.

Lúc ban đầu có thể là vì áy náy, có thể là vì thương tiếc, có thể là vì những đứa con trai khác không thể dung túng vậy nên mới dốc hết sức lực sùng nịch đau lòng y. Ở đoạn thời gian đó, ngài đối với y thậm chí còn tốt hơn đối với Thái tử.

Mãi đến sau nàu, cái loại sùng nịch đau lòng này đã thành thói quen, có đôi khi ngay cả Khang Hy cũng sẽ sản sinh ra lỗi giác rằng mình chỉ có một nhi tử là Dận Tộ

Ôm y đi Thượng Thư phòng học bài.

Đích thân hỏi những món y thích ăn, giúp y an bày tiểu trù phòng, phân phái ma ma am hiểu được thiện trông coi.

Đặt y lên đầu gối cầm tay dạy y viết chữ, dạy y dùng que tính, dạy y tiếng Mãn, tiếng Mông, tiếng Anh Cát Lợi.

Dễ dàng tha thứ y thỉnh thoảng phát hờn dỗi.

So với những nhi tử ôn thuần và đảm thê thiếp, đứa nhi tử có tâm tật triền thân này lại hoạt bát đến kỳ cục.

Thích bám giường lại không chịu đi học, sẽ ham chơi không chịu đúng giờ đi ngủ, sẽ trộm uống ngụ tửu của ngài say đến ngã trái ngã phải...

Nói không uống thuốc liền không uống thuốc, cho dù ngài trừng mắt trợn râu mép vỗ bâng bốp cũng không có tác dụng.

Bởi vì ngài tịch thu cung tên của y, y còn tức giận vài ngài không chịu nói chuyện với ngài, mãi đến khi ngài lệnh cho hạ nhân làm một bộ cung tiễn nhỏ cho y mới chịu trưng ra vẻ mặt hoan hỷ.

Khi có thứ gì yêu thích, bưng trà rót nước ấm lưng xoa vai ân cần đến không được. Đợi khi đồ vật tới tay rồi, nếu không phải ngài sai người truyền triệu liền kiên quyết không đến gặp...

Có lẽ đây mới là cảm giác làm phụ mẫu, Khang Hy chỉ có ở trên người Dận Tộ mới có thể tìm được cảm giác vừa bất đắc dĩ lại sùng nịch như khi các đại thần nhắc tới nhi nữ của mình.

Giữa lúc tất cả mọi người đều ao ước sự sùng ái Dận Tộ nhận được, lại không biết Dận Tộ một mực đang đi xiếc dây.

Ở trước mặt Khang Hy, y không dám quá làm càn lại không thể quá dụ ngoan.

Quá làm càn sẽ khiến Khang Hy chán ghét vứt bỏ, quá dụ ngoan Khang Hy sẽ quen với việc y cứ mãi dụ ngoan cả đời, một khi y không còn nghe lời như vậy, Khang Hy sẽ cảm thấy bị lừa dối bị thương tổn, sau đó đem y vứt bỏ như món đồ hư hỏng.

Ý vào cảm giác áy náy ban đầu của Khang Hy và tâm tột trên người mình, Dận Tộ từ đùa bỡn chút tính tình của tiểu hài tử, từng chút từng chút rèn đúc sự nhẫn nại của Khang Hy đối với mình. Đến bây giờ cho dù y mất hứng xoay người rời đi, Khang Hy cũng chỉ ném chung trà sau lưng y.

Hơn mười năm qua, kỹ năng đi xiếc dây và diễn xuất của Dận Tộ đã mãn điểm từ lâu, lúc ban đầu mới tới còn cẩn thận như đi trên băng mỏng, đến hiện tại thành thạo nắm vững, hành vi thái độ khi ở bên cạnh Khang Hy cũng sớm trở thành bản năng không thể phân rõ thật giả. Cũng giống như sự quan ái của Khang Hy với y, chỉ sợ ngay cả bản thân Khang Hy cũng không biết trước chữ quan ái kia còn cần thêm vào hai từ ‘tận lực’ hay không.

Vừa ra đến cửa cung đã thấy mã xa của Dận Chân dừng ở ven đường, Dận Tộ vẫy lui xa phu của mình nhanh chóng bò lên.

“Lục... Lục gia...”

“Xe của Tứ ca thật là keo kiệt, người đi xe ngựa của gia mang noãn lô (*lò sưởi than loại nhỏ) tới.”

Xa phu của Dận Chân trưng ra vẻ mặt đau khổ nhìn Dận Tộ: “Lục gia, ngài có thể hay không... nô tại thực sự không làm chủ được nha...”

Nếu đổi một người khác, hẳn đánh chết cũng không dám cho đối phương lên xe ngựa, thế nhưng đây là Lục a ca, người ngoài có lẽ không rõ lắm, thế nhưng hẳn làm người hầu hạ bên cạnh Dận Chân làm sao không biết chủ tử đối với người này có bao nhiêu bất đồng?

Dận Tộ kinh ngạc nói: “Gia cho người làm chủ sao?”

Xa phu ngăn người, tự tát mình mấy bạt tay, thành thành thật thật đi lấy đồ cho vị tổ tông này, còn mang điểm tâm và trà nước trong ngăn ngấm dọn cho y hưởng thụ.

Vừa rồi Dận Tộ không thấy được Dận Chân ở bên cạnh Khang Hy, hẳn là đi gặp Đức phi đi, quan hệ giữa mẹ con bọn họ mặc dù có sự nỗ lực hàn gắn của Dận Tộ đã không còn tựa nước với lửa như ban đầu, thế nhưng mỗi khi gặp nhau cũng không có gì để nói, vậy nên lần nào Dận Chân đến cung của Đức phi cũng không lưu lại quá lâu.

Quả nhiên chưa đợi lâu lắm Dận Chân đã đi ra, Dận Tộ vốn định trốn trên xe Dận Chân chờ, đợi hẳn đến gần thì nhảy ra hù dọa, lúc này nhìn thấy người cùng đi với đối phương nhất thời hối hận mình lỗ mãng, nhanh chóng nhảy xuống xe.

“Tứ ca, Tứ tẩu!”

Dận Chân ừ một tiếng, nói: “Có việc?”

Dận Tộ ngại ngùng nói: “Không biết Tứ tẩu cũng ở đây, chỉ định đùa với Tứ ca một chút, Tứ tẩu chớ trách đệ lỗ mãng.”

Có lẽ là vì Hoàng quý phi Đông Giai thị đi sớm, vì muốn củng cố cảm tình của Dận Chân và gia tộc, Đông Quốc Cương đã chủ động xin Khang Hy chỉ hôn, đem cháu gái gả cho Dận Chân, hiện tại hai người thành hôn cũng đã được hơn một năm.

Tiểu Đông Giai thị rất ít ra ngoài, Dận Tộ chỉ từ xa nhìn thấy vài lần trong hôn lễ và mấy lần đại yến, nghe nói người là do Dận Chân tự chọn, lại có danh nghĩa biểu muội, hẳn là cực hợp tâm ý. Lúc này gần gũi

quan sát, quả nhiên quốc sắc thiên hương, chỉ tiếc đáng tiếc có chút tiểu tuy, đôi mắt rưng rưng, thần tình đáng thương —— hóa ra sở thích của Tứ ca là như vậy nha!

Tiểu Đông Giai thị miễn cưỡng cười cười nói không dám.

Dận Chân nói: “Ta và nàng vừa vặn gặp được tại cung của Ngạch nương, không phải cùng đi. Ta còn có việc, nàng về trước đi!”

Một câu sau là nói với Đông Giai thị.

Đông Giai thị muốn nói lại thôi, Dận Tộ lại rất có ánh mắt, cười nói: “Đệ chỉ là nhầm chán muốn tìm Tứ ca xin chén trà uống, Tứ ca vẫn là trước đưa Tứ tẩu về thôi, đợi quay đầu lại đệ lại tìm đến.”

Dận Chân cũng không để ý đến y, trực tiếp lên xe, nói: “Còn không đi?”

Dận Tộ đành phải mỉm cười xin lỗi Đông Giai thị, xoay người lên xe ngựa, xa phu nhận được phân phó liền quát roi, bánh xe lọc cọc lặn trên đường đá.

Dận Tộ nhìn qua cửa xe thấy Đông Giai thị còn đứng tại ven đường, si ngốc nhìn theo mã xa rời đi, cảm giác tội ác bất chợt nảy sinh, buông mành nói: “Tứ ca, có phải Ngạch nương lại làm khó Tứ tẩu?”

Dận Chân từ chối cho ý kiến.

Dận Tộ nói: “Tứ ca cũng biết, mặc kệ nàng có bao nhiêu lấy lòng khôn khéo, chỉ bằng họ của nàng Ngạch nương cũng không có khả năng yêu thích. Tứ ca không bằng để nàng ít tiến cung vài lần, Ngạch nương cũng không phải loại người thích chủ động tìm người dấn vặt, không nhìn thấy tự nhiên không làm khó nàng.”

Đôi mắt của Dận Chân đen kịt nhìn Dận Tộ, Dận Tộ nhấc tay đầu hàng: “Đệ bất quá chỉ nói vài câu, Tứ ca sẽ không ghen tị chứ? Đệ hôm nay vẫn là lần đầu tiên nói được với Tứ tẩu mấy chữ đâu!”

“Là Ngạch nương gọi nàng tới,” Dận Chân thần nhiên nói: “Ngạch nương cũng không làm khó nàng, là tính tình của nàng vốn dĩ đã như vậy.”

Tính tình như vậy?

Nghe giọng điệu bình thần hờ hững này, xem ra cảm tình của Dận Chân đối với Đông Giai thị cũng không sâu sắc như người ngoài truyền tụng đi.

Nhất thời không còn gì để nói.

Hai người đã hơn mười năm chưa từng ngồi chung với nhau bình tĩnh trò chuyện thế này, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, thế nhưng lại cảm thấy cứ thế yên tĩnh mà ngồi tựa hồ cũng không tệ.

Chẳng biết qua bao lâu, mã xa dừng lại, bên ngoài truyền đến thanh âm của xa phu: “Gia, đến rồi.”

Cũng như khi còn bé, Dận Chân xuống xe trước, sau đó xoay người đỡ Dận Tộ, Dận Tộ do dự một chút mới đặt tay vào bàn tay to có chút mềm nhọc thô ráp của Dận Chân, mượn lực nhay xuống, nói: “Đây là địa phương nào?”

“Đệ không phải nói muốn uống trà sao?”

12. Chương 12

12.

Quán trà Dụ Thái.

Dận Tộ nhìn tám biển hiệu mộc mạc kia có chút hoảng thần: Cái tên này rất quen thuộc, đã nghe qua ở đâu chứ?

Đợi khi vào cửa rồi mới chợt nhớ tới, đây không phải là tên của quán trà trong tác phẩm ‘Trà quán’ của Lão Xá[1] tiên sinh sao? Lẽ nào quán trà trăm năm trong tác phẩm của Lão Xá tiên sinh còn thực sự có mấy trăm năm lịch sử?

Nhìn thấy tên gọi quen thuộc Dân Tộ không khỏi dẫn theo vài phần hiếu kỳ, đợi khi tiểu nhị đưa bọn họ đến nhả gian liền hăng hái bưng bưng nói: “Tứ ca, không bằng chúng ta ngồi ngoài sảnh thôi?”

Dân Chân nói: “Trong quán trà tam giáo cửu lưu mọi người có, nếu để kẻ không có mắt nào đó đụng vào chẳng phải liền tìm việc cho Cửu môn Đề Đốc sao?”

Dân Tộ nói: “Chỉ ngồi một chút, sao có thể xui xẻo như vậy?”

Dân Chân hừ lạnh: “Hiện nay khắp kinh thành đều là đám đệ tử Bát kỳ đá gà đấu chó, người như người nếu ngồi trong đại sảnh, không qua bao lâu liền có đánh nhau.”

Cái gì gọi là ‘người như người’ chứ, như ta thì lại làm sao vậy!

Dân Tộ thâm oán trong ngực, rốt cuộc vẫn là ngoan ngoan ngoan ngoan theo Dân Chân lên nhả gian trên lầu.

Đợi ngồi xuống rồi, Dân Chân nói: “Chỗ này có thể yên tâm nói chuyện, rốt cuộc có chuyện gì, nói đi!”

Kỳ thực cũng không có chuyện gì, Dân Tộ chỉ là không muốn tiếp tục không được tự nhiên như vậy với Dân Chân mà thôi, bất quá ngoài miệng lại nói: “Là có chuyện muốn xin Tứ ca hỗ trợ.”

“Nói.”

Dân Tộ kể đơn giản lại chuyện trong hai hôm nay, nói: “Hắn ở trong cung giết chết một cung nữ, bị Hoàng a mã phát giác liền muốn hắt một chén nước bẩn tương tự lên người đệ, quả là nghĩ đến thật đẹp. Thậm chí nếu cung nữ kia thực sự dọa cho đệ có chuyện mới là tốt nhất, nếu không thể... chí ít cũng sẽ chụp được mũ sát nhân dọa tỳ trên đầu đệ và Ngạch nương. Đợi đến khi hắn loan truyền chuyện này ra, bất kể thân thể đệ thế nào người ngoài cũng chỉ biết nói đệ bạo ngược hiếu sát.”

Nếu không phải tâm tật của y nửa thật nửa giả, hơn nữa việc nằm ác mộng của y thuở nhỏ đều là bị ra gạt người, hiện tại y nhất định còn nằm trên giường bệnh mà hai cung nữ kia hiển nhiên không cần phải nói, đã bị Đức phi xử tử.

Dân Chân nói: “Xác định là hắn làm?”

Dân Tộ lắc đầu, nói: “Đệ lười thẩm vấn, thế nhưng đệ đã nói với hắn sẽ thẩm. Đệ sớm đã phái người tổng hai cung nữ kia rời kinh, chỉ đợi hắn động thủ — nếu không phải hắn, dĩ nhiên là không cần hạ thủ, đệ cũng không vụ oan hắn được không phải sao?”

“Muốn ta làm cái gì?”

Dân Tộ nói: “Đệ lệnh người phía dưới tận lực làm lớn chuyện, thế nhưng bất luận là hắn cũng tốt, là Hoàng a mã cũng được, chỉ sợ rằng đều không muốn thấy một màn như vậy, bọn họ nếu đã một lòng muốn đè xuống vậy thì cho dù chết vài người căn bản cũng không đánh động được chuyện gì. Đệ ở trong quan trường không có giao thiệp, vậy nên...”

Dân Chân trầm ngâm chốc lát, nói: “Đệ đưa người cho ta, ta đi làm.”

Dân Tộ cười cười, nói: “Người là từ trong phủ đệ đưa ra, Tứ ca cho dù có làm sạch sẽ hơn nữa cũng không có khả năng hoàn toàn không để lại dấu vết. Hơn nữa đệ căn bản không nghĩ gạt Hoàng a mã, người dám hỏi đệ liền dám nhận! Thế nhưng Tứ ca vẫn nên cẩn thận mới tốt, miễn cho bị chính đệ kéo xuống nước cũng không nói, lại khiến sự trả thù quang minh chính đại bị biến thành âm mưu quỷ kế.”

Tuyệt không thể đem chuyện này biến chất trở thành Hoàng tử và quan viên cấu kết mưu hại Thái tử.

Dân Chân gạt đầu: “Yên tâm.”

Dân Tộ vươn tay bắt lấy ấm trà, định rót cho cả hai thêm một chung, Dân Chân lại đề tay y lại, lắc đầu nói: “Trà này quá nồng, không thích hợp người uống.”

Trà là tiểu nhị để lại trước khi ra ngoài, là loại nhã gian miễn phí cung ứng, trà bọn họ gọi vẫn chưa đến.

Đang nói, một thanh âm réo rắt dễ nghe từ bên ngoài truyền đến: “Tứ gia.”

Dận Chân rút tay về: “Tiến vào.”

Nhã gian không tiếng động mở ra, một thiếu nữ yếu điệu xinh đẹp tuyệt trần bước nhỏ tiến vào, bày hai chung trà lên bàn, chậm rãi rót đầy. Động tác của nàng lưu sướng ưu mỹ, uyển chuyển như nước chảy mây trôi, thanh âm càng thêm êm tai: “Đây là Phổ nhĩ Tứ gia thường dùng, đây là dưỡng tâm trà tiểu nữ đặc biệt vì Lục gia mà phối, đối thân thể Lục gia có điều hỗ trợ.”

Thiếu nữ len lén liếc nhìn Dận Tộ, đây là Hoàng tử được Sủng Ái nhất trong truyền thuyết?

Khang Hy chỉ tử, dung mạo ai nấy đều xuất chúng, Dận Tộ càng là người nổi bật trong số đó, hoàn toàn không có sự tối tăm tái nhợt như trong lời đồn, chính là mỗi bước đi dáng ngồi, mỗi cái nhíu mày chớp mắt đều đẹp dễ tinh xảo như họa. Làn da trong suốt không tỳ vết, ngũ quan lịch sự tao nhã, đôi môi màu sắc nhàn nhạt nhưng có đường viền vô cùng xinh đẹp, còn một thân khí chất hào hiệp tùy tính hòa cùng sự quý khí ôn dung lơ đãng lộ ra, tất cả hợp lại với nhau tuyệt đối là một họa quyển tú mỹ vô song khiến người ta đui mù, nhìn ngắm trăm lần cũng không chán.

Thiếu nữ có chút ngây dại, người như vậy là bởi vì ta nên mới có thể tồn tại trên đời này... đây là bí mật chỉ có ta mới biết.

Thiếu nữ cười rụt rè, trong mắt ẩn giấu sự cao ngạo người khác nhìn không rõ.

Chợt thấy Dận Tộ không tiếp nhận trà trần nàng đưa tới, ngược lại miễn cưỡng dựa vào lưng ghế, giọng điệu nhàn nhạt: “Gia là đến đây uống trà, không phải đến chữa bệnh!”

Mấy năm nay y đúng là đủ phiền, mặc kệ đi đến đâu đều có người khắp nơi khắp chốn biểu hiện sẵn sàng chu đáo, đúng là tỉ mỉ chẳng khác gì Ngạch nương của hắn, hờ hững liền tìm đủ loại dược liệu điều dưỡng thân thể thêm vào cơm canh của y, lúc nào cũng trưng ra bộ dạng ‘Ta đối với ngươi thật tốt, ta có bao nhiêu sẵn sàng’, rốt cuộc là làm cho ai nhìn đâu?

Trà ngon chân chính đối với tâm tật cũng có rất nhiều hữu ích, Phổ nhĩ mà Dận Chân gọi cũng là một loại như vậy, bất quá đổi thành dưỡng tâm trà, thay vì nói là trà còn không bằng nói là thuốc, y đến đây uống trà lại bị tắc cho thứ này rốt cuộc xem như chuyện gì chứ?

Thiếu nữ nhìn y mỉm cười ôn nhu, nói: “Lục gia thứ tội, do phụ thân tiểu nữ nguyên từng là Thái y, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, vì vậy... là tiểu nữ lỗ mãng.”

Dận Tộ phát hiện mình quả thực không thích thiếu nữ trước mặt, nàng tuy rằng đang nói xin lỗi thể nhưng từ nụ cười và ánh mắt lại nồng nặc ý tứ bao dung: Mặc kệ người có hiểu lầm ta thể nào cũng không sao cả, ta sẽ không trách người... người chỉ là không hiểu ta, không hiểu ta...

Dận Tộ thật sự có một loại cảm giác nuốt phải ruồi.

Dận Chân nói: “Vị này chính là nữ nhi của An Dân hầu, Lưu thị.”

An Dân hầu Lưu Hâm, vốn là Thái y lại nhân việc phát minh phương pháp phòng bệnh đậu mùa mà phong Hầu, tại thời đại này vẫn là người dẫn đầu đầu.

Sắc mặt Dận Tộ dễ nhìn hơn một chút, công đức này lợi ở thiên thu, y từ trước đến nay vẫn tôn trọng những nhân tài nghiên cứu như vậy.

Gật đầu nói: “Nguyên lai là Lưu tiểu thư.”

Lưu thị nhún người hành lễ.

Dận Tộ quay đầu nhìn về phía Dận Chân: “Tứ ca, đã đến gần Ngọ, không bằng chúng ta tìm một địa phương dùng cơm thể nào? Tiểu đệ mời khách.”

Lưu thị nói: “Đầu bếp tiểu điểm cũng có vài phần khéo tay...”

Dận Tộ ngắt lời: “Không cần, quán trà là nơi thanh tịnh, không cần bị hương rượu thịt của chúng ta làm ô uế.”

Lưu thị cắn môi, trong mắt lóe lên vẻ quật cường: “Lục gia thế nhưng không thích tiểu nữ buôn bán lộ diện, phải biết...”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Kinh thành vương công đại thần, nhà ai không có mấy gian cửa hàng? Quản lý sản nghiệp vốn là chuyện thuộc bốn phận nữ chủ, gia làm sao lại không thích? Gia chỉ không quen nhìn Hầu môn tiểu thư chưa xuất giá lại ở trà quán chào hỏi khách nhân mà thôi!”

“Không, ta cũng không phải...” Lưu thị sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, xin giúp đỡ nhìn về phía Dận Chân: “Tứ gia...”

Dận Chân nhìn cũng không nhìn nàng, nói: “Không phải muốn đi dùng cơm sao? Đi thôi!”

Dận Tộ nói: “Tứ ca biết nơi nào nấu món cay Tứ Xuyên được chính tông nhất? Đệ sớm đã muốn nếm thử gà sốt cay và lẩu hầm ớt Tứ Xuyên rồi...”

Dận Chân ngắt lời nói: “Ta biết có một địa phương nấu món chay rất ngon miệng.”

“Tứ ca!”

Dận Chân nói: “Người hôm nay đã gặp Thái y ba lần, nếu thật ăn lẩu ớt ngày mai liền chờ gặp đủ mười tám lần đi! Đi thôi!”

Thân hình Lưu thị lão đảo muốn ngã nhưng vẫn kiên trì tiễn bọn họ ra ngoài, ánh mắt chăm chú dính vào trên người Dận Chân.

Trong đầu Dận Tộ tự động vang lên lời thuyết minh: Tứ gia, ta cũng là vì ngài mới có thể ủy khuất chính mình...

Dận Tộ rùng mình một cái —— thực sự là một thân nổi da gà.

Trước có Đông Giai thị, sau có Lưu thị, y quả thực vì khẩu vị của Dận Chân mà nuốt mề hôi.

“Lưu thị này lai lịch tựa hồ có chút quý dị, người ít tiếp xúc với nàng,” Lên xe ngựa rồi, Dận Chân chợt nói: “Nếu nàng chủ động đi tìm người nói những lời không thể hiểu được, đừng tin là thật —— ta nếu biết nàng ở đây cũng sẽ không dẫn người đến.”

“Tứ ca cùng nàng?”

Dận Chân nói: “Nàng là Lưu Hâm chi nữ, theo cách nói của nàng, năm đó phương pháp phòng bệnh đậu mùa Lưu Hâm đề ra đều là do nàng nghĩ đến.”

Dận Tộ ngạc nhiên, y biết trong lịch sử tại thời đại này chưa thể phòng bệnh đậu mùa, vốn nghĩ là do tiến trình của hai thế giới vị tất trùng hợp cùng nhau. Bây giờ nghe Dận Chân nói, hóa ra vẫn còn nguyên nhân khác?

“Nàng khi đó vẫn còn là hài tử đi?”

Dận Chân gật đầu: “Năm tuổi.”

Thấy Dận Tộ lú lẫm, Dận Chân lại tiếp tục nói: “Nàng chủ động tìm tới ta, nói những lời vô căn cứ như ta là chân long thiên tử, còn nói nàng có thể giúp ta —— thực sự là chê cười, nếu ta quả thực có tâm Đế vị, nghe xong những lời này của nàng sao có thể dung nàng sống sót?”

“Ta nguyên không tin trên đời có hạng người sanh nhi tri chi (*Vừa sinh ra đã thông tuệ, có tài đoán được tương lai)...”

Dận Tộ oán thăm: Gạt người, chính người không phải là sanh nhi tri chi sao?

Dận Chân liếc y một cái, nói tiếp: “Nhưng nàng quả thực biết rất nhiều việc không nên biết, ví dụ như tiếng Anh Cát Lợi, ví dụ như y thuật Tây Dương, thậm chí còn đoán được vài việc sắp phát sinh...”

“Lưu thị còn biết một chút thuật kinh thương bất đồng với những kẻ khác,” Dận Chân tiếp tục nói: “Nàng tựa hồ rất xác định ta tất có đoạt đích chi tâm, nói nguyên ý làm người hậu thuẫn cho ta...”

Những lời buồn nôn Dận Chân cũng không muốn nói nhiều trước mặt Dận Tộ, liền tục tiếp nhảy qua: “Lưu Hâm rốt cuộc có công với bách tính, ta không muốn giết nữ nhi duy nhất của hân, thế nhưng nếu cứ để nàng vờ quanh nói bậy cũng là một chuyện phiền phức, vậy nên đơn giản đồng ý với nàng lại cho nàng một ít tiền vốn —— nàng bản lĩnh rất tốt, mấy năm nay thay ta kiếm không ít bạc.”

Dận Tộ có chút nóng mắt: Số bạc có thể được Dận Chân để mắt đến, xem ra là một khoản thực lớn nha —— ta cũng rất thiếu tiền mà, vì sao lại không có thần tài tự đưa tới cửa?

Đồng thời còn có chút thẹn thùng: Đồng dạng là người trọng sinh, nhân gia còn là nữ lưu yếu ớt, năm tuổi đã thay phụ thân mưu tước vị, hoàn thành nhân sinh đại biến chuyển, sau đó dựa vào Hoàng đế tương lai, thay hân kiếm một số bạc lớn, còn đưa cách phòng đậu mùa vào Đại Thanh cứu bản vô số sinh linh. Mà y, đã mười tám tuổi còn chỉ biết ở trước mặt Khang Hy chơi trạch đấu —— đúng là không có mặt mũi gặp người!

Lại rất hăng hái hỏi: “Nàng nói Tứ ca sau này phải làm Hoàng đế, vậy đệ đâu? Có phải đệ sẽ trở thành một nhân vương sống lâu trăm tuổi?”

Thân là một tên mù lịch sử, biết được người nguyên bản có thể đăng cơ là Dận Chân đã là cực hạn, làm sao có thể trông cậy y biết nguyên chủ vốn không lưu lại dấu vết quá lớn trong lịch sử lại có kết cục như thế nào?

Dận Chân nhìn y một cái, ừ nhẹ.

Dận Tộ có chút bất an, nói cách khác, nếu như không có chuyện chủng đậu kia có lẽ ‘Lâm Mạt’ cũng sẽ không trọng sinh tới, như vậy Dận Tộ là có thể vinh sủng cả đời?

Y chợt rất hy vọng thế gian này thật có việc luân hồi, khiến ‘Dận Tộ’ đã bị y đoạt đi nhân sinh có thể tìm được một bắt đầu mới.

Dận Chân không hiểu vì sao tâm tình Dận Tộ có chút hạ xuống, cũng không nói nhiều nữa, bọn họ đi thêm chốc lát liền bảo Dận Tộ xuống xe.

Dận Tộ còn ngỡ rằng đã đến nơi dùng cơm, nào ngờ ngẩng đầu một cái lại thấy cửa lớn nhà mình.

Dận Chân nói: “Người đã đến giờ uống thuốc, sau này lại dẫn người đi ăn cơm chay.”

Không đợi Dận Tộ đáp lời đã trực tiếp lên xe rời đi.

Dận Tộ nhìn xe ngựa dần xa, lại nhìn nhìn cửa lớn nhà mình, lắc đầu khẽ thở dài, chậm rãi đi vào.

1/ Lão Xá: Một trong những đại văn hào của Trung Quốc, sau Lỗ Tấn khoảng mười mấy năm, đề tài của hai vị văn hào này khá giống nhau, đều là dùng văn chương phê phán mâu thuẫn xã hội.

13. Chương 13

Nam thư phòng, Dận Tộ đang đắp một tấm thảm mỏng nằm dựa trên nhuễn tháp đọc sách, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Khang Hy và Dận Nhưng đang ngồi trên ghế cứng xem tấu chương, sâu sắc cảm nhận được giá trị của tâm tật.

“Đọc sách gì đây?” Khang Hy xoa nhẹ khóe mắt đứng dậy, đi tới trước mặt Dận Tộ.

“Văn học Âu châu Nam sư phó mang tới, văn bản tiếng Latin.” Dận Tộ nói: “Nam sư phó đi quá sớm, tiếng Latin của nhi tử vẫn còn rất sơ sài, quyển sách này nhi tử đã đọc qua bản tiếng Anh và tiếng Hán, lần này đọc tiếng Latin để đối chiếu, chờ đọc xong quyển này có lẽ tiếng Latin cũng học được bảy tám phần.”

Việc của Lưu thị khiến y có chút cảnh giác, y nếu không muốn sau này bị người ta nhìn ra mảnh khoe, trực tiếp xem như yêu nghiệt thì nhất định phải càng thêm cẩn thận, khiến cho tất cả bản lĩnh của mình đều có con đường truy tra thích hợp — y trước kia nguyên bản lẫn lộn dưới mắt Khang Hy, mọi cử động đều vô cùng cẩn thận, thế nhưng từ năm ngoái sau khi khai phủ cũng không khỏi có chút buông lỏng.

Suy nghĩ một chút lại nói: “Hoàng a mã, vài hôm nữa người lại tìm cho nhi tử một sư phó Tây Dương có học vấn như Nam sư phó có được không? Nhi tử thích nghe bọn họ nói chuyện ở bên ngoài. Không phải, Hoàng a mã có thể để nhi tử đi Tây Dương chơi sao?”

Kiếp trước y rất có thiên phú trên phương diện ngôn ngữ và biên trình, tại lĩnh vực nào cũng có chút danh tiếng, thế nhưng vừa đến thế giới này, biên trình coi như triệt để phế bỏ, những ngôn ngữ đã học qua cũng không dám quang minh chính đại dùng đến. May mà còn có một Nam Hoài Nhân[1], chính là những ngôn ngữ Nam Hoài Nhân biết còn không nhiều bằng y, mà loại ngôn ngữ mới duy nhất y học được ở thế giới này ngược lại chính là tiếng Mãn do Khang Hy và các sư phó ở Thượng Thư phòng dạy dỗ.

Dận Nhưng thấy mấy hôm trước Khang Hy còn bị chọc cho nổi trận lôi đình, lúc này lại chủ động chạy đến bắt chuyện với Dận Tộ, ánh mắt không khỏi tối sầm, nói: “Lục đệ cũng không còn nhỏ nữa, phải nên nghĩ xem phải làm sao mới có thể phân ưu với Hoàng a mã, đừng có mỗi ngày đều chỉ nghĩ chơi thế nào mới vui vẻ.”

Dận Tộ nhìn hẩn một cái, không để tâm cười cười: “Hoàng a mã có nhiều nhi tử muốn phân ưu như vậy, cũng không trông cậy vào một mình ta. Hơn nữa mấy thứ này mặc dù trước mắt nhìn như vô dụng lại có thể mở rộng nhãn giới, thông suốt lòng dạ... Thần đệ không có bản lĩnh gì nhiều, nếu có thể thực sự khiến cho lòng dạ thông suốt, ít bị dọa vài lần, ít phát bệnh vài lần cũng đã coi như giúp Hoàng a mã phân ưu.”

Khang Hy hừ lạnh nói: “Nguyên lai người cũng biết đạo lý này, vậy mấy hôm trước là ai chạy mãn kinh thành hồ đồ, khiến Lão Tứ cũng phải chạy ra ngoài tu đề hử?”

Dận Tộ cười hì hì nói: “Nhi tử liền thích xem bộ dáng lười quẩn lại nhện không được mà xen vào của Tứ ca.”

Khang Hy lắc đầu nói: “Tứ ca của người cũng không dễ dàng, đừng quá khi dễ hẩn.”

Dận Tộ cười nói: “Đó là Tứ ca tình nguyện để nhi tử khi dễ, bằng không ai có thể khi dễ được huynh ấy?”

Khang Hy không nhện được cười lên, vậy cũng cũng đúng.

Ông đã thật lâu không nhìn thấy Dận Chân lộ ra vẻ hoạt bát như vậy, vừa buồn bực lại không còn cách nào, sau khi đề ra nguyện vọng muốn Khang Hy quản thúc Dận Tộ thất bại, hẩn đơn giản trực tiếp thỉnh chỉ cùng Vu Thành Long ra ngoài tu đề — Đây là lần đầu tiên đưa con trai này của ông chủ động nhận việc, có thể thấy được mấy hôm nay Dận Tộ đích xác đã làm hẩn phiền đến không chịu nổi.

Khang Hy lắc đầu bật cười, thấy Dận Tộ còn đang trơ mắt nhìn mình liền nói: “Trẫm sẽ giúp người lưu ý, bất quá cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, người nước ngoài có học vấn như Thang Nhược Vọng và Nam Hoài nhân cũng không nhiều, huống chi còn phải xa độ trùng dương đi tới Đại Thanh?”

“Vậy nếu không...”

Khang Hy vừa nghe liền biết y muốn cái gì, lập tức ngắt lời: “Chớ hòng mơ tưởng.”

“Vì sao?” Dận Tộ bất mãn nói: “Đại ca bọn họ đều có thể đi đánh giặc, chẳng lẽ Tây Dương còn nguy hiểm hơn chiến trường sao?”

Kiếp trước thân thể của y không tốt, không thể ra nước ngoài nhìn phong cảnh, đây vẫn là việc khiến y vô cùng tiếc nuối. Nếu hiện tại có thể ra nước ngoài chơi một vòng cũng là chuyện không tệ.

Khang Hy nói: “Trên chiến trường, sinh tử đều do bản lĩnh của mình. Nếu bọn họ tử chiến sa trường chính là do bản lĩnh không đủ, chẳng trách được ai. Thế nhưng trên đại hải mệnh mông, sinh tử toàn bộ phải xem ý định của Lão thiên, trẫm sẽ không cho người đi!”

“Hoàng a mã!” Dận Tộ nói: “Cùng người đấu chính là đấu, cùng trời đấu cũng là đấu, Đại ca bọn họ không sợ binh đao hung hiểm trên chiến trường, nhi tử lẽ nào lại e ngại sóng gió vô chừng sao?”

Khang Hy ngồi bên cạnh y, vỗ vỗ vai y, mềm giọng nói: “Trẫm biết người thích đồ của Tây Dương, hôm trước tuần phủ Quảng Đông nhập kinh còn mang theo rất nhiều thứ của Tây Dương — trẫm liền giữ mấy thứ tinh xảo xinh đẹp lại cho người, lúc này hẳn đều đã đưa đến phủ đệ rồi. Trẫm còn phân phó bọn hán lưu ý một ít thư tịch Tây Dương, có được liền giao cho người, người khác một quyển trẫm cũng không cho, có được không?”

Người khác cũng không hiểm lạ gì thứ này! Dân Tộ oán thầm là oán thầm, nhưng cũng biết Khang Hy nếu đã dùng ngữ điệu này nói với y chính là không còn gì thương lượng nữa, cũng không quá mức để ý đến đối phương, tự cầm sách lên tiếp tục xem.

“Dân Tộ a, đừng có cả ngày đều làm ỉ trên nhuyển tháp, đứng dậy bồi trẫm đẩy tay, giãn giãn gân cốt.”

Dân Tộ cũng không ngẩng đầu lên: “Nhi tử không rảnh, Hoàng a mã và Thái tử điện hạ luyện đi thôi!”

Khang Hy lập tức thu hồi quyển sách của y: “Hiện tại liền rảnh rồi! Mau lăn dậy cho trẫm, nhìn người hiện tại đều đã thành cái dạng gì rồi!”

Dân Chân đi được hai ngày, Dân Tộ cũng bị Khang Hy kéo lại trong Càn Thanh cung suốt hai ngày, cuối cùng phát thệ tuyệt đối sẽ không đến những nơi không nên đến, ăn những thứ không nên ăn, đi đâu cũng phải có người theo cùng mới có thể giành lại được tự do.

“Hôm nay vẫn không có tin tức,” Ngoài cửa cung, Vương Tài đỡ Dân Tộ lên xe, thấp giọng nói: “Liệu có phải vị kia đã phát hiện, vậy nên...”

“Hắn không dám.”

“A?”

“Hắn biết là bẫy rập,” Dân Tộ thần nhiên nói: “Cũng không dám không nhảy — hắn không dám để ta thẩm vấn.”

Y chính là muốn Dân Nhưng biết, rõ ràng nói cho hắn biết: Ta chính là muốn bẫy người, có bản lĩnh người đừng rút lui a?

Hai cung nữ này là do đích thân Đức phi lựa chọn, dù là dung mạo, phẩm tính hay gia thế đều thuộc thượng giai, bọn họ không có khả năng sớm gian lận, chỉ có thể hạ thủ sau khi Đức phi tuyển định.

Thời gian ngắn như vậy, bọn họ có lẽ có phương pháp khiến người ta liều chết, thế nhưng lại không có phương pháp huấn luyện ra tử sỹ có năng lực chống được cực hình.

Y chính là cực Dân Nhưng không dám để y thẩm vấn, hắn cực hành động lần này của Dân Nhưng chỉ là đột ngột muốn trả thù việc lần trước Đức phi vạch trần chuyện hắn hành hạ cung nữ đến chết, quá trình hành sự nhất định để lại rất nhiều sơ hở.

Y cực Dân Nhưng không ngờ đến tâm tặc và ác mộng của y là nửa thật nửa giả, ở trong miệng Thái y vốn là chịu không nổi nửa điểm kinh hách lại có thể bình an vô sự mà qua.

Y cực Dân Nhưng không ngờ được y sẽ ngăn người của Đức phi lại, cực Dân Nhưng không ngờ mấy hôm nay y đều hạ mê dược cho hai nàng, mỗi ngày chỉ rót một chén canh kéo dài tính mạng, khiến hai nàng cơ bản vô pháp chấp hành mệnh lệnh ‘thất bại tự sát’.

Đợi đến khi hai nàng thực sự bị Dân Tộ giấu đến nơi Dân Nhưng không nhìn thấy được, vật đổi sao dời, như vậy những áp chế trước kia vị tất còn dùng được, các nàng có thể nói ra chuyện gì cũng không phải do Dân Nhưng làm chủ.

Vậy nên, y cực Dân Nhưng tuyệt đối không dám lưu hai nhược điểm sống sờ sờ như vậy trong tay y.

Vương Tài nói: “Gia, bên người Thái tử điện hạ có rất nhiều mưu sỹ, vị tất không tìm được biện pháp phá cục, gia ngài cần phải thận trọng không được khinh suất a!”

Dân Tộ khẽ mỉm cười nói: “Phương pháp phá cục tự nhiên là có...”

Biện pháp tốt nhất chẳng qua là đem người lạng lẽ giết chết dưới mí mắt của tất cả mọi người, nếu Dận Nhưng có thể làm được điểm này dưới sự an bày trọng trọng của y, như vậy y chỉ có thể tự nhận mình không bằng người.

Nhưng nếu Dận Nhưng không làm được, chỉ còn một cách dĩ lực phá xảo. Cục diện có xảo diệu hơn nữa nếu không qua được lực lượng tuyệt đối, chỉ cần đem tất cả mọi người giết sạch, sự tình lại huyền lớn hơn nữa lại làm sao. Người chết không biết nói.

Dĩ lực phá xảo... Dận Tộ cười cười vén rèm xe lên, nhỏ giọng nói: “Đi rạp hát.”

“Gia, ta gia!” Vượng Tài dặm chân nói: “Ngài đã đáp ứng với Vạn tuế gia không đi những nơi đó!”

Dận Tộ hừ lạnh nói: “Gia cũng không phải tiểu thư thiên kim, lẽ nào cả ngày phải làm ổ trong nhà? Gia chỉ an vị tại ghế lô nghe hát một chút thì lại có chuyện gì?”

Thấy Vượng Tài vẫn trưng ra bộ dạng sầu mi khổ kiểm, Dận Tộ thở dài nói: “Yên tâm, gia càng không muốn gây chuyện hơn người.”

Khang Hy đã nói, nếu y lại dính vào chuyện gì liền lẫn đi Thượng Thư phòng cùng các tiểu a ca đọc sách.

Không nói mất mặt, muốn Dận Tộ từ khi khai phủ mỗi ngày đều ngủ đến tự thức dậy, muốn quay về ngày tháng canh ba ngủ canh năm thức đơn giản là chính là lấy mạng của y. Không thể không nói, chiêu này của Khang Hy thực sự quá độc ác!

Hai khắc sau, Dận Tộ ngồi ở lầu hai, chống tay nghe tiếng ê a dưới lầu, lim dim ngủ.

Vượng Tài bắt đắc dĩ phủ thêm một lớp áo khoác cho chủ nhân nhà mình, thầm oán —— không biết còn tưởng rằng vị gia nhà hần có bao nhiêu thích nghe hý đầu, hóa ra là đến để thôi miên.

Đang định khuyên người về nghỉ thì cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, Vượng Tài trợn mắt đang định bảo đối phương lạng lẽ rút ra ngoài, vừa thấy rõ người tới cũng sửng sốt: “Đại, đại...”

Dận Tộ mở mắt: “Vượng Tài, gia đói bụng, đi mua ít điểm tâm hợp ý cho gia.”

Vượng Tài không ngừng vâng dạ, hướng về phía người vừa tới khấu đầu, sau đó khom người đi vội.

Dận Đề khép cửa lại, đỉnh đầu ngồi xuống đối diện Dận Tộ, tự rót trà cho mình, Dận Tộ nói: “Nguội.”

Dận Đề uống một hớp. nói: “Chỉ người là chú ý như vậy, lúc ca ca ở bên ngoài đánh trận, đừng nói là trà lạnh, có một ngụm nước ấm uống cũng là không tệ rồi.”

Sau đó còn chặc lưỡi: “Ồ rạp hát còn có trà ngon như vậy để uống! Một đám tiểu tử nhìn người hạ đồ ăn, gia thực sự không thể xem vào mắt như vậy? Mỗi ngày tới đây cũng chưa uống được một mảnh hảo lá cây nào!”

Dận Tộ nói: “Đây là cống trà Giang Tô vừa tiến cống, ta vừa mang từ Nam thư phòng của Hoàng a mã ra ngoài, nếu người thích để quay đầu lại ta phái người đưa qua.”

Dận Đề không hứng thú phất tay một cái, nói: “Quên đi, gia cũng không thích cái này.”

Dận Tộ nói: “Đại ca gấp gấp tìm ta như vậy, là bên kia có tin tức?”

Dận Đề trừng mắt nhìn y, nói: “Người không vội? Không vội còn vừa xuất cung đã chạy thẳng đến đây chờ ta?”

Dận Tộ cười: “Ta không vội, ta sợ đại ca gấp!”

Dận Đề mắng: “Thí! Gia là uống lộn thuốc mới cùng người khua môi múa mép!”

Sau đó lại thấp giọng nói: “Lão Lục, chuyện này chỉ sợ phải ồn ào lớn.”

Dận Tộ nói: “Mục đích của chúng ta, không phải là muốn vì hần làm lớn chuyện sao?”

Dận Đề cười khổ nói: “Nhưng bây giờ cũng là quá mức rồi, ca ca ta chỉ sợ khiêng không được a!”

Dận Tộ hỏi: “Bao lớn?”

Dận Đề đề thấp thanh âm: “Thái tử động Lục doanh —— mặc dù chỉ dùng hơn trăm người, nhưng rốt cuộc là quân đội, nếu hai bên thực sự động thủ lên chính là kinh thiên đại sự.”

Dận Tộ hỏi: “Đại ca sợ đánh không thắng?”

Dận Đề nói: “Đây không phải là vấn đề có thắng hay không, mà nếu Lục doanh và Bát kỳ quân đánh nhau, Hoàng a mã nhất định phải tra rõ —— chuyện của chúng ta, không gạt được!”

Lại nói: “Không bằng việc này cứ tính như vậy, người giao người cho ta, ta bảo đảm các nàng liền bao nhiêu tuổi còn tẻ ra quần cũng khai đến rõ ràng chân thật!”

“Sau đó thì sao?” Dận Tộ hỏi ngược lại: “Sau đó ta mang nhân chứng vật chứng đến trước mặt Hoàng a mã khóc lóc kể lể, nói Thái tử muốn hại ta? Nhượng Hoàng a mã giúp ta làm chủ?”

“Vậy có cái gì không tốt?”

Dận Tộ cười khổ: “Đại ca ngài quá ngây thơ rồi, chẳng lẽ Hoàng a mã muốn một thánh nhân quân tử làm người thừa kế sao?”

Nếu quả thực như vậy, Khang Hy cũng sẽ không ở dưới tình huống biết rõ Dận Nhưng chơi đùa thái giám, hành hạ cung nữ đến chết, âm toán thân đệ còn làm đủ mọi cách dung túng hấn.

Cho dù thẩm tra rõ ràng rồi lại thế nào? Cho dù chứng cứ vô cùng xác thực thì ra sao? Cho dù y trưng một vở tuồng giết người diệt khẩu ra trước mặt Khang Hy lại được những gì?

Không thấy khi vừa có chuyện, Khang Hy vừa mở miệng liền đem sự tình định tính thành ‘nô tài không hiểu quy củ sao’?

Chuyện lúc trước không quên, cho tới bây giờ y chưa từng vọng tưởng Khang Hy sẽ ra mặt vì y, báo thù cho y.

Y và Thái tử, ở trước mặt Khang Hy ai khinh ai trọng thực là quá rõ ràng.

Vậy nên mục đích của Dận Tộ từ trước đến giờ đều không phải muốn tìm tội chứng của hấn, bắt lấy nhược điểm của hấn.

Dận Đề sững lại.

Dận Tộ cười khổ: “Nha đầu kia chỉ là âm thầm vào phòng của ta, không có lấy đao thọc ta, Thái tử có vô số cách để biện hộ —— đến lúc đó, người Hoàng a mã giận nhất chỉ sợ không phải Thái tử mà là kẻ vượn tay trực tiếp kéo áo lót của Hoàng gia!”

“Lão Lục...”

“Đại ca yên tâm, chuyện lớn bằng trời cũng có ta đến gánh.” Dận Tộ thần nhiên nói: “Đến lúc đó đại ca chỉ cần đẩy mọi chuyện lên người ta, cứ nói bị ta giấu diếm, người chỉ nhấn cho quan quân thân cận phải thuận tiện chiếu ứng người ta đưa đến, chuyện còn lại một mực không hay —— Hoàng a mã cũng sẽ không vì vậy mà trách cứ người đi?”

Dận Đề còn đang do dự lại nghe Dận Tộ nói: “Đại ca cũng là người mang binh đánh giặc, đã có đệ đệ phía trước đấu tranh anh dũng, lẽ nào người ngay cả phát cỡ hò reo cũng không dám sao?”

Dận Đề cười khổ, cái gì phát cỡ hò reo, ra trận chính là nhân mã của hấn a! Cẩn rằng hạ quyết tâm, nói: “Lần này Thái tử xác thực cũng quá mức, đại ca liền giúp người một lần!”

1/ Nam Hoài Nhân: Giáo sỹ người Tây Dương tên thật là Ferdinand Verbiest (9 tháng 10 năm 1623 – 28 tháng 1 năm 1688) là một nhà truyền giáo dòng Flemish tại Trung Quốc trong triều đại nhà Thanh. Ông sinh ra ở Pittem gần Tiel ở Hạt Flanders (nay là một phần của Bỉ). Ông được còn biết đến với cái tên Nam Hoài Nhân ở Trung Quốc. Ông là một nhà toán học và nhà thiên văn học vô cùng tài giỏi đã từng chứng minh với triều đình của Hoàng đế Khang Hy rằng thiên văn học châu Âu chính xác hơn thiên văn học Trung Quốc. Sau đó ông còn chỉnh sửa lại lịch Trung Quốc và được ủy quyền xây dựng trang bị cho Đài quan sát cổ đại Bắc Kinh, được giao vai trò Trưởng ban Toán học và Đài trưởng Đài quan sát.

Ông cũng trở thành một trong những người bạn thân của Hoàng đế Khang Hy, thường được yêu cầu giảng giải cho nhà vua về hình học, triết học và âm nhạc.

Verbiest đã làm việc như một nhà ngoại giao và người vẽ bản đồ, ngoài ra còn là một dịch giả, ông nói thông thạo tiếng Latin, tiếng Đức, tiếng Hà Lan, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Do Thái và tiếng Ý. Ông đã viết hơn ba mươi cuốn sách.

Trong những năm 1670, Verbiest đã thiết kế một số chiếc xe tự hành đầu tiên – nhiều người cho rằng đây là ô tô đầu tiên trên thế giới, mặc dù kích thước nhỏ và không có nhiều bằng chứng rằng nó đã thực sự được chế tạo.

14. Chương 14

Dận Tộ lại cười nói tạ ơn: “Vâng làm phiên Đại ca.”

Dận Đề dựa lưng vào ghế, nói: “Huynh đệ chúng ta, lời khách khí không cần nói nhiều.”

Lại vì mình rót một chung trà nhỏ, lần này không vội vàng uống chỉ cầm trên tay thưởng thức, thiền thường mạn ẩm, ánh mắt lưu luyến không rời khỏi chung trà, không hề dao động nói: “Ta biết Lục đệ học phú ngũ xa, hôm kia chợt nhớ ra một bài thơ, đáng tiếc làm sao cũng không nghĩ ra được câu cuối cùng, muốn xin Lục đệ chỉ giáo.”

Dận Tộ cười cười: “Đại ca mời nói.”

Dận Đề thả chậm ngữ điệu ngâm nga: “Bất luận bình địa dữ sơn tiêm, vô hạn phong quang tấn bị chiêm. Thải đắc bách hoa thành mật hậu, bất tri...”

Bất luận bình địa dữ sơn tiêm, vô hạn phong quang tấn bị chiêm. Thải đắc bách hoa thành mật hậu, bất tri tân khổ vi thù mang? (Mặc kệ đất bằng hay đỉnh núi, phong cảnh vô hạn đều bị chiêm. Hái cả trăm hoa về ủ mật, chẳng biết khổ cực lại vì ai)

Bất tri tân khổ vi thù mang...

“Văn cúc tự tranh nghiên, thù quản nhân tâm biệt.” Dận Tộ lại vì Dận Đề rót một chung, sau đó nâng chung của mình lên, nói: “Lấy trà thay rượu, kính Đại ca một chén.”

Dận Đề cười cười, uống một hơi cạn sạch.

Dận Tộ nói: “Tiểu đệ còn có việc, đi trước một bước, Đại ca thỉnh tự tiện.”

Dận Đề mỉm cười nhìn y ra cửa, cả người thả lỏng dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại: Thù quản nhân tâm biệt... Người tốt nhất là thật có thể nhìn thông.

Sau đó chợt cười: Hóa ra con hổ nóng nảy cắn người một ngụm còn có thể cắn ác như vậy... Dận Nhưng a Dận Nhưng, ngay cả đệ đệ thân mang trọng bệnh cũng không buông tha, người có tư cách gì tọa ỷ thiên hạ?

Dận Tộ vừa về đến phủ đệ quản gia đã đem những thứ Khang Hy ban cho trình lên, đơn giản chính là đồng hồ quả quýt, gương thủy tinh, hộp âm nhạc gì đó.

Mấy thứ này đối với người khác có lẽ còn hiếm lạ, thế nhưng trong mắt Dận Tộ lại chẳng khác gì đồ cổ. Bất quá bên trong còn có một cây đàn violon, rốt cục cũng coi như kinh hỷ.

Cầm lên thử xem âm sắc liền buông xuống, chờ vài hôm nữa có rảnh lại giả vờ nghiên cứu hai ngày, coi như lại khai phá một kỹ năng mới.

Sau đó lại luyện quyền thêm nửa canh giờ, tắm rửa thay y phục cũng vừa vặn đến lúc cần ăn tối. Ăn tối xong nghỉ ngơi luyện khí nửa canh giờ, đầu chạm gối liền thấy bình minh.

Dận Tộ đuổi người một cái rời giường, rửa mặt chải đầu xong lại liền đi luyện kiếm luyện quyền, lúc trở về quần áo và vật dụng hằng ngày đều chuẩn bị xong, chờ khi tắm rửa thu dọn xong hết ra ngoài, trên bàn đã bày đủ loại thức ăn rực rỡ muôn màu.

Đừng nhìn những nơi Dận Tộ ra vào gần như không thấy bóng người, kỳ thực trong phủ tính cả thị vệ, quân sự thái giám, nô tỳ cộng lại có trên trăm người, cả ngày đều chỉ vây quanh y chuyển động, mà y chân chính là cơm đến há mồm, cuộc sống so với thần tiên còn nhàn nhã. Lại không biết đám huynh đệ kia của y tranh sống tranh chết cái vị trí kia để làm gì.

Cũng do giáo dưỡng của Khang Hy đối với đám nhi tử quá nghiêm khắc, đám a ca bọn họ mỗi ngày không phân nắng mưa âm lạnh, trời còn chưa sáng đã vội vàng thức dậy chăm chỉ khổ luyện, một năm cũng chỉ có ba ngày nghỉ, so với thư sinh trong sách còn phải khổ cực —— ai lại cam tâm mang theo một thân bản lĩnh vất vả học được ngồi không chờ chết?

Lại tính nguyên nhân càng thêm sâu xa thì chính bởi vì đẳng cấp của thời đại này phân định quá sâu nghiêm, lịch đại tiền triều, kể làm Hoàng đế đối với các huynh đệ thức bá ít nhiều cũng còn vài phần khách khí, thế nhưng tại Thanh triều, ngoại trừ Hoàng đế chính là nô tài.

Nói thật, tuy rằng quý vi Hoàng tử thế nhưng nếu để Dận Tộ lựa chọn, cho dù công tác bận rộn sinh hoạt kham khổ, thế nhưng y cũng một vạn lần nguyện ý được trở về hiện đại.

Dùng điểm tâm xong, lại chọn thứ nào trong cầm kỳ thư họa cảm thấy hứng thú loay hoay một phen, viện tử tùy ý dạo qua vài vòng, sau đó lẩn lộn hơn nửa ngày, cần ngủ trưa liền ngủ trưa. Nhàm chán quá mức, Dận Tộ quyết định tìm chút chuyện thật sự thú vị để làm, nếu không nhất định sẽ rảnh rỗi đến ra bệnh, vì vậy bắt đầu kéo ra mấy thứ đồ chơi Tây Dương hôm qua đưa tới chuyển chuyển.

Cứ thế hết hai hôm, phía Dận Đề còn không có tin tức gì, mãi đến khi nghe được tin dữ Dận Chân bị hành thích.

Lúc vừa nghe tin tức, Dận Tộ cảm thấy toàn bộ thế giới giống như đều rung lắc kịch liệt một chỗ, y thậm chí có chút không thể đứng vững, dùng sức đè đè huyết thái dương: “Người nói Tứ ca làm sao vậy?”

Vượng Tài ngáp ngừng một chút, nói: “Nghe nói... bị đâm một kiếm vào bụng.”

Bị đâm một kiếm vào bụng...

Thời đại này còn chưa có giải phẫu ngoại khoa, phần bụng bị đâm một kiếm.

Dận Tộ cảm thấy có chút rét lạnh, y đứng tại chỗ hồi lâu mới âm trầm cất tiếng: “Tiến cung.”

—

Trong Càn Thanh cung, Khang Hy mặt trầm như nước, trước mặt ngài là chư vị a ca đang thẳng lưng quỳ gối, ngay cả những tiểu a ca còn đang học trong Thượng Thư phòng, vẻ mặt ngây ngô đều bị gọi tới bồi quỳ. Mà Dận Nhưng đang quỳ ở vị trí đầu tiên, sắc mặt so với Khang Hy còn trầm hơn vài phần.

Dận Tộ vừa vào cửa liền thấy được cảnh tượng như vậy.

Đây là... Tứ ca đã mất?

Tình cảnh này, cực kỳ giống hai năm trước khi Tiểu Thập vừa tròn mười một tuổi bất hạnh qua đời, khi đó cơn giận của Khang Hy không nuốt xuống được, huynh đệ bọn họ dưới sự kêu gọi của Thái tử đến đây an ủi, nói cho Khang Hy biết ngài còn có bọn họ.

Vậy nên, Tứ ca chính là... đã mất?

Tứ ca... đã mất?

Đã mất?

Dận Tộ có chút mờ mịt đứng ở cửa, ngay cả hành lễ đều đã quên, y ngơ ngác nhìn thấy Khang Hy vọt về phía mình, vươn tay đỡ lấy: “Dận Tộ! Dận Tộ! Không có việc gì, không có việc gì Dận Tộ, đừng có gấp, đừng có gấp... Nước! Nhanh, nước!”

Ngài vừa quát vừa sờ loạn trong ngực y, cả giận nói: “Thuốc đâu?”

Lương Cửu Công phản ứng nhanh nhất, cấp tốc chạy ra ngoài điện tìm được Vượng Tài đang thủ bên ngoài: “Thuốc đâu?”

Vượng Tài sững sốt.

Lương Cửu Công gấp đến giật chân: “Thuốc của Lục a ca!”

“Vâng, vâng, vâng!” Vượng Tài vội vàng kéo bình sứ ra khỏi ngực.

Lương Cửu Công lập tức đoạt đi, xoay người chạy ngược vào trong, đến giờ Vượng Tài mới phản ứng được có chuyện gì xảy ra, gấp rút muốn cùng theo vào lại bị Lương Cửu Công giữ chặt: “Đồ ngu, người đi vào có ích lợi gì! Còn không cút nhanh trở về đưa Đoạn thái y tiến cung!”

Lại phân phó cho bọn thị vệ: “Cho đòi thái y, nhanh! Nhanh!”

Dận Tộ có chút mờ mịt bị đỡ ngồi xuống ghế, lại dựa vào tay Khang Hy uống thuốc, thấp giọng nói: “Hoàng a mã, ta không sao, Tứ ca, Tứ ca...”

“Dận Chân không có gì đáng ngại, không cần lo lắng.”

Dận Tộ mắt hơi sáng: “Thực sự?”

“Thực sự, mấy ngày nữa trăm bảo hấn quay về thăm người.”

“Vượng Tài nói, bụng của Tứ ca...”

“Lão Tứ chỉ bị thương nhẹ, tính mệnh không ngại, lại qua ba năm ngày liền có thể trực tiếp hồi kinh.”

“...”

Một dây a ca đang quỳ trên mặt đất đồng loạt cúi đầu —— gia cũng muốn có tâm tậ làm sao bây giờ?

Móng tay của Dận Nhưng ghim thẳng vào trong thịt, máu chảy đầm đìa.

Nghe được lời bảo đảm của Khang Hy liền thở phào nhẹ nhàng, ý thức được bộ dạng này của mình rất thất lễ liền chống tay lên thành ghế định đứng dậy, lại chợt phát hiện bàn tay của mình đang run dữ dội, một chút khí lực đều không nhắc lên được.

“Hoàng, Hoàng...”

Ý nghĩ cuối cùng của Dận Tộ chính là: Mặt của Hoàng a mã vì sao dao động nhanh như vậy chứ?

Đây ước chừng là lần tâm tậ phát tác hung hiểm nhất của Dận Tộ từ khi đến thế giới này, y biết mình mình tựa hồ đã ngủ rất lâu, trong mộng y phẳng phất cả người chìm vào nước sâu, xương cốt nội tạng đều bị sức nước đè ép, hô hấp cũng là cực kỳ gian nan.

Y mơ hồ biết đây là mộng lại vô luận thế nào cũng không thể mở mắt ra được, không biết lại qua bao lâu, cái chấn giữa mơ và thực rốt cục tan rã, Dận Tộ lẳng lặng mở mắt, chỉ thấy cả phòng ngập tràn ánh nắng.

Hoàn cảnh thật xa lạ, bố trí đủ tráng lệ, thế nhưng ở trình độ thư thích thì không bằng bất cứ địa phương nào y đã từng ở qua.

Trong gian phòng chỉ có một mình Vượng Tài, gã đang lo lắng đi tới đi lui, biểu tình trên mặt gần như phát khóc.

Dận Tộ vô lực lên tiếng chỉ có thể lẳng lặng mà nhìn, Vượng Tài vòng vo hai vòng rốt cục cũng phát hiện Dận Tộ đã tỉnh, ngạc nhiên nhào tới: “Chủ tử, ngài đã tỉnh?”

Vẻ mặt cao hứng rất nhanh lại trở nên uể oải, nói thầm: “Chọn lúc này tỉnh lại, còn không bằng cứ ngắt tiếp đầu!”

Vừa nói vừa xoay người lấy nước, dùng muống nhỏ đút cho Dận Tộ.

Nước là lạnh.

Dận Tộ ghi nhớ chi tiết này, chậm rãi uống xong chén nước mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Đây là nơi nào?”

“... Là trắc điện của Càn Thanh cung.”

Tuy rằng Vượng Tài đã lảng tránh vấn đề thứ nhất, thế nhưng nước là lạnh, trong phòng chỉ có một cung nữ, Vượng Tài đến bây giờ còn chưa gọi Thái y, chỉ như vậy đã nói rõ rất nhiều việc.

Dận Tộ lúc này đã hơi khôi phục khí lực, vùng vẫy đứng dậy, Vượng Tài lập tức dịu y: “Gia, ngài muốn làm gì?”

“Ta đi gặp hoàng a mã.”

Vượng Tài chần chờ nói: “Gia, ngài như hiện tại có đi cũng chỉ khiến Vạn tuế gia lo lắng, chẳng bằng trước hết dưỡng tốt thân thể...”

“Là lúc này Hoàng a mã sẽ không chịu gặp ta đi?”

Vượng Tài ghen lời, cúi đầu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vượng Tài ngập ngừng nói: “Đại a ca và Tứ a ca bị nhốt vào Tông nhân phủ.”

Phản ứng đầu tiên của đệ tử chính là thở phào nhẹ nhõm — có thể bị nhốt vào Tông nhân phủ cũng có nghĩa là thương thế của Dận Chân xác thực không nguy hiểm.

“Vậy Thái tử thì sao?”

Vượng Tài lắc đầu.

Dận Tộ mím chặt môi, y vẫn biết Khang Hy bất công, lại không ngờ ngài có thể bất công thành cái dạng này.

“Giúp ta chải đầu.”

Vượng Tài đáp lời, dìu Dận Tộ ngồi lên ghế, giúp y chậm rãi xử lý đầu tóc, bất chợt vỗ đầu nói: “A nha, nô tài thế nào lại quên mất — gia, ngài trước cứ ngồi một chút, nô tài đi gọi người mang cháo đến, ngài đã mấy ngày chưa ăn gì rồi.”

Không đợi Dận Tộ nói gã liền chạy ra ngoài, đề thấp thanh âm nói gì đó với thị vệ, Dận Tộ cười cười, hóa ra hiện tại y muốn uống chén cháo cũng phải chu toàn cùng thị vệ, có lẽ còn phải dùng bạc hối lộ, lại không biết hoàn cảnh của Dận Đề và Dận Chân trong Tông Nhân phủ lại là thế nào.

Không lâu sau, Vượng Tài vẻ mặt cười toe trở về, nói: “Gia, đã có người đi thúc giục, hiện tại không phải giờ cơm nên có thể sẽ chậm một chút... nơi này còn chút điểm tâm, nếu không ngài dùng trước lấp bao tử?”

Dận Tộ lắc đầu, Vượng Tài cũng không miễn cưỡng, mấy món điểm tâm này đều để lại từ hôm qua, gã cũng sợ Dận Tộ ăn rồi không khỏe, liền cầm lược lên giúp Dận Tộ chải đầu, vừa chải vừa thấp giọng nói: “Lúc chủ tử vừa phát bệnh Vạn tuế gia cực kỳ để ý, ngay cả lâm triều cũng ngừng, còn không cho ngài hồi phủ, lập tức an trí tại trắc điện Càn Thanh cung, tự mình trông nom. Thế nhưng mới qua hai ngày, Vạn tuế gia bỗng nhiên không để ý thương thế của Tứ a ca chưa lành, vội vàng chiêu người hồi kinh.

“Sáng hôm nay Tứ a ca vừa về đến kinh thành, còn không kịp lấy hơi đã bị Vạn tuế gia gọi vào cung. Sau đó, Vạn tuế gia giận dữ, đem Đại a ca và Tứ a ca cùng nhốt vào Tông Nhân phủ, mà cung nhân chỗ chúng ta cũng bị điều đi, còn phái đại đao thị vệ (*Thị vệ mang theo đao) canh giữ ngoài cửa. Bất quá những a ca còn lại cũng không tốt hơn bao nhiêu, hiện tại còn đang quỳ trong Càn Thanh cung đâu...”

Dận Tộ ngắt lời: “Tứ ca rốt cuộc vì sao bị thương?”

Vượng Tài đầu tiên là không chịu nói, bị ép buộc quá mới hừ hừ cổ họng, chậm rãi kể: “Người của chúng ta đi đến Sơn Tây liền gặp phải rất nhiều sơn phỉ, trong quá trình đánh nhau Tứ a ca bị cuốn vào, sau đó trú quân Sơn Tây vừa vặn có một đội lính nhiệm vụ diệt phỉ ở gần đó...”

Dận Tộ mạnh đứng lên, trước mắt lập tức biến thành màu đen, Vượng Tài vội vàng đỡ lấy: “Lục a ca?”

Dận Tộ chậm rãi ngồi xuống, thản nhiên nói: “Vượng Tài, ta có phải rất khiến người chán ghét không?”

Vượng Tài nói: “Làm sao có thể, chủ tử ngài là người tốt nhất trên đời...”

Dận Tộ cười xòa một tiếng, nhắm mắt lại: Người tốt nhất... A! Tốt, tốt, nếu ngài đã gấp gáp rũ bỏ ta như vậy, vội vàng tính toán ân oán trước giờ, Dận Tộ ta cũng không phải người thích lẩn lộn ăn vạ.

Đợi Vượng Tài chải đầu xong, Dận Tộ đứng dậy đi ra ngoài, Vượng Tài vội vàng ngăn cản y, thấp giọng nói: “Chủ tử, ngài muốn đi đâu?”

“Đi gặp Hoàng a mã.”

Vượng Tài gấp giọng nói: “Không được đâu chủ tử, đừng nói Vạn tuế gia sẽ không gặp người, ngài hiện tại ngay cả cửa lớn cũng...”

Dận Tộ đẩy gã ra, thản nhiên nói: “Người đừng quên, gia hiện tại vẫn là a ca, gia hiện tại còn đang ở trong Càn Thanh cung đâu!”

Đẩy cửa ra.

15. Chương 15

Ngoài cửa, giáp trụ sáng như tuyết phản xạ ánh mặt trời càng thêm phá lệ chói mắt, Dận Tộ nheo mắt lại, bước một chân ra khỏi cửa.

Ngay chớp mắt tiếp theo, hai cánh tay giao nhau chắn ở trước người, thanh âm nam nhân hồn hậu lạnh lùng truyền đến: “Lục a ca xin dừng bước.”

Dận Tộ không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước, thị vệ vươn tay muốn chế trụ vai y nhưng không ngờ Dận Tộ kịp thời lách cơ thể sang bên, gót chân vừa xoay, lui về hai bước, người đã đứng ở trước cửa, trong tay còn cầm một thanh trường đao rút xuống từ bên hông thị vệ.

Phải biết Dận Tộ từ sáu tuổi đã bắt đầu luyện võ, lại có danh sư truyền giảng, có lẽ trên phương diện lực lượng không bằng những người khác, thể nhưng thân thể linh hoạt lại là điểm ít người so sánh được. Mấy gã thị vệ này thấy y ốm yếu lại không ngờ y dám vi phạm ý chỉ của Khang Hy, nhất thời không đề phòng liền bị áp chế.

Một hồi động tác mạnh như vậy khiến trước mặt Dận Tộ biến đen từng đợt, y khẽ nhắm mắt lại, trường đao để ngang trước ngực, thản nhiên nói: “Các người muốn giết ta hay muốn ta giết người?”

Vài tên thị vệ nhìn nhau, giết Dận Tộ, bọn họ là trăm triệu lần không dám, về phần bị Dận Tộ giết —— chỉ sợ giết cũng là giết không... Về phần bắt giữ và gì đó, vị gia này thoát nhìn công phu không kém lại có binh khí nơi tay, bắt được hay không liền không nói đến, vạn nhất không cẩn thận khiến y thương tổn bản thân liền nguy to.

Đúng là Diêm vương đánh nhau tiểu quỷ gặp họa, tính thế nào cũng tính không ra.

Cũng may lúc bọn họ đến đây Dận Tộ còn hôn mê bất tỉnh, mệnh lệnh bọn họ nhận được chỉ là ‘Lục a ca phải tỉnh dưỡng, đừng để những kẻ không liên quan xuất nhập’, cũng không nói rõ không cho phép Dận Tộ ra ngoài.

Một người trong số đó chấp tay tiến lên, nói: “Bọn nô tài cũng là thực hiện chức trách, nếu có chỗ nào đắc tội xin Lục a ca thứ lỗi... Vạn tuế gia mặc dù ra lệnh cho bọn nô tài canh giữ ngoài cửa nhưng vẫn chưa nói không muốn gặp ngài, không bằng ngài cứ vào trong chờ, bọn nô tài lập tức thông truyền...”

“Hảo.” Dận Tộ nói: “Các người đi thông truyền, ta ở nơi này chờ.”

Mấy người bắt đầu nhìn nhau, chỉ phải nhanh chóng phái ra một người chạy đến chính điện.

Vượng Tài cũng nhân cơ hội chui ra: “Gia, giày, giày!” trong phòng có trải thảm nhưng bên ngoài lại không có nha.

Dận Tộ không để ý đến hắn, hiện tại y cần từng đợt khí lạnh từ lòng bàn chân truyền đến để duy trì thanh tỉnh.

Vượng Tài bắt đầu đi, chỉ có thể chạy về dọn một cái ghế ra: “Chủ tử, ngài ngồi xuống chờ đi!”

Dận Tộ cũng không thèm liếc nhìn hắn, y đã hôn mê mấy ngày, cả người vô lực, hiện tại toàn bằng một cỗ ngoan cường chống đỡ, y sợ vừa ngồi xuống liền không đứng dậy nổi.

Người đi vào thông truyền thật lâu cũng không hồi âm, Dận Tộ tiện tay ném đao qua một bên, bước chân xiêu vẹo đi về phía chính điện.

Đám thị vệ ở sau trao đổi ánh mắt với nhau: Lúc này Lục a ca không có binh khí, ngay cả bước chân cũng là lắc lư vô lực, muốn bắt thực sự dễ dàng —— lên, hay là không lên?

Cuối cùng đều lại lắc đầu —— vị gia này từ nhỏ có tâm tật, thân thể yếu đuối, đều là được các vị chủ tử phủng trong lòng bàn tay nuông chiều lớn lên, ngay cả Khang Hy ở trước mặt y còn phải kèm nén tính tình đâu! Bọn họ cứ thế xông lên bắt người, nếu như xảy ra chuyện tốt xấu gì đó, có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ thường lại.

Không thấy chuyện lần này huyền đến long trời lở đất, truy đến gốc rễ cũng chỉ là vì vị gia này buổi tối đang ngủ bị cung nữ mò đến tận giường dọa sợ sao? Vết xe đổ a...

Rơi vào đường cùng, mấy người chỉ phải phái ra thêm một thị vệ đi báo tin, còn lại vẫn duy trì một khoảng cách đi theo phía sau Dận Tộ.

Đến chính điện, ngoài cửa cũng có thị vệ canh gác, Dận Tộ lại trực tiếp đi thẳng vào trong.

Ở trước mặt Khang Hy có bao nhiêu người là có thể không cần thông truyền tiến vào Càn Thanh cung, làm vị a ca ‘được sủng ái nhất’, Dận Tộ đương nhiên là một trong số đó. Hôm nay tuy rằng y bị quyền cấm thể nhưng Khang Hy cũng không miễn đặc quyền này, vậy nên đám thị vệ trước cửa trở mắt nhìn nhau lại không ai dám bước ra can ngăn, chỉ lẳng lặng phái người vào trong thông báo —— Về phần vị gia này hiện tại hắn là còn đang bị quyền cấm không phải là chuyện người như bọn họ nên hỏi, dù sao bên trong vẫn còn có người trông coi đâu!

Dận Tộ còn chưa đến gần nội điện đã nghe thanh âm lạnh lùng của Khang Hy từ trong truyền ra: “Để y tiến vào, trẫm cũng muốn nghe xem đứa bất hiếu tử kia còn cái gì muốn nói!”

Khang Hy vừa dứt lời đã thấy người xuất hiện trước cửa.

Trên người y còn mặc bộ áo lót vừa được cung nhân thay đổi hôm qua, nhi tử này của ngài tính tình cổ quái, không thích tơ lụa chỉ thích vải bông, vải bông mặc lên người quả thật thoải mái nhưng lại dễ hiện nếp gấp, giống như hiện tại, nhìn một thân áo lót vết nhăn chằng chịt, Khang Hy xem thể nào cũng không vừa mắt.

Lại càng chói mắt hơn chính là, bàn chân trần bên dưới —— đám... nô tài chết tiệt kia thực sự là càng ngày càng...

Không, sai! Khang Hy hơi nhắm mắt lại, chết tiệt là thằng nhãi ranh này mới đúng, dám không để ý mệnh lệnh của ngài mà xông thẳng vào đây, còn không phải ý vào ngài sủng ái y, không phải y vào ngài đau lòng không nở sao? Là ngài quá dung túng y rồi!

Người càng lúc càng gần, mấy ngày không gặp, Dận Tộ đã gầy đến Khang Hy có chút không dám nhận, gương mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, ngay cả môi cũng là trắng bệch, một đôi mắt lại đen kịt như u tuyền trong bóng đêm.

Khang Hy thấy y bước đến trước mặt mọi người, chậm rãi quỳ xuống hành đại lễ, phủ phục trên mặt đất: “Nhi tử Dận Tộ thỉnh an Hoàng a mã.”

Khang Hy lạnh lùng nói: “Làm nhi tử đều có thể cầm đại đao giết vào đến nơi, trẫm còn cái gì an đáng để thỉnh?”

Dận Tộ bình tĩnh nói: “Nếu Hoàng a mã không chịu gặp nhi tử, nhi tử có cầm đao cũng không xông vào được.”

Khang Hy cười nhạt: “Bản lĩnh của Dận Tộ người thật lớn, ngay cả Bát kỳ quân của trẫm và Lục doanh đều bị người điểm động, một Càn Thanh cung nho nhỏ này người còn vào không được sao?”

Trán của Dận Tộ vẫn dán vào sàn nhà, không nói.

Khang Hy thấy bộ dáng này của y, giận đến nghẹn một hơi, vừa bắt lấy tách trà định đập xuống nhưng cuối cùng lại chỉ mạnh mẽ dần lên án, nước trà nóng bắn lên tay ông, Khang Hy cả giận, nói: “Người tới gặp trẫm là có gì muốn nói?”

Dận Tộ: “Nhi tử hoàn toàn không có gì để nói, nhi tử đến đây chỉ là nghe Hoàng a mã giáo huấn.”

Thấy Dận Tộ không có nửa điểm ý tứ hổ thẹn ăn năn gì, phảng phất mọi việc thật sự không liên quan gì đến mình cả, Khang Hy càng giận sôi lên.

“Lắng nghe giáo huấn?” Khang Hy chợt quát: “Trẫm làm sao dám giáo huấn người? Người thật đúng là hảo nhi tử của trẫm a! Trẫm vẫn cho rằng người thuần lương vô hại, cho rằng người thẳng thắn thành khẩn, trẫm thương tiếc người thân thể không tốt xem người như tròn mắt mà giữ gìn, người lại hời hợt bảo trẫm như vậy?”

Dận Tộ a Dận Tộ, trẫm thật đúng là xem lầm người! Mấy vị ca ca của người ai nấy đều bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay, ngay cả trẫm cũng bị người lừa gạt, người có phải là rất đắc ý không? Bởi vì người, Lục doanh và Bát kỳ quân của trẫm ở Sơn Tây đánh nhau đến long trời lở đất, người có phải cảm thấy mình rất giỏi?”

“Trẫm nói cho người biết Dận Tộ, không có sự thương tiếc của trẫm, Dận Tộ người, cái gì cũng không phải!”

“Trẫm có thể thương người sủng người, trẫm cũng có thể xem như chưa từng có đứa con trai này!”

Thân thể của Dận Tộ run lên nhẹ nhẹ, ngón tay bấu chặt xuống sàn nhà, những lời này của Khang Hy giống như một thanh đao đâm thẳng vào ngực y, khiến y đau đến cả người run lên.

Ta biết mà, ta đã sớm biết, sự sủng ái của ngài thay vì nói là phụ tử tình thâm chẳng bằng xem như bong bóng xà phòng của hài tử chơi đùa, thoát nhìn mỹ lệ sáng lạn, bất quá đều là đồ chơi vừa chạm liền vỡ nát không hơn.

Chỉ là dù biết vẫn cứ đau lòng mà thôi.

Dận Tộ có chút mờ mịt, y rõ ràng chỉ là chuẩn bị giống như Đức phi, muốn đem chuyện này ‘chuyển đến tai vua’ là được, chỉ muốn khiến sự thất vọng của Khang Hy đối với Thái tử tăng thêm vài phần, khiến ngài nhiều thêm vài phần hổ thẹn với mình... Vì sao lại đột nhiên giống như nhập ma vậy, lại liều lĩnh đem mọi chuyện làm lớn, khiến hết thấy đều xé mở phô bày?

Ồ, nghĩ ra rồi, hẳn là bởi vì câu nói kia đi?

—— “Loại nô tài không quy củ kia chỉ cần đánh chết là xong việc, giữ lại làm gì?”

Nô tài không quy củ...

Nô tài không quy củ? Rốt cuộc nô tài có bao nhiêu ‘không quy củ’ mới có thể nửa đêm giả nữ quỷ đi vào phòng chủ tử mang tâm tật lại có khúc mắt từ bé?

Đánh chết liền... xong việc... Nguyên lai ở trong lòng ngài, nhi tử ‘được sủng ái’ nhất thiếu chút nữa bị người hại chết, việc đầu tiên ngài muốn không phải truy tra hung thủ mà là nhanh một chút xong việc.

Còn giữ làm gì... ngài cho là, ta giữ lại để làm gì? Ngài lại sợ ta giữ lại làm gì?

Đương sơ bản thân nương vấn đề của Dân Trinh thả ra thật nhiều lời tàn nhẫn, đương sơ bản thân mượn cùng Thái tử trở mặt phát tay áo bỏ đi, thật sự là vì Thái tử sao?

Làm sao có thể? Nhiều năm tâm tật quần thân, y đã sớm học được không lãng phí cảm tình trên người những kẻ không liên quan, Thái tử lại tính là gì? Y sẽ vì hấn tức giận? Vì hấn thất thổ?

Ngay lúc Khang Hy nói lời kia ra khỏi miệng, y thực sự là hận...

Đều là nhi tử, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?!

Thứ hấn muốn là mệnh của ta a!

Là mệnh của ta a!

Hốt nhiên, y chợt cảm thấy phiền rồi, nản rồi, không muốn lại cùng Khang Hy chơi cái gì phụ tử tình thâm, không muốn lại cùng Thái tử diễn cái gì huynh đệ hòa thuận... đi cái con mẹ nó!

Phiền não trong lòng không kèm chế được, càng không có chỗ phát tiết, vậy nên y dùng thái độ khác thường đi quấy rối Dân Chân, hoàn toàn không có chút phong độ bài xích Lưu thị, thậm chí hồ đồ khắp kinh thành...

Phát tiết xong, vẫn là không thỏa mãn, cũng không muốn nhịn nữa.

Dân Tộ chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt tràn ngập thất vọng kia của Khang Hy, mà trong đồng tử của y cũng đồng dạng ngập tràn thất vọng, thần nhiên nói: “Hoàng a mã khiển trách, nhi tử không dám biện hộ, chỉ cầu Hoàng a mã nói rõ nhi tử đã làm chuyện gì chọc cho Hoàng a mã không hài lòng.”

Khang Hy giận đến thẳng cười: “Người không biết? Hử! Ha hả! Người không biết?”

“Nhi tử... không biết.”

Ta không biết, ngài nói cho ta biết.

Ta đã làm cái gì, phụ thân, ngài nói cho ta biết ta đã làm cái gì?

Là ta bắt hấn giả thành sơn phỉ đi giết người của ta?

Là ta bắt hấn điều động Lục doanh?

Là ta bắt hấn đả thương Tứ ca như vậy?

Là ta?

Là ta?

“Nghịch tử!” Chén trà rót cực vắn phải rơi xuống, nặng nề nện ở bên chân Dân Tộ, Khang Hy nổi giận: “Người không biết, tốt, tốt, trẫm nói cho người biết! Trẫm thành toàn người!”

“Nghịch tử Dân Tộ, bất trung! Bất hiếu! Bất nhân! Bất kính! Thâm phụ trẫm kỳ vọng, hiện tại cách chức làm thứ dân, trục xuất tông tộc, vĩnh không còn là Ái Tân Giác...”

“Hoàng a mã!” Dân Trinh quát to một tiếng, lê đầu gối tiến đến, liên tục dập đầu: “Hoàng a mã bớt giận, Lục ca chỉ là nhất thời hồ đồ, cầu Hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Dân Kỳ và Dân Tộ tuổi tác tương đương, bình thường quan hệ vẫn rất tốt, lúc này cũng phản ứng lại, lết đến dập đầu năn nỉ: “Cầu Hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“Cầu Hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“Cầu Hoàng a mã thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“...”

Dận Tộ nghe các Hoàng tử, bao gồm cả Thái tử đều quỳ xuống dập đầu xin tha cho mình, không khỏi cười nhạt, nguyên lai, đây là ‘kính’ mà ngài muốn a...

“Lục ca, Lục ca!” Dận Trinh không biết từ lúc nào đã bò tới lôi kéo tay của y năn nỉ: “Lục ca, người mau nhận sai với Hoàng a mã đi, Lục ca...”

“Hoàng a mã, nhi tử biết sai...” Dận Tộ nhẹ bồng nói, y ngẩng đầu, trên mặt đều là nước mắt, y không hề bỏ sót một tia trút được gánh nặng trong mắt Khang Hy — Hoàng a mã, xin lỗi, ta không thể cho ngài bậc thang ngài muốn, cũng không muốn cho.

Y lại dập đầu một cái: “... Nhi tử biết sai rồi.”

Y chậm rãi đứng dậy, chân trước dẫm lên mảnh vỡ của tách trà, sự đau đớn có chút khiến y thống khoái.

Dận Tộ đi đến bên cạnh thị vệ canh giữ đang quỳ mọp gần đó, ‘keng’ một tiếng rút trường kiếm ra. Khang Hy mạnh mẽ đứng dậy, quát lớn: “Dận Tộ, người muốn làm gì!”

Dận Tộ đối với lời của Khang Hy như không nghe được, chậm rãi bước về phía Thái tử. Dận Nhưng đứng dậy, lui về phía sau hai bước, cảnh giác nói: “Lão Lục, người muốn làm gì?”

“Biết sai năng cải, thiện phúc nào hơn.” Dận Tộ hồ hững nói: “Hoàng a mã nói ta bất trung bất hiếu bất nhân bất kính, ta sửa...”

Dận Nhưng cảm thấy không ổn, đang muốn thối lui, thành linh tốc độ của Dận Tộ chợt gia tăng, hắn còn không kịp phản ứng trong tay đã bị tắc một chuôi kiếm, Dận Tộ hai tay nắm lấy mũi kiếm, gác thẳng lên cổ của mình.

Dận Nhưng cực hãi, vững vàng nắm chặt chuôi kiếm không để lưỡi kiếm cứa vào cổ Dận Tộ: “Dận Tộ, người làm gì? Còn không ngừng tay? Mau dừng tay!”

“Kính giả, thuận tòng huynh trưởng,” Dận Tộ hai tay dùng sức, máu tươi từng giọt nhỏ xuống, thanh âm lại không mang theo một chút thống khổ nào: “Trước kia Dận Tộ sai rồi, ta sửa. Nhị ca, cái đầu này thì ngài cứ việc cầm đi.. không cần khách khí... thỉnh, thỉnh thỉnh!”

“Dận Tộ, người điên rồi, mau buông tay!” Dận Nhưng hồn phi phách tán, không dám rút kiếm cũng không dám buông tay, chỉ có thể gắt gao nắm chặt chuôi kiếm, quát: “Các người đều là người chết sao? Còn không mau kéo y lại!”

“Lục ca, mau buông tay!”

“Lục đệ, Lục đệ người bình tĩnh một chút!”

Dận Tộ bị đám người lôi kéo, thế nhưng không ai dám mở ngón tay y ra, Dận Trinh còn nhỏ sức lực không lớn, chỉ đành ôm y khóc rống: “Lục ca, Lục ca, hãy nghĩ cho Ngạch nương một chút, ngấm lại Ngạch nương a... Lục ca, Lục ca a...”

Dận Tộ thần trí có chút không rõ, bên cạnh thực sự nhiều người lắm, thanh âm ồn ào lắm ngược lại khiến y không nghe rõ được, cũng có chút không quá rõ ràng.

“Dận Tộ!” Thanh âm trầm thấp truyền đến từ nơi gần trong gang tấc: “Buông tay! Trăm mệnh lệnh người, trăm lệnh người buông tay!”

Một bàn tay từ sau vai của y vươn ra, vững vàng cầm lấy mũi kiếm: “Buông tay!”

Một tia máu tươi dọc theo cổ tay trắng nõn chảy vào ống tay áo màu vàng sáng.

Thân thể Dận Tộ mềm mại ngã ra sau, Khang Hy thuận thể đón lấy hông y, vút trường kiếm sang một bên.

Dận Nhưng vội vàng nói: “Hoàng a mã! Tay của ngài bị thương, nhi tử trước hết giúp ngài băng bó một chút... Xuẩn nô tài, còn không mau đi gọi thái y, không phát hiện Hoàng...”

“Chát!”

Một tiếng thanh thúy cắt đứt lời của hắn, Dận Nhưng nghiêng đầu cứng ở tại chỗ, đợi đến khi y kịp phản ứng chỉ còn thấy được bóng lưng vàng sáng của Khang Hy gấp gáp ôm Dận Tộ ra cửa.

Khớp xương ngón tay của Dận Nhưng răng rắc siết lại, cả người run rẩy: “Dận Tộ! Dận Tộ! Dận Tộ!”

16. Chương 16

Lúc Dận Tộ tỉnh lại đã là ở trong phòng của mình, trời vẫn còn sáng, Vượng Tài hai mắt giăng đầy tơ máu canh giữ trước giường, thấy Dận Tộ mở mắt liền vui vẻ nói: “Chủ tử, người tỉnh.”

Dận Tộ ừ một tiếng, Vượng Tài đỡ Dận Tộ ngồi dậy, lại kê một cái gối mềm sau lưng y, vội vàng đi bưng một chén cháo đến: “Đoạn thái y cũng nói chủ tử đại khái sẽ tỉnh vào lúc này, nồi cháo này đã dùng lửa nhỏ hầm suốt hai canh giờ rồi, rất dễ tiêu hóa, chủ tử trước dùng một chút.”

Dận Tộ vừa đại náo một hồi, chỉ cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt, một chút sức mạnh cũng không nhắc lên được, hơn nữa nhìn bàn tay bị bao to như bánh chưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng để người khác đút đồ ăn cho. Trong cháo không biết còn thêm những nguyên liệu gì, hương thơm xộc vào mũi còn mang theo chút vị đắng chát, bất quá cũng không khó uống.

Vượng Tài vừa đút cháo vừa nói: “Thân thể của chủ tử vốn đã không tốt, suốt mấy ngày ngắt đi chỉ có thể mớm chút thang thang thủy thủy, khó khăn lắm mới tỉnh lại còn...”

Hắn chợt im bặt, cứng nhắc nói sang chuyện khác: “Trong cháo này Đoạn thái y có cho thêm vài loại dược liệu bổ huyết dưỡng khí, đối thân thể của gia chính là vô cùng phù hợp.”

Nói xong còn dùng tay áo gạt lệ: “Chủ tử, người vì sao lại ngốc như vậy? Lần này là vận khí tốt, tâm tâm không có tái phát, tay cũng không gặp việc gì đáng ngại. Lần sau người cũng không thể lại như vậy, cho dù thể nào đi nữa cũng không thể đem thân thể của mình ra trút giận nha! Vạn tuế gia thương người như vậy, có lời gì không thể từ từ mà nói sao? Đừng nên gây...”

Dận Tộ buồn bã nói: “Không có lần sau rồi.”

“A?” Vượng Tài đầu tiên là sửng sốt, sau đó đại hỉ: “Chủ tử, ngài có thể nghỉ ngơi suốt liền không còn gì tốt hơn rồi...”

Dận Tộ ngắt lời nói: “Gia hiện tại là thứ dân, sau này ngay cả mặt cũng không gặp được, còn có thể tìm ai nháo?”

“A?” Vượng Tài ngẩn người, cười nói: “Gia năm suy nghĩ nhiều, hôm qua nô tài tận mắt thấy Vạn tuế gia ôm ngài đi tìm thái y, quả thực vô cùng khẩn trương, làm sao có thể thực sự biếm ngài làm thứ dân chứ? Vạn tuế gia cũng chỉ là bị chủ tử chọc cho giận quá, thuận miệng mới một câu như vậy, làm sao có thể tưởng là thực?”

Dận Tộ nhìn hắn một cái, nói: “Là người suy nghĩ nhiều mới đúng. Người cho rằng cái gọi ‘Miệng vàng lời ngọc’ kia chỉ là tùy tiện nói cho êm tai? Hôm qua tất thấy a ca đều có mặt, nếu chuyện này cứ vậy bỏ qua, sau này ngài còn làm sao quản được đám nhi tử kia chứ? Nếu vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, bọn họ liền học ta đại náo một hồi, không phải liền xong rồi sao?”

Vượng Tài cứng họng: “Không, không thể nào...”

Dận Tộ không nói.

“Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?” Vượng Tài gấp đến phát khóc, thấy Dận Tộ vẫn trưng ra bộ dáng không liên quan gì đến mình liền nổi giận: “Gia ngài biết rõ như vậy vì sao còn... Nô tai nghe Thập tứ a ca nói lúc đó Vạn tuế gia rõ ràng đã hối hận, chỉ cần ngài nói vài câu mềm mỏng chuyện gì cũng xong, ngài thế nào lại... Ai!”

Hắn gấp đến giậm chân: “Ngài cũng thật là, Vạn tuế gia dù là A mã của ngài thế nhưng cũng là Hoàng thượng nha, ngài không thể nhịn một chút sao? Hơn nữa, cúi đầu trước mặt A mã của mình lại có mất mặt gì chứ?”

Dận Tộ cau mày nói: “Người rót cuộc có để gia ăn cơm cho xong không? Nếu không được thì đổi người tới dứt!”

“Nô tài...” Vương Tài đang phần nộ chợt an tĩnh lại, chỉ có thể dần xuống một bụng tâm sự tiếp tục dứt Dận Tộ uống cháo.

Dạ dày của Dận Tộ còn yếu, không thể thoảng cái ăn quá nhiều, Vương Tài chỉ dứt lưng một chén cháo liền dừng lại. Dận Tộ vừa ăn ra được chút cơm thêm liền bị ngăn không cho ăn tiếp, chỉ đành thở dài mà nhin — trước đó không bao lâu mình vừa ra lệnh chỉ rút cháo kéo hơi cho hai cung nữ kia, hiện tại cái mạng mỗi ngày bị rút cháo xoay người liền đổ lên trên đầu mình, trên đời thực sự sẽ không có chuyện nhân quả báo ứng đi?

Lại nằm xuống một chút, khôi phục vài điểm khí lực, Dận Tộ lại ra lệnh muốn tắm rửa thay quần áo. Đợi sau khi làm xong cả người rốt cục có chút bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ là đã nằm trên giường bệnh vài ngày, cơ thể gầy đi rất nhiều, nhìn qua có chút gầy yếu không chống nổi y phục.

Bàn tay bị thương nên có nhiều việc đều không tiện làm, Dận Tộ mặc một bộ thường phục rộng rãi, dựa trên ghế chỉ huy Vương Tài xoay hộp âm nhạc, lại tìm một thư đồng giọng nói thanh thúy đọc sách cho y nghe.

Lúc Lương Cửu Công đến chính là nhìn thấy một bộ cảnh tượng như vậy, thiếu niên tuyển tú vô song nằm tựa trên đệm lông mềm mại, tinh hảo tốt đẹp hết như một bức thi họa.

Tắm da hổ đang trải trên ghế kia vẫn là do Vạn tuế gia tự tay săn lấy đầu! Lương Cửu Công thở dài, y thực sự không muốn làm ác nhân, thế nhưng lại sợ phải những kẻ khác đến liền thực sự là làm ác.

“Lương công công,” Dận Tộ mỉm cười bắt chuyện, không có ý tứ muốn đứng dậy.

Lương Cửu Công thái độ cung kính: “Lục a ca.”

Dận Tộ gạt đầu, thấy bộ dáng khổ sở của đối phương liền cười hỏi: “Lương công công là tới truyền chỉ?”

Lương Cửu Công lấy thánh chỉ trong tay áo ra, nói: “Lục a ca thân thể không khỏe, phần thánh chỉ này nô tài liền không đọc, Lục a ca tự xem được chứ?”

Nếu y niệm thánh chỉ, Dận Tộ còn phải bài hương án khấu đầu, bỗng dưng chịu một phen lặn lội qua lặn lội — y cũng không dám bắt chẹt vị gia này, vị gia này là người ngay cả Vạn tuế gia cũng dám trêu cợt.

Y thức thời, Dận Tộ cũng không giả mồm cái láo, thản nhiên nói: “Nếu như vậy xin đa tạ.”

Hay tay y không tiện, Lương Cửu Công liền mở thánh chỉ ra để trước mặt cho y xem, đạo thánh chỉ này đơn giản đến thần kỳ, trước đó cái gì bất hiểu bất kính mà Khang Hy từng nói một chữ cũng không thấy, chỉ nói y ngự tiền thất nghi, có phụ thánh tâm, kết quả sau cùng cũng chỉ là cách chức làm thứ dân, cái gì ‘trực xuất tông tộc, vĩnh không còn là tử tôn nhà Ái Tân Giác La’ cũng mất bóng.

Thấy Dận Tộ đã đọc thánh chỉ xong thật lâu lại không nói gì, Lương Cửu Công khuyên nhủ: “Lục a ca đừng quá lo lắng, những lời này mặc dù dọa người nhưng rốt cục cũng không thương căn động cốt, tên của Lục a ca vẫn còn hoàn hảo viết trên gia phả đầu. Đợi sự tình phai nhạt, Vạn tuế gia hết giận rồi, một lần nữa sắc phong trở lại còn không phải chuyện vài câu nói sao?”

Dận Tộ nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không đáp lại.

Lương Cửu Công thở dài, lấy một bình sứ trong tay ra giao cho Vương Tài, nói: “Vạn tuế gia hôm qua bị thương tay, đây là thuốc do thái y viện phối cho người, lão nô xem phối phương lại làm ra nhiều thêm một lọ đến. nghe thái y nói thuốc này rất hiệu nghiệm, Lục a ca dùng một chút hẳn là ngay cả sẹo cũng không lưu lại.”

Lại nói: “Thuốc này tốt thì tốt, thế nhưng chỉ có hạn dụng trong thời gian ngắn vậy nên lão nô cũng không mang theo nhiều. Lục a ca cứ dùng trước vài hôm, đợi đến lúc đó lão nô lại phái người đưa đến.”

Thần sắc Dận Tộ ảm đạm xuống, nhớ tới bàn tay chộp vào mũi kiếm kia, có lẽ cảm tình của Khang Hy đối với y cũng không khinh bạc như y tưởng tượng.

“Hoàng...” Dận Tộ nhớ tới mình đã bị cách chức, sửa lời nói: “Thương thế của Vạn tuế gia thương không sao chứ?”

Lương Cửu Công lắc đầu thở dài, nói: “Tuy là không thương đến gân cốt thể nhưng cũng phải điều dưỡng một trận, mấy ngày nay chỉ sợ không thể cầm bút, phê duyệt tấu chương cũng không được.”

Dận Tộ ừ một tiếng, cũng không nói thêm.

Lương Cửu Công thấy thế, nói: “Lục a ca điều dưỡng cho tốt, lão nô còn phải đi phủ của Tứ a ca truyền chỉ, không dám lại quấy rầy.”

Dận Tộ ừ một tiếng, cũng không nhân tiện hỏi tình huống của Dận Chân, Lương Cửu Công thấy vậy không tiện nói thêm, chỉ phải cáo từ rời đi.

Vượng Tài ngơ ngác nhìn Lương Cửu Công đi xa, ngốc nghếch nói: “Vậy liền xong rồi?”

Dận Tộ hờ hững: “Người cho là sẽ thế nào? Gọi một đám Ngự lâm quân đến, trói, đập, đánh, bắt? đó là xét nhà. Bất quá cũng không phải chỉ vậy là xong, nơi này là phủ Bối Lặc nha, không phải là nơi một bình dân như ta nên ở —— bất quá cũng sẽ không giống như người nghĩ là được. Bọn họ tuy rằng thích xu nịnh thế nhưng trước hết cũng phải quan vọng hồi lâu, sau khi thấy rõ ai có thể khi dễ mới bắt đầu tác quái.”

Trọng điểm chú ý của Vượng Tài hiển nhiên không ở những chỗ này: “Gia, phủ Bối lặc không ở được, chúng ta lại đi đâu nha?”

Hắn liền không còn tâm tư chơi đùa hộp âm nhạc gì đó, chưa kịp nghe Dận Tộ trả lời liền nói: “Gia, ngài trước hết cứ nghỉ ngơi đã, nô tài trước đi thuê một cái viện tử, đem đồ tế nhuyễn và gì đó dọn dẹp đưa qua, nếu không đến lúc đó làm sao sống qua ngày chứ?”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Gia còn không vội người gấp cái gì, hơn nữa gia đã không còn là a ca nữa, người tự nhiên phải về Nội vụ phủ đợi lệnh, không doi đến người.”

“A?” Vượng Tài hiển nhiên chưa nghĩ đến điểm này, dậm chân nói: “Nô tài không đi, chết cũng không đi! Cùng lắm thì nô tài đi cầu Đức phi nương nương thả nô tài xuất cung! Gia cũng đừng nói nữa, nô tài đi tìm viện tử!”

Dận Tộ mở to mắt nhìn Vượng Tài chạy vọt ra ngoài, trong khổ mua vui nghĩ thầm, bản thân quả nhiên thất thế, ngay cả tên nô tài này cũng không chịu nghe lời của mình rồi.

Càn Thanh cung.

Lương Cửu Công đang khom lưng thấp giọng hồi báo: “Vạn tuế gia, lão nô đã trở về.”

Khang Hy đọc sách, cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: “Lão Tứ thế nào?”

Lương Cửu Công đáp: “Thương thế của Tứ a ca cũng không chuyển xấu, thái y nói chỉ cần bảy tám ngày nữa liền có thể khỏi hẳn, sau này chỉ cần điều dưỡng thỏa đáng sẽ không để lại hậu hoạn gì.”

Khang Hy ừ một tiếng, nói: “Bảo Nội vụ phủ đưa được liệu dưỡng sinh qua đó nhiều một chút.”

“Dạ.” Lương Cửu Công ứng với một tiếng, cũng không nói thêm.

Tay của Khang Hy chợt dừng một chút, rốt cục vẫn là hỏi đến: “Chỗ của Lão Lục là người nào đi?”

Lương Cửu Công cười nói: “Là lão nô tiện đường chạy một chuyến.”

Bàn tay cầm sách của Khang Hy chợt căng ra, lại không lên tiếng, Lương Cửu Công cười cười: “Lục a ca đã tỉnh, lúc lão nô đến ngài còn đang nghe nô tài đọc sách đâu. Thoạt nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, chỉ là quá gầy, y phục mặc lên người cũng bay phấp phới, giống như chỉ cần gió mạnh một chút liền thổi đi mất vậy...”

Khang Hy không hờn giận ngắt lời nói: “Ai cho người nói đến tên nghịch tử kia rồi?”

Lương Cửu Công vỗ nhẹ lên má mình một cái: “Đều là lão nô lắm miệng!”

Sau đó liền không ai lên tiếng, Khang Hy đọc thêm hai trang sách, có chút chần chờ hỏi: “Lão... tên nghịch tử kia đọc thánh chỉ xong...”

Không phát bệnh chứ?

Lương Cửu Công than thở: “Lục a ca ước chừng đã sớm ngờ được có việc này, so với lão nô còn trấn tĩnh hơn đâu, từ đầu tới đuôi cũng chỉ nói với lão nô một câu.”

“Ừ, y nói cái gì?”

Lương Cửu Công nói: “Tính tình của Lục a ca Vạn tuế gia không phải không biết, ngoại trừ hời vết thương của ngài còn có thể hỏi gì đâu? Nhìn bộ dạng của Lục a ca, trong lòng hẳn là cũng hối đến không được..”

Khang Hy hừ lạnh một tiếng, nói: “Người không cần nói tốt thay y, nhi tử của trẫm tự trẫm hiểu rõ, với tính tình của y còn biết hối hận?”

Lương Cửu Công cười nói: “Chẳng cần biết tính tình của Lục a ca là thế nào, còn không phải là do Vạn tuế gia từ nhỏ sủng ra hay sao? Không phải lão nô lắm miệng, Lục a ca từ nhỏ đến lớn chưa từng nghe ai nói nặng qua một câu, ngài đột nhiên vừa giam lại vừa mắng, làm sao có thể chịu được? Nhất thời xung động cũng không phải không thể.”

Khang Hy cả giận nói: “Tính tình của hắn là trẫm sủng ra, trẫm đương nhiên có thể nhận được! Chuyện trẫm tức giận không phải cái này, mà là...”

Sắc mặt ngài thoáng cái trẫm xuống, đem thư vút qua một bên: “Y chưa từng tin tưởng trẫm! Trẫm là A mã của y! Trẫm sủng nịch y mười mấy năm, trong hơn hai mươi nhi tử của trẫm, người trẫm đau lòng nhất, thân cận nhất chính là y! Phàm có thứ tốt gì, người đầu tiên trẫm nghĩ đến là y, ngay cả Thái tử cũng phải xếp sau, y lại khen ngược... Hơn mười năm sủng ái của trẫm, vậy mà một chút tín nhiệm trẫm cũng không chiếm được...”

Trên mặt Khang Hy hiện ra vài phần uể oải cùng phần nộ, đứng dậy nôn nóng đi quanh hai vòng, nói: “Lẽ nào trẫm đối với y còn chưa đủ tốt? Y dựa vào cái gì cứ thế khẳng định trẫm sẽ ủy khuất y? Dựa vào cái gì khẳng định trẫm sẽ không vì y xử phạt Thái tử? Trẫm cho dù đối với Thái tử có chút thiên lệch, lẽ nào đối với y trẫm chính là chưa từng thiên đến sao?”

“Ở trước mặt trẫm y ngoại trừ một lần không cho Thái tử mặt mũi lại chưa từng biểu hiện nửa điểm ủy khuất, cũng không từng nói qua nửa chữ với trẫm, trước mặt nói cười vui vẻ, buồn giận như thường, thế nhưng ra ngoài thì sao? Lôi kéo Lão Đại cùng Lão Tứ đào một cái hố lớn chôn Thái tử! Bất kỳ quân và Lục doanh đều là quân đội của Đại Thanh, chính là dùng để bảo quốc an dân, kết quả dưới sự thiết kế của y lại chạy đi Sơn Tây giết đến máu chảy thành sông!

Xảy ra chuyện lớn như vậy trẫm còn không thể mắng y? Trẫm có thể không phạt y?” Khang Hy tức giận vỗ bàn: “Kết quả trẫm còn chưa nói thế nào đâu y liền trước hết mất hứng! Vừa nghe Thái tử không có chuyện gì liền không nói hai lời vọt đến trước mặt trẫm, còn nói là ‘lắng nghe giáo huấn’, lắng nghe giáo cái gì huấn? Rõ ràng là tìm đến trẫm tính sổ!

Y ủy khuất, trẫm mới ủy khuất đâu! Y chọc trời ra một cái lỗ lớn, trẫm còn phải giúp y thu thập cục diện rồi rầm, y khen ngược lại chạy tới nháo! Trẫm đã nói không phạt Thái tử sao? Trẫm chỉ là không thể công khai phạt Thái tử, y vì sao không thể thay trẫm ngấm lại?” Khang Hy thị cànghĩ càng giận: “Trẫm bất quá chỉ là nhất thời tức giận nói vài câu nói nặng, y cứ nhiên trực tiếp tìm chết ngay trên đại điện cho trẫm! Quả thực khiến trẫm ném hết mặt mũi!”

Lương Cửu Công cười cười vuốt đuôi: “Dạ dạ dạ, tính tình của Lục a ca chính là thối như vậy, trong mắt không chứa được một hạt cát. Thế nhưng lão nô nhiều chuyện nói một câu, mấy lời kia của Vạn tuế gia cũng là quá nặng, đừng nói Lục a ca, đối thành ai cũng không chịu nổi a!”

Khang Hy cũng không phải không vì vậy mà hối hận, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta là lão tử (* nghĩa là cha, nói có chút thô tục) của y đâu! Mắng y vài câu thì lại thế nào?”

Rốt cục cũng không nói thêm gì, lần nữa ngồi xuống ghế, uể oải tựa lưng, mắt hơi nhắm lại.

Lương Cửu Công tiến lên nhẹ nhàng giúp Khang Hy xoa xoa huyết vị, thấp giọng nói: “Các lão nhân đều nói, nhi nữ là nợ kiếp trước của phụ mẫu, trên đời này làm gì có phụ mẫu không đau đầu vì nhi nữ —— phỏng chừng đời trước Vạn tuế gia thiếu Lục a ca có chút nhiều?”

Khang Hy lắc đầu bật cười, lại thở dài.

Nếu không có Lão Lục nháo một trận như vậy, ngài thực sự hạ được quyết tâm xử trí Thái tử? Cả chính ngài cũng không biết được.

“Thuốc đưa cho y chưa?”

“Đã đưa.”

“Đừng nói với y là ý của trẫm, tiểu tử kia rất quật cường, lúc này lại đang nổi nóng, nếu biết là trẫm đặc biệt căn dặn thái y phối thuốc cho, nói không chừng liền trực tiếp không dùng.”

“Sao có thể chứ? Lục a ca cảm động còn không kịp đâu!”

Khang Hy hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Lão Lục cũng sẽ không vì loại sự tình này cảm động.”

Lương Cửu Công cười nói: “Đó là Lục a ca nhất thời nghĩ không thông, đợi ngày mai biết được xử trí của bệ hạ dĩ nhiên sẽ nguôi giận.”

Khang Hy cả giận: “Trẫm mới không phải vì đồ y! Là do Thái tử lần này cũng quá hồ nháo, trẫm phải phạt!”

“Dạ, dạ dạ.”

17. Chương 17

Làm a ca được sủng ái, thu nhập của Dân Tộ từ đủ nguồn tuyệt đối phải nói là kékê xù, cho dù là quan lại ở địa phương nào gửi hiếu kính về kinh cũng sẽ không thiếu phần y, y lại không có dã tâm gì, không cần phải tốn bạc mượn sức triều thần, vậy nên trong nhóm a ca hiện tại, Dân Tộ cũng có thể tính là tương đương có tiền.

Có tiền dễ làm việc, tuy rằng nói là thuê nhưng Vượng Tài ra ngoài chỉ hơn nửa ngày liền trực tiếp mua một tòa nhà tam tiền, là do một kinh quan ngoại phóng (*Vốn là quan trong kinh sau đó được phái ra ngoài làm việc) lưu lại. Theo cách nói của Vượng Tài, ở kinh thành loại nhà ở rộng rãi tại đoạn đường này không dễ tìm, nếu đã gặp được liền trực tiếp mua lại, đợi an định rồi đem phòng ốc sửa chữa một chút, sau đó tu chỉnh sân vườn cũng có thể miễn cưỡng ở lại.

Mua nhà, sang tên, sau đó tìm người thu dọn đồ đạc, Vượng Tài bận đến chân không chạm đất.

Nhìn bộ dạng ngay cả cái bờ cũng muốn đóng gói mang đi của hắn, Dân Tộ đỡ trán, có một nô tài như vậy hầu cận bên cạnh quả thực... không còn gì để nói.

Giữa lúc bận rộn lại có hạ nhân đến thông báo, nói tổng quản Nội vụ phủ đến rồi. Dân Tộ nhìn cả đám người rối loạn cùng đồ vật chất đầy sân —— cái loại cảm giác trộm đồ lại bị bắt tại trận này là có chuyện gì chứ?

Sự cao lãnh của gia, sự thận trọng của gia, cứ thế liền bị nô tài kia làm hỏng!

Vượng Tài hiển nhiên cũng luống cuống tay chân, bất an nhìn về phía Dân Tộ: “Gia...”

“Gia cái gì gia, còn không đi dẫn người vào?”

“Gia...”

Thấy điệu bộ hoảng sợ bất an của hần Dận Tộ cũng cảm thấy mất mặt, than nhẹ: “Ngạch nương xuất thân từ Nội vụ phủ, gia thật không biết người đang sợ cái gì.”

Tổ phụ của Đức phi từng là tổng quản thiện phòng, vốn là nô tài của Nội vụ phủ, tuy rằng hiện tại đã được Khang Hy nâng nhập Chính Hoàng kỳ nhưng quan hệ với Nội Vụ phủ vẫn thân cận như trước. Huống chi Đức phi hiện tại là một trong hai vị chủ sự trong nội cung của Khang Hy, người của Nội vụ phủ có bao nhiêu lá gan mới dám đắc tội y chứ?

Dận Tộ nghĩ đến rõ ràng, cái gọi là cách chức còn không phải cái đáng sợ kia? Khang Hy chính là cha của y, Đức phi là mẹ của y, Dận Chân, Dận Trinh vẫn là huynh đệ của y —— tuy rằng không có thân phận a ca, muốn tác oai tác phúc là không được, thế nhưng nếu nói bị người khi dễ —— chỉ cần dám huynh đệ của y không ăn no rồi hơi chạy ra làm trò cười, người bên ngoài tuyệt đối là không dám.

Bất quá nói là như vậy, trong lòng vẫn có chút trống trải đến lợi hại, Dận Tộ không tiếng động thở dài, phất tay bảo Vượng Tài đi mời người.

Lúc Dận Tộ được sinh ra, tổng quản Nội vụ phủ là Hải Lạp Tồn, hiện tại cũng vẫn là người đó, chỉ là tuổi tác đã cao, những việc cần hần tự mình đứng ra xử lý không còn nhiều lắm. Lúc này hần có thể tự mình ra mặt kỳ thực cũng biểu trưng cho rất nhiều việc rồi.

Hải Lạp Tồn dẫn người vào cửa: “Thỉnh an Lục gia.”

Dận Tộ chưa từng nghĩ đến phải đem mình làm cho thê thê lương lương, vậy nên cũng lười nhắc nhở đối phương mình đã không còn là A ca nữa, chỉ nghiêng người trên tháp tránh lễ của hần, nói: “Đại nhân là tới thu nhà?”

Hải Lạp Tồn chớp mắt nói: “Thu nhà? Thu cái gì nhà? Thần chỉ là tiện đường ghé qua thỉnh an Lục gia một chút.”

Dận Tộ khoát khoát tay, nói: “Người tới thật đúng lúc, gia cũng có chuyện tìm người.”

“Lục gia cứ nói.”

Dận Tộ nói: “Gia vừa mua một tòa nhà, đang chuẩn bị dọn ra ngoài, cái phủ này và những người còn lại người liền nhìn rồi xử trí giúp gia!”

“Đừng nha!” Hải Lạp Tồn vội la lên: “Yên yên lành lành gia dọn đi làm gì chứ!”

Dận Tộ nói: “Tòa nhà này quá lớn, quá nhiều người, gia nuôi không nổi. Vậy nên gia chỉ mang theo một mình Vượng Tài, những người còn lại người xem rồi làm đi!”

Thấy Hải Lạp Tồn còn muốn nói tiếp, Dận Tộ liền phất tay ngắt lời: “Người nếu không còn việc gì cứ đi trước, gia còn chuyện phải vội đâu.”

Thấy y tỏ vẻ phiền chán, Hải Lạp Tồn cả bụng khuyên ngăn cũng không có chỗ để nói, chỉ đành rời đi.

Vượng Tài rầu rĩ: “Hải Lạp Tồn đại nhân rốt cuộc đến để làm gì nha?”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Đến đưa nhân tình.”

Đáng tiếc chỉ là không đưa ra được.

Hỏi: “Đồ vật đã thu thập xong chưa, xong rồi chúng ta liền đi!”

Vượng Tài vẻ mặt đau khổ nói: “Thật phải đi sao?”

Hóa ra người lần qua lần lại cả nửa ngày lại không phải thực sự chuẩn bị dọn đi? Lúc này Dận Tộ cũng không có tâm tình trêu chọc hần, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng.

Vượng Tài nói: “Thế nhưng nhiều đồ vật như vậy, muốn thu thập ra cũng phải mất chừng vài ngày đâu.”

Dận Tộ nói: “Đem quần áo giày vớ của gia mang đi là được, thu thập những thứ ngổn ngang kia làm gì?”

Thấy Vượng Tài muốn kháng nghị, y cũng thở dài: “Có bạc lại có gì là không mua được chứ? Thật sự đem phủ Bối Lặc dọn không đảm người kia lại khinh người kiến thức hạn hẹp, hay là người muốn người ta bảo gia mặt dày?”

Thấy Vượng Tài xuôi xuôi, Dân Tộ chuyển mắt nhìn thấy tấm da hổ trải trên ghế liền ngăn người, thấp giọng nói: “Mang những thứ Ngạch nương đưa đến và Hoàng... Ngự bang gì đó cũng mang đi.”

Vừa nghe có thể mang nhiều thứ hơn Vượng Tài lập tức cao hứng, vui vẻ chạy đi.

Sau nửa canh giờ, Dân Tộ nhìn đám hòm xiềng đầy sơn đồ ra, Vượng Tài đứng bên cạnh y thao thao nói: “Mấy chiếc xe ngựa trong phủ không chất nổi mấy thứ này, chỉ có thể quay về vài lượt. Những đồ vật còn dư lại quản gia vẫn đang tiếp tục thu dọn, phía bên kia nô tài đã quét dọn ra một cái viện tử, chúng ta liền đi trước thôi, bên này có quản gia lo liệu!”

Dân Tộ ừ một tiếng.

Vượng Tài đi ra hai bước, thấy Dân Tộ không theo cùng liền nghi ngờ gọi một tiếng: “Chủ tử?”

Dân Tộ phục hồi tinh thần, thở dài: “Đi thôi, đi thôi.”

Đến ngoài cửa, Dân Tộ không nhìn được quay đầu lại nhìn nơi mình đã ở lại hơn một năm, sự chua xót còn chưa kịp dâng lên khoe mắt đột nhiên cảm thấy được cái cửa này nhìn thế nào cũng có chút quái quái, kinh ngạc hỏi: “Biển tử đâu?”

Vượng Tài rầu rĩ nói: “Bị người của Nội vụ phủ mang đi... Gia, bọn họ đã mang biển tử đi rồi thì nơi này đã không còn là phủ Bối Lặc nữa, chúng ta vì sao còn muốn dọn đi? Ở nơi này thật tốt...”

Dân Tộ gõ lên đầu hấn một cái, nói: “Đừng có nằm mộng, đi thôi!”

Xoay người lên xe.

Tuy rằng Dân Tộ nói chỉ cần mang quần áo giày vớ, thế nhưng Vượng Tài vẫn là dọn hết những thứ y thường dùng sang nhà mới. Bất quá cũng cần phải giữ gìn mặt mũi của chủ tử nhà mình, vậy nên những món nội thất lớn Vượng Tài đều để lại.

Đội mọi thứ đều an bày tốt, lại đuổi những người khác trở về thì trời cũng đã tối, nhà mới chỉ còn lại Dân Tộ và Vượng Tài, hoàn cảnh lạ lẫm, xung quanh đen kịt, một căn nhà lớn như vậy trống rỗng cũng là có chút dọa người.

Dân Tộ liền trực tiếp bảo Vượng Tài đi nghỉ ngơi, bản thân thì nằm chờ ra trên giường, cũng không biết là do mấy hôm nay đã ngủ quá nhiều rồi hay do chuyện giữ trong lòng quá nhiều, mãi đến khi ngoài trời sáng choang y cũng không chợt mắt được chút nào.

Buổi sáng vẫn là uống cháo, Dân Tộ ném thử một ngụm liền cảm thấy không đúng, cũng không phải hương vị khác lạ mà là quá quen thuộc.

Vượng Tài bị y trừng mắt lập tức thành thật khai báo: “Tối hôm qua Đoàn thái y và nữ đầu bếp đều mang sang đây — bọn họ cũng không phải người của Nội vụ phủ, không có nơi để về. Nô tài thấy bọn họ đáng thương...”

Dân Tộ phát tay ngắt lời: “Những người này không sao, còn lại không được tự chủ trương.”

Nhìn bọn họ đáng thương? Là bọn họ cảm thấy chủ tử y đáng thương đi!

Vượng Tài nhanh nhẩu đáp ứng.

Rốt cuộc cũng là tòa nhà tam tiến, chỉ có một mình Vượng Tài là không được, Dân Tộ bác bỏ chủ ý đi mua vài người của Vượng Tài, bảo hấn đi tìm vài người làm thuê về — tiền công trả theo tháng, ai thích thì tới, muốn đi thì đi.

Vượng Tài rất có khả năng, chỉ hai ba ngày liền đem mọi việc trong phủ thu xếp gọn gàng, rất nhanh Dân Tộ liền phát hiện cuộc sống của mình cũng không khác trước là bao, ngoại trừ chỗ ngủ có hơi nhỏ hơn một chút.

“Nô tài đã tìm được người về, đợi mấy ngày nữa sẽ đem phòng ốc sửa lại, bản vẽ sắp được đưa đến, gia cứ tùy tiện chọn một cái vừa mắt, đợi lúc này sang năm gia đã có vườn để đi dạo. Đúng rồi, nô tài còn nhờ vài người quen biết tìm mấy hộ vệ thân thủ tốt một chút, bắt quá những người như vậy cũng không dễ tìm, có thể phải phí chút thời gian, bắt quá dù sao mấy hôm nay gia cũng không thể ra cửa...”

Dận Tộ miễn cưỡng lên tiếng, quả nhiên hoàn cảnh có thể rèn đúc con người, Vượng Tài nguyên bản chỉ biết ngu xuẩn bán manh đến hôm nay cũng học được lo lắng chu đáo.

Dận Tộ đã nhiều ngày làm gì cũng không nhắc lên được tinh thần, miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể ngồi trên ghế phơi nắng cho qua thời gian, lời nói cũng ít đi. Vượng Tài thực sự rất khổ tâm, vậy nên vừa chạy đến trước mặt y liền dong dài lắm nhằm một hồi, thế nhưng Dận Tộ ngay cả tâm sức chê hấn phiền cũng không có, việc này khiến Vượng Tài càng thêm hoảng sợ, mỗi ngày quấy rầy Dận Tộ xong lại quấy rầy Đoạn thái y, so với trước đây không biết bận hơn bao nhiêu.

Dọn nhà ngày thứ năm, tai mắt của Vượng Tài kém xa trước đây cũng mang theo một tin tức kinh người trở về.

Sau hôm Dận Tộ bị phế, những a ca tuổi tác lớn một chút, từ Đại a ca đến Bát a ca đều được phong Quận vương, còn được phân phối phụ tá, dưới trưởng đều có người hữu dụng, sau đó lại điều đi các bộ xử lý công việc, tham dự quốc gia triều chính.

Đại a ca Dận Đề, phong Trực quận vương, phái đi Binh bộ.

Tam a ca Dận Chỉ, phong Thành quận vương, phái đi Lễ bộ.

Tứ a ca Dận Chân, phong Ung quận vương, phái đi Hộ bộ.

Ngũ a ca Dận kỳ, phong Hằng quận vương, phái đi Công bộ.

Thất a ca Dận Hữu, phong Thuần quận vương, nhân thân có tàn tật nên không phái công sai.

Bát a ca Dận Tự, phong Liêm quận vương, phụ tá Hình bộ.

Còn những a ca nhỏ tuổi một chút đều được phong Bối Lặc.

Vượng Tài có chút phẫn nộ: “Nếu không gia ngài náo loạn như vậy chọc giận Vạn tuế gia, hiện tại cũng đã là Quận vương rồi, nói không chừng còn có thể đi Lại bộ đâu! Hiện tại khen ngược, mỗi người bọn họ đều xuất đầu, chỉ có ngài...”

Dận Tộ đậm đậm cười, xem ra lần này Thái tử gia của chúng ta phải đau đầu rồi đây?

Lại chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Đại ca và Tứ ca không phải bị nhốt tại Tông nhân phủ sao? Thả ra từ khi nào?”

Vượng Tài vỗ đầu nói: “A nha, nô tài đã quên nói cho ngài, hôm ngài vừa hồi phủ Đại a ca và Tứ a ca cũng được thả ra —— dù sao thì ngài nháo một trận như vậy toàn bộ đều tiện nghi kẻ khác!”

Dận Tộ lặng lẽ.

Thấy thần sắc của y có chút mệt mỏi, Vượng Tài lại thần bí hề hề hỏi: “Gia biết dạo này Thái tử thế nào sao?”

Dận Tộ miễn cưỡng nói: “Còn có thể thế nào? Chẳng lẽ hấn còn có thể bị phế sao?”

Vượng Tài hì hì cười nói: “Tuy rằng không phế nhưng cũng đủ khó chịu. Vạn tuế gia tìm cho hấn mấy vị sư phụ có học vấn, bảo Thái tử gia đóng cửa đọc sách nha! Ha ha, những A ca khác đều đi chư bộ xử lý công vụ, trái lại y là Thái tử phải một lần nữa trở về đọc sách, ngài nói chuyện này có vui hay không? Mọi người đều nói Thái tử bị phế chỉ là chuyện sớm muộn, hiện tại Vạn tuế gia chỉ là dùng hấn để lấp chỗ ngồi, đợi xem vị A ca nào biểu hiện tốt thu được thánh tâm liền đem hấn phế đi!”

Dận Tộ khẽ lắc đầu, nói: “Kỳ vọng của Hoàng a mã với Thái tử rất sâu, nơi nào lại dễ thay đổi như vậy, ước chừng chỉ là bọn họ bịa chuyện kích thích Thái tử mà thôi”

Bất quá Thái tử người này, ngày thường trôi chảy đã quen, một chiêu của Khang Hy như vậy chỉ sợ còn phải bắn ngược.

Vượng Tài nói: “Cảm tình của Vạn tuế gia đối với ngài chẳng lẽ không sâu sao? Có đôi khi nô tài cảm thấy, ngài so với Vạn tuế gia còn nhẫn tâm hơn nhiều.”

“Người nói đúng.” Dận Tộ đậm đậm mỉm cười: “Gia chính là người nhẫn tâm!”

Vượng Tài còn muốn nói gì nữa đã nghe hạ nhân truyền lời, nói là có người tự xưng Tứ ca của chủ nhân đến thăm.

Vượng Tài vui vẻ nói: “Là Tứ a ca đến, nô tài liền đi thỉnh...”

Dận Tộ ngắt lời: “Người đi nói cho Tứ ca, hôm nay ta mệt mỏi đã nghỉ ngơi, bảo huynh ấy...”

“Bảo ta thế nào?” Thanh âm trầm thấp uy nghiêm vang lên ngay trước cửa, Dận Chân xốc mạnh màn hình bước vào: “Dận Tộ, gia vì sao không biết người có tiền đồ như vậy từ khi nào? Còn đại náo Càn Thanh cung? Hử?”

Dận Chân là người đã quen làm Hoàng đế, lúc này uy thế lộ rõ, Dận Tộ phút chốc cảm thấy ăn không tiêu, Vượng Tài càng là hai chân run rẩy.

Dận Tộ phát tay lệnh những người khác lui ra, lại lệnh cho Vượng Tài: “Người ra ngoài mua ít điểm tâm tinh xảo chuẩn bị tặng cho Ngạch nương. Máy hôm nay sợ là Ngạch nương đã lo đến tiêu tụy, thay gia bồi Ngạch nương trò chuyện lâu một chút.”

“Dạ dạ...” Vượng Tài nơm nớp lo sợ vòng qua Dận Chân ra ngoài, vừa ra đến cửa liền không chút tiền đồ chạy mất.

Dận Chân từng chút ép sát: “Nguyên lai người cũng biết ngạch nương sẽ lo lắng? Lúc người hồ đồ vì sao không nghĩ đến Ngạch nương một chút?”

Dận Tộ không dấu vết rúc người lại, hừ lạnh nói: “Tứ ca, những lời này hẳn là để ta nói với người đi?”

Dận Chân chợt ngừng đầu, đôi mắt âm trầm nhìn thẳng về phía Dận Tộ.

Dận Tộ dứt khoát đánh cuộc, giương mắt đối diện với hắn, nói: “Tứ ca, ta coi người là huynh trưởng, người lại có bao giờ xem đệ là đệ đệ chưa?”

18. Chương 18

Dận Chân giận dữ tiến đến bắt lấy cổ tay Dận Tộ: “Nếu ta không xem người như đệ đệ sẽ đi quản phá sự này của người sao?”

Hắn siết rất chặt, Dận Tộ dùng hết sức cũng không thể giãy khỏi chỉ đành để mặc hắn, lạnh lùng nói: “Tứ ca không phải vẫn luôn xem ta như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt sao?”

Dận Chân cười nhạo: “Cái đinh trong mắt? Cái gai trong thịt?”

Dận Tộ bị hắn ấn sát vào ghế dựa, thế nhưng thua người không thua trận cười lạnh nói: “Chẳng lẽ không đúng?”

Ở trong lòng người, Hoàng quý phi vì ta mà chết, Ngạch nương cũng vì ta mà bất hòa với người, chỉ sợ so với Thái tử người còn muốn ta tiêu thất khỏi cõi đời này hơn đi?”

Ba chữ Hoàng quý phi vừa ra khỏi miệng Dận Tộ liền cảm thấy cổ tay mình giống như cũng bị Dận Chân bóp nát, y đau đến sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cắn răng nói cho hết lời.

Sắc mặt của Dận Chân hết như muốn giết người, cười lạnh nói: “Nếu ta muốn giết người, người cho rằng người có thể sống được đến bây giờ?”

Vừa dứt lời, ngực bị một lực mạnh đập vào, vết thương của Dận Chân bị chấn động đau đến kêu lên một tiếng, lui lại hai bước lạnh lùng nhìn về phía Dận Tộ.

Chỉ thấy Dận Tộ đã dựa vào lưng ghế, một chân xé gió quét đến, quát to: “Dận Chân, lão tử từ sớm đã muốn đánh ngươi!”

Dận Chân lại bắt người đưa tay bắt lấy cổ chân của y, Dận Tộ nhún trái mụm lực xoay người, dùng chân phải đá mạnh. Dận Chân vừa mới đẩy cái chân này ra bả vai đã bị đá trúng, lật người té nhào trên đất.

Dận Tộ cũng không tốt hơn đến đâu, bị ném đập vào vách tường cả người đau đớn —— hai người đồng thời bật người đứng dậy.

Dận Chân vùng bụng có thương tích, đứng dậy hơi chậm một chút liền bị Dận Tộ xô ngã xuống đất, vùng hông bị đối phương cưỡi lên, cầm nặng nề trúng một quyền, lại tiếp tục một quyền giáng vào hốc mắt: “Chuyện của Hoàng quý phi là do nàng gieo gió gặt bão, cái chết của nàng là do tự nàng chọn lấy, liên quan rắm gì đến lão tử! Con mẹ nó, ngươi dựa vào cái gì ghi nợ lên đầu lão tử?!”

“Trên đời này chỉ có người ủy khuất, nàng ủy khuất, lão tử không ủy khuất? Ta là đệ đệ của ngươi! Con mẹ nó ngươi có nghĩ tới cảm thù của ta không? Hải tử sáu tuổi nàng cũng có thể xuống tay, khiến lão tử nói một vạn lần cũng là một câu đó —— Đông Giai thị nàng chính là đáng chết! Nàng không có gì oan uổng! Nàng chết chưa hết tội!”

Dận Chân nắm lấy cổ tay của y, giận đến bật cười: “Có phải ngươi thật cho rằng gia sẽ không đánh trả?”

Đáp lại hẳn chính là một nắm tay khác của Dận Tộ, y tức giận mắng: “Chuyện của Ngạch nương cũng là ngươi gieo gió gặt bão! Năm đó rõ ràng là ngươi phạm sai lầm, ngươi con mẹ nó còn không chịu đi lấy lòng Ngạch nương, toàn bộ nợ nần đều tính lên đầu lão tử —— con mẹ nó, ngươi có bệnh đúng không!”

“Dận Chân! Lão tử muốn đánh ngươi rất lâu rồi!”

Nhưng mà người bị đánh cũng chỉ có thể là y, khí lực của Dận Chân lớn hơn y nhiều lắm, vừa nghiêng người liền lật lại vị trí, một quyền giáng xuống khiến màng tai của y ồm ồm không dứt. Dận Chân cười nhạt: “Cái lỗ tai nào của ngươi nghe được gia nói trách ngươi? Người không thêm để ý đến gia, gia vì sao muốn lấy lòng nàng?”

Hai người vẫn đánh thành một đoàn, Dận Tộ cũng biết Dận Chân không thân thiện với mình cũng không phải bởi vì oán hận, y chỉ là cố ý nói những lời này ra chọc giận hắn, bằng không người này dầu muối không tiến, nói cái gì cũng không tiến được vào lòng hắn.

Thấy Dận Chân rốt cục đã có phản ứng, Dận Tộ đạt được mục đích hừ lạnh nói: “Ngươi một mực trách Ngạch nương không để ý đến ngươi, vậy còn ngươi? Ngươi đã từng nói qua một lời trong lòng với Ngạch nương chưa, ngươi đã có khi nào cùng người ngồi xuống ăn một bữa cơm? Nếu Ngạch nương không để tâm đến ngươi vì sao một lần lại một lần triệu Phúc tấn của ngươi tiến cung? Ngươi ngại ngày tháng quá được quá thoải mái nên gọi cháu gái của Hoàng quý phi đến chơi mắt hay sao?”

Dận Chân sững sốt, Dận Tộ thừa cơ thoát thân tựa vào vách tường thở dốc. Khí lực của y không bằng Dận Chân, tiếp tục dây dưa đánh sát nhất định sẽ có hại.

Dận Tộ chỉ vào Dận Chân, nói: “Năm đó khi chuyện xảy ra ngươi con mẹ nó mới được mấy tuổi? Hải tử sáu bảy tuổi đầu đã trải qua nỗi đau tang thân, nhất thời nghĩ không thông làm ra chuyện không thỏa đáng, ai con mẹ nó sẽ tính toán chi li như ngươi? Năm đó Ngạch nương sốt ruột thương thể của ta nói vài câu quá mức ngươi lại ghi hận cả đời sao? Ngươi thiếu chút nữa đã bóp chết lão tử, Ngạch nương mắng ngươi vài câu lại làm sao vậy?”

Y lau lau vết máu trên khóe miệng, lại lần nữa nhào tới, nhắc chân dồn sức: “Ngươi có biết Ngạch nương từ sớm đã hối hận rồi không? Ngươi muốn cùng người chữa trị quan hệ, ngươi có cho người cơ hội sao? Mặc kệ lúc nào chỉ cần ngươi nhìn thấy Ngạch nương đều trưng ra bộ dạng khổ đại cừu thâm, ngoại trừ khi còn bé mắng ngươi vài câu, Ngạch nương đã từng làm chuyện gì có lỗi với ngươi không? Ngươi dựa vào cái gì đối với người như vậy?”

Y phục giày vớ Ngạch nương từ trong cung đưa ra người có từng dùng qua một lần sao? Người không hỏi một câu đã định tội cho Ngạch nương, nghĩ rằng chỉ là chuyện làm trên mặt mũi. Người có biết không, mỗi lần Ngạch nương đưa y phục đi, bất kể là của người, ta hay Dận Trinh đều là do người một kim một chỉ tự tay may lấy! Con mẹ nó, người dựa vào cái gì chà đạp tâm huyết của Ngạch nương như vậy!”

“Dận Chân, con mẹ nó người chính là thiếu đánh!”

“Dận Chân, người không phải nam nhân! Con mẹ nó lòng dạ của người so với lỗ kim còn nhỏ hơn!”

“Chuyện năm đó ai cũng đã buông xuống rồi, chỉ có một mình người vẫn canh cánh trong lòng, huyên não đến tất cả mọi người đều không vui! Người nếu cảm thấy có lỗi với lão tử liền đối xử tốt với lão tử một chút, nếu người không muốn làm lão tử thất vọng thì người muốn làm cái gì cứ làm cho gọn gàng đi! Cả ngày cứ giống như oán phụ, rầu rầu rĩ rĩ cái rắm gì!”

Dận Tộ mắng đến thống khoái, nắm tay hạ xuống cũng nghiêm túc, chuyên nhắm vào gương mặt nhìn thế nào cũng không vừa mắt của Dận Chân mà giáng.

Dận Chân sắc mặt âm trầm, từ đầu tới đuôi không rên một tiếng thế nhưng hạ tay cũng không chút khoan dung, ngoại trừ vết thương trên tay của Dận Tộ, chỗ nào đau liền đánh chỗ đó.

Hai người ghen đủ cả chục năm hờn dỗi lúc này một lượt phát tiết hết ra ngoài, toàn bộ đều gồng hết sức đem đối phương đánh đến chết, lại không biết lúc này ở ngoài cửa có một thân ảnh nho nhỏ trốn mắt há mồm đứng nhìn, đôi mắt lấp lánh chiếu sáng.

Dận Trinh vẫn bội phục sự vũ dũng của Dận Đề, cảm thấy hai vị ca ca nhà mình đều quá văn nhược một ít, lúc này lại phát hiện, nguyên lai bản thân đã sai lầm quá mức.

Dận Chân bình thường có vẻ lạnh lùng quái gở nguyên lai công phu tốt như vậy, mỗi chiêu mỗi thức đều gọn gàng dứt khoát, động tác của hắn không nhiều lắm thế nhưng mỗi lần đều đáp đúng vào nơi thỏa đáng nhất, mỗi quyền mỗi cước đều lực nặng ngàn cân mang theo tiếng xé gió bén nhọn, khiến người ta không khỏi tâm kinh đảm hàn.

Mà khiến cho Dận Trinh sợ đến rớt cằm chính biểu hiện là vị Lục ca vẫn luôn có chút bệnh hoạn, phẳng phát chỉ cần một trận gió liền bị thổi bay đi kia. Ai đến nói cho ta biết, cái người động tác linh hoạt đến bất thường, thể công nhanh như thiểm điện, mỗi một tác thân thể đều có thể sử dụng như vũ khí, cả người dựa vào lưng ghế, vách tường, cạnh bàn thậm chí là cơ thể của Dận Chân mượn lực không ngừng xuất kích, đôi chân hầu như chưa từng chạm đất kia là ai?

Lục ca của y đã bị kẻ nào đó giả mạo rồi sao?

Xem đến hứng khởi, đột nhiên y phát hiện lớp vải trắng bọc trên tay Dận Tộ đã dây ra không ít máu tươi, nhất thời liền không còn tâm tình xem nào nhiệt, kêu to: “Tứ ca, Lục ca, hai người dừng đánh nữa! Lục ca, miệng vết thương của huynh nứt ra rồi!”

Không nhắc đến còn tốt, Dận Trinh vừa nói như vậy Dận Tộ lập tức liền cảm thấy hai tay giống như muốn đứt lìa, đau đến mức y chỉ muốn kêu cha gọi mẹ. Sau khi đá sượt một chân qua vai Dận Chân liền xoay người ngồi xuống ghế, hỏn hỏn thở dốc nói: “Dận Trinh, mau đi gọi Đoạn thái y tới, đau chết gia rồi!”

Dận Trinh lẩm bẩm: “Lúc này biết đau, ban đầu miễn cưỡng làm chi!”

Ngoài miệng oán giận, dưới chân lại không dám trễ nãi, nhanh chóng ra ngoài tìm người.

Dận Chân cũng xoay lưng tìm cái ghế ngồi xuống, gương mặt lạnh lùng vẫn không có biểu tình gì, thế nhưng qua một phen vận động kịch liệt, cổ khí chất tối tăm vẫn luôn quán trên người hắn lại tản hơn phân nửa.

Tuổi tác của Đoạn thái y tuy lớn nhưng tốc độ chạy cũng rất nhanh, hỏn hỏn vào cửa, vừa hạ hòm được nặng nề xuống bàn vừa nói: “Tiểu tổ tông của ta! Ngài có thể yên tĩnh vài hôm được không?”

Dận Tộ chỉ về phía Dận Chân: “Trị huynh ấy trước.”

Dận Trinh bất mãn nói: “Lục...”

Dận Tộ trừng mắt nhìn, Dận Trinh phẫn nộ cầm miệng, Đoàn thái y thật ra không quá để ý, trước hết bước về phía Dận Chân kiểm tra, chờ cởi lớp áo khoác màu sậm bên ngoài ra Dận Trinh không khỏi hít một hơi khí lạnh: “Tứ ca, người đã thành ra thế này còn đánh nhau, là không muốn sống nữa y?”

Dận Chân lúc này sắc mặt tái nhợt, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh thế nhưng vẫn không có biểu tình gì, phẳng phất những vết máu đang rịn ra khỏi lớp áo lót trắng kia là máu của người khác.

Dận Trinh vốn là đứng về phía Dận Tộ, lúc này nhìn thấy thảm trạng của Dận Chân ngược lại có chút oán giận: “Lục ca, huynh biết rõ Tứ ca đang bị thương, thế nào vẫn động thủ cùng huynh ấy?”

Dận Tộ cười nhạt: “Tứ ca của người cầu được ước thấy, người thay hấn lo lắng làm chi?”

Dận Trinh không hiểu ra sao: “Cái gì cầu được ước thấy?”

Dận Tộ không đáp, đứng lên nói: “Gia mệt rồi, muốn đi ngủ. Đoàn thái y không cần quan tâm thương thế của ta, ta tự mình biết bôi thuốc.”

Xoay người ra cửa.

Dận Chân cả giận nói: “Người nói rõ ràng cho ta!”

Dận Tộ cười nhạt: “Ta bắt quá là thỉnh Tứ ca giúp thông báo cho bên kia một chút, Tứ ca lại chủ động đưa lên trúng một kiếm! Tứ ca dám nói lần này không phải cố ý lấy thân phạm hiểm, không phải vì cảm thấy ta đã khiến người khó chịu nửa đời vậy nên cũng muốn khiến ta khó chịu một chút? Còn không phải bởi vì người cảm thấy thay ta chấn một kiếm như vậy, sau này liền không thiếu ta cái gì nữa?”

Y đích xác đã nhờ Dận Chân hỗ trợ đem chuyện này làm lớn, thế nhưng chưa từng nghĩ tới Dận Chân lại dùng phương thức như vậy nháo chuyện lớn ra thành cái dạng này.

“Tốt, khi còn bé người bóp ta đến gần chết, hiện tại ta đánh người đến gần chết, hai người chúng ta đến hôm nay không ai nợ ai... Dận Trinh, đợi hấn băng bó vết thương xong, thay ta tiễn khách —— gia miếu tiểu, không thỉnh nổi tôn đại phật này!”

“Dận Tộ!” Dận Chân giận đến ngược cười: “Mệnh của gia cũng chưa đến mức không đáng tiền như người nghĩ vậy!”

Dận Tộ cười nhạt vài tiếng, quẳng màn rời đi.

“Người đứng lại đó cho ta!” Dận Chân đứng dậy muốn đuổi lại bị Đoàn thái y nhấn mạnh lên vết thương một cái, nhất thời đau đến mặt xanh môi tái, chân mềm nhũn chỉ có thể ngồi xuống.

Dận Chân mở to mắt trừng theo bóng lưng Dận Tộ rời đi, cả giận nói: “Dận Trinh, người nói cho y biết, chuyện ta ta không để yên! Đừng tưởng y mượn chuyện lảng tránh giả ngây giả dại gia sẽ không hỏi chuyện của Càn Thanh cung nữa! Ngày mai gia sẽ trở lại!”

Dận Chân tuy rằng nói lời son sắt, thế nhưng ngày hôm sau lại không xuất hiện —— do vết thương bị vỡ ra phải lần nữa nằm trên giường tĩnh dưỡng là một chuyện, quan trọng hơn vì, hấn bị Khang Hy cấm túc rồi.

Mà bên này Dận Tộ cũng đồng dạng như vậy.

Chỉ là y cũng không nghe lời giống Dận Chân, thản nhiên nói: “Vạn tuế gia đây là dùng lập trường gì đến quần ta đâu?”

Hoàng đế cấm túc, đối với Hoàng phi Hoàng tử mà nói là nghiêm phạt, thế nhưng đối với bình dân mà nói rốt cục cũng coi như ân sủng, dù sao cũng chứng tỏ Vạn tuế gia là quan tâm đến người, ngay cả ở nhà mình đánh nhau đều phải quần —— y liệu có nên dập đầu tạ ân?

Lương Cửu Công trưng ra gương mặt khổ qua, nói: “Lục a ca, ngài cũng nên hiểu cho sự khổ tâm của Vạn tuế gia, vết thương của Tứ a ca và ngài Vạn tuế gia lúc nào cũng để trong lòng, một ngày chỉ hận không hỏi đủ ba lần. Mắt thấy đều sắp khỏi rồi kết quả lại ra chuyện như vậy, Vạn tuế gia có thể không giận sao?”

Dận Tộ cúi đầu, sau khi trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Lương công công, có mấy lời có thể người không dám chuyển cáo Vạn tuế gia, thế nhưng Dận Tộ giấu trong lòng rất khó chịu dù sao cũng phải nói ra, cho dù tùy tiện để người nào đó biết một chút trong lòng ta cũng có thể thoải mái.”

Lương Cửu Công chợt cảm thấy không ôn, vẻ mặt đau khổ nói: “Lão nô không muốn nghe có được chăng?”

Dận Tộ không để ý tới ý, thản nhiên nói: “Trước khi thánh chỉ hạ xuống, tuy rằng ta nói với Vương Tài kết quả nhất định sẽ là như vậy, thế nhưng trong lòng làm sao không phải ần ần chờ đợi. Đến khi nhận được thánh chỉ, ta thực sự chính là thất vọng, thậm chí có thể nói phần hận.”

“Lưu lại cho ta phủ Bối Lặc cùng hạ nhân, tội danh trên thánh chỉ nói rất hời hợt, còn có thuốc công công mang tới, hơn nữa do người tự mình truyền chỉ... Thoạt nhìn Vạn tuế gia giống như thương ta tiếc ta, thế nhưng cái đó và những thứ ban thưởng cảm tử rục rở kia lại có gì khác đâu? Thoạt nhìn vinh sủng không suy, kỳ thực bị bỏ qua, bị trục xuất không phải là ta sao? Chính là Dận Tộ ta!”

“Vạn tuế gia phỏng chừng đã quen với bộ dáng tỏ ra thương yêu ta, cho tới bây giờ vẫn còn muốn tiếp tục giả bộ, đây thực sự quá buồn cười rồi, công công.”

“Lục a ca...” Mặt của Lương Cửu Công triệt để thành khối qua: “Vạn tuế gia cũng là có khổ trong lòng, đạo thánh chỉ này Vạn tuế gia để lại...”

“Lương công công.” Dận Tộ ngắt lời nói: “Vạn tuế gia ở rất nhiều việc kỳ thực đều rất tùy hứng, Dận Tộ cũng từng hy vọng xa vời rằng loại tùy hứng này sẽ thả trên người Dận Tộ dù chỉ một lần... thế nhưng chưa từng có. Dận Tộ lấy được vinh viễn đều chỉ là những thứ bọt nước thoạt nhìn sắc màu rục rở nhưng lại yếu ớt dọa người, ta trước đây vẫn luôn thận trọng bảo vệ chúng nó, không cho chúng nó bị tùy tiện tổn hại, thế nhưng thật đáng tiếc, ta thất bại.”

Nếu người sai là y, vô luận Khang Hy muốn phạt thế nào y cũng cam tâm tình nguyện, thế nhưng có phải vậy chăng.

Thái tử sát đệ không thành còn điều động Lục doanh giết người diệt khẩu chỉ phải nhận vài vị tiên sinh học phú ngũ xa, ngày ngày nghe hỏi tiến độ. Đại a ca trực tiếp động thủ với Thái tử, phong Quân vương chấp chương đại quyền Binh bộ. Dận Chân đem chuyện trực tiếp nháo lớn đến ngay cả Khang Hy cũng áp không xuống vẫn được phong Quận vương, chương quản túi tiền lớn của Đại Thanh...

Mà Dận Tộ y, A ca được sủng ái nhất lại trực tiếp bị đuổi ra khỏi nhà.

Y đã làm gì? Biết rõ Thái tử muốn giết mình lại trọng trọng bảo hộ khiến hấn không thực hiện được? Biết rõ Thái tử muốn giết mình lại không chịu ngoan ngoãn đi chết? Nếu đây là tội của y, y quả thực chỉ có thể tiếp tục sai xuống nữa!

Dận Tộ cười nhạt, nếu đã coi nhẹ y đến tận đây, vì sao y còn phải tự cam thấp hèn lấy lòng người kia?

“Nói một câu không thỏa đáng —— quân đã vô tâm ta chẳng giữ.” Dận Tộ nói: “Nếu Vạn tuế gia đã lựa chọn buông tha Dận Tộ, Dận Tộ không còn lời nào để nói. Cuộc đời này của Dận Tộ ghét nhất là trì hoãn dong dài, thỉnh Lương công công chuyển cáo cho Vạn tuế gia: Đa tạ công ơn dưỡng dục mười tám năm của Vạn tuế gia, Dận Tộ không thể hồi báo —— từ nay về sau sơn thủy bất tương phùng, chẳng cần hỏi nhau ngày sướng khổ.”

“Lục a ca!”

“Ba chữ Lục a ca này về sau cũng đừng gọi nữa.” Dận Tộ uể oải nói: “Thư Lương công công mang tới thỉnh đưa trở về thôi, ngày sau ta cũng phải học chút thủ đoạn mưu sinh, những thứ này có cũng vô ích. Lương công công, ta mệt mỏi rồi, sẽ không tiễn ngài.”

Tác giả có lời: Cái kia, ách, yem cũng biết người có bệnh tim là không thể vận động kịch liệt, thế nhưng! Coi như đây là chi tiết huyền huyền duy nhất trong truyện này đi. Hơn nữa bệnh tim của nam chính là từ kiếp trước mang đến, có hơn phân nửa là giả vờ, chỉ khi gặp được đả kích trọng đại mới có thể phạm vào. Vậy nên nam chính chỉ là bệnh chứ không phải mỹ nam yếu ớt, các bạn đọc đừng nên quá tích cực!

19. Chương 19

Lương Cửu Công tinh thần bất an trở về Càn Thanh cung, ngay cả Khang Hy cũng cảm thấy được sự khác thường của lão.

“Thế nào? Tên nghịch tử kia không cảm kích?” Khang Hy khó có được thanh nhàn uống trà đọc sách, miệng nói: “Y không phải luôn bám lấy trẫm muốn vài thứ kia sao? Thế nào hiện tại lại già mồm cãi láo rồi?”

Lương Cửu Công phịch một tiếng quỳ xuống: “Vạn tuế gia.”

Khang Hy nhíu mày: “Làm sao vậy?”

Lương Cửu Công dập đầu nói: “Vạn tuế gia, có mấy lời lão nô không dám nói, thế nhưng lại không thể không nói...”

Thần sắc của Khang Hy trong nháy mắt lạnh xuống, thần nhiên bảo: “Trẫm thứ người vô tội.”

“Dạ.” Lương Cửu Công phủ phục sát đất, nơm nớp lo sợ nói: “Nô tài linh mệnh của Vạn tuế gia mang theo mấy thứ tranh chữ, đồ cổ và thư tịch Tây Dương đưa đến phủ của Lục a ca...”

...

Sau một khắc, Lương Cửu Công phủ phục trên đất đem lời của Dân Tộ thuật lại không sót một chữ cuối cùng cũng dốc hết can đảm ngẩng đầu lên: “Vạn tuế gia?”

Chỉ thấy Khang Hy sắc mặt xanh tái, vỗ án: “Nghịch tử! Nghịch tử! Trẫm toàn tâm toàn ý vì y lo lắng, kéo y từ nơi đầu sóng ngọn gió ra ngoài, cuối cùng y lại còn oán khí nặng như vậy!”

Lương Cửu Công nhìn bàn tay đang run nhè nhẹ của Khang Hy, bất an nói: “Vạn tuế gia, xin ngài bớt giận, xin bớt giận, Lục a ca tuổi trẻ không hiểu chuyện...”

“Tuổi trẻ không hiểu chuyện?” Khang Hy lãnh đạm nói: “Trẫm thấy y chính là không biết chừng mực! Thân phận của y, địa vị, tôn vinh, đều là trẫm cho, trẫm muốn thu hồi thì lại thế nào? Trẫm sủng y sủng đến hồng người rồi!”

“Quân đã vô tâm ta chẳng giữ?” Khang Hy mạnh mẽ vỗ lên long án, chợt quát: “Trẫm thấy y lại không biết cái gì là quân!”

Thân thể kịch liệt lay động một chút.

Lương Cửu Công sợ đến hồn phi phách tán, lập tức đứng dậy nắm lấy bàn tay đang run rẩy kịch liệt của Khang Hy: “Vạn tuế gia ngài làm sao vậy? Nô tài lập tức đi gọi thái y...”

Khang Hy ngã tựa vào long ỷ, nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt lại: “Để trẫm yên lặng một chút, để trẫm yên lặng một chút...”

“Vạn tuế gia...” Lương Cửu Công kinh hãi phát hiện Khang Hy ngay cả cằm cũng bắt đầu run lên, gấp đến độ chân mắc vào nhau té sắp chạy ra ngoài điện, không chờ Khang Hy phân phó liền hô to: “Thái y... nhanh, đi tìm thái y...”

Mặc dù không có lệnh của Khang Hy, thế nhưng Dân Tộ hai tay bị thương cũng chẳng đi đâu được, chỉ có thể làm ổ tại nhà.

Từ sau đêm hôm đó, Khang Hy cũng tốt, đám huynh đệ kia cũng tốt, không còn ai đến làm phiền y nữa, thế nhưng cứ cách vài ngày Vượng Tài luôn có thể cảm được thuốc trị thương mới trở về, Dân Tộ nên nói đều đã nói xong, cũng không muốn biểu hiện sự lưu ý hay phản cảm kịch liệt hơn, liền coi như không biết, yên lặng dùng.

Bảy tám ngày sau, hai tay Dân Tộ rốt cục trở về tự do, mười ngón linh hoạt như trước, chỉ là vết sẹo trên lòng bàn tay có chút chói mắt.

Dận Tộ rất hài lòng vì chừng mực bản thân nắm giữ thật chuẩn, bằng không nếu vì phát tiết lại khiến bản thân bị thương đến tàn tật quả là thua lỗ lớn.

Hương vị và màu sắc lọ thuốc trên tay Vương Tài lại có bất đồng, Dận Tộ nhìn đối phương muốn nói lại thôi xoắn xuýt muốn khuyên mình bôi thuốc thì thần nhiên nói: “Mang lên đi! Cũng không phải chuyện tốt gì, lẽ nào gia còn muốn giữ nó lại làm kỷ niệm sao?”

Lúc này Vương Tài mới bước lên giúp y bôi thuốc, lại nói: “Gia, nô tài nghe nói, Vạn tuế gia hôm qua đã thượng triều rồi.”

Động tác của Dận Tộ cứng đờ, sau đó mới ừ một tiếng, lồng ngực thở phào nhẹ nhàng, trong lịch sử ghi lại Khang Hy tại vị sáu mươi một năm, hiện tại mới ba mươi bảy năm, đáng lẽ không nên có chuyện gì, chỉ là sự lo lắng trong lòng vẫn khó tránh được.

“Gia...” Vương Tài cẩn cẩn dục dục nhìn y một chút, nói: “Bệnh lần này của Vạn tuế gia, cùng người... không quan hệ gì đi?”

Dận Tộ xòa cười một tiếng: “Gia nào có bản lãnh lớn như vậy?”

Vương Tài nói: “Thế nhưng từ hôm đó, thái độ của Lương công công đối với nô tài hơi là lạ...”

Dận Tộ ngắt lời nói: “Người suy nghĩ nhiều.”

Sau đó giận tái mặt nói: “Vương Tài, thân phận của ta không thể so với trước đây, nếu người vẫn không bỏ xuống được vinh hoa ngày xưa, như vậy cho dù ngạch nương muốn tìm một người ở bên cạnh nhìn ta cũng sẽ không chọn người.”

Vương Tài hoảng đến lui lại hai bước, quỳ sụp xuống nói: “Chủ tử! Nô tài từ lúc lên tám đã hầu hạ người, ngoại trừ hầu hạ chủ tử cái gì nô tài cũng không nguyện làm... Mặc kệ chủ tử người là thân phận gì nô tài cũng theo bên cạnh. Nô tài không phải ham mộ hư vinh mà chỉ là thay người cảm thấy ủy khuất, cầu gia tha cho nô tài một lần, nô tài sau này không dám tự chủ trương nữa, tương lai có tiền cung ngoại trừ đi thỉnh an Đức chủ tử người nào nô tài cũng không gặp, chuyện gì cũng không hỏi thăm.”

Dận Tộ gật đầu nói: “Người có thể nhớ được là tốt rồi. đứng lên đi, chúng ta từ nhỏ đã sống với nhau, không có người ta cũng không quen được. Chỉ là, cuộc sống ta mong đợi rốt cuộc là thế nào ta hiển nhiên biết rõ hơn người... sau này đừng lại làm chuyện dư thừa.”

Vương Tài vui mừng gật lẹ: “Dạ, dạ, dạ.”

Dận Tộ vỗ vỗ vai của y, nói: “Yên tâm, chỉ cần người còn nhớ gia, cho dù gia có nghèo túng hơn nữa cũng sẽ kiếm được đủ tiền nuôi người...”

Vương Tài tròn to mắt: “A?”

Dận Tộ cười ha ha một tiếng, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, nói: “Người đi tìm một gian phòng kho, đem tất cả những thứ được ngự ban gì đó niêm phong đưa vào —— bao gồm cả lá trà gia uống, xong rồi cái chìa khóa kia đưa lại cho gia, sau này cũng đừng động tới. Còn nữa, tính toán một chút chúng ta còn bao nhiêu bạc, nhìn xem có thể mua thôn trang hay cửa hàng gì đó không, đã rảnh rồi nhiều ngày như vậy cũng nên bắt đầu tìm cách sinh nhai rồi.”

Vương Tài gật đầu ứng, lại nói: “Gia, hôm qua có người đến đáp lời, bảo là thị vệ đã tìm được, buổi chiều sẽ mang đến cho gia chọn. Gia, nô tài luôn cảm thấy hộ vệ và hạ nhân muốn tới không đáng tin tưởng, bằng không ...”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Khế ước bán thân bất quá chỉ là một tờ giấy mà thôi, có cái gì đáng tin cậy chứ? Người là từ trong cung đi ra ngoài, lẽ nào còn không hiểu rõ điểm này?”

...

Đến chiều, người môi giới dẫn theo trên dưới ba mươi người đến, ai nấy bộ dạng chỉnh tề, thần khí tràn đầy, đôi mắt cũng sáng sửa thanh triệt.

Dận Tộ ngồi trên ghế nhàm chán liếc nhìn qua một lượt, tấm tắc kỳ lạ, đây là chọn hộ vệ hay chọn người mẫu nam đâu?

Tiêu chuẩn đầu tiên để chọn thị vệ của y là nhìn thuận mắt, những người này cũng coi như hợp cách, giống như là đặc biệt dựa theo yêu thích của y mà lọc ra vậy.

“Một tháng một lượng bạc, bao ăn bao ở. Nguyên ý thì ra giữa sân múa may vài chiêu quyền cước, gia cảm thấy hợp ý liền lưu lại.”

“Gia! Gia!” Vương Tài dùng sức lạp kéo kéo ống tay áo của Dận Tộ, thấp giọng: “Ít! Ít rồi gia! Nô tài có hỏi qua, hộ vệ phạm là có chút thân thủ... ít nhất phải hai lượng! Hai lượng!”

Dận Tộ không để ý tới hần, tiếp tục nói: “Ai tới trước?”

Ngoại dự liệu của Vương Tài, hơn ba mươi người cũng không ai rời đi, hoặc là tự mình bước lên đùa giỡn một chút quyền cước hoặc là tự chọn đối thủ đánh nhau một phen, mỗi người cư nhiên đều là thân thủ bất phạm, Vương Tài nhìn đến hai mắt đăm đăm.

Chờ đến khi tỉnh hồn lại, hần phát hiện gia nhà mình cư nhiên giữ hết mọi người lại, vội nói: “Gia, tuy rằng thân thủ của bọn họ đều không tệ, thế nhưng chúng ta không cần nhiều người như vậy nha!”

Dận Tộ nói: “Không có việc gì, rẽ mà, gia trả nổi.”

Lại ngoắc ngoắc người thanh niên đang đứng đơn độc ở một phía, hỏi: “Ngươi vì sao không rời đi cũng không biểu diễn?”

Thanh niên lạnh nhạt nói: “Tại hạ học công phu là để giết người, không phải để biểu diễn.”

Dận Tộ nở nụ cười, nói: “Vậy ngươi có thể đi, gia muốn chính là bản lĩnh múa may kia.”

Thanh niên yên lặng trong chốc lát, cởi áo khoác ném qua một bên, chậm rãi đi tới giữa sân, thần nhiên nói: “Ai tới?”

Không ai lên tiếng trả lời.

Dận Tộ vỗ tay: “Các vị lên đi! Thân thủ tốt nhất làm tổng quản thị vệ, đệ nhị đến đệ ngũ làm tổ trưởng. Trước nói rõ ràng, không cần biết là chức vị gì đều chỉ có một lượng bạc.”

Mặc dù không được tăng lương thế nhưng vị trí lãnh đạo vẫn được cạnh tranh rất kịch liệt, không cần Dận Tộ định ra quy tắc gì giữa sân đã là một tràng loạn đấu, ai mạnh ai yếu mỗi người tự hiểu rõ trong lòng.

Bọn họ vừa động thật Vương Tài liền căng choáng váng, hóa ra vừa rồi bọn họ biểu diễn nào chỉ là giấu dốt, cơ bản chính là chọc hần chơi đầu!

Sau nửa canh giờ, năm hạng đầu đã xếp hàng đứng trước mặt y, lợi hại nhất chính là người thanh niên vốn không chịu biểu diễn.

“Báo danh.”

“Tại hạ Trần Chuyết.”

“An Tu Minh.”

“Kỳ Cảnh Sơn.”

“Tả Hướng Thần.”

“Phùng Hải.”

Dận Tộ gật đầu: “Ta tên Lâm Mạt, các ngươi có thể gọi ta Lâm gia. Bốn vị tổ trưởng tự mình chọn người, cụ thể muốn làm những gì, phân công ra sao, Trần Chuyết, ngươi đi an bày.”

Lại nói: “Ở chỗ này của ta không có bao nhiêu quy củ, chỉ có một cái là phải nghe lời, muốn ngươi đi hướng đông đừng đi hướng tây, muốn ngươi đi đánh chó đừng có bắt gà. Nếu không làm được thì tự mình rời đi, gia không nghe giải thích cũng không cho cơ hội thứ hai. Trần Chuyết, ngươi dẫn bọn họ đi tuyển người, xong rồi tìm Vương Tài an bày chỗ ăn ở. Cứ như vậy, đi thôi!”

Sau đó tự mình rời đi.

Vượng Tài đi theo phía sau y, lo lắng hỏi: “Gia, nô tài thế nào lại cảm thấy không quá thích hợp đâu? Những người này thân thủ cũng tốt quá rồi nha! Gia, chúng ta có phải bị xem là dè bẻo rồi không? Không được, nô tài phải giám sát bọn họ!”

Dận Tộ dừng bước lại, nhìn về phía Vượng Tài: “Vượng Tài.”

“A?”

Dận Tộ vỗ vỗ bờ vai của hắn, than thở: “Người thật thông minh. Đi thôi!”

Ngoại viện, Trần Chuyết đứng ở trên bậc thang, phía sau là bốn vị tổ trưởng, trước mặt là ba mươi người im lặng đứng thành hàng.

Trần Chuyết thản nhiên nói: “Thân phận của Lâm gia là gì mọi người đều hiểu rõ trong lòng. Lai lịch của các vị ra sao không đến phiên Trần mỗ hỏi đến, thế nhưng có mấy lời tục tĩu phải nói trước.”

Hơi dừng một chút, ánh mắt lợi hại quét ngang qua bốn người kia một lượt: “Lâm gia lúc sinh thời có lẽ không làm sao hiển hách, thế nhưng nếu y xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, những người đang có mặt ở đây, mặc kệ hậu trường của người bao lớn, mặc kệ người phía sau ăn bổng lộc của kẻ nào, đều chỉ có một kết cục toàn gia sao trắng, ngay cả người phía sau cũng không tránh được bị liên lụy.”

“Trần mỗ trong nhà có lớn có nhỏ, không muốn chôn cùng bất kỳ vị nào đang ở đây, nói vậy mọi người hẳn là cũng có hoàn cảnh tương tự. Vậy nên, Trần mỗ hy vọng các vị nên đặt an nguy của Lâm gia lên hàng đầu... nếu ai đó tâm tư có dị chính là cùng ta ôm sinh tử huyết cừu! Trần mỗ tuyệt không nuông chiều!”

An Tu Minh tiếp lời: “Trần gia yên tâm, tất cả mọi người điều không phải kẻ ngu dốt, nếu đã vào cửa này, an nguy của Lâm gia liền buộc cùng vào tính mạng của bọn ta —— nếu ai thực sự tâm tư có dị, An Tu Minh kia là người đầu tiên không tha cho hắn!”

“Đúng vậy, tại hạ cũng còn muốn sống thêm hai năm.”

Trần Chuyết thấy bọn họ đều tỏ thái độ, gật đầu nói: “Như vậy rất tốt, hiện tại bắt đầu luận võ, bốn người thân thủ tốt nhất luân phiên đi theo bên cạnh bảo hộ Lâm gia, còn dư lại do tổ trưởng tự chọn.”

...

Dận Tộ đang ngồi trong phòng khách uống trà, nghe Vượng Tài báo cáo xong liền nói: “Người tên Trần Chuyết này không đơn giản, sau này lời nói việc làm đều thận trọng một chút.”

“Thế nào? Hắn có chuyện? Nô tài cảm thấy không giống đâu!”

“Hắn cố ý để mọi người cảm thấy hắn là do Vạn tuế gia hoặc Tứ ca phái tới.”

Vượng Tài trợn to mắt: “Lẽ nào hắn không phải?”

“Hắn không phải.”

Nếu là người do Dận Chân hoặc Khang Hy phái tới có lẽ sẽ núp trong bóng tối tuyệt không để y phát hiện, có lẽ sẽ trực tiếp giao phó cho y nhưng tuyệt đối sẽ không vừa phô trương lại ám chỉ hàm hồ như vậy.

“Lẽ nào... hắn là người của Thái tử?” Vượng Tài giậm chân một cái: “Nô tài lập tức đi...”

Dận Tộ ngắt lời nói: “Hắn cũng không phải.”

“Vậy...”

Dận Tộ cúi đầu uống trà nói: “Hắn nếu đã muốn, người không phòng được. Sau này chỉ cần đừng nói hươu nói vượn trước mặt hắn là được rồi.”

“Dạ, dạ dạ.”

20. Chương 20

Vượng Tài không có kinh nghiệm gì trong việc mua bán, vậy nên sau khi được người môi giới dẫn đi xem mấy chỗ cửa hàng cũng không dám làm chủ, ngày hôm sau liền kéo Dận Tộ cùng đi xem.

Dận Tộ buồn bực trong nhà hồi lâu cũng đang muốn ra ngoài hít thở không khí, chẳng hề nghĩ ngợi liền đáp ứng rồi, đang định lên xe ngựa đi thì Lương Cửu Công lại tới nữa.

Lần này bộ tịch hết như giải quyết công vụ, còn dẫn theo hai tiểu thái giám, hơn mười thị vệ, vừa vào cửa đã hô to: “Ái Tân Giác La Dận Tộ tiếp chỉ.”

Là không chịu để yên có phải không!

Dận Tộ phiền muộn nhìn Lương Cửu Công hồi lâu, phất tay áo một cái: Bài hương án, tiếp chỉ!

Thánh chỉ lần này và lần trước hầu như một chữ cũng không kém, ngay cả cái rương đồ vẫn là cái lúc đó.

Dận Tộ mặt lạnh: “Đây là ý gì?”

Không ngờ vừa hết bệnh liền nghĩ đến muốn lẫn lộn y sao?

Lương Cửu Công thuận lợi tuyên chỉ xong, thu hồi bộ tịch quan quyền, xua tất cả mọi người ra xa, thở dài: “Cái gọi là lỗi đình mưa móc đều thuộc quân ân, chỉ có Vạn tuế gia muốn cho hay không, nào có ai nguyện ý nhận hay không. Lục a ca, người tiếp chỉ đi!”

Thật là đủ khí phách! Phải nói không hổ là Khang Hy sao? Dận Tộ cắn răng: “Nếu gia không tiếp đâu?”

Lương Cửu Công nói: “Tội danh kháng chỉ bất tuân là như thế nào Lục a ca rõ ràng, Vạn tuế gia tuy rằng thương tiếc Lục a ca, thế nhưng người trong cái viện này Vạn tuế gia cũng lại không nhẹ dạ.”

Dận Tộ hừ lạnh: “Mãn viện này cũng đều là con dân Đại Thanh, cùng ta lại có quan hệ gì đâu, ngài muốn xử liền theo ngài xử! Gia hiện tại ra ngoài, nếu mất hứng liền đem ta cũng giải quyết thôi!”

“Lục a ca, tổ tông của ta!” Lương Cửu Công đầu lớn như đầu, kéo tay áo y khổ sở khuyên ngăn: “Bản thân ngài chính là tiêu sái, thế nhưng Đức chủ tử và Thập tứ gia còn ở trong cung đâu, người cứ tùy hứng như vậy, nếu nhờ Vạn tuế gia buồn lòng, giận cá chém thớt lên người bọn họ liền không tốt.”

Dận Tộ nhìn lão một cái, nói: “Lương công công.”

“A?”

Dận Tộ nói: “Vì sao Vạn tuế gia mà ta biết lại không bỉ ổi như Vạn tuế gia mà người biết vậy chứ?”

Với con người của Khang Hy, tuyệt đối không đến mức bởi vì chuyện gì đó mà giận cá chém thớt lên người nữ nhân và nhi tử của mình.

Cả người Lương Cửu Công lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, rung mình nghĩ thầm, may mà bản thân chiếu cố mặt mũi của Lục a ca nên đuổi đám người kia đi rồi, nếu không lúc này bản thân tuyệt đối phải tìm một cái khe mà nhảy xuống cho xong việc nha!

Kéo tay áo lau trán, Lương Cửu Công bước nhanh đuổi theo Dận Tộ ra cửa: “Tổ tông của tôi ơi, coi như lão nô van ngài, xin ngài đừng lại chọc giận Vạn tuế gia nữa được không?”

Dận Tộ coi không nghe thấy.

Lương Cửu Công gắt gao nín y lại, cắn răng nói: “Lục gia, thứ cho lão nô nói thẳng, Lục gia dám công nhiên kháng mệnh không phải cũng dựa vào sự yêu thương của Vạn tuế gia sai? Đã như vậy...”

Dận Tộ mạnh mẽ xoay người nhìn lão: “Người là nói gia làm kỹ nữ lại muốn lập đền thờ?”

Lương Cửu Công cười làm lành: “Không, không phải, nô tài...”

Lời còn chưa dứt, Dận Tộ vươn tay kéo thánh chỉ qua, cắn răng nói: “Cầm túcđúng không, tốt. Gia không ra cửa nữa!”

Xoay người quẹo vào.

Lương Cửu Công vội vàng ngăn cản nói: “Vạn tuế gia căn dặn, nửa tháng cầm túc này muốn ngài mỗi người viết hai mươi chữ lớn đọc một trăm trang sách...”

Dận Tộ lạnh lùng nói: “Ngài không cảm thấy mình quá rộng rãi rồi sao?”

Lương Cửu Công cười: “Lục a ca, khắp Đại Thanh này vạn dặm biên thủy, sơn sơn thủy thủy đều thuộc về Vạn tuế gia. Vạn tuế gia nguyên bản chính là quá rộng như vậy!”

Từ nay về sau sơn thủy bất tương phùng... thế nhưng sơn sơn thủy thủy có cái gì lại không phải thuộc về Vạn tuế gia đâu!

Dận Tộ bình tĩnh nhìn lão một hồi, đẩy thánh chỉ về lại tay đối phương, nhanh chóng ra ngoài, đoạt lấy dây cương từ trong tay Trần Chuyết, nhảy lên, phóng đi.

Lương Cửu Công ở phía sau dậm chân kêu to: “Lục gia, Lục gia! Ai nha, các người còn ở đây làm gì, mau đuổi theo!”

—

Thuận Thiên phủ doãn Thường Dục Thánh ngày hôm nay vô cùng đau đầu, trước hết là một thiếu niên dung mạo tinh xảo, khí độ bất phàm xông thẳng đến nha môn của hắn, mở miệng liền nói: “Gia đến tự thú.”

Hắn còn chưa kịp nhận ra vị dám xưng ‘gia’ trước mặt Kinh quan chính tam phẩm kia là ai lại thấy Lương Cửu Công thở hồng hộc chạy vào, vừa đến nơi liền chống gối hít sâu không ngừng: “Lục, Lục gia...”

Thường Dục Thánh liền biết mình dậm đại vận rồi —— có thể để Lương Cửu Công xưng Lục gia, ngoại trừ Lục a ca Dận Tộ dám đại náo Càn Thanh cung kia còn có thể là ai?

Vị này suốt mười tám năm trước chính là khiêm tốn ẩn thân không ai hay biết, ở trong mắt mọi người đều đeo hình tượng A ca bệnh tật chỉ biết đọc sách, thế nhưng gần đây cảm giác tồn tại quả thực mạnh không gì sánh kịp.

Đầu tiên là nghe đồn sự kiện ‘Diệt phi’ ở Sơn Tây có liên quan cực lớn đến y, sau đó một lần đại náo Càn Thanh cung trực tiếp khiến cả triều đình khiếp sợ —— thậm chí có chút phiên bản còn dứt khoát đổi thành ‘Máu nhuộm Càn Thanh cung’.

Sau một hồi đại náo Lục a ca tuy rằng bị cách chức thế nhưng Vạn tuế gia lại trắng trợn sắc phong chức vị A ca, còn lệnh Thái tử đóng cửa đọc sách, như vậy cũng đã đủ nhìn ra thái độ của ngài.

Trong lúc này thậm chí có vài vị quan viên thượng tấu chương muốn phế Thái tử, tuy rằng tấu chương bị Vạn tuế gia giữ lại không trả, thế nhưng bản thân việc giữ lại kia cũng đã chứng tỏ rất nhiều điều —— đổi thành trước đây, những người kia sớm đã bị Vạn tuế gia xử trí.

Như vậy vẫn còn chưa xong, nghe nói vị gia này vừa bị cách chức một vài ngày, tựa hồ lại cùng Tứ a ca vết thương vừa mới chuyển tốt đánh nhau một trận, đem Tứ a ca trực tiếp đánh về giường bệnh. Lại nghe nói, đêm đó Lương Cửu Công đi quý phủ của Lục a ca truyền chỉ, sau khi hồi cung không lâu Vạn tuế gia liền ngã bệnh...

Làm quan phụ mẫu tại kinh thành, chuyện quan trọng nhất là tin tức linh thông, vậy nên việc Thường Dục Thánh ‘nghe nói’ cũng tương đương đáng tin cậy.

Thường Dục Thánh chỉ có thể thảm than thời vận không đủ, cư nhiên bị vị gia vô pháp vô thiên này tìm tới cửa —— ngay cả Thái tử, Tứ a ca thậm chí Vạn tuế gia đều không có biện pháp với vị này, bản thân hắn có bao nhiêu cái xương mà dám chơi đùa cùng đối phương?

Thế nhưng nếu người đã tìm đến tận cửa, chỉ có thể cắn răng lên thôi!

Trước hết mời ngồi, dâng trà, sau đó hỏi thăm: “Lục gia, ngài đến tự thú chuyện gì?”

Dận Tộ liếc nhìn Lương Cửu Công: “Ấu đả Hoàng tử.”

Còn không phải bởi vì y và Dận Chân đánh nhau mới muốn xử tội y sao? Vậy liền coi như việc chung giải quyết là được rồi.

Ấu đả Hoàng tử...

Thường Dực Thánh lão đảo một chút.

“Cái này...” Thường Dực Thánh, cơ trí nói: “Huynh đệ tranh chấp với nhau, hơn nữa cũng không tạo thành thương tật tàn phế chỉ có thể dùng gia pháp xử lý, không thể về Thuận Thiên phủ...”

“Khụ! Khụ khụ khụ!”

Thường Dực Thánh nghe giọng Lương Cửu Công liền nhìn sang, chỉ thấy khẩu hình của đối phương rõ ràng đang nói một chữ ‘kéo’, vì vậy đại hỷ, nói: “Bất quá chuyện liên quan đến Hoàng gia, nếu Lục gia tới, hạ quan cũng y theo luật muốn hỏi Lục gia vài câu, ngài trước uống trà, để hạ quan đi an bài một chút.”

Đối với cái khẩu quyết ‘kéo’ này, mặc kệ ở niên đại nào đều là sở trường lập thân của quan viên Hoa Hạ, Dận Tộ vừa uống qua một tuần trà liền chờ được Dận Chân.

Dận Chân trầm mặt, nhanh chóng tiến lên, không nói lời nào đã chụp lấy cổ tay Dận Tộ.

Dận Tộ bị hấn bắt một lần, làm sao có thể để cho đối phương như nguyện, bả vai hơi nghiêng, tay trầm xuống, vừa nhấn một cái lưng ghế liền lật qua.

Nào ngờ mới chạm đất, bờ vai đã bị một bàn tay to vững vàng chế trụ.

Dận Tộ không chút nghĩ ngợi, một tay bắt lấy cổ tay đối phương, chân mượn lực đá...

Đánh, đánh nhau...

Thường Dực Thánh mục trừng khẩu ngọc, vừa rồi còn vì ‘Ấu đả Hoàng tử’ mà tự thú, hiện tại vừa thấy mặt liền đánh nhau!

Phản ứng của Lương Cửu Công nhanh hơn Thường Dực Thánh rất nhiều, trước hết xông tới ôm lấy Dận Tộ: “Lục gia! Lục gia! Tứ gia trên người còn có thương tích đâu!”

Dận Tộ chậm rãi đẩy tay Lương Cửu Công ra, không nói một lời ra cửa, ngay cả nửa ánh mắt cũng chưa từng cấp cho đám người còn lại.

Chân của Dận Chân có thương không tiện cỡi ngựa, đợi hấn ngồi xe đến phủ của Dận Tộ, Dận Tộ đã uống đến say khướt. Đôi mắt trước giờ vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng phủ một lớp sương mờ, gò má bạch ngọc dính lên một tia ửng hồng, bộ dạng mỉm cười ngược mắt kia như có ma lực khiến tim người ta lỗi đi một nhịp.

“Lão Lục, ” Dận Chân tiến lên đoạt chung rượu của y: “Chớ uống.”

Dận Tộ tùy tiện để đối phương đoạt chung rượu, ánh mắt mờ mịt hướng ra cửa sổ, thuận lợi bắt lấy bầu rượu rót một hớp lớn.

“Dận Tộ!”

“Tứ ca,” Thanh âm của Dận Tộ nghe không ra bất luận ý say gì, vô cùng bình thản: “Hôm đó ta nhìn thấy một phụ nhân.”

“Ừ?”

“Nàng ngồi trước mộ nhi tử lặng yên rơi lệ, xung quanh có rất nhiều người đang khuyên nàng —— đừng làm rộn, đi về nhà đi! Rất nhiều người, mồm năm miệng mười đều nói đừng làm rộn, đừng làm rộn, đừng làm rộn, đừng làm rộn...”

Dận Chân nghe Dận Tộ dùng bất đồng ngữ điệu không ngừng tái hiện ba chữ ‘Đừng làm rộn’ ba chữ, đột nhiên cảm giác được có chút lo lắng.

“Tứ ca, người biết không? Ta bỗng nhiên rất lý giải cảm thụ của nàng.” Dận Tộ đứng lên, thất tha thất thểu đi tới trước cửa sổ: “Nơi đó, là Tử Cầm thành. Ta sinh ở đó, lớn lên ở đó, phụ thân ở đó, mẫu thân ở đó, ca ca đệ đệ đều ở đó... Trước mười bảy tuổi, ta ngoại trừ tùy giá, số lần rời khỏi đó không vượt quá mười, ký ức nửa đời trước của ta hầu như đều ở nơi đó...”

“Vì sao các người có đôi khi đều xem ta như người thủy tinh vừa chạm đã vỡ, có đôi khi lại cảm thấy ta vững vàng bền bỉ như thiết kim cương?” Dận Tộ xoay người lại nhìn Dận Chân, trong ánh mắt mang theo sự thê lương khó hiểu: “Có phải chỉ đến khi ta hấp hối nằm trên giường bệnh các người mới biết, chuyện này với ta mà nói thực sự rất khó chịu...”

“Dận Tộ...”

“Ta rất khó chịu, tứ ca, ” Dận Tộ mang theo nhàn nhạt cười, lời nói tuyệt nhiên trái ngược: “Ta rất khó chịu... nơi đó, cơ hồ là toàn bộ sinh mệnh của ta, không còn nó ta đã không còn nhà nữa, ta cảm thấy thế giới này rất đáng sợ... Nháy mắt nhìn thấy thánh chỉ, ta... ngài tự cho là nhân từ, nhưng ngài không biết, ta tình nguyện bị ngài giam lại!”

Y dừng một chút, vừa nói vừa cười, lại tiếp tục: “May là ta còn có Vương Tài, y vẫn luôn cẩn thận nắm bắt bên tai ta, quan tâm cái này cái kia... Tứ ca, người biết không, lý do ta tỉnh lại thực sự rất buồn cười, ta nghĩ, ta còn có Vương Tài phải nuôi đâu...”

“Ta là nghĩ như vậy, không còn cái nhà đã sống suốt mười tám năm cũng không sao hết, ta còn có mười tám năm nữa, hai mươi tám năm nữa thậm chí là ba mươi tám năm... Ta có thể lần nữa xây nên một cái nhà thuộc về ta, một cái nhà vĩnh viễn không bị người đuổi đi. Ta còn có Vương Tài, ta còn phải kiếm bạc nuôi sống hai người chúng ta nha...”

“Dận Tộ...”

“Tứ ca, ” Dận Tộ nhìn Dận Chân, nói: “Ta tỉnh lại đã là rất không dễ dàng, vậy nên Tứ ca, các người có thể đừng quấy rầy ta nữa có được không? Ra khỏi cái cửa này chúng ta vẫn là huynh đệ, uống chút rượu, đánh vài cuộc bạc, thế nhưng mẹ nó đừng nên nói với ta những lời ‘không nên ồn ào’ kia nữa có được không? Ta chỉ muốn yên lặng qua cuộc sống của ta.”

“Dận Tộ, Hoàng a mã không phải không cần người, ngài...”

Dận Tộ ngã người trên trường kỷ cạnh cửa sổ, nhãn thần bắt đầu tán loạn, thanh âm cũng lúc cao lúc thấp: “Ta chính là một con chó do ngài nuôi, khi cao hứng thì ôm vào trong ngực vuốt ve sủng ái, lúc mất hứng liền một chân đá ra khỏi nhà, nếu trong lòng có chút buồn bã liền vứt chút xương thịt cho ta liếm, ta còn phải mang ơn... Tứ ca, ta không hề tiện như vậy. “

“Nếu chuyện này là ta sai, ta mặc kệ ngài xử phạt thế nào ta cũng cung kính chịu. Đáng tiếc ngài chỉ là thẹn quá thành giận, mang Dận Tộ ta ra làm chỗ trút giận.” Dận Tộ cười cười: “Quả thật, ngài có thể đến hôm nào đó tâm huyết dâng trào sẽ ngoắc ngoắc tay lần nữa mang ta về nuôi, thế nhưng Tứ ca, ta không hề tiện như vậy..”

“Là ngài trước hết không cần ta.” Dận Tộ giơ bầu rượu lên, đem rượu chậm rãi rót xuống mặt đất: “Dận Tộ ta chính là bầu rượu trong tay ngài, ngài muốn đổ thì đổ, muốn hốt... lại khó.”

“Dận Tộ, ” Dận Chân khô khốc nói: “Ngài là a mã của chúng ta.”

“Ta biết, ta làm sao lại không biết?” Dận Tộ cười xòa một tiếng: “Sai lầm lớn nhất ta phạm phải chính là, trong lúc mọi người đều biết ngài là Hoàng thượng, ta lại xem ngài là a mã.”

“Nhớ lại lúc đó, ta có bao nhiêu biện pháp có thể dùng? Khổ nhục kế, lấy lui làm tiến, mượn đao giết người... vô luận loại nào kết quả cũng tốt hơn hiện tại một vạn lần. Thế nhưng ta cố tình một cái cũng không muốn dùng, ta chỉ muốn vọt tới trước mặt ngài hỏi một chút, ta cũng là con trai của ngài, a mã ngài vì sao lại có thể bất công như vậy, ngài vì sao có thể bất công như vậy, vì sao có thể bất công như vậy!”

Dận Tộ rốt cục triệt để say, vẩy tay hồ ngôn loạn ngữ: “Là ngài trước hết không cần ta, là ngài trước hết không cần ta...”

...

Sau một nén nhang, Dận Chân đem Dận Tộ rót cuộc đã say đến mất thần trí mang về trên giường, đóng cửa lại, vừa xoay người đã đối diện với gương mặt vô cùng quen thuộc kia, nhất thời sửng sốt.

Khang Hy giơ tay lên cản Dận Chân hành lễ, tựa hồ không khí có chút lạnh, ngài nắm chặt áo choàng trên người, xoay lưng rồi đi không nói một lời.

Lương Cửu Công lưu lại phía sau, liếc nhìn Dận Chân một chút, lắc đầu thở dài, đi theo.

Dận Chân cũng thở dài, Lương Cửu Công hướng hần cầu cứu tự nhiên cũng sẽ bẩm báo Khang Hy, chỉ không biết Khang Hy đã đứng bên ngoài được bao lâu lại nghe xong nhiều ít, khẽ nhú mày, guồng bước đi lên.

Trong gian phòng phía sau bọn họ, Dận Tộ nguyên bản đã say bất tỉnh nhân sự chậm rãi mở mắt.

Loại chuyện tính toán nhân tâm này, y không phải lần đầu tiên làm cũng sẽ không phải một lần cuối cùng.

Y đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Y chán ghét thời đại này, lại hy vọng lúc y còn sống tại nơi đây có thể thấy được Khang Hy khỏe mạnh trường thọ, bách tính an cư lạc nghiệp.

Y chỉ muốn thoát khỏi sự ước thúc của Khang Hy, sống cuộc sống tự do tự tại, nhưng y cũng biết rõ, nếu chính mình muốn sống tự tại, chỗ dựa lớn nhất vẫn là cái thân phận này.

Ngoài sáng trong tối, lời tàn nhẫn đều nói hết, hy vọng ngài không lại làm chuyện dư thừa rồi lại không muốn khiến ngài thực sự chán ghét vứt bỏ...

Dận Tộ nhắm mắt lại, quả nhiên đã uống say, vậy mà bắt đầu càng thêm lo lắng ưu tư, là ngại tâm tật của mình quá nhẹ sao?

Nghĩ chuyện này để làm gì? Gia muốn làm gì thì làm vậy! Cho dù gia làm kỹ nữ lại muốn lập đền thờ thì làm sao? Nói vài câu ghen tỵ chua ngoa phun chết gia?

Dận Tộ mỉm cười, đầu gối lên tay, đối với người vừa nhảy từ cửa sổ vào phát phát tay: “Cảm tạ, huynh đệ.”

21. Chương 21

Người tiến vào là Trần Chuyết, nhìn cổ áo hơi rộng mở của Dận Tộ, Trần Chuyết liền vớ lấy tấm áo ngoài Dận Chân vừa rồi giúp y cởi ra ném đến, thản nhiên nói: “Ta không phải huynh đệ của ngươi.”

Dận Tộ tiếp nhận áo ngoài, chậm rì rì mặc vào, lơ đãng nói: “Biết, chỉ có người Hán mới là huynh đệ của ngươi thôi!”

Đôi mắt Trần Chuyết xẹt qua tinh mang như chớp, trầm giọng: “Ngươi nói cái gì?”

Dận Tộ mờ mịt nháy mắt mấy cái: “Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn không phải người Hán?”

Trên mặt y còn vương chút men say, một đôi mắt sương mù mông lung thoạt nhìn có vài phần ngây thơ mềm mại khiến người ta rất muốn vươn tay ra xoa đầu, chạm chạm vào gương mặt nọ.

Trần Chuyết rũ mắt xuống: “Phải.”

“Phải cái gì?” Đôi mắt xinh đẹp của Dận Tộ híp lại, tựa hồ mang theo vài phần tò mò nhìn hần: “Bạch Liên giáo? Chu tam Thái tử? Thiên Địa hội?”

Cái chớp mắt tiếp theo, Dận Tộ cảm giác được một trận trời xoay đất chuyển, bị Trần Chuyết gắt gao áp ở trên tháp, một tay phong tỏa cổ họng của y.

Dận Tộ uống hơi nhiều rồi, chậm nửa nhịp mới bắt đầu phản kháng, đáng tiếc công phu của y nguyên bản không bị được với Trần Chuyết, lại mất tiên cơ, rất nhanh cả hai tay đều bị khóa lên đỉnh đầu, hai chân cũng bị Trần Chuyết dùng đầu gối ngăn chặn.

Dận Tộ vẫn cười rộ như cũ: “Hóa ra là Thiên Địa hội sao!”

Trong lòng thở dài, không ngờ bản thân thực sự trúng số độc đắc, quả nhiên dùng thân phận A ca này muốn sống yên lặng cũng là một chuyện khó khăn, vừa nói muốn nhận thị vệ, cái gì nguỵ quý xà thần đều tìm tới cửa.

Trần Chuyết xách cổ áo của y lên, thanh âm trầm nặng nói: “Người muốn chết sao?”

Dận Tộ hỏi lại: “Người dám giết sao?”

Trần Chuyết cười gằn một tiếng: “Người cũng biết ta là người như thế nào rồi, người nghĩ trên đời này còn có chuyện ta không dám làm?”

Vừa mới dứt lời xương sườn đã truyền đến từng trận đau xót, hóa ra hấn cũng quá khinh thường, khí lực của y so với Dận Tộ thì mạnh hơn, thế nhưng muốn dùng một tay khóa lại hai tay Dận Tộ là không thể, vừa rồi hấn mới nói ra một tay bóp cổ liền để đối phương thừa cơ lợi dụng.

Trần Chuyết bị đau nơi trí mạng liền theo phản xạ nghiêng người, Dận Tộ lại có một chân khôi phục tự do, hướng về thất lưng của hấn hung hăng giáng xuống một cước, không ngờ lần này Trần Chuyết đã sớm có chuẩn bị, cắn răng chịu một đòn, cả người lập tức lật qua lần nữa ép Dận Tộ xuống phía dưới.

Dận Tộ kêu lên một tiếng đau đớn, ngực bị vai của Trần Chuyết mạnh mẽ đập vào, ngã về giường lần nữa, chỉ cảm thấy xương cốt trên người đều giống như rời ra từng mảnh, lập tức nhất chân hướng về phía Trần Chuyết đang gắt gao áp lên người mình lên gối vài cái.

Thân thể của Trần Chuyết như làm bằng sắt vậy, tùy ý để quyền cước của Dận Tộ rơi lên người mình, không rên một tiếng dần dần giam cầm tay chân đối phương.

Giao đấu áp sát như vậy, vốn người yếu sức liền có hại, huống hồ Dận Tộ còn bị đè ở phía dưới, vậy nên không bao lâu lại bị chế trụ.

Dận Tộ thực sự không còn khí lực phản kháng bị ép trên giường đệm thở dốc từng hồi, thầm nghĩ quả nhiên say rượu hỏng việc, lần này quả thực quá lỗ mãng rồi.

Vì muốn chế trụ y, Trần Chuyết cũng tốn không ít sức, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp cũng có chút gấp gáp.

Trần Chuyết khóa yết hầu của Dận Tộ, thấp giọng gắt: “Nói! Người làm sao biết thân phận của ta?”

Dận Tộ thở dài: “Cái này có quan trọng không?”

“Quan hệ đến người có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không, người nói có đủ quan trọng?”

Dận Tộ thần nhiên trả lời: “Gia cước người không dám giết.”

Bàn tay Trần Chuyết căng thẳng: “Vậy sao?”

“Người cho là không có tuyệt đối nắm chặt, gia sẽ thẳng mặt chọc thủng thân phận của người? Gia tuy chỉ là một A ca bị phế thể nhưng vẫn rất quý trọng sinh mệnh của mình.” Tuy rằng bị quản chế nhưng Dận Tộ không chút rơi xuống hạ phong, nói: “Trần tráng sĩ, người làm sao vào thành? Ở lại nơi nào? Là ai thay người che giấu thân phận? Là ai giới thiệu người tới phủ của ta đảm nhận thị vệ... Người cho là những việc này gia không tra được? Thân phận của người đã bị tiết lộ, giết ta, đơn giản chỉ là vì hủ giận mà thôi, thế nhưng sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội —— Thiên Địa hội dùng hiệp nghĩa giữ gương danh, nói vậy hấn là sẽ không làm ra chuyện đến bực này đi?”

Trần Chuyết cười nhạt: “Lẽ nào ta không giết người, bọn họ là có thể sống sao?”

Trong mắt hấn sát khí vẫn thịnh, thế nhưng Dận Tộ nhạy bén nhận ra sự do dự của đối phương, cười nhạt nói: “Gia không có việc gì, bọn họ tự nhiên không có việc.”

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin người?”

“Ngoại trừ tin tưởng ta, người còn có lựa chọn nào khác sao? Người vì sao không nghĩ thử một chút, nếu gia thực muốn bắt người, đừng nói triệu tập binh mã, chỉ bằng mười mấy thị vệ trong phủ này người cũng khó thoát?”

Trần Chuyết hừ lạnh nói: “Thiên Địa hội ta là tử địch của Thanh đình, người sẽ tốt bụng như vậy?”

“Sai rồi, ” Dận Tộ cười phì một tiếng, nói: “Phải nói Đại Thanh của ta là tử địa của Thiên Địa hội các người, mà Thiên Địa hội đối với Đại Thanh ta mà nói, chỉ là chút phiền phức nhỏ.”

Trần Chuyết quát khê: “Người đã chết đến nơi còn muốn tranh hơn thua miệng lưỡi!”

Dận Tộ thản nhiên nói: “Nếu không phải không đem bọn người để vào mắt, vì sao dưới tình huống đã biết thân phận của người, gia còn đem tin tức Hoàng a mã có thể tới báo cho người biết? người sẽ không cho rằng gia muốn Hoàng a mã chết ngay lúc này chứ?”

Nếu Khang Hy thực sự chết ở đây, đẳng cơ tuyệt đối là Thái tử, người đầu tiên gặp xui xẻo chính là Dận Tộ.

Đạo lý này Trần Chuyết cũng minh bạch, chính là bởi vì minh bạch nên trong lòng hắn mới tràn đầy cảm giác thất bại, cả giận nói: “Người cố ý nói cho ta biết Khang Hy có thể sẽ đến, muốn ta đứng lúc thông tri người rốt cục cũng chỉ là một cái bẫy?”

“Tiện thể mà thôi.” Dận Tộ thản nhiên nói: “Ta thực sự phiền người kia, gia không muốn cùng người nọ chơi đùa! Thế nhưng một kẻ thông minh như vậy lại dứt khoát giống như không hiểu tiếng người, mặc kệ ta làm cái gì, nói cái gì ở trong mắt ngài đều là buông tép bắt tôm, đều là già mồm cãi láo! Ngài dựa vào cái gì sau khi đem ta trở thành tốt thí, ta còn con mẹ nó có thể đối với ơn huệ nhỏ của ngài thụ sủng nhược kinh?”

“Chỉ có để ngài chính tai nghe được ta mới có thể cho ngài biết, ta là thật lòng mong ngài đừng... lại làm phiền ta.” Dận Tộ nói: “Về phần người, chỉ là thuận tiện thử xem người có tâm tư hành thích Hoàng đế hay không... Nếu người có, liền trực tiếp biến thành người chết, cũng coi như thiếu đi một cọc hậu hoạn, nếu không có, vừa vặn thay ta chặn một hồi, làm sao cũng ...”

Bỗng nhiên biến sắc, giận dữ nói: “Mau lăn xuống cho ta!”

Dận Tộ mặc dù là xử nam thể nhưng dầu gì cũng là nam nhân, tuyệt đối sẽ không xuất hiện hiểu lầm ‘Ca ca để thứ gì trong túi chọc vào ta’.

Hai người vừa nói rõ, Trần Chuyết thực sự không dám giết y, tiếp tục chế trụ cũng không có ý nghĩa gì, nghe vậy liền lui lại hai bước, xoay người sang chỗ khác, nói: “Mặc y phục vào cho tốt.”

Dận Tộ lơ đãng chỉnh lý áo ngoài, nam nhân nha, cọ cọ quẹt quẹt như vậy ai cũng có thể sinh ra chút phản ứng, dù sao người có sở thích này trên đời cũng là ít, nào có thể tùy tiện liền đụng phải... bất quá, Dận Tộ lại nghi ngờ nghĩ, vừa rồi gia có đụng tới cái bộ vị kia của hắn sao?

Sửa sang y phục xong, lại mang giày vào, Dận Tộ bước đến trước bàn rót cho mình một chung trà đậm.

Trần Chuyết ngồi xuống bên cạnh y, nói: “Tâm tật không thích hợp uống trà đậm.”

Dận Tộ nói: “Rượu đều uống, trà đậm tính cái gì, khó được một lần tùy hứng —— người vì sao còn chưa đi?”

Trần Chuyết nói: “Người rốt cuộc có mục đích gì?”

Dận Tộ không nhịn được nói: “Gia còn có thể có mục đích gì? Chỉ cần người đừng gây phiền toái cho gia là được! Có phải cảm thấy gia không uy hiếp người làm chút gì đó chính là âm mưu sâu nặng?”

Trần Chuyết cười nhạt: “Không phải sao, lẽ nào người cũng muốn nói mình đồng tình với Thiên Địa hội? Người thân là Đại Thanh...”

Dận Tộ dẫn chén trà lên bàn, cả giận nói: “Người có thể không nhắc đến vấn đề này nữa không? Người chẳng phải muốn biết gia vì sao buông tha người à? Gia là sợ đả kích người mới không nói với người, người

muốn biết thì gia sẽ nói cho người biết —— trong lòng gia, sự tồn tại của Thiên Địa hội đối với Thanh triều tuy chưa đến mức có lợi vô hại, thế nhưng vẫn là lợi nhiều hại ít.”

Trần Chuyết thất thanh nói: “Người nói cái gì?”

Dận Tộ hỏi: “Tôn chỉ của Thiên Địa hội rốt cục là cái gì? Phản Thanh phục Minh, còn là trừ bạo an dân?”

Trần Chuyết buồn bực nói: “Hai người đều có.”

Dận Tộ nói: “Người không cảm thấy, hai cái tôn chỉ này rất mâu thuẫn sao?”

“Mâu thuẫn?”

Dận Tộ nói: “Nhìn chung trên lịch sử, muốn thay triều đổi đại phỏng chừng có ba trường hợp, khởi nghĩa, binh biến, ngoại địch. Thiên Địa hội là tổ chức của Hán nhân, vậy cũng chỉ còn lại một khả năng... nếu đã như vậy hẳn là nên chờ mong triều đình thực thi chính sách tàn bạo, thế nhưng các người lại cố tình muốn trừ bạo an dân.”

Y nhún nhún vai, sau đó lại tiếp tục.

Trần Chuyết nói: “Trừ bạo an dân, bỏ qua vấn đề đạo nghĩa không nói, chí ít có thể nâng cao danh vọng của Thiên Địa hội tại dân gian, từ xưa kẻ có nhân tâm được thiên hạ...”

Dận Tộ nói: “Dưới tình huống triều đình tàn bạo điểm này đương nhiên tốt, từng đốm lửa nhỏ có thể tạo thành trận hỏa hoạn lớn, không chừng còn có thể lập ra một chi đại quân. Thế nhưng hiện tại là thanh bình thịnh thế, từng đốm lửa nhỏ đều là thối cái liên diệt, người xem mấy năm nay, khắp nơi khởi sự đều không ít, kẻ nào lại có thể chống qua nửa năm?”

Y nở nụ cười: “Hiện nay, nếu như chỗ nào có tham quan, bách tính liền bắt đầu cầu khẩn: Nếu như hảo hán Thiên Địa hội đến một đao giết chết kẻ này...”

Trần Chuyết thấy Dận Tộ không nói hết lời trái lại bắt đầu ghen cười thì không vui, hỏi: “Vậy lại có gì sao?”

Dận Tộ lúc này mới tiếp tục nói: “... Triều đình lại phái một thanh quan tới thì tốt rồi! Ha ha ha ha hắc!”

Dận Tộ vỗ án cười to, Trần Chuyết như bị thọc một đao vào ngực, buồn bực rót cho mình một chén rượu uống cạn.

Dận Tộ rốt cục cũng cười xong, nghiêm mặt nói: “Theo cách nhìn của ta, sự tồn tại của Thiên Địa hội thứ nhất có thể thay triều đình trừ khử những khối u ác tính, vừa có thể bảo một phương bá tánh. Người phải biết có vài cổ thế lực tác quái một phương, thế nhưng ngay cả Hoàng thượng cũng không có biện pháp nào với bọn họ. Thứ hai, sống khổ cực chết yên vui, có đại địch như Thiên Địa hội ở bên cũng có thể khiến triều đình, khiến Hoàng thượng bảo trì thanh tĩnh, quả thực nhất cử lưỡng tiện. Bất quá đứng từ lập trường của triều đình, Thiên Địa hội đương nhiên vẫn cần phải tiêu diệt, nếu cứ để tùy ý phát triển an toàn cũng là hậu họa vô cùng.”

Kỳ thực... mấy cái lý do này bất quá chỉ là mượn cổ, Dận Tộ kiếp trước làm người Hán hai mươi lăm năm, kiếp này chỉ làm người Mãn mười ba năm, y làm sao có thể hạ thủ với những người đó được?

Có kẻ sẽ viện cớ Khang Hy là minh quân, bách tính hiện tại sinh hoạt yên ổn tạo phản chính là đẩy bách tính vào nước lửa, lời này theo ý kiến của Dận Tộ chính là đứng nói sẽ không đau lưng! Để y đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu năm đó sau khi bọn Nhật xâm lấn, trắng trợn tàn sát đồng bào rồi lại đưa đến một minh quân thống trị, y có phản hay không? Chỉ sợ trong một trăm có chín mươi chín là muốn phản, về phần một còn lại, không nói cũng được!

Bất quá những lời này Dận Tộ chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng, kiếp này của y lập trường đã định, dù thế nào đi nữa cũng không thể thực sự đứng về phía Thiên Địa hội.

Trần Chuyết lúc này đã bực bội đến uống liền ba chén, Dận Tộ nói: “Ta vẫn còn có một biện pháp giúp người đạt thành mong muốn, có nghe không?”

Trần Chuyết làm sao không biết Dận Tộ là đang muốn trêu chọc mình, thế nhưng chỉ đành cắn răng nói: “Người nói xem.”

“Các người có thể đẩy ta lên làm Hoàng đế nha!” Dận Tộ rất nghiêm chỉnh nhắc tay, nói: “Ta phát thệ, đợi sau khi ta làm Hoàng đế rồi nhất định xa hoa dâm dật, hàng năm chinh chiến, hàng năm tăng thuế khiến cho dân chúng lầm than, đói chết khắp nơi...”

Y nói xong ngay cả mình cũng nở nụ cười, vỗ vỗ vai Trần Chuyết, nghiêm mặt nói: “Nếu ta là người nhất định sẽ tích lũy lực lượng, tạo thế sẵn sàng, thu nạp dân tâm, đợi khi nào bách tính chịu không nổi nữa liền vùng tay lên khởi nghĩa, còn không phải đạt thành ước muốn sao.”

Nhớ tới sự sỉ nhục đến từ hải ngoại vào trăm năm sau, y chỉ hy vọng khi đó Hoa Hạ có thể tự mình cường hân lên, bất kể là triều đình hay dân gian đều phải.

Thấy Trần Chuyết dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, Dận Tộ nhún vai nói: “Thà làm chó thái bình không làm người loạn thế, đây mới là cách nghĩ của bách tính, tạo mình quân trái lại không có tiền đồ. Đương kim Thiên tử là minh quân, đám huynh đệ kia của ta, nói không khoa trương, mặc kệ là người nào thượng vị, cho dù không phải minh quân tuyệt đối cũng không thể làm hôn quân, về phần lại xuống một đời, ta cảm thấy cho dù là hôn quân, chỉ bằng hai đời này tích lũy cũng đã đủ để hấn tiêu xài rồi... Vậy nên trong vòng một trăm năm các người cũng đừng nghĩ nhiều, về phần một trăm năm sau, dù thế nào đi nữa ta cũng nhìn không thấy, quân hấn hồng thủy ngập trời đâu?”

Giương mắt nhìn Trần Chuyết lại dốc thêm chén rượu giải sầu, cau mày nói: “Hiện tại rượu của gia đều là tự tốn bạc mua về, người đừng xem như nước mà uống có được không?”

Trần Chuyết trầm giọng nói: “Nghe nói Khang Hy lúc đến vùng chịu nạn lụt còn từng đích thân ném rong mà bách tính dùng để lấp bụng, có thật không?”

“Đây không phải là lý do người không động thủ đi?” Dận Tộ không đợi hấn trả lời, gõ bàn nói: “Tháng hai năm nay, Hoàng thượng tuần thú Ngũ Đài sơn, trên đường đi qua vùng thủy tai, tự mình ném rong hiểu sự gian khổ của bách tính, sau khi hồi kinh lập tức phái đám người Vu Thành Long, Vương Tân dẫn người thăm dò, trong vòng mười ngày phải xuất phát. Mười hai tháng ba, nhị vị đại nhân triệu đủ nhân thủ, dựa theo sự chỉ điểm của Hoàng thượng xuất phát. Mười sáu tháng ba, Vu Thành Long hồi kinh hiến đồ thỉnh chỉ, Vạn tuế gia cùng hấn thương thảo tới canh ba, quyết định lại tu mới hai trăm dặm hà đạo, Vạn tuế gia nói hiện tại là mùa đồng án bận rộn, không thể dùng sức của bách tính chỉ có thể dùng tráng đinh Bát kỳ xác định, cần phải đắp đê đào thoát xong trước khi mùa mưa ập đến, khiến thổ địa có thể canh tác, bảo đảm sinh nhai cho lê dân.”

Dận Tộ nói một hơi, hỏi: “Xin hỏi Trần tráng sĩ, sự đến bậc này trong Thiên Địa hội có ai là làm được? Lịch đại Đế vương các đời có ai làm được? Ngài không phải minh quân ai là minh quân? Tạo phản dưới triều của ngài còn khó hơn cả lên trời, người vẫn nên tắm rửa rồi đi ngủ đi!”

Trần Chuyết liếc mắt nhìn y: “Nhưng người vẫn bất mãn trách cứ hấn?”

“Làm quân làm phụ là hai chuyện khác nhau.” Dận Tộ mới vừa nói đến tắm rửa đi ngủ liền cảm thấy người mình cũng khó chịu, liền nói: “Ta phải tắm rửa thay y phục Trần tráng sĩ, sau này gặp lại —— à, sai, không cần gặp lại.”

Nhưng mà đợi y tắm rửa xong trở ra, vị nhân huynh mà y không muốn gặp lại nữa vẫn đoan chính thủ ở bên ngoài, bộ dạng đúng là thị vệ tận trung nhiệm vụ.

Dận Tộ vẫn lui những người khác, cau mày nói: “Người còn ở đây làm gì? Gia không sợ người, người cũng đừng hại gia có được không?”

Trần Chuyết nói: “Người nếu không sợ ta, ta vì sao còn muốn đi? Còn có nơi nào có thể biết rõ hướng đi của người kia hơn bên cạnh người sao?”

Dận Tộ giận đến ngược cười: “Người chính là tính toán cả gia sao?”

Trần Chuyết than thở: “Người bây giờ không phải cũng không có ai để dùng sao?”

Dận Tộ ngăn người.

Trần Chuyết nói: “Lần này ngươi muốn ta thay ngươi coi chừng, ngoại trừ muốn thử ta không phải còn vì ngươi đã không có người để dùng sao? Chỗ này của ngươi, ngoại trừ ta, người nào cũng là nội ứng của đám thúc bá huynh đệ ngoài kia, có một số việc ngoại trừ ta ngươi còn dám dùng ai? Nếu đã như vậy, chúng ta liền theo như nhu cầu chẳng phải rất tốt sao?”

Dận Tộ nhìn hẩn một cái, nói: “Tốt, nếu ngươi đã muốn miễn phí làm gã sai vặt của gia, gia cứ thu ngươi lại làm sao? Bất quá lời tục tĩu nói trước, lúc nào gia bỗng dưng mất hứng đem ngươi ném vào thiên lao, ngươi đứng trách gia nói không danh dự.”

“Yên tâm, nếu thật có ngày nào đó, ta nhất định làm thịt ngươi trước.”

Dận Tộ lơ đãng, đi ra ngoài hai bước, ngay lúc Trần Chuyết cho là y đã không còn hứng thú nói chuyện với mình đối phương lại chợt mở miệng: “Ai đồng tình với Thiên Địa hội?”

Y nhớ rõ, lúc này khi nói những lời này Trần Chuyết đã dùng một chữ ‘cũng’.

Trước sững sốt, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hoài niệm, Dận Tộ vừa nhìn vẻ mặt của hẩn liền gật đầu nói: “Nguyên lai là nữ nhân, còn là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp.”

Trần Chuyết hoảng sợ, sau đó cả giận nói: “Ngươi không sợ có ngày nào đó ta nhện không được trực tiếp giết ngươi?”

Dận Tộ lắc đầu bật cười nói: “Ngươi chẳng lẽ không phải bởi vì không ghét ta mới tha cho ta sao? Nếu đã như vậy ta vì sao còn lo lắng sẽ chọc giận ngươi? Cùng lắm thì ngươi chỉ là bỏ đi, vừa lúc ta đỡ phải phiền phức.”

Trần Chuyết mím môi, không nói gì nữa.

“Là nàng nói cho ngươi biết chuyện Hoàng a mã ném rong sao?”

Trần Chuyết không đáp, Dận Tộ gật đầu: “Xem ra là phải.”

Trần Chuyết hoảng sợ: “Ngươi...”

“Nhìn mặt đoán ý, kỹ năng cơ bản của A ca mà thôi,” Dận Tộ nói: “Cũng không lợi hại như ngươi nghĩ, chủ yếu là ngươi quá không biết cách ẩn giấu cảm tình.”

Trần Chuyết lại im lặng.

Dận Tộ trêu chọc nhìn hẩn: “Xem ra hôm nay ngươi có thể không lỗ mắng hành sự cũng là nhờ một phần công lao của nàng, nếu không ta lại đoán một chút xem nàng đã nói những gì?”

Trần Chuyết không thềm để ý tới y, âm thầm phát thệ sau này cũng sẽ không nói chuyện với đối phương nữa.

22. Chương 22

Trần Chuyết không nói lời nào, nhưng như vậy không có nghĩa là Dận Tộ sẽ bỏ qua cho hẩn.

Dận Tộ nghiêng người tựa trên lan can, rất hăng hái nhìn chằm chằm mặt của Trần Chuyết, nói: “Chuyện này một chút cũng không khó đoán, nếu muốn dao động quyết tâm hành thích Vạn tuế của Trần tráng sĩ, đương nhiên chỉ có thể dùng tình thuyết phục, lấy ý khuyên giải. Nói ví dụ như phân tích Vạn tuế gia có bao nhiêu cần chính yêu dân, cái gì sửa sông đắp đê, quyền miễn thuế khóa, cứu trợ tai dân, chống đỡ ngoại nhục này nọ. Đương nhiên cũng có thể so sánh một chút Hoàng đế tiền triều cùng Vạn tuế hiện tại, bách tính tiền triều và bách tính hiện nay có bao nhiêu chênh lệch, thậm chí giả thiết một chút, nếu hiện tại Vạn tuế gia bất hạnh bỏ mình hoặc Thiên Địa hội khởi sự, bách tính sẽ gặp bao nhiêu nước sôi lửa bỏng...”

Nhìn gương mặt thối của Trần Chuyết, Dận Tộ nói: “Đại khái không quá sai biệt đi, Trần tráng sĩ hiệp can nghĩa đảm, muốn đoán nàng dùng lý do gì đã động Trần tráng sĩ của chúng ta cũng không khó... Không bằng chúng ta nâng mức độ lên một chút, đoán xem nàng là ai?”

Trần Chuyết híp mắt lại, nhìn chăm chăm Dận Tộ.

Lúc này Dận Tộ lại không nhìn hấn, trầm ngâm nói: “Nếu dùng hai chữ đồng tình này, có thể thấy được nếu như không phải người Mãn thì chính là hậu nhân nhà quan lại, nhìn biểu tình vừa rồi của ngươi, hấn là người sau chiếm đa số. Còn nữa, dưới tình huống nào Trần tráng sĩ của chúng ta lại cùng thiên kim tiểu thư nhà ‘Thanh cầu’ cùng một chỗ, hơn nữa còn có thể chậm rãi nghe nàng nói chứ? Quan trọng nhất là, thậm chí ngay cả thân phận cũng tiết lộ cho đối phương... Ta đoán, ước chừng là khi bị thương hoặc trốn tránh truy đuổi?”

“Chẳng lẽ là thụ thương xông lăm hương khuê? Cái này không đúng, hương khuê của thiên kim tiểu thư cũng không phải một nơi tốt để ẩn trốn, có cả đông nha đầu bà tử đâu, vậy nên chỉ có thể là ở bên ngoài chứ? Ở bên ngoài, Trần tráng sĩ không thể nào luôn thủ một cô nương gia bởi bản thân nói chuyện phiếm: “Lẽ nào vị cô nương là là được mời tới trị thương? Thiên kim tiểu thư, thích xuất đầu lộ diện, lại kiến thức bất phàm, còn biết trị...”

Dận Tộ lời còn chưa dứt cơ thể đã ngã ra phía sau tránh thoát một trảo của Trần Chuyết nhện không được nói: “Đừng làm rộn, gia ngay cả ngươi đều lười động, sẽ đi động nàng? Đoán vui một chút mà thôi.”

Thiên kim tiểu thư tinh thông ngoại thương, cả Thanh triều này chỉ độc nhất một nhà Lưu thị. Đừng nói nàng vốn là người của Dận Chân, chỉ nhìn ở phân thượng chủng đậu, Dận Tộ cũng tuyệt đối sẽ không động nàng.

Giữa lúc Trần Chuyết thở phào nhẹ nhõm, Dận Tộ lại cười nói: “Bất quá, trong tay gia hiện tại lại bắt được một nhược điểm của ngươi... Ngày mai gia phải đi nói cho Tứ ca, nếu gia nhớ xảy ra chuyện không hay gì đó, lập tức đem cả nhà họ chôn cùng với gia!”

“Ngươi!”

“Gia làm sao vậy?”

Lòng ngực Trần Chuyết phập phồng kịch liệt vài lần, bất chợt ôm quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Quay đầu nhanh chóng ly khai.

Dận Tộ mở trừng mắt nhìn bộ dạng rời đi như trốn chạy của đối phương, thật thú vị, đây là xem gia như hồng thủy mãnh thú sao?

Vượng Tài từ ngoại viện nghi ngờ tiến vào: “Gia, ngài phân phó cho Trần gia đi làm gì vậy? Rời đi thật nhanh, nói là muốn mua đồ lại không đến chỗ nô tài lấy bạc.”

“Không có việc gì, bản thân hấn có bạc.”

“Gia, như vậy không tốt đâu?” Một lượng bạc một tháng đã gần như là làm không công rồi, hiện tại còn muốn xuất tiền túi mua đồ?

“Không có việc gì, hấn cam tâm tình nguyện.”

Vượng Tài bất đắc dĩ: “Được rồi...”

Hấn thực sự càng lúc càng xem không hiểu gia nhà bọn họ, sai rồi, phải nói gia nhà bọn họ càng lúc càng cao thâm khó lường...

Dận Tộ vì giữ mặt mũi cho Khang Hy rốt cuộc cũng không xuất môn, về phần đọc sách viết chữ gì đó đã là thói quen y đương ra từ lâu, có Khang Hy phân phó hay không đều là như vậy, bất quá một rương đồ vật lớn vừa mang tới kia, Dận Tộ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đã để Vượng Tài khóa vào phòng kho.

Lúc Dận Chân vào cửa, Dận Tộ đang xem địa đồ của kinh thành và vùng xung quanh, nghe được tiếng chân hơi ngáng đầu liếc mắt, sau đó lại cúi xuống tiếp tục nghiên cứu, thuận miệng hỏi: “Hộ bộ rất rảnh rồi sao? Tứ ca còn có thời gian chạy loạn khắp nơi như vậy?”

Sau khi đánh một trận với Dận Tộ xong, Dận Chân suy nghĩ rất nhiều, sai lầm lớn nhất của hắn là ở chỗ đi không ra bóng ma kiếp trước, vậy nên đánh mất bản tâm của mình, đời này sống bó tay bó chân, so với kiếp trước còn không bằng.

Ví dụ như Đông Giai thị, kiếp trước là Đông Giai thị nuôi nấng hắn, mà sau khi hắn đăng cơ cũng đã trả lại cho gia tộc Đông Giai thị vô thượng vinh sùng, đến nỗi những năm đó còn có cách gọi ‘Đông bán triều’, nếu không phải bọn họ càng về sau càng quá phận, hắn cũng sẽ không dễ dàng đem bọn họ xử trí.

Kiếp trước đã xong, kiếp này Đông Giai thị ám hại thân sinh huynh đệ của hắn chính là sự thực, thậm chí rất có thể cái chết của Lão Lục kiếp trước cũng có liên quan rất lớn với nàng... Kiếp này hắn tới sớm, từ trong tã lót hắn đã biết Đông Giai thị đối với hắn... ít nhất trước khi hắn nhớ sự cũng không tốt như trong tưởng tượng, thế nhưng bởi vì tình cảm lưu lại, hắn đối với nàng thậm chí viễn siêu ngạch nương thân sinh và các huynh đệ, hiện tại nghĩ lại một chút cũng cảm thấy thật buồn cười.

Nghĩ thông suốt, Dận Chân còn nhớ đến sự ỷ lại của Lão Lục đối với mình lúc nhỏ, nhớ tới cái mạng này của Dận Tộ là do hắn nhặt về thì càng thêm không bỏ xuống được cách năm ba ngày lại tới gặp mặt. Cũng may Dận Tộ lại không ghét giao tiếp với Dận Chân đã dần rộng rãi hơn.

Dận Chân ngồi xuống bên cạnh y, nhìn địa đồ trên bàn, bình tĩnh thoải mái đáp: “Một đám lão già kia liền xem ta như kẻ ngu si mà lừa gạt, không biết lôi từ đâu ra một đồng nợ cũ nhiều năm muốn ta thanh lý, nói giống như là trọng trách ngang trời vậy... Ta lười cùng bọn hắn vô nghĩa cứ để mặc việc mà đi. Người đang làm cái gì đấy?”

“Xem cửa ngõ,” Dận Tộ nói: “Ta hiện tại không có tiền thu, cũng không thể miệng ăn núi lở chờ ngạch nương tiếp tế đi? Nhân lúc này còn có vài lượng tiền nhân rồi thì mua một phần sản nghiệp, cũng có thể nuôi sống cả cái viện này... Từ nhỏ được người hầu hạ đã quen hiện tại nếu bất chợt bảo ta đi giặt áo nấu cơm thực sự quá khó xử, vậy nên vẫn kiếm nhiều tiền mới là tốt nhất.”

Dận Chân nhìn theo ngón tay của y phát hiện vài điểm được đánh dấu trên địa đồ, nói: “Quan tâm cái này làm cái gì, ta có một miếng ăn người liền không đối được.”

Dận Tộ cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Được rồi, để người tiếp tế còn không bằng ăn của ngạch nương đâu! Tứ ca, người nghĩ mảnh đất này làm gì mới tốt?”

Dận Chân nói: “Người đưa địa đồ cho ta, ngày mai ta tìm người xem một chút.”

“Lưu thị?”

Dận Chân gật đầu nói: “Đã có người có thể dùng, hà tất phiền lòng suy nghĩ chuyện kia?”

Dận Tộ cười nói: “Hữu lý.”

Lại chỉ vào một chỗ ngoại thành trên bản đồ, nói: “Ta muốn mua đất cất vườn ở chỗ này, làm cho tỉnh xảo một chút, lại mời một ít gánh hát, vũ nữ ca cơ gì đó, đầu bếp thiên nam địa bắc cũng tìm vài người đến chuyên cung người ta tiêu khiển. Đại Thanh chúng ta không có nhiều nơi như vậy lắm, cả đám tôn thất và hậu duệ quý tộc Bất kỳ nhân tài còn rất nhiều đâu, nghĩ tới nghĩ lui ta vẫn cảm thấy bạc của bọn họ là dễ kiếm nhất... Tứ ca cảm thấy thế nào?”

“Ta nhớ nơi này hình như là một mảnh núi hoang?”

Dận Tộ ừ một tiếng, nói: “Tuy là núi hoang nhưng có sơn có thủy, cảnh vật xung quanh cũng đáng giá thưởng lãm, hơn nữa phía hậu sơn còn có thể săn bắn. Nơi này dù là khai thác đá hay đồn củi đều thuận tiện, quan trọng nhất khi mua về cũng không gặp tranh cãi gì — Đại Thanh kiến quốc mấy năm nay, Hán nhân vì thổ địa mà chết quá nhiều rồi, ta cũng không muốn thêm vào một chân.”

Từ sau khi Đại Thanh kiến quốc không lâu, tuy rằng chuyện chiếm đất đã bị cấm chỉ, thế nhưng chuyện quý tộc người Mãn tùy tiện bỏ ra vài thỏi bạc liền chiếm lấy ruộng tốt, hại nhân gia cửa nát nhà tan lại phát sinh không ít lần — cho dù đưa giá công đạo, cũng có không ít lão đầu nhi quật cường luyện tiều ruộng đồng kinh doanh cả đời, vậy nên y tình nguyện đi mua một ngọn núi hoang tự mình lấn qua lấn lại.

Dận Chân chỉ chỉ một nơi trên bản đồ, nói: “Người nếu muốn mua đất, không bằng mua nơi này.”

Dận Tộ nhìn lướt qua: Tiểu Thang sơn?

Kiếp trước Dận Tộ cũng thường đến đây chơi, nơi này còn có Hành cung suối nước nóng được xây vào năm Khang Hy thứ năm mươi bốn đầu!

Lại nói:: “Chỗ đó năm Khang Hy thứ ba mươi một ta cùng Vạn tuế gia đã đi qua một lần, ôn tuyền không tệ thế nhưng có chút vắng vẻ đi?”

Dận Chân nói: “Vậy nên có thể mua lại —— Hoàng a mã từ sớm liền muốn xây một tòa Hành cung ở đó, chỉ là vì Đức Hành cung còn chưa hoàn công nên mới không kịp thực thi. Hiện tại nơi đó vẫn là núi hoang, mua vài miếng đất chọn mấy đoạn ôn tuyền vòng vào cũng không tốn hết bao nhiêu.”

Dận Tộ nói: “Nếu Vạn tuế gia thật sự có dự định này, sớm mua đất ở đó, đến khi tin tức Hành cung muốn xây truyền ra lại bán đi liền có thể kiếm một khoản lớn. Bất quá Đức Hành cung muốn hoàn công cũng không phải chuyện trong một hai năm nay, cái vườn kia ta vẫn muốn xây lên.”

Than thở: “Lại là một khoản chi, thật không ngờ được ta cũng có một ngày vì bạc mà phát sầu.”

Dùng không được bao nhiêu tiền cũng là tiền, cửa hàng, thôn trang, hoa viên đều có thể tính vào một cái —— món tiền kia của y nếu dùng để chi tiêu tuyệt đối không ít, thế nhưng phải dùng một khoản lớn như vậy lại hơi ngại không đủ. Tiếc rằng mấy thứ tranh chữ đồ cổ, ngọc phật kim tôn gì gì đó trước kia y sưu tập đều đã để lại trong Bối lạc phủ, nếu không chỉ cần tùy tiện đem vài món ra ngoài cũng có thể đổi về một cửa hàng nhỏ.

Dận Chân nói: “Thiếu bao nhiêu người quay đầu lại bảo Vương Tài đến chỗ ta lấy là được, đợi người kiếm được tiền rồi hẳn trả.”

Dận Tộ cười nói: “Nếu thật thiếu, Tứ ca cho dù muốn mặc kệ cũng không được..”

...

Ngày hôm sau, Dận Chân dẫn theo một tiểu tư áo xanh tới cửa, Dận Tộ nhìn ra là Lưu thị cải nam trang liền dẫn hai người đi Thủy các trò chuyện, nơi này bốn mặt đều trống trải, vạn nhất bị người nào đó biết cũng không sợ tổn hại danh tiếng của con gái nhà người ta.

Lưu thị chậm rãi mà nói: “Tứ gia hỏi dân nữ làm cái gì có thể kiếm tiền thực sự có chút làm khó dân nữ, trên đời này không có chuyện làm ăn nào không kiếm được tiền, chỉ có người không biết kiếm tiền, đây phải xem Lục gia lựa chọn thế nào.”

Lại nói: “Nếu bàn về thứ kiếm tiền nhanh nhất tự nhiên là thanh lâu đồ quán, thế nhưng số tiền này Lục gia hẳn là cũng không muốn kiếm. Về phần cái khác... Tứ gia mệnh dân nữ mang theo mấy quyển sổ sách, nếu không Lục gia xem trước một chút, sau đó dân nữ lại vì ngài giảng giải, như vậy Lục gia cũng có nắm chắc trong lòng.”

Dận Tộ mở ra một quyển, hơi sững sờ giương mắt nhìn Lưu thị, sổ sách của cửa hàng quan phủ cũng sẽ muốn tra, y không tin lúc quan phủ đến tra Lưu thị cũng sẽ đưa loại vật này ra —— đây cố ý muốn làm khó ý sao?

Lưu thị thấy Dận Tộ rốt cục đưa mắt nhìn thẳng mình thì khẽ mỉm cười, nói: “Lục gia thứ tội, bởi vì những sổ sách này là do dân nữ tự mình ghi chép, nếu Lục gia xem không hiểu dân nữ có thể...”

Dận Tộ tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, Dận Chân thần sắc lạnh lùng nói: “Số Á Rập từ thời Tống Nguyên đã truyền vào Trung Nguyên, bất quá người Hán quen dùng que đếm để tính toán vậy nên mới không được phổ cập... Huống chi Lục đệ từ nhỏ đã theo Nam Hoài Nhân học tập văn hóa Tây Dương, tinh thông mấy loại ngoại ngữ, làm sao không xem hiểu số Á Rập?”

Sắc mặt Lưu thị phụt cái đỏ bừng, may mà Dận Tộ đúng lúc hỏi vài vấn đề mới cởi bỏ sự xấu hổ của nàng, bất quá đến khi lên tiếng giải thích lại thiếu vài phần kiên nhẫn.

Kiếp trước Dận Tộ mặc dù chưa từng làm ăn, thế nhưng chưa thấy heo chạy cũng đã từng ăn thịt heo (không phải viết sai, người hiện đại quả thực thấy heo chạy không được bao nhiêu, nhưng ăn thịt heo thì lại đủ nhiều), Lưu thị nhắc tới rất nhiều lý niệm kinh doanh ở hiện đại, y tự nhiên vừa nói liền hiểu khiến

Lưu thị không khỏi sợ hãi thán than, quả nhiên là người đã từng tiếp thu giáo dục tân tiến của phương tây, cùng những cổ nhân tư tưởng xơ cứng kia hoàn toàn khác biệt.

Càng cảm giác nếu mình không lấy ra một ít đồ vật, hai vị gia này chỉ sợ liền cho rằng mình cũng chỉ tầm thường thôi, Lưu thị cắn răng một cái nói đến một chuyện làm ăn bản thân còn chưa chạm tới —— mở siêu thị.

Thời đại này không có mã vạch, tự nhiên cũng sẽ thiếu đi rất nhiều phương pháp bảo vệ, thật sự muốn để cho khách hàng tự do lựa chọn thương phẩm cuối cùng thống nhất tính tiền là không thể nào, vậy nên tuyệt đối không được rập khuôn kinh nghiệmmkiep trước. Bất quá chỉ bằng ý tưởng tụ tập đủ loại thương phẩm khác nhau cùng bán cũng đã là một ý niệm tân tiến.

Ý tưởng quan trọng như vậy, Dận Tộ tự nhiên là phải biểu thị sợ hãi tán thưởng, Dận Chân cũng biểu hiện vài phần quan tâm đến, Lưu thị càng thêm đắc ý, chỉ hận không thể đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng nói ra, dưới sự dẫn đường vô tình hữu ý của Dận Chân càng nói càng quên mất chính mình, đem rất nhiều thứ không thuộc về thế giới này cuộn cuộn tuôn ra.

Dận Tộ không khỏi vì nàng lau mồ hôi, nhưng nhìn Dận Chân nghe được vô cùng hứng thú rất cục cũng không dám cắt đứt —— dù sao Dận Chân đã biết lai lịch của nàng quý dị, để lộ nhiều ít cũng đều là lộ, hơn nữa nàng nói tốt hơn y nói, rốt cuộc... chết đạo hữu hơn chết bản đạo.

“Người có biết tạo súng kíp Tây Dương?”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Dận Chân bỗng nhiên vang lên, Lưu thị mãnh kinh một thân mồ hôi lạnh, rốt cục cũng phát hiện bản thân vừa nói những gì, nuốt một ngụm nước bọt, khó nhọc nói: “... Không, sẽ không, dân nữ làm sao có thể biết loại đồ vật này?”

Súng kíp?

Dận Tộ kinh ngạc nhìn Dận Chân —— vị Tứ ca trước giờ cái gì cũng mặc kệ này, rốt cuộc đã chuẩn bị làm chút chuyện sao?

Nhìn gương mặt bình tĩnh của Dận Chân, nhìn Lưu thị đã sắp khóc ra, Dận Tộ quyết định vẫn là giúp vị đồng hương này giải vây —— nghe cách nàng nói chuyện, kiếp trước hẳn là thành phần tri thức, hơi hiểu y thuật cũng hiểu việc buôn bán, có thể nói được nhiều thứ như vậy đã rất giỏi rồi, cũng không thể trông cậy người ta cái gì cũng biết nha!

Lại nói: “Tứ ca muốn biết làm sao chế tạo súng kíp, hỏi nàng chẳng bằng hỏi ta.”

23. Chương 23

Dận Chân kinh ngạc nói: “Người biết?”

Dận Tộ mỉm cười.

Dận Chân nhìn về phía Lưu thị, nói: “Chuyện hôm nay liền đến đây thôi, người trở về để ý chuyện mở siêu thị một chút, vài hôm nữa gia sẽ phái người phòng thu chi đi tìm người.”

Dận Tộ tiếp lời nói: “Nếu siêu thị quả thực kiếm tiền, chỉ sợ không qua được bao lâu sẽ có người mô phỏng theo. Không bằng chúng ta làm lớn một chút, mỗi thành thị đều mở một cái, đợi bách tính đi quen rồi cho dù có người ngoài học theo cũng sẽ không ảnh hưởng bao nhiêu.”

Lưu thị tròn to mắt, thất thanh nói: “Chuỗi siêu thị?”

Đầu óc cổ nhân đều tốt như vậy sao? Hay là bản thân đã gặp gỡ học bá Thanh triều rồi?

“Chuỗi siêu thị?” Dận Tộ hơi sững sờ, nói: “Tên này tuy rằng cổ quái nhưng cũng coi như chuẩn xác, có ý tứ gì khác không?”

Lưu thị nuốt nước miếng, nói: “Chính... chính là tất cả siêu thị đều dùng một tên gọi, thống nhất nhập hàng, thống nhất giá cả, thống nhất đóng gói, thống nhất quản lý...”

Đại khái... là như vậy đi? Lưu thị biểu thị nàng đối với việc kinh doanh siêu thị này cũng không quá thành thực.

Dận Tộ nói: “Thống nhất quản lý thực sự không phải không thể, thế nhưng thống nhất nhập hàng và giá cả thực ra có chút không thực tế, dù sao giá hàng đặc sản ở các nơi đều không đồng nhất, hơn nữa núi cao nước xa, nếu nhập thành phẩm ở nơi khác liền quá cao. Đương nhiên, nếu là một ít đặc sản nổi danh có thể cân nhắc.” Về phần đóng gói là cái gì, làm một cổ nhân y biểu thị nghe không hiểu.

Dận Chân gật đầu nói với Lưu thị: “Trở về ngươi nghiên cứu một chút, viết một chương trình ra.”

Lưu thị biết đây là đang hạ lệnh trực khách với nàng, hành lễ lui xuống.

Dận Tộ tự nhiên biết Dận Chân vì sao lại vội vội vàng vàng điều nàng đi, cũng không chờ Dận Chân mở miệng liền phân phó gọi Vương Tài đến, sau đó cười nói: “Tứ ca, nếu ngươi thực sự muốn tạo súng kíp, kỳ thực không cần bỏ gần tìm xa.”

“Chỉ giáo cho?”

Dận Tộ nói: “Kỳ thực kỹ thuật tạo súng của Đại Thanh ta bỏ qua Tây Dương không chỉ mười con phố.”

Dận Chân nhớ lại tình cảnh súng pháo tàn sát bờ bãi khắp Trung Nguyên đại địa hơn trăm năm sau, ngạc nhiên: “Điều này sao có thể?”

Nếu kỹ thuật chế tạo súng kíp của Đại Thanh hơn xa Tây Dương, làm sao còn bị bọn họ khi dễ đến như vậy? Thế nhưng hần làm Hoàng đế hơn mười năm, lại hóa u linh hơn trăm năm, vì sao lại không biết Đại Thanh có bản lĩnh bậc này?

Đáng tiếc hơn trăm năm thời gian hần hóa thành u linh vẫn bị câu thúc trong Viên Minh viên, mãi đến khi Bát quốc liên quân hỏa thiêu Viên Minh viên hần mới trọng sinh lại về khi mới ra đời, nếu hần có năng lực tự hành động, đâu còn cần ở thời đại này tìm kiếm cái gì kỹ thuật súng kíp.

Dận Tộ hỏi: “Tứ ca còn nhớ một người gọi là Đối Tử sao?”

Thấy Dận Chân có chút mờ mịt, Dận Tộ cười nói: “Tứ ca không biết cũng bình thường, lúc y bị lưu vong Tứ ca mới mười hai tuổi, mỗi ngày đều nhốt mình trong Thượng Thư phòng đọc sách đầu, hơn nữa lúc đó Tứ ca chuyện gì cũng lười quan tâm, tự nhiên sẽ không chú ý có người như vậy.”

Dận Chân lặng lẽ, đoạn thời gian đó hần hoàn toàn phong bế chính mình, bằng không chỉ cần là chuyện có liên quan đến hỏa khí, hần tuyệt đối sẽ không sơ sót.

Dận Tộ lại nói: “Tứ ca cũng biết Nam Hoài Nhân sư phó chế tạo đại pháo, Hồng y đại pháo, Thần Uy tướng quân pháo của Đại Thanh ta đều là do người chế tạo, thế nhưng lại không biết ngài từng là thủ hạ bại tướng dưới tay Đối đại nhân. Vạn tuế gia từng lệnh Nam sư phó chế tạo tử mẫu pháo kiểu Bỉ, sư phó tốn hao một năm cũng không làm ra được, thế nhưng Đối đại nhân chỉ cần tám ngày liền có thể hoàn thành. Đối đại nhân còn từng văng mệnh mô phỏng súng bắn chim nòng cong của Hà Lan, súng thần công của Bồ Đào Nha... đều chỉ tốn vài ngày liền làm ra —— khi đó hai chúng ta mới năm sáu tuổi, nếu không phải ta suốt ngày theo cạnh bên người Hoàng thượng xoay chuyển cũng không biết những chuyện này.”

Dận Chân như có chút suy nghĩ gập đầu, Dận Tộ nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Mấy thứ này còn chưa tính, quan trọng nhất là Đối đại nhân từ sớm đã tạo ra được súng liên châu, một lần bắn hỏa được có thể liên bắn hai mươi tám phát, chỉ bằng điểm này, người nước ngoài cho dù lại qua một trăm năm cũng không làm được.”

Ánh mắt Dận Chân sáng lên, súng máy liên châu, còn không phải thực sự một trăm năm sau cũng chưa xuất hiện sao?

Vội vàng nói: “Vậy hần hiện tại đang ở đâu?”

Dận Tộ có chút tiếc nuối, lắc đầu nói: “Đối đại nhân mặc dù có tài thế nhưng con người quá mức ngay thẳng, đắc tội rất nhiều người, Hoàng a mã cũng không thích hắn, bị người chụp mũ tư thông Đông Dương (Tên của Nhật Bản thời bấy giờ), lưu vong Liêu Đông.”

Dận Chân có chút ngạc nhiên, cười khổ —— nguyên lai, lại là bởi vì Khang Hy.

Hắn tuy rằng đối với sự khoan hồng của Khang Hy không quá đồng tình, cho rằng chính là vì thái độ này của ngài mới có thể dẫn đến tham hủ càng ngày càng nghiêm trọng, thiếu chút nữa đem quốc khố Đại Thanh đều dọn sạch. Thế nhưng sự bác học và đạo trị quốc của Khang Hy hắn vẫn luôn bội phục, lại trăm triệu lần không ngờ, tròng đại kiếp nạn hơn trăm năm sau cư nhiên lại có gốc rễ trên người Khang Hy.

Còn lệnh tỏa cảng, tuy rằng trong thời gian ngắn đối với Đại Thanh quả thực có ích, thế nhưng từ lâu dài đến xem lại là mười phần sai lầm.

Đang nói, Vượng Tài đã tới, vấn an: “Lục gia, ngài tìm nô tài?”

Dận Tộ gật đầu, nói: “Người còn nhớ súng liên châu khi bé ta làm ra hiện tại ở nơi nào không?”

Vượng Tài nhúc nhúc, nói: “Nô tài nhớ lúc dọn từ A ca sở ra còn thấy, hiện tại hắn là vẫn ở trong Bối lạc phủ đi? Ngài nói chỉ cho phép nô tài mang theo những thứ ngự ban hoặc Đức chủ tử thưởng cho, những thứ còn lại nô tài liền không động.”

Dận Tộ gật đầu, phất tay bảo hắn lui xuống, lại giải thích với Dận Chân: “Lúc ta còn nhỏ từng bám theo Đối đại nhân hỏi cách chế súng liên châu, thậm chí từng tự mình nhìn chăm chăm thợ thủ công làm mấy khẩu, thành phẩm làm được có thể còn phải nhẹ hơn của Đối đại nhân. Nếu Tứ ca có hứng thú, lúc trở về có thể cho người tìm xem.”

Lại nói: “Đối đại nhân đối với ta cũng coi như có nửa phần tình nghĩa sư đồ, năm đó khi Đối đại nhân lưu vong ta còn quá nhỏ, người nhỏ lời nhẹ, nói gì Hoàng thượng cũng chỉ xem như đùa nhỏ làm nũng, cơ bản không để trong lòng. Ta không còn cách nào, chỉ có thể lén tìm hai tiểu tư cơ trí đi theo một đường hầu hạ, cũng an trí bọn họ tại một tiểu trang ở Liêu Đông.”

Dận Chân gật đầu, nói: “Đợi vài hôm nữa người tìm một người dẫn đường cho ta, ta muốn gặp hắn.”

Thấy Dận Tộ có chút chần chờ, Dận Chân cau mày hỏi: “Thế nào, không được sao?”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Muốn gặp đương nhiên không thành vấn đề, chỉ sợ không gặp được Hoàng a mã. Năm đó lúc ta an trí Đối đại nhân, Hoàng a mã hẳn cũng biết đến, ta cũng không cố ý giấu diếm —— ta nghĩ Hoàng a mã cũng không phải không coi trọng tài ba của Đối đại nhân, chỉ là muốn mài nhuệ khí một chút. Nói thật, bộ dạng dưới mắt không còn ai của Đối đại nhân năm đó quả thực không làm người ta thích được.”

Dận Chân gật đầu, ngón tay chậm rãi vuốt ve chung trà, hồi lâu không nói gì.

Đều nói Khang Hy trọng tài, thế nhưng trong chuyện này... hẳn nhớ rõ, mãi đến khi Khang Hy băng hà Đối Tử vẫn chưa từng trở về, hẳn bị lưu vong quá sớm, vậy nên kiếp trước Dận Chân cơ bản không biết sự hiện hữu của hắn.

Dận Tộ thấy hắn nhìn chăm chăm chung trà đờ ra, biết hắn đang đeo gót chuyện này liền không quá quấy rầy.

Thế nhưng qua hồi lâu, chân mày của Dận Chân vẫn nhíu mãi, môi cũng càng mím càng chặt. Dận Tộ thở dài, mở miệng nói: “Tứ ca thế nào bỗng nhiên quan tâm đến chuyện này?”

Lại cười nói: “Nếu tứ ca chỉ là muốn tìm người biết làm súng kíp, cũng không nhất định không phải ngài ấy không được. Ta và thôn trang bên kia vẫn thường liên hệ, mấy năm trước nghe bọn họ truyền tin đến nói Đối đại nhân nhìn trúng một trong hai tiểu tư, muốn nhận làm đệ tử. Ta đã đáp ứng, hơn nữa cũng thủ tiêu nô tịch của y, đến nay hắn cũng đã học được vài phần bản lĩnh. Nếu Tứ ca gật đầu, ta liền viết thư bảo y hồi kinh.”

“Nếu vẫn không được thì còn có ta đâu, Tứ ca tìm vài kẻ có chút tư chất đến chỗ của ta học mấy ngày, không nói dạy dỗ được cái gì cao siêu, ít nhất trông mèo vờ hổ là không có vấn đề!”

Dận Chân lắc đầu nói: “Cái này trước không vội.”

Đừng một chút lại nói: “Ta là đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể khiến hỏa khí ở đại thần hưng thịnh lên, đừng để...”

Đừng để khi đại pháo ngoại bang hướng vào biên giới lại thúc thủ vô sách.

Dận Tộ nói: “Chuyện này, ngoại trừ Hoàng thượng, ai cũng làm không được.”

Dận Chân cười khổ, thầm hồi tưởng kia chán chường... quả nhiên tuổi tác thân thể nhỏ đầu óc cũng sẽ trở nên ấu trĩ sao? Trước kia bản thân vì có gì lại lâm vào nữ nhin tình trường quên mất quốc thù gia hận?

Nếu không phải Dận Tộ thức tỉnh hẳn, nói không chừng hiện tại y còn đang chui rúc vào sừng trâu chưa ra được đâu!

Thở dài nói: “Biện pháp luôn có thể nghĩ ra được.”

Dận Tộ hơi suy nghĩ một chút, nói: “Có ba lựa chọn, Tứ ca có muốn nghe một chút?”

Ba lựa chọn mà không phải ba biện pháp, Dận Chân khẽ nhú mày, vẫn là gật đầu một cái.

Dận Tộ nói: “Biện pháp ổn thỏa nhất chính là trước đem người hộ cho tốt, sau đó Tứ ca đi tranh cái vị trí kia một chuyến, nếu Tứ ca vinh đăng đại bảo muốn làm gì đều được.”

Dận Chân lắc đầu, cái biện pháp này mặc dù ổn thỏa nhưng lại quá chậm.

Khang Hy tại vị sáu mươi mốt năm, đời Khang Hy bằng hà rồi hẳn chỉ còn mười ba năm để sống, cho dù thực sự có thể làm Hoàng đế lần nữa, vì muốn bù lại lỗ thủng Khang Hy để lại, vị Hoàng đế này như hẳn chỉ sợ còn phải bạo ngược nghiêm sát —— điểm này, ngay cả hậu nhân đối với hắn cũng không tiến hành.

Mười ba năm, hẳn có thể làm đến mức nào? Quan trọng nhất là, đến khi đó vị thiên tài Đối Tử kia còn sống không? Hơn nữa hẳn còn có thể bảo đảm hậu nhân của hắn lại không giống như Hoàng Lịch, đem toàn bộ ý chí của hắn phủ định, toàn tâm toàn ý đi học Hoàng mã pháp (ông nội trong tiếng Mãn) thập toàn thập mỹ kia?

Dận Tộ lại nói: “Thứ hai chính là lên lút đưa Đối Tử ra, lặng lẽ làm việc, thế nhưng biện pháp này quá mức mạo hiểm, một khi bị phát hiện chính là đại nghịch bất đạo... Bất kể là Hoàng thượng hay tân quân đều không thể dung.”

Dận Chân gật đầu, hẳn bản khoản nhất cũng chính là điểm này, hỏi: “Vậy con đường cuối cùng là thế nào?”

Dận Tộ nói: “Đương nhiên là thuyết phục đương kim.”

Dận Chân làm sao không biết con đường này nhanh nhất ổn thỏa nhất, lắc đầu cười khổ nói: “Ta đã thử qua, bị hung hăng trách cứ một trận.”

Hắn thật không rõ vì sao Khang Hy lại phản đối nghiên cứu hỏa khí.

Nói là lựa chọn mà không phải biện pháp, ý tứ chính là người khác cũng có thể nghĩ ra được, Dận Chân tự nhiên cũng không ngoại lệ. Những nời vừa rồi Dận Tộ nói hẳn cũng đã từng châm chước qua hết, thực sự không được, cũng chỉ có điều thứ nhất và thứ hai song song tiến hành.

Vừa nhắc mắt liền thấy Dận Tộ thất thần nhìn mấy lá sen non trên mặt nước, đôi mắt trước giờ vẫn thanh tịnh hiện ra mấy phần mê ly.

Hắn bỗng nhiên trong lòng khẽ động, vị đệ đệ này của hắn không có tính thích nói chuyện làm nhảm, biết rõ mấy việc này hẳn cũng đã nghĩ đến, thế nào còn phải một hai ba phân tích rõ lần nữa? Trừ phi —— lời y muốn nói còn chưa nói hết, có lẽ, còn đang do dự có nên nói hay không.

“Lục đệ liệu có biện pháp thuyết phục Hoàng a mã?”

Trên phương diện nào đó, Khang Hy có thể nói là tương đương cố chấp, cho dù là Dận Tộ, Dận Chân cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Dận Tộ phục hồi tinh thần lại, xoa xoa thái dương, cười khổ.

“Lão Lục?”

Dận Chân nheo mắt lại mang theo mấy phần nguy hiểm, Dận Tộ cười khổ nói: “Nhưng thật ra có một biện pháp tổn hại âm đức.”

Dận Chân nghiêm mặt: “Người nói.”

Dận Tộ chần chờ chốc lát, thấp giọng nói: “Hoàng a mã sở dĩ hạn chế việc nghiên cứu và sử dụng súng kíp, một mặt là do hiện tại Tam phiên^[1] đã định, tứ hải thái bình. Thứ hai, cũng là sợ Hán nhân dùng nó làm chuyện bất chính... Thế nhưng, nếu kỹ thuật chúng ta còn chưa dùng tới, loạn quân đã trước hết có được thì sao?”

Nếu là phản quân có dấu hiệu nghiên cứu thậm chí chế tạo hỏa khí số lượng lớn, hơn nữa còn dùng nó gây ra động tĩnh không nhỏ, Khang Hy còn dám bỏ qua thứ đồ chơi súng kíp này sao? Ngài sẽ không sợ ngày nào đó người Hán xoa tay một phát, đem thiên hạ của ngài lật ngược?

Dận Chân trầm ngâm chốc lát, nghiêm mặt nói: “Lục đệ.”

“Ừ?”

Dận Chân nói: “Những lời này... ta chưa từng nghe qua, người chưa nói qua.”

Dận Tộ ừ một tiếng, Dận Chân đứng dậy rời đi, lúc đang định bước xuống bậc thang thì, Dận Tộ bỗng nhiên mở miệng gọi: “Tứ ca!”

“Thế nào?”

“Có thể... chỉ chết những người đáng chết sao?”

Dận Chân gật đầu với biên độ nhỏ đến gần như không thể nhận ra, xoay người rời đi.

Dận Tộ tự giễu cười: Người đáng chết? Rốt cuộc ai mới là kẻ đáng chết đâu? Ai lại có tư cách quyết định ai mới là người đáng chết?

Dận Tộ, nếu có luân hồi, người nhất định phải hạ A tỳ địa ngục.

Thong thả nhấp một ngụm trà, nghĩ thầm, rốt cục cũng không bị được với công phẩm...

1/ Sau khi nhà Thanh tiến vào cai trị Trung Quốc, đến thời Khang Hy, lãnh thổ Trung Quốc chưa hoàn toàn được thống nhất, vẫn còn nguy cơ để lại từ cuối thời Minh: đó là “tam phiên” tức 3 vị vương từng là hàng tướng của nhà Minh gồm có Bình Tây vương Ngô Tam Quế ở Vân Nam, Bình Nam vương Thượng Khả Hỷ ở Quảng Đông và Tĩnh Nam vương Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến; Trịnh Thành Công vẫn chiếm giữ Đài Loan, Nước Nga Sa hoàng nhiều lần gây chiến ở biên giới. Vì vậy từ khi chính thức trực tiếp nắm quyền hành, Khang Hi đã tự mình viết tám biển “tam phiên, hà vụ, tào vận” để đặt ra nhiệm vụ giải quyết những mối lo của triều đình, trong đó tam phiên được coi là mục tiêu giải quyết trước.

24. Chương 24

Dận Chân vừa mới đi, Trần Chuyết đã nhảy vào Thủy các, sắc mặt âm trầm: “Người là có ý gì?”

Tâm tình hiện tại của Dận Tộ không quá tốt, cau mày nói: “Ý gì là ý gì?”

Trần Chuyết lạnh lùng nói: “Người vừa đáp ứng không động đến Lưu thị, quay đầu liền đem nàng gọi đến đây, rốt cuộc là có ý tứ gì? Nói cho ta nghe xem, người còn việc gì là không thể làm?”

Dận Tộ âm trầm nhìn hẩn một hồi, đem chung trà chậm rãi uống xong, tiện tay ném vào hồ sen, thản nhiên nói: “Chung trà của gia rót rồi, mau giúp gia vớt lên.”

Trần Chuyết giận tím mặt, hạ giọng cắn răng quát: “Dận Tộ!”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Người cho là gia nói không động người là vì không thể động đến người sao? Đừng xem sự tha thứ của gia trở thành đương nhiên! Vạn tuế gia còn không quản được gia, người cho rằng người là ai mà dám quản chuyện của gia? Nếu đã muốn làm hạ nhân thì phải giữ đúng bổn phận của mình. Nếu không vớt chung trà của gia lên thì có thể cút được bao xa cứ cút... đừng để gia lại nhìn thấy người!”

“Người!”

Dận Tộ cũng không thèm nhìn hần nữa xoay người rời đi.

Đợi y trở về phòng, Trần Chuyết đã kéo cơ thể ướt đầm đứng chờ bên trong, vừa thấy y liền vỗ mạnh chung trà lên bàn, không nói lời nào phóng đi.

Dận Tộ biết đối phương có thể làm được như vậy cũng là cực hạn, bản thân cũng có chút quá mức, việc này liền coi như cho qua.

Đợi sau khi thời gian cấm túc kết thúc, Dận Chân tặng một xấp khế đất đến.

Dận Tộ nhìn một chồng khế đất đầy cộm, lú lười nói: “Ta biết tứ ca ngài rất có tiền, nhưng không ngờ Tứ ca nguyên lai có tiền đến như vậy!”

Đủ bảy mươi hai trương khế đất, hơn nữa mỗi trương ghi lại diện tích đều cực lớn, lại cộng thêm trù hoạch kiến lập, trang hoàng, nhân viên, nhập hàng này nọ, tiền chi ra tuyệt đối là một con số thiên văn.

Dận Tộ vẻ mặt đau khổ nói: “Ta vốn muốn quẳng bạc của mình vào, nhiều ít cũng coi như chung vốn, hiện tại xem ra chỉ như muối bỏ biển!”

Dận Chân gõ gõ vào cái tên xấp khế đất, nói: “Ta phải người kinh doanh, người lấy ra danh nghĩa, chúng ta mỗi người chiếm phân nửa.”

Trên mỗi tờ khế đất đều viết chính tề hai chữ Lâm Mạt.

Dận Tộ đem khế đất đẩy trở lại, nói: “Tứ ca, ta bắt quá muốn kiếm chút tiền nuôi gia đình, người như vậy còn không bằng cho ta mượn chút tiền vốn, tự ta mở cửa hàng.”

Chỗ tốt này quá lớn, y nhận không nổi cũng không muốn nhận.

Dận Chân nhấp một ngụm trà, nói: “Đây không phải là ta giúp người, là người giúp ta.”

“Hử?”

“Ta mặc dù có tiền, thế nhưng không có tiền đến như người nghĩ. Trong số tiền này có phân nửa là của người.”

Dận Tộ nhất thời ngẩn ra mắt: Gia có tiền như vậy? Vì sao bản thân gia lại không biết?

Dận Chân thấy bộ dạng này của y, gõ lên trán một chút, nói: “Ngẫm lại gia hiện tại đang ban sai ở nơi nào?”

“Hộ bộ?” Dận Tộ lấy làm kinh hãi, thấp giọng nói: “Tứ ca, người tham ô bạc của Hộ bộ?”

Dận Chân chậm rãi uống trà, nói: “Không cần cẩn thận như vậy. Đây không phải tham ô, là mượn.”

Hừ lạnh một tiếng nói: “Người từ trước đến nay mặc kệ những chuyện này, phỏng chừng còn không biết, hiện tại việc mượn bạc quốc khố đã thành phong trào, có người mượn bạc của Hộ bộ đi xây lâm viên, mua đào kép, thu ngoại thất —— ngược lại không mượn mới thành ngoại tộc, bị người xa lánh. Hiện tại toàn bộ quốc khố của Đại Thanh đều đã bị bọn họ mượn sạch! Nếu bọn họ mượn được, gia tự nhiên cũng mượn được.”

Thanh âm hơi chậm, nói: “Món nợ lần này dùng danh nghĩa hai ta gánh vác, không tính là ít nhưng cũng không phải nhiều nhất, cũng không quá nổi bật. Đợi khi Hoàng a mã thanh lý nợ của Hộ bộ chúng ta mới trả lại cũng không trễ.”

“Ý của Tứ ca chính là, cho dù sau này kiếm được tiền cũng không trả?”

“Không trả.” Dận Chân thản nhiên nói: “Trả lại làm gì? Cho những người kia mượn xây lâm viên sao?”

Dận Tộ không nói gì: Tứ ca, người cường!

Sau lại cảm thán, quả nhiên không phải Dận Chân nguyên bản mà, nếu không vì sao chênh lệch nhiều như vậy!

Dận Chân nói: “Cửa hàng đặt trước đặt dưới danh nghĩa của người, ta trái lại có thể quang minh chính đại che chở, cái mối làm ăn này quá lớn, đặt ở trên người kẻ khác liền không giữ được, đây là thứ nhất. Thứ hai, chúng ta cần có người công khai dùng tiền, dùng càng nhiều càng tốt, như vậy bọn họ cũng sẽ không hoài nghi, thậm chí còn tự đưa khuyết điểm vào tay của ta.”

Dận Tộ phát hiện, có thể giúp được Dận Chân hai điểm này tựa hồ thật chỉ có chính mình, vậy nên mối làm ăn này y cũng thật sự có thể xem như hùn ra phân nửa tiền vốn, vậy nên cũng không cự tuyệt nữa, nói: “Nửa tháng trước gia còn đang lo xem phải làm sao kiếm bạc, hiện tại giống như chỉ cần tiêu xài là được.”

Thở dài nói: “Cũng đúng, gia lại chẳng làm được việc gì khác.”

Lẽ nào đời này, y thực sự phải làm hoàn khổ?

Ngày hôm sau, hoàn khổ tử Dận Tộ quyết định muốn chuẩn bị xây hoa viên, bất quá không phải vì kiếm tiền mà là cho bản thân ở —— hoàn khổ nha, đương nhiên là muốn hưởng thụ thể nào liền hưởng thụ thể đó.

Cửa hàng thôn trang và gì đó liền coi như xong, lại đem một bộ phận bạc chạy đến Tiểu Thang sơn mua mấy miếng đất lớn, còn dư lại đều lấy ra sửa viện tử.

Kiến đồ vừa vẽ xong, người còn chưa triệu tập đủ, chuyện ‘thứ dân’ Dận Tộ mượn quốc khố một khoản lớn đã bị người bẩm báo đến trước mặt Khang Hy.

Khang Hy sầm mặt nhìn chằm chằm vào sổ con không nói lời nào.

Dận Chân cười lạnh nói: “Lục đệ cho dù không phải A ca vẫn là tôn thất, thế nào, bạc của quốc khố người mượn được, đệ tử Ái Tân Giác La ta lại không mượn được? Lưu đương nhiên cảm thấy bản thân còn cao quý hơn người nhà Ái Tân Giác La chúng ta?”

“Thần.... thần... thần...” Môi Lưu ngự sử run rẩy từng trận: Cái hố này quá sâu rồi... đây là muốn hại chết người nha!

Dận Chân tiếp tục nói: “Lưu đại nhân, có cần ta nhắc nhở một câu, tám vạn lượng bạc ngài mượn rút cuộc đã tiêu đi đâu rồi?”

Lưu ngự sử bị nắm đuôi, lúc này chỉ có thể bất chấp mọi giá, nói: “Tứ gia, thần chỉ là luận sự, ngài kéo đồng kéo tây như vậy có dụng ý gì? Lẽ nào việc Lục gia mượn bạc còn có nội tình khác chăng?”

Nói xong cũng không cho Dận Chân cơ hội biện giải, lập tức hướng về phía Khang Hy: “Vạn tuế gia, thần một lòng vì công vụ, xin Vạn tuế gia minh xét!”

Khang Hy thản nhiên nói: “Lưu khanh thân là Ngự Sử, cũng biết chức trách của Ngự Sử là gì?”

Lưu ngự sử trong lòng lộp bộp một chút, cảm thấy không ổn, kiên trì đáp: “Giám sát bách quan, biên minh oan uổng, đốc thúc các đạo, là tai mắt của Thiên tử gìn giữ kỷ cương.”

Khang Hy nói: “Đã như vậy, Dận Tộ thân quan gì? Thân có chức gì? Lại thụ tước gì? Có oan án gì trong người?”

“Đây... đây...” Lưu ngự sử mồ hôi lạnh nhỏ giọt: “Tuy rằng vô quan vô chức, thế nhưng sự thiệp quốc khố... thân thân là Ngự Sử, không dám làm như không thấy...”

Khang Hy hừ lạnh nói: “Không dám làm như không thấy? Trẫm thấy người chính là tư tâm quá nặng! Người thân là Ngự Sử, vốn nên làm một dòng nước trong đứng giữa triều đình, cố tình lại thích nhảy nhót qua lại, kéo bè xu nịnh, thực sự nan kham nhân thân! Người đâu! Trích mao ô sa của hần, xung quân Ninh Cổ tháp, trọn đời không được làm quan!”

Lưu ngụ sử sợ đến hồn phi phách tán, hẳn cho rằng chuyện này hậu quả nhiều nhất chỉ là bị trách cứ vài câu hoặc điều chức xuất kinh, dù sao hẳn cũng là báo cáo sự thật, không hề khuếch đại hay phỉ báng gì với Dân Tộ, nào ngờ Khang Hy càng thêm không hỏi xanh đỏ đen trắng, trực tiếp ấn định tội danh, không chỉ đem hẳn sung quân mà còn nói rõ trọn đời không được làm quan — chẳng phải là nói, cho dù vị kia thượng vị mình vĩnh viễn cũng không có ngày giương danh?

Hắn sợ choáng váng, thẳng đến khi có hai thị vệ tiến lên lôi hẳn đi mới kinh hách bắt đầu kêu oan: “Bệ hạ, bệ hạ, thần một lòng vì công vụ, tuyệt không tư tâm... thần trung tâm cảnh cảnh, thiên thượng có thể làm chứng nha, bệ hạ...”

Khang Hy thoáng như không nghe thấy, còn chưa đợi người bị kéo rãnh Khâm mỗi điện đã trực tiếp đứng dậy rời đi.

Cả đám triều thần hai mặt nhìn nhau.

Khang Hy nếu đã đi, ánh mắt hỏi thăm liền rơi vào trên người Dân Nhưng.

Dân Nhưng còn chưa kịp nói gì, Dân Đề đã lười biếng nói: “Các vị đại nhân đi thôi, Hoàng a mã đều đi rồi, ta còn ở nơi này làm gì?”

Cũng không đợi có người tiếp lời liền thông thả đi ra khỏi điện, chỉ bỏ lại một câu: “Có vài người nha, mông của chính mình còn chưa lau sạch đã muốn kéo bím tóc người khác...”

Lâm phủ, Dân Tộ cau mày nói: “Thái tử lại lên triều rồi?”

Trước mặt y là thái giám thân tín của Dân Chân, Tô Bồi Thịnh, gã cung kính đáp: “Trước đó vài ngày, tấu chương buộc tội Thái tử chột tăng, có thể vì muốn tỏ rõ thái độ nên Vạn tuế gia lại bắt đầu lệnh Thái tử tham gia lâm triều, còn ở trước mặt triều thần hỏi thăm công khóa và việc nhà thường nhật, tỏ vẻ ân sủng. Bất quá sau khi lâm triều xong Thái tử vẫn phải về Dục Khánh cung đọc sách. Ý tứ của Tứ gia là, Lục gia gần đây ra vào phải cẩn thận một ít, đừng để người chui chỗ trống.”

Dân Tộ cười cười, nói: “Nói cho Tứ ca, ta đã biết, bảo hẳn không cần lo lắng.”

Lại phân phó Vượng Tài: “Thay ta tiễn Tô công công ra cửa, còn nữa, gọi Kỳ Cảnh Sơn tới gặp ta.”

Vượng Tài đưa Tô Bồi Thịnh rời đi, một lát sau Kỳ Cảnh Sơn tiến đến.

Dân Tộ đưa lá thư vừa viết xong ra, nói: “Thay ta giao cho đại ca.”

Kỳ Cảnh Sơn cả người cứng đờ, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Dân Tộ thần nhiên nói: “Bảo hẳn đọc ngày trước mặt người, đọc xong liền đốt — đi nhanh về nhanh.”

Kỳ Cảnh Sơn tiếp nhận thư, cung kính thi lễ một cái, ánh mắt phức tạp ly khai.

Hắn trở về rất nhanh, báo: “Đại a ca nói, chuyện của Lục gia chính là của ngài.”

Dân Tộ cười nói: “Cực khổ, quay đầu lại đi tìm phòng thu chi lĩnh năm mươi lượng bạc uống trà. Thay ta cảm ơn đại ca.”

Kỳ Cảnh Sơn chần chờ một chút mới nói: “Dạ.”

Kỳ Cảnh Sơn vừa đi, Dân Tộ lại gọi Vượng Tài: “Phân phó chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đi rạp hát.”

Vượng Tài không tình nguyện lắm: “Tứ gia vừa mới nói, muốn ngài gần đây ra vào cẩn thận một chút...”

Dân Tộ nhìn hẳn một cái, nói: “Gia bị chó sủa một tiếng đương nhiên phải cắn một miếng thịt của nó xuống tới, chẳng lẽ còn muốn gia đi vòng tránh nó sao?”

“Thế nhưng, thế nhưng...”

“Gia nếu vĩnh viễn đều dựa vào người khác ra mặt như vậy, sớm muộn cũng bị bóp thành một trái hồng mềm. Đi thôi!”

Liên tiếp vài ngày, Dân Tộ đều lẫn lộn tại rạp hát này.

Y chọn nhả gian cách sân khấu xa một chút, tiếng chiêng trống náo nhiệt truyền đến cũng không ngại quá ồn, giọng hát của hý tử cũng có thể nghe được rõ ràng, chỉ là không nhìn được mặt mũi.

Bất quá Dân Tộ cũng không muốn xem mặt người, chỉ tự mình chống đầu ngủ gật.

Sau khi đầu của y lại lần nữa rơi khỏi tay, giật mình tỉnh dậy, Vượng Tài rút cuộc không nhịn được, một bên nhặt áo choàng đắp lên người y, một bên nói: “Gia, nếu không chúng ta mua một gánh hát về, bảo bọn họ đứng ngoài sân hát, ngài ở trong phòng cũng có thể ngủ ngon giấc. Đoạn thái y nói, thân thể này của ngài, ngủ nhiều một chút so với uống thuốc còn có tác dụng.”

Dân Tộ nói: “Nghe trong nhà nào có cảm giác giống như vậy? Chuyện này của gia chính là nháo trung thủ tĩnh, hiểu không?”

Vượng Tài bất mãn nói: “Gia, ngài chờ khi dễ nô tài ít học! Nháo trung thủ tĩnh là ý tứ này sao! A, ngài chờ nô tài một chút!”

Dân Tộ phát tay để hấn tự tiện.

Đến lúc y sắp ngủ mất, Vượng Tài đã tìm người khiêng một cái ghế quý phi trở về, đặc ý nói: “Gia, ngài qua đây ngủ! Đệm trải đều là đồ mới, rất sạch sẽ!”

Dân Tộ ngồi lên, than thở: “Vẫn là Vượng Tài người tri kỷ... được rồi, các người đi ra ngoài đi, gia lúc ngủ không thích có người nhìn.”

Vượng Tài nháy mắt với đám Trần Chuyết, Trần Chuyết và hai thiếp thân hộ vệ liền ngồi trước cửa sổ bộ dạng giống như đang xem kịch, không thêm để ý.

Vượng Tài bất đắc dĩ, đối Dân Tộ nói: “Gia, ngài không phải đang nghe hát sao? Cũng không phải ngủ.”

Cư nhiên sai sử bất động... Được, gia là nghe hát!

Dân Tộ nằm vật xuống, đắp chăn mỏng lên, nghe bên ngoài y y nha nha, quả nhiên lát sau liền ngủ. Vượng Tài đại hỷ, thay y phủ chăn xuống chân, ngồi ở bên cạnh Dân Tộ, vui đến mức khoe miệng cũng không sụp xuống.

Làm thân tín đệ nhất bên người Dân Tộ, tiểu thái giám cận thân, cư nhiên ngay cả lúc chủ tử ngủ rồi cũng không thể canh giữ bên cạnh, quả thực là việc khiến Vượng Tài hấn nhục nhã vô cùng!

Hiện tại, hấn rút cuộc hết khổ rồi!

Nếu như nói Vượng Tài hấn đây là lần đầu giúp chủ tử kéo chăn, ai tin được chứ?

Dân Tộ là bị một trận ồn ào đánh thức, xoa xoa mặt nói: “Tan cuộc?”

Vượng Tài đưa khăn lông nóng qua, nói: “Đã tan. Gia, chúng ta là ngày mai trở lại hay muốn đổi chỗ khác nghe tiếp?”

Dân Tộ lau mặt, nói: “Đói bụng, đi ăn lẩu cay!”

Vượng Tài vẻ mặt cầu xin, nói: “Gia...”

Dân Tộ vỗ vỗ vai của hấn, nói: “Biết người có tâm tật quan trọng nhất là cái gì không?”

“Là gì ạ?”

“Không phải ăn ngon ngủ tốt mà là vui vẻ, chỉ cần gia ăn vui vẻ liền tốt hơn bất cứ cái gì!”

Vượng Tài lăm bầm một tiếng: “Ngụy biện!”

Thế nhưng rút cuộc cũng không kiên trì nữa.

Đi xuống lầu mới phát hiện dưới này còn ồn ào lợi hại hơn, Dân Tộ quay đầu liếc nhìn, phía dưới sân khấu có rất nhiều người đang xô đẩy náo loạn, một thanh y[1] còn chưa kịp tháo trang sức đã bị người kéo đẩy

không ngừng, bầu gánh gấp đến phát khóc, vừa thở dài vừa cúi đầu, không ngừng nói lời hay cùng đám người đang kéo nhau ra xe.

Thấy Dận Tộ nhú mày, Vượng Tài nói: “Gia, ta đừng động những việc này... phía sau những gánh hát như vậy đều có người làm chỗ dựa, nếu không đã sớm bị người ta găm đến xương cốt không còn —— một hồi tự nhiên có người thay bọn họ xuất đầu.”

Dận Tộ ừ một tiếng, đang muốn quay người lại liền thấy một kẻ ăn vận như quản gia quạt cho thanh y kia vài bạt tai.

“Con mẹ nó không biết điều! Gia nhà ta chỉ đích danh muốn người đến dự tiệc, người lại đứng trước mặt lão tử ra sức khước từ, nếu người thật là một kẻ cương cường cũng không tính, bên Vĩnh Thái chỉ gửi một tấm thiệp đến người liền cuống quýt chạy đi! Không cho người một trận giáo huấn người liền coi gia nhà ta là hảo tính tình sao?”

“Gia, gia, ngài hiểu lầm! Xuân Quan nhi hôm qua thực sự là nhận lời mời đến nhà biểu diễn, gánh chúng ta còn có bảy tám người theo cùng đâu, thật không phải...”

“Chát!” Quản gia kia lại quạt ra một bạt tai, nói: “Gia nhà ta cũng là mời y đi biểu diễn tại nhà! Đến đây, mang người đi, hôm nay không hát đến nôn ra máu đừng mơ rời khỏi cửa lớn nhà chúng ta!”

Dận Tộ cau mày nói: “Tìm một người qua đó, nói ngày mai gia còn muốn nghe cái gì Quan kia...”

Vượng Tài nhắc nhở: “Xuân Quan!”

“Ừ, gia ngày mai còn muốn nghe Xuân Quan hát hí khúc, bảo bọn họ kèm chế một chút cho gia.”

Vượng Tài đáp ứng, lại hỏi: “Gia, có cần báo ra danh hiệu một chút, nếu không sợ rằng bọn họ không để ý đến chúng ta.”

Dận Tộ nhìn hẩn một cái, nói: “Gia là quan gì tước gì, có cái gì danh hiệu để báo? Hẩn biết đau tự nhiên liền nghe lời.”

Trần Chuyết làm ra một thủ thế, Kỳ Cảnh Sơn ngồi ở góc chéo của đại đường lập tức đứng dậy, bước đến nói với quản gia kia vài câu, sau đó nghe được gã lớn tiếng kêu la: “Con mẹ nó! Người tính cọng hành nào, biết gia là ai chẳng? Cái gì a miêu a cầu cũng dám quản nhân sự của gia!”

Kỳ Cảnh Sơn trực tiếp cho một bạt tai tới, đem người đánh ngã lăn ra đất, há miệng phun đi hai cái răng hàm.

Quản gia khóc không ra nước mắt cầm răng của mình, khốc gọi: “Con mẹ nó phản rồi! Các người đều là người chết sao? Còn không mau lên cho lão tử! Lão tử muốn lột da hẩn!”

Người của hai bên xông lên, trong nháy mắt đã có mấy người bị ném đi.

Dận Tộ vươn tay kéo Vượng Tài đang muốn nhào qua: “Đi, gia đói bụng, đi ăn cơm.”

Vượng Tài trợn to mắt: “Thế nhưng bên kia... Bên kia...”

Dận Tộ nói: “Chờ người gọi món xong bọn họ hẩn cũng xong chuyện. Đi thôi!”

Cơ bản không phải cùng cấp bậc có được không, khi dễ người ta như vậy gia nhìn sẽ đổ mặt nha!

1/ Thanh Y: Một nhánh của vai Đán (nữ) trong kinh kịch. Vai Đán thường được chia thành Thanh Y (tức nữ tì), Hoa Đán, Vũ Đán, Lão Đán. Các diễn viên được coi là diễn xuất sắc trong vai diễn này vào thế kỷ 20 của những năm 20 gồm có tứ đại danh Đán là: Mai Lan Phương, Trình Nghiêm Thu, Thượng Tiểu Vân, Tuệ Sinh.Q

25. Chương 25

Quả nhiên, món ăn của Dận Tộ còn chưa kịp dọn lên đám người đánh nhau kia cũng đã trở về, ai cũng không để chuyện này trong lòng, kéo thêm mấy cái ghế vô cùng cao hứng ăn lẩu cay, sau đó về nhà tắm rửa ngủ ngon.

Ngày hôm sau, luyện quyền luyện khí đọc sách viết chữ vẽ tranh lẫn lộn một hồi cũng qua nửa ngày, ăn cơm trưa xong tiếp tục đi nghe hát.

Vượng Tài trực tiếp dẫn Dận Tộ đi căn phòng hôm qua, trên mặt còn đặc ý dào dạt: “... Nô tài trực tiếp bao một năm, nếu đến lúc đó gia còn chưa chán, nô tài liền... liền... liền... liền...”

Dận Tộ đem Vượng Tài đã trả về trạng thái bằng nhào kéo qua một bên, liền nhìn thấy cái nhả gian Vượng Tài đã bao một năm kia đang mở rộng, đầy đất đều là vỏ và hạt hoa quả, xương gà bị gặm sạch, còn có một công tử ca quần áo hoa lệ, giày cũng không thêm cở đã leo lên nhuyển tháp của y nằm bò.

Dận Tộ còn chưa kịp phản ứng, bầu gánh đã vội vàng chạy tới hướng về phía Dận Tộ cười làm lành: “nhầm rồi nhầm rồi! Vị gia này, là hôm qua tiểu nhân hiểu lầm rồi! Nhả gian ngài bao ở bên kia, so với bên này còn rộng thoáng hơn, cảnh trí cũng tốt, cách sân khấu lại gần... Tiểu nhân cũng đã theo phân phó chuẩn bị nhuyển tháp, tất cả đều là mới tinh...”

“Sai cái gì mà sai chứ!” Một thanh âm cổ ý đến có chút âm dương quái khí vang lên, vài người lắc lư đi ra khỏi nhả gian kia, trang phục đều là công tử giàu có, người nói chuyện mới ha ba hai bốn tuổi, cả người thoạt nhìn đều là suy sút lỏng lẻo, còn đang tỏ vẻ hài hước nói với đồng bạn: “Vị gia... này!”

Một tiếng ‘gia’ vừa nặng nề lại vừa kéo dài khiến đám người xung quanh cười vang, gã ho khan vài tiếng tỏ vẻ bản thân đang vô cùng nghiêm chỉnh, nói: “Vị ‘gia’ này... ngài không phải muốn nghe Xuân Quan hát hý khúc sao? Xem ta hầu hạ có bao nhiêu chu đáo, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn cho người rồi!”

Một nam nhân cao gầy bị đẩy từ trong nhả gian ra, nếu không phải đã sớm được báo trước người nọ là Xuân Quan, Dận Tộ tuyệt đối sẽ không nhận được —— một phần là do hôm qua chưa thấy được Xuân Quan tháo trang sức, quan trọng hơn là trên gương mặt đó hiện giờ in đầy dấu bàn tay, vừa đỏ vừa sưng, hoàn toàn không nhận ra bộ dạng lúc trước.

Dận Tộ cười phì một tiếng: Đây là đang đánh mặt của y nha!

“Thế nào? Gia đủ sẵn sóc chứ? nhìn phân thượng gia sẵn sóc như vậy, đến uống với gia vài chén? Nói không chừng chỉ cần gia vui vẻ, chuyện hôm qua liền coi như xong!”

Dận Tộ nheo mắt lại, cười đến vô cùng xinh đẹp “Bồi người uống rượu? Có muốn gia lại vì người hát vài tiểu khúc và gì đó?”

Gã ‘Gã ‘âm dương quái khí’ kia cười to: “Tiểu mỹ nhân, nếu người có thể thức thời được như vậy đương nhiên là không còn gì tốt hơn rồi!”

Sau đó gã liền phát hiện mấy người đối diện đồng thời đổi sắc mặt, lại không phải chỉ có phần nộ mà còn có một chút thương hại không rõ nào đó.

Vượng Tài chỉ vào gã kêu ầm lên: “Đám bảo gia nhà chúng ta hát tiểu khúc, người là ngại mệnh quá dài rồi sao! Cái loại miệng mồm không sạch sẽ này cho dù đánh chết cũng không cần đền mạng, mọi người còn khách khí cái gì, đánh chết nha!”

“Đánh nhau? Hừ! Đánh nhau!” Gã ‘âm dương quái khí’ cười lớn một tiếng, nhẹ vỗ tay, hơn mười người từ đại đường và nhả gian đồng loạt tiến lên.

Mỗi lần Dận Tộ ra ngoài, ngoại trừ mang theo Vượng Tài và Trần Chuyết còn có hai cận vệ, một tổ nhỏ tám người canh gác xung quanh. Hiện tại vừa thấy tình huống không đúng, tổ tám người lập tức tiến lên đem đám người Dận Tộ hộ vào chính giữa, bên ngoài lại bị tám chín mươi người vây chặt như nêm cối.

‘Âm dương quái khí’ vươn một ngón tay, nói: “Ngoại trừ thổ nhĩ gia[1] ở giữa kia, đám còn lại hướng chết đánh cho ta! Đánh chết người có gia chịu trách nhiệm!”

Thố nhi gia...

Thố nhi gia...

Dận Tộ vốn không muốn làm bẩn tay mình nhưng không lẩn át được mùi thối quá mức từ miệng của đối phương, y lập tức bước nhanh về phía trước đánh đối phương lập úp, Vượng Tài cũng xông ra như một trận gió hung hăng đánh rần giập đầu: “Thố nhi gia! Thố nhi gia! người mẹ nó mới là Thố nhi gia!”

Thân quân bên cạnh đã bắt đầu chiến đấu bình quân một đối mười, bàn ghế đều biến thành vũ khí, mâm mâm chén chén bay đầy trời.

Các khách nhân đến nghe hát, kẻ gan lớn đều đã tìm một chỗ trốn đi quan chiến, người nhát gan lại chạy đến vô tung vô ảnh, còn bầu gánh từ lúc hơn trăm người kia ra mặt đã không biết chạy đi đến tận nơi nào.

Sức chiến đấu của Vượng Tài hiển nhiên rất yếu, Dận Tộ sau khi đập một cước liền không lại động thủ, vì vậy ‘âm dương quái khí’ liền bị người của bọn họ nhân cơ hội cứu đi.

Vượng Tài nhắt từ dưới đất lên một cái ghế không bị ai coi như làm vũ khí, mang cho Dận Tộ ngồi xuống quan chiến, sau đó lại cùng Trần Chuyết thủ bên cạnh.

Mười hộ vệ của Dận Tộ rất ăn ý co lại chiến đoàn, vòng ra một khối địa phương thanh tịnh, thỉnh thoảng có người chạy vào trong lại bị Trần Chuyết đập ra ngoài lần nữa gia nhập vòng chiến loạn.

Dận Tộ ngửi thấy mùi ngon.

Cái tên gọi là Kỳ Cảnh Sơn kia thoát nhìn rất trung hậu chính trực, kỳ thực lại là một gã xấu xa chuyên môn đâm mắt cá chân của người khác, mỗi lần đều chắc trúng, mà kẻ trúng chiêu cũng lập tức mất đi sức chiến đấu, không ngừng lăn lộn kêu to trên mặt đất, còn gây trở ngại những người khác đến gần.

Người đứng bên phải kia hẳn là xuất thân binh nghiệp, mỗi quyền mỗi cước đều không có chiêu thức phức tạp gì, vô cùng sạch sẽ lưu loát, giơ tay nhắc chân đều đàng đàng sát khí, có thể đánh gãy xương của vài người một lượt.

Còn có người cầm đũa chuyên đâm vào chỗ yếu của kẻ khác, vừa đâm vào liền đau đến chết đi sống lại, nơi nào tiếng mắng phát ra âm ỹ nhất thì tuyệt đối là do hắn. Bất quá đám người kia không biết hắn đã lưu tình nhiều ít, nếu không chỉ cần sửa thành đâm tròn mắt, lúc này không biết đã nhiều ra bao nhiêu Lâm Bình Chi rồi.

Còn có một người ước chừng là lẫn lộn phổ phường, vừa xuất thủ liền ôi a... Dận Tộ ngay cả nhìn đều không tiện nhìn.

Đánh nhau như vậy thực sự không có gì cần lo lắng, một bên là gia đình chỉ có chút khí lực, một bên lại là cao thủ đã luyện qua vài thập niên, bên kia đánh quyền đều không đến nơi đến chốn, bên này lại là một cước gân xương gãy lìa.

Không bao lâu sau chiến đấu liền kết thúc, lưu lại một bên thương tàn lẫn lóc.

Mà gã ‘âm dương quái khí’ đã bị Vượng Tài đá vài chân lại còn rất kiên cường: “Các người chết chắc rồi! Biết gia là ai chẳng? Biết a mã của gia là ai chẳng? Còn dám động thủ với gia?”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Gia cần biết a mã của người là ai làm gì? gia chỉ cần biết a mã của mình là ai thì đủ rồi!”

Muốn so cha? Cút về đầu thai lần nữa đi!

Vung tay lên nói: “Kéo bọn họ đi thu dọn sương phòng cho gia, nếu có ai không nghe lời...”

Vươn tay chỉ thẳng vào Xuân Quan đang ở bên cạnh: “Dựa theo bộ dáng của người này mà trừng phạt.”

‘Âm dương quái khí’ giơ chân mắng to: “Người dám! Gia xem ai dám chạm vào một đầu ngón tay của ta...”

Kỳ Cảnh Sơn tiến lên, ‘chát’ một tiếng quăng bạt tai qua ngắt lời, tự mình kéo đối phương vào sương phòng, đám người bên cạnh cũng học theo có mô có dạng, dùng cách kéo chó chết xách người đi vào, không lâu sao bên trong liền truyền đến tiếng mắng chửi và bạt tai bôm bốp, hòa cùng với tiếng kêu la đau đớn.

Dận Tộ chọn một sương phòng khác bước vào, nói: “Bảo bọn họ khai diễn, gia mật mỗi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Vì vậy gánh hát liền run run rẩy rẩy mở màn, Dận Tộ chống đầu đánh nhịp mà nghe, bầu gánh ở bên ngoài cầu gia cáo nãi nãi chỉ hy vọng đám ôn thần này nhanh chóng rời đi một chút lại bị đám hộ vệ cản ở bên ngoài, ngay cả cái bóng của Dận Tộ cũng không thấy được.

Sau khi mãn mê hơn hai tuần trà, Kỳ Cảnh Sơn đẩy cửa mà vào, thấp giọng nói: “Quan binh tới.”

Dận Tộ ừ một tiếng, nói: “Gọi mọi người trở về.”

Kỳ Cảnh Sơn thần sắc ngưng trọng, nói: “Có cần gọi thêm viện binh? Bọn họ mang theo binh khí, sợ là không thủ được...”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Bảo bọn họ đều cẩn thận một chút, đừng vứt bỏ cái mạng nhỏ. Mặt khác, không được động đao tử, không được giết người.”

Một lát sau, cửa sương phòng bị gõ vang ầm ỹ: “Bộ binh tuần bộ nhận được báo cáo! Có người tố giác các người ở đây gây hấn đánh nhau, mau theo chúng ta trở về khai báo!”

Vượng Tài vén áo đứng dậy, đang định ra ngoài mắng to lại bị Dận Tộ kéo lại, y nháy mắt với Kỳ Cảnh Sơn, Kỳ Cảnh Sơn mở rộng cửa đi ra ngoài, nói: “Thẩm vấn đúng không? Ta theo các người về!”

Một thanh âm nói: “Người tốt cuộc là cọng hành nào, mau kêu người bên trong ra!”

Kỳ Cảnh Sơn nói: “Gia nhà ta không phải người có thể động tới, muốn thẩm vấn chỉ cần ta đi cùng các người là được!”

Người nọ cất giọng the thé nói: Có động được hay không hoàn toàn không phải do người định đoạt, mau tránh ra đừng để gia động thủ!”

Kỳ Cảnh Sơn không muốn dây dưa tiếp với hần, sắc mặt trầm xuống: “Gọi quản sự của các người ra nói chuyện.”

“Gia chính là quản sự!” Người nọ thấy khẩu khí của y rất lớn cũng sợ chọc phải người nào đó không nên dây vào, nói: “Thằng nhóc người là nhà ai?”

Kỳ Cảnh Sơn hơi sững lại, tiểu tử này bất quá là cái Tổng bộ đầu, lại tăng ba cấp cũng chưa có tư cách nhận thức loại A ca trước giờ chưa từng công khai lộ diện như Dận Tộ, lẽ nào muốn nói cho đối phương biết, bên trong là A ca bị phẩy thành thứ dân sao?

Sự chần chừ của hần bị đám binh lính kia bắt được, nhất thời trong lòng đại định, xem ra đám người này cũng không có địa vị cao cả gì, để ngừa vạn nhất vẫn là thúc giục bọn họ nhanh chóng báo tên.

‘Âm dương quái khí’ bị đánh thành đầu heo đang được người đỡ ở một bên xem náo nhiệt, thấy thế cả giận nói: “Các người sợ cái gì, trong kinh thành này phạm là người có lai lịch nào có ai gia không nhận biết? Tiểu tử này tuyệt đối là ghé con không sợ hổ mới vào kinh thành, ý có vài hạ nhân có thể đánh liền đám đùa giỡn uy phong trong Tứ cửa thành! Mau bắt lại cho gia, gia không làm cho hần sống không bằng chết gia chính là do cầu nường dưỡng!”

Thấy bọn người kia còn đang do dự, một kẻ ‘đầu heo’ tương tự nói: “Trên mã xa của thằng nhãi kia có viết chữ Lâm, vừa nhìn liền biết là người Hán, trong Tứ cửa thành này chẳng có hộ nhân gia quyền quý nào họ Lâm cả, sợ hần sao?”

‘Âm dương quái khí’ đại hỉ, nói: “Mau nhanh ra tay cho gia! Ai bắt được tiểu tử dẫn đầu kia thưởng một trăm lượng! Nhanh nhanh nhanh! Chuyện trong tứ cửa thành này a mã của gia có thể làm chủ một nửa! Cho dù chuyện lớn bằng trời tự nhiên cũng có gia gánh!”

Tổng bộ đầu cười ha hả một tiếng, nói: “Còn tưởng rằng địa vị bao lớn, hóa ra là một lãng đầu thanh —— hôm nay gia liền cho các người biết, trong Tứ cửa thành này người nào có thể chọc, người nào không thể chọc!”

“Xong lên, đem bọn họ bắt lại hết cho gia!”

Kỳ Cảnh Sơn cả giận nói: “Ngươi dám!”

“Gia chấp hành công vụ, có cái gì không dám! Lên!”

...

Lúc Dận Đề đầu đầy mồ hôi chạy đến nơi, tràng diện đã không thể vẫn hồi nữa.

Người Dận Tộ mang tới đều đã bị thương, một người bụng nhỏ trúng dao, mắt thấy sắp không sống được nữa, còn có một người bả vai trái gần như đứt lìa, Vương Tài không có sức chiến đấu sắc mặt tái nhợt thay hẳn đề vết thương cầm máu, hy vọng có thể sống đến mọi việc kết thúc.

Những người còn lại hầu như ai cũng đã đến cực hạn, nỗ lực giữ gìn cửa lớn sương phòng.

Bên trong ngoại trừ hai người trọng thương và Vương Tài, chỉ còn Dận Tộ sắc mặt âm trầm an tĩnh ngồi.

Dận Đề sưng sốt một chút liền phản ứng lại, hét lớn: “Dừng tay! Còn không mau dừng tay! Mau đem bọn họ tách ra!”

Người hấn mang đến không nhiều lắm, thế nhưng hấn lại là kẻ quen mặt, chiến đấu rất nhanh đình chỉ, tổng bổ đầu nịnh nọt tiến lên: “Bẩm Đại a ca, tiểu nhân vốn nhận được cử báo, nói ở đây có người tụ chúng ẩu đã nên mới dẫn đội tới xem một chút. Đám tặc tử này rất dũng mãnh... nói không chừng là phản tặc Thiên Địa hội đâu. Đại a ca...”

Hiện tại gã cũng là cực kỳ sợ hãi, gã thực sự không rõ mọi chuyện vì sao sẽ phát triển đến loại tình trạng này.

Đáng lẽ những việc dùng công bằng chấp pháp để nguy trang thực chất là thay cấp trên xả giận này bọn họ đã làm được quen tay, hạ thủ trước giờ đều có chừng mực, ngay cả binh khí trên tay cũng chỉ là lắc lắc dọa người, vốn tốt lành vì sao lại xảy ra án mạng rồi?

Phải biết cho dù bọn họ muốn hạ tử thủ cũng là ngầm hiểu, sau khi bắt vào lao lại lạng lẹ sửa trị, thế nào lại... rốt cuộc là tên lỗ mãng nào ra tay! Đội gia điều tra ra liền lột da hấn!

Nếu đã xảy ra án mạng, cho dù không phải phản tặc cũng chính là phản tặc, trước hết cứ chụp mũ chết cho bọn họ cái đã.

“Phản tặc Thiên Địa hội?” Dận Đề cười.

“Dạ... là phản tặc Thiên Địa hội, đám người nô tài đều có thể làm chứng!”

Dận Đề quạt một bạt tay qua: “Đi con mẹ nó người phản tặc! Lão tử thấy các ngươi mới chính là phản tặc!”

Không thêm để ý tới gã, Dận Đề đi tới cửa, nói: “Lão Lục, ngươi không sao chứ? Đại ca đã tới chậm, khiến ngươi bị sợ hãi...”

Dận Tộ đẩy cửa đi ra ngoài, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì: “Đại ca, làm phiền người phái người đưa ta trở về —— xem ra ta thật sự không thích hợp xuất môn, sau này vẫn cứ ngoan ngoãn ở nhà là được.”

Lão Lục, đại ca...

Tổng bổ đầu tròn tròn mắt, rầm một tiếng ngã xuống đất.

Trong Dục Khánh cung, Dận Nhưng đang luyện tự, đây là công khóa Khang Hy bố trí, mỗi ngày đều phải đích thân kiểm tra bình phẩm, hấn không dám có lệ.

Đương giữa tháng năm, buổi chiều khí trời cực độ khô nóng, viết một hồi lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, thái giám Trụ Nhi bên cạnh dâng lên khăn tay, Dận Nhưng nhận lấy lau qua một vòng.

Trụ Nhi nói: “Trước đó Lăng Phở đại nhân có truyền lời đến, nói Lưu đại nhân ngày mai sẽ sung quân, hỏi chủ tử có dự định gì không.”

Dận Nhưng cau mày đáp: “Giúp gã đưa hai mươi lượng bạc cầu tình.”

Trụ Nhi trong lòng chợt lạnh: Hai mươi lượng, còn chưa đủ ứng phó quan sai đâu!

Vị Thái tử gia này của chúng ta, đối với người vô dụng thật đúng là...

Ngoài miệng cung kính xác nhận.

Dận Nhưng nhìn y một cái, nói: “Người có phải đang cảm thấy, cô đây là ăn trộm gà không thành còn mắt nhắm gạo?”

Trụ Nhi cung kính nói: “Tâm tư của điện hạ đâu phải bọn nô tài có thể đo lường? Thế nhưng nô tài thâm nghĩ, nhất cử nhất động của điện hạ hiển nhiên đều có thâm ý.”

Dận Nhưng thản nhiên nói: “Cô đương nhiên biết chút chuyện nhỏ này không nhúc nhích được y, thế nhưng tính tình của Hoàng a mã cô là hiểu rõ nhất. Khi vừa lòng một người chỉ hận không thể nâng trên tay ngâm vào trong miệng, đợi đến khi chán ghét bị vứt bỏ cũng là tuyệt tình đến tận cùng.”

“Ban đầu Hoàng a mã phỏng chừng còn cảm thấy xin lỗi y, thế nhưng nếu lâu ngày không xuất hiện lấy lòng lại liên tục nháo loạn, Hoàng a mã đối với y lại có bao nhiêu kiên trì đâu? Yêu thương biến thành phiền phức cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt. Mượn quốc khổ sửa lâm viên, vừa nhìn tựa hồ không có chuyện gì, thế nhưng hiện tại là lúc nào? Vừa đánh trận hai ba năm, quốc khổ đã sớm rỗng tuếch, hôm trước còn phải phân phối ba vạn thạch mễ lương đi cứu tế thiên tai Triều Tiên, qua vài ngày Hoàng a mã còn muốn nam tuần... Đợi ngài phát hiện bạc không đủ dùng, ấn tượng của Lão Lục trong lòng ngài nhất định hạ xuống một mảng lớn. Đến lúc đó, Hoàng a mã cho dù có mười phần tâm tư ưu ái y cũng chỉ sót lại một... hai phần, lại tìm người nào đó tố cáo y thêm vài lần, Lão Lục liền triệt để phế đi.”

Trụ Nhi khâm phục nói: “Điện hạ anh minh!”

Dận Nhưng cười cười, lại lần nữa cầm bút lên, vừa mới viết vài nét hạ nhân lại thông báo, nãi huynh Lăng Phổ của hần tới.

Lăng Phổ vừa vào cửa đã đuổi hết nô tài ra ngoài, nói: “Điện hạ, chuyện của Lâm ngự sử, điện hạ có an bày gì chăng?”

Dận Nhưng thản nhiên nói: “Muốn an bày cái gì? Mấy năm nay hần chẳng lẽ còn vớt chưa đủ? Hoàng a mã mặc dù bãi quan của hần lại không xét nhà hần.”

Lâm Phỉ cười khổ nói: “Còn không bằng xét nhà đâu... hần không phải còn thiếu Hộ bộ tám vạn lượng bạc sao? Tứ a ca phải một Lang trung Hộ bộ qua buộc nhà bọn họ trả bạc. Bởi vì lấy không ra nhiều hiện ngân như vậy nên chỉ có thể dùng đồ vật thế chân. Hai căn tiệm trị giá hai nghìn lượng cũng chỉ định giá ba trăm lượng, kết quả có thể nghĩ... một nhà hơn mười miệng hiện tại còn đang lưu lạc đầu đường đâu!”

Dùng một chút lại nói: “Bọn họ thực sự không thể sống nổi nữa liền cầu đến trên đầu tiểu nhân, nói là nếu thực sự không còn cách nào chỉ có thể đi kích trống minh oan.”

Dận Nhưng đem cây bút trên tay xoạch một tiếng vứt xuống án thư, cả giận nói: “Minh oan? Bọn họ có cái gì oan có thể minh? Tám vạn lượng bạc đó chẳng lẽ là cô dùng thay bọn họ sao? Thật sự xem cô chẳng ra cái gì cả đúng không? Cái gì a miêu a cầu cũng dám đến dẫm một cước! Cáo! Để bọn họ đi cáo đi! Xem Hoàng a mã có phế cô không!”

“Thái tử gia!” Lăng Phổ gấp đến liên tục dùng tay ra hiệu bảo hần nhỏ giọng, lại nói: “Điện hạ, bây giờ không phải lúc tức giận, Vạn tuế gia còn đang nổi nóng, chúng ta trăm triệu lần không thể đem lửa đốt lên đầu mình nha!”

Dận Nhưng hung hăng hít sâu vài hơi, nói: “Người cầm năm nghìn lượng bạc đưa cho bọn họ, bảo bọn họ lập tức rời kinh, bằng không đừng trách cô không khách khí!”

Lăng Phổ vội vàng đáp ứng, trong ngực lại tính toán, mới có năm nghìn lượng, sợ là còn phải dùng chút thủ đoạn mới có thể bình ổn việc này.

Dận Nhưng cầm mảnh giấy vừa rồi đã bị vết mực làm cho loang lổ vo lại ném xuống đất, lần nữa tìm một tờ giấy khác tiếp tục viết, trong lòng thế nào cũng không yên lặng được.

Luyện chữ, luyện chữ, lẽ nào chữ luyện tốt rồi là có thể làm một Thái tử tốt, là có thể quản tốt một quốc gia?

Thí!

Tờ giấy trước mặt còn chưa viết xong, Lăng Phổ vừa ly khai lại vội vàng tiến vào, gấp giọng nói: “Điện hạ nhanh nhanh đi cứu Khải Âm Bồ đại nhân!”

Dận Nhưng sững sốt: “Cứu môn Đề Đốc? Hắn làm sao vậy?”

Lăng Phổ cười khổ nói: “Tiểu nhi tử của Khải Âm Bồ đại nhân vì một con hát đánh nhau với người khác, kết quả bị thiệt thòi liền gọi tuần bộ doanh phụ cận đến căng bãi, nào ngờ nháo ra nhân mạng...”

Dận Nhưng cau mày nói: “Một chút chuyện như vậy, hắn đường đường là Cứu môn Đề Đốc còn không ép xuống được!”

Lăng Phổ nói: “Nhưng vấn đề là, người động thủ cùng nhi tử của hắn chính là vị này...”

Gã so một thủ thế “Lục”.

Dận Nhưng cũng không ngồi yên nữa, nói: “Người nói, tuần bộ doanh của hắn vậy Lão Lục, còn giết người của y!”

Lăng Phổ gật đầu.

Dận Nhưng một cước đá án thư ngã lắn, nói: “Lão Lục, lại là Lão Lục!”

Mắng: “Lão Lục hiện tại cho dù không phải Hoàng tử cũng là họ Ái Tân Giác La, binh của hắn đều giết lên đầu Hoàng thất rồi, vẫn là vì nhi tử của hắn muốn tranh một con hát! Cô lấy cái gì cứu hắn? Cái tuần bộ doanh kia rốt cuộc là của Khải Âm Bồ hay là của nhà Ái Tân Giác La! Người nhượng hắn tự giải quyết cho tốt đi!”

Trong lòng tràn ngập thất bại —— Khải Âm Bồ là quân cờ trọng yếu nhất trên tay hắn, Cứu môn Đề Đốc, chương quân hầu như binh lực toàn bộ kinh thành, cứ như vậy... phế đi.

Tại chỗ vòng vo hai vòng, lại nói: “Đây nhất định là âm mưu, nhất định là âm mưu! Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy, nhi tử của Khải Âm Bồ lại không phải người ngu, làm sao có thể chọc tới trên đầu y chứ?”

Lăng Phổ cười khổ nói: “Đích thật là âm mưu.”

Dận Nhưng sững sốt, gấp giọng nói: “Người có chứng cứ?”

Lăng Phổ khổ sở nói: “Điện hạ, người ngài muốn ta an bày bên cạnh Lục gia, một chết một tàn phế... thể nhưng những người khác bên cạnh Lục gia đều chỉ là xây sát nhẹ. Quan trọng hơn là, một người chết vốn không phải trong tổ người kia, chỉ là tối hôm qua vừa điều đi vào, cố tình hôm nay liền...”

Dận Nhưng nổi giận gầm lên một tiếng, đem tất cả những thứ bên cạnh mình đều đập xuống mặt đất: “Dận Tộ! Dận Tộ! Cô cùng người không chết không ngớt!”

1/ Thổ nhĩ gia: Còn gọi là ‘ông già thổ’, vốn là một món đồ chơi của trẻ em thời xưa, sau đó lại được dùng để chỉ những người đàn ông ủy thân hầu hạ người khác, làm nam sủng hoặc cấm luyện, mang hàm ý nhục mạ.

26. Chương 26

Dận Đề lo lắng, tự mình cưỡi ngựa đưa Dận Tộ về phủ.

Bọn họ vừa đến Lâm phủ Dận Chân cũng đã tới, còn bảo Tô Bồi Thịnh giúp đỡ an bày đại phu, bố trí người bị thương, xử lý hậu sự của người chết... bản thân lại cùng Dận Đề ngồi uống trà trong vườn hoa nhỏ. Về phần Dận Tộ, đã đi tắm rửa thay y phục.

Thói quen vệ sinh y có được từ lúc ở hiện đại đến cổ đại rồi lại giống như một loại khiết phích, thậm chí trong miệng một ít người ở hậu cung còn biến thành —— “Vào lúc Lục a ca lên năm đã bị máu và não của ma ma cận thân bắn lên người, vậy nên y vẫn luôn cảm thấy cơ thể không sạch sẽ, mỗi ngày đều phải tắm rửa...”

Những người nghe qua tất nhiên đều phải đáp lại một tiếng ‘Đáng thương’ cảm thán hóa ra có xuất thân Hoàng gia cũng không dễ dàng gì.

Dận Tộ tắm rửa xong ra ngoài, thấy trong vườn hoa nhỏ chỉ còn một mình Dận Chân, hỏi: “Đại ca đâu?”

“Tiến cung rồi.”

Dận Tộ gật đầu, xảy ra chuyện lớn như vậy mà, Khang Hy không hỏi mới lạ.

Dận Chân đẩy một chén nước đen kịt tới, nói: “Uống thuốc.”

Dận Tộ nhìn chén thuốc sền sệt đen đặc kia, tóc gáy đều dựng cả lên: “Ta lại không bệnh, uống thuốc gì chứ?”

Dận Chân thản nhiên nói: “Chính là bởi vì không bệnh mới phải uống thuốc.”

Dận Tộ nhú mày: “Thuốc cải biến mạch tượng?”

Dận Chân khê vuốt cằm.

Dận Tộ bắt đắc dĩ, nắm mũi uống cạn, sau đó lại rót một ngụm lớn nước ấm, nói: “Tứ ca tìm đại phu nào kê phương đây, đáng muốn chết, nhất định không phải do Đoạn thái y kê, thuốc của lão không khó uống như vậy.”

Dận Chân không nhanh không chậm uống trà, thản nhiên nói: “Là Đoạn thái y kê, ta bảo lão tăng thêm hoàng liên.”

“Tứ...” Nhìn gương mặt không chút biểu tình của Dận Chân, Dận Tộ bỗng nhiên không còn chút hơi sức nào, nói: “Bất quá là nhìn hơi hung hiểm, ta chỉ cần báo ra xuất thân, lẽ nào bọn chúng còn dám động dao lên người ta sao?”

Dận Chân nhàn nhạt quét mắt nhìn y: “Người sẽ nói?”

Dận Tộ nhún nhún vai: “Vậy không phải còn có Vương Tài sao?”

“Người...” Dận Chân lời đã ra đến khóe miệng lại thu hồi về, hẳn biết tính cách vị đệ đệ này của mình, muốn y thành thật ở nhà đợi người khác giúp mình ra mặt là không thể nào, hẳn nhẹ nhàng mân mê chung trà, nói: “Ta chuẩn bị tiến cung.”

Dận Tộ cảnh giác nói: “Tiến cung làm gì? Người đừng để ngạch nương biết chuyện của ta!”

Dận Chân nói: “Ta đi cầu Hoàng a mã đem người nhận trở về.”

Dận Tộ không chút nghĩ ngợi nói: “Không được!”

Sau đó bổ sung: “Người chớ có nhiều chuyện, ta hiện tại tự do tự tại, không biết có bao nhiêu hài lòng, vì sao muốn trở lại những ngày tháng lấy lòng người khác mà sống.”

Dận Chân trợn trắng mắt, nói: “Gia thế nào lại không biết người từng lấy lòng ai đó?”

Dận Tộ ghen hờn, nói: “Dù sao cho dù ngài muốn nhận ta cũng sẽ không trở về!”

Dận Chân trầm giọng quát to: “Dận Tộ, đây không phải lúc để người bốc đồng!”

Lại nói: “Chính người nhìn xem, hiện tại mới qua bao lâu, Hoàng a mã còn coi chừng, người đã bị đám côn đồ tạp nham kia khi dễ đến trên đầu! Đợi tiếp qua một năm, hai năm... Hoàng a mã không để người trong lòng nữa, chẳng phải là muốn tùy tiện cho đám người kia khinh nhục!”

“Lần này...”

Dận Chân ngắt lời: “Ta biết lần này là do chính người đưa đến cửa —— nhưng nếu thật sự là trùng hợp thì sao? Nếu bên cạnh người không có đám thị vệ này thì sao? Người là định lớn tiếng kêu la mình là nhi tử của Hoàng a mã để bảo mệnh hay để mặc những kẻ thấp hèn kia đem người kéo lại thỏa thích khinh nhục?!”

Dận Tộ bất đắc dĩ nói: “Tứ ca, ta cũng không vô dụng như người tưởng, hơn nữa, không phải còn có người sao?”

Dận Chân thả chậm ngữ điệu, mềm mại khuyên nhủ: “Lúc ta ở kinh thành tự nhiên mọi việc đều ổn cả, thế nhưng nhờ đâu ta không có thì sao? Vạn nhất ta cũng giống như lần này, không thể đứng lúc chạy tới thì sao?”

Trong lòng hắn cũng là bất đắc dĩ, nếu người ngồi trên cái ghế kia là chính mình, vô luận y muốn thế nào hắn cũng để mặc, dù sao mình luôn có thể bảo hộ được. Thế nhưng hiện tại người ngồi trên vị trí kia là Khang Hy, hắn không dám bảo đảm trong hơn hai mươi năm còn lại có thể đem cái kẻ bốc đồng này bảo vệ cẩn thận, không để y chịu một chút thương tổn ủy khuất nào.

Dận Tộ thấy thần sắc Dận Chân có chút uể oải, chủ động đứng dậy giúp hắn châm trà, nói: “Tứ ca, không gạt người, ta kỳ thực chuẩn bị đi Giang Nam.”

“Ừ?”

Dận Tộ nói: “Ta từ nhỏ lớn lên trong cung, những việc Tứ ca biết đến ta làm sao không biết? Ta chỉ muốn thừa dịp Hoàng a mã trong lòng còn có vài phần thua thiệt với ta thì ngấm rời kinh dưới sự đồng ý của ngài. Cũng không câu nệ là đi Giang Nam hay hải ngoại, vẫn luôn có thể đến được một phần tự tại.”

Ở trong kinh, A ca thất sủng bị phế có lẽ sẽ bị người sỉ nhục, thế nhưng đến bên ngoài, cái thân phận này lại là một đạo bùa hộ mệnh, khi đó trời cao Hoàng đế xa, tự do tự tại, vô câu vô thúc, đây mới là sinh hoạt Dận Tộ mong muốn.

Mấy hôm nay y liên tục nháo loạn hai ba lần, mục đích chỉ là vì như vậy.

Cố ý khiến Khang Hy phiền lòng lại áy náy, quay đầu lại để Đoan thái y nói y cần phải đi Giang Nam dưỡng bệnh, nói không chừng sau đó Khang Hy lại vung tay lên chấp thuận để y rời kinh?

“Lão Lục, có chuyện...”

Dận Chân nói đến phân nửa lại có nô tài đến bẩm báo, nói là có Bồ Nguyên Vũ cầu kiến, liền ngừng miệng, ánh mắt hồi thẩm nhìn lại.

Dận Tộ giải thích: “Là cận vệ của ta, lần này bị chém đứt tay phải.”

Dận Chân gật đầu.

Người nô tiến vào, Dận Tộ bảo gã ngồi xuống, lại mở miệng trước, nói: “Người tới thật đúng lúc, ta cũng đang muốn tìm người. Người hôm nay bị thương cánh tay, hộ vệ là không thể làm được nữa, nếu người còn muốn theo ta có thể ở lại trong phủ làm quản sự hoặc là qua vườn bên kia giám công, đại phú đại quý gia không cho người được thế nhưng cũng không đến mức để người đói bụng. Nếu người không muốn, chỗ này ta có năm trăm lượng bạc, người cầm về mua thôn trang hay mua cửa hàng thì tùy, nói làm sao cũng có thể sống qua ngày.”

Ánh mắt Bồ Nguyên Vũ phức tạp, ngẩn người hồi lâu mới cười khổ nói: “Tiểu nhân đến đây cũng là vì việc từ giả. Tiểu nhân cũng chỉ có một thân khí lực, nếu làm quản sự chỉ sợ không thể hoàn thành công việc.”

Đây là đáp án theo dự liệu, Dận Tộ lơ đãng gật đầu, nói: “Người đã không muốn vậy cũng không sao.”

Gọi Vượng Tài tiến đến, phân phó vài câu, lại hỏi: “Giao tình riêng của người và Lăng Bằng có tốt không? Có nhận thức người nhà của hắn?”

Bồ Nguyên Vũ trong lòng lộp bộp một chút, trầm nghĩ: Tới.

Thấp giọng nói: “Nhận thức.”

Trong lòng tính toán bảy tám vòng luân chuyển, nghĩ xem một lát phải trả lời thế nào.

Lại nghe Dận Tộ nói: “Nhận thức là tốt rồi. Lúc trước ta bảo Vương Tài tặng hai trăm lượng bạc qua đó cho người nhà bọn họ chi dùng hậu sự, tuy nói đã nhận làm hộ vệ sinh tử cũng không oán, thế nhưng cô nhi quả phụ lưu lại cũng quá đáng thương. Lãng Bồng là vì ta mà chết, ta cũng không thể trở mặt nhìn lớn nhỏ nhà hắn ăn đói mặc rách. Chỗ này của ta có chuẩn bị cho bọn họ hai nghìn lượng bạc, cũng không dám công khai đưa qua, sợ cô nhi quả phụ nhà họ không thủ được, người giúp ta lặn lẽ mang đi thôi. Nếu lại có thể giúp đỡ bọn họ dần xếp cho tốt thì càng không thể tốt hơn.”

Vương Tài tiến lên, đem hai nghìn năm trăm lượng bạc đưa đến tay Bồ Nguyên Vũ, tay của Bồ Nguyên Vũ run lên nhè nhẹ, môi mấp máy vài lượt, muốn nói lại thôi, cuối cùng thật sâu cúi đầu bái tạ, xoay người rời đi.

Dận Chân cau mày nói: “Người cũng là quá mềm lòng rồi, người bực này, lưu gã một cái mạng cũng đã là nhân từ.”

Dận Tộ nói: “Tuy rằng bọn họ đến đây nguyên bản không có hảo ý, thế nhưng sự thực bọn họ cũng chưa làm ra chuyện gì có lỗi với ta đã bị ta thiết kế hai cho thiệt mạng mất tiền đồ. Mọi người lập trường bất đồng, lúc hạ thủ tuyệt đối không nương tay, thế nhưng xong chuyện rồi, dùng chút tiền mua an lòng thì lại thế nào? Hơn nữa, Tứ ca không phải đã nói ta nên dùng tiền phóng khoáng sao?”

Lúc này Vương Tài mới nghe hiểu được, trợn to mắt, nói: “Gia, ngài nói bọn họ là gian tế của Thái tử sao?”

Dận Tộ ừ một tiếng.

Vương Tài mờ mịt nói: “Thế nhưng gia lại làm sao biết được?”

Dận Chân cũng nhìn về phía Dận Tộ, hắn sở dĩ đoán được hai người kia là gian tế bất quá chỉ là xong chuyện Gia Cát Lượng, biết Dận Tộ sẽ không vô duyên vô cớ thiết kế lấy mạng người khác.

Dận Tộ cười nói: “Nếu ngay cả các người cũng không nghĩ ra, gia an tâm rồi.”

Ngay cả bọn họ cũng không nghĩ ra, như vậy những người khác càng không ngờ tới rồi, người duy nhất biết chân tướng là Thái tử lẽ nào lại chủ động đi ồn ào —— đây là âm mưu, bởi vì hai người tử thương kia vừa vặn là gian tế ta phái đi!

Vương Tài bất mãn nói: “Gia!”

Dận Tộ nhìn gã một cái, nói: “Người nói ta vì sao chỉ cho bọn họ một lượng bạc mỗi tháng?”

Vương Tài ngập ngừng nói: “Không phải là bởi vì bọn họ đều có dụng tâm kín đáo, vậy nên cố ý...”

Dận Tộ đỡ trán, nói: “Gia là người ngu sao? Nếu không có biện pháp phán đoán thân phận của bọn họ, cho dù gia phải hướng Tứ ca mượn vài người cũng sẽ không giữ những kẻ có mưu đồ bất chính kia ở lại bên cạnh chứ!”

Vương Tài mờ mịt: “Vậy...”

Dận Tộ không để ý tới hắn, hướng về phía Dận Chân giải thích: “Đối ngoại ta là Hán nhân Lâm Mạt, muốn mời thị vệ tự nhiên chỉ có thể mời người Hán. Đã là người Hán, nếu không có lợi ích thì những kẻ đó lại có mấy phần trung thành? Ta chỉ cho bọn họ mỗi tháng một lượng bạc, những người kia vì muốn bọn họ giúp mình làm việc tự nhiên phải thêm vào chút tiền cho những kẻ kia nuôi gia đình. Đồng dạng, cũng bởi vì vấn đề trung thành, những người này cũng không có khả năng một lần cho quá nhiều, càng không thể để lưu lại sau này mới cho, bởi vì bọn họ còn cần bạc chi dùng nha!”

“Vậy nên chủ tử ngài chỉ cần nhìn chăm chăm vợ con của bọn họ, xem những người đó đi đâu lấy bạc cấp dưỡng là được?”

Dận Tộ ừ một tiếng.

Vương Tài nói: “Thế nhưng nếu nhà bọn họ vốn là rất có tiền thì sao?”

“Ngốc!” Dận Tộ nói: “Nếu người rất có tiền sẽ đi làm hộ vệ sao? Hơn nữa còn là cái loại gian tế này?”

Vượng Tài vò đầu cười, chỉ đành im lặng.

Dận Chân lại liếc nhìn Dận Tộ, lý do này cũng chỉ có thể hồ lộng kẻ có đầu óc đơn giản như Vượng Tài mà thôi, nếu y thực sự tìm người đi thăm dò việc này, Vượng Tài cả ngày đều lẫn lộn bên cạnh y sao lại không biết?

Dận Tộ nhìn Dận Chân mỉm cười xin lỗi, Dận Chân cũng lười hỏi tới, Dận Tộ có những thủ đoạn khác hẳn liền rất cao hứng, việc bào chữa hỏi để thì không cần đến.

Mắt thấy Dận Tộ nặng nề chớp mắt hai cái, Dận Chân liền phía Vượng Tài ra ngoài giữ cửa, Dận Tộ hỏi: “Tứ ca vừa muốn nói gì với ta? Hử, Tứ ca... có chút chóng mặt.”

Dận Chân đứng dậy diu y, thản nhiên nói: “Ta bảo Đoàn thái y thêm thuốc an thần vào chén được vừa rồi.”

Lúc này chân Dận Tộ đã mềm nhũn, lảo đảo: “Cái này nào phải thuốc an thần, đây rõ ràng là thuốc mê đi?”

Nào có thuốc an thần nào được tính dữ dội như vậy, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Dận Chân nửa ôm nửa đỡ y lên tháp, nhẹ nhàng đắp chăn lại, sau đó thấp giọng gọi Dận Tộ vài tiếng cũng không nghe được trả lời.

Dận Chân ngồi bên cạnh y một hồi, bỗng nhiên thấp giọng nói: “Có chuyện ta hẳn nên nói cho người biết, sau khi người bị phế, suốt mấy ngày liên tiếp Hoàng a mã đều giam mình trong Ngự thư phòng viết vài mươi chữ lớn, mỗi chữ đều có ngụ ý cực tốt.... Thế nhưng trong Hậu cung cũng không có cung phi hoàng thượng.”

“Hoàng a mã phế người có thể chỉ vì muốn nhân cơ hội giúp người sửa tên mà thôi? Dù sao chữ ‘Tộ’ này quá mức chiêu cừu hận rồi, mấy năm gần đây tâm tật của người hầu như không có tái phát lại được Hoàng a mã sủng ái, vô luận ai ngồi lên cái vị trí kia cũng sẽ xem người thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt...”

“Hoàng a mã, ngài là thực lòng thương tiếc người... mới sẽ vì người nghĩ xa đến như vậy...”

Dận Tộ không nhận được giật giật có thể, ngủ càng thêm say giấc.

Dận Chân cười cười.

Một đời trước, đám nhi tử của ngài đều bị ngài lợi dụng triệt để, lão Đại, lão Bát, lão Thập Tam... kẻ nào chẳng bị phung đến tận trời?

Chỉ là, khi ngài phung bọn họ vẫn chưa từng thay bọn họ nghĩ tới sau này nên tự xử thế nào? Khi xử trí bọn họ cũng chưa từng có nửa điểm nương tay?

Ngài đối với người, thủy chung là đặc biệt.

“Vậy nên, hiện tại ta đã nói hết ra rồi, có nghe hay không đều là chuyện của người.” Dận Chân khom lưng thay Dận Tộ cởi giày, đứng dậy đem mũ đội lên, ra cửa.

Vượng Tài đứng ở bên ngoài coi chừng, Dận Chân căn dặn hẳn phải chăm sóc Dận Tộ cho tốt, sau đó trực tiếp ra ngoài lên xe: “Tiến cung.”

Hoàng a mã, xin lỗi, sợ là lại phải làm khó ngài rồi.

Hiện tại nếu ta quỳ thỉnh ngài khôi phục thân phận cho Lão Lục, ngài rút cuộc là đồng ý hay không đồng ý đâu?

Nếu lúc này ngài lại kiên quyết cự tuyệt, đến sau này lại phải mượn cớ gì để thu y trở về đâu?

Nếu đáp ứng vào lúc này, ngài chỉ sợ cũng không có cơ hội giúp y sửa tên đi?

Nhi tử lại không muốn y biết sự khổ tâm của ngài, như vậy phải làm sao bây giờ nha?

27. Chương 27

Cần Thanh cung, Lương Cửu Công thấp giọng bẩm: “Vạn tuế gia, Khải Âm Bồ đại nhân quỳ ngoài điện thỉnh tội.”

Khang Hy thần nhiên nói: “Người đi hỏi hần, thỉnh tội gì.”

Lương Cửu Công thấp giọng ứng thanh, lui xuống, một lát sau quay về bẩm: “Khải Âm Bồ đại nhân nói, hần giáo tử bất nghiêm, để cho ấu tử Kỳ Cách Sâm cả gan làm loạn, không nói cậy mạnh ngang ngược thậm chí còn bịa đặt quân tình, đến nỗi Tuần bổ doanh ngô thương mạng người...”

“Bịa đặt quân tình...” Khang Hy cười lạnh một tiếng, nửa lời không đề cập tới Dân Tộ, còn một mực chắc chắn chuyện Tuần bổ doanh gây nên chỉ là chấp hành công vụ, đem phần lớn tội danh đều đổ lên tiểu nhi tử của mình.

Đây là thí xe bảo soái sao, vẫn là muốn đánh liều một trận?

“Nếu hần đã nói là dạy con không nghiêm, vậy thì dạy con không nghiêm đi.” Khang Hy thần nhiên nói: “Đem Khải Âm Bồ và nhi tử của hần đánh vào thiên lao, lệnh Hình bộ nghiêm tra quan chức.”

Khải Âm Bồ nguyên bản còn thăng lương quỳ ở bên ngoài, sau khi nghe thánh chỉ cả người đều tê liệt xuống, mặt xám như tro tàn.

Hần vốn cho rằng việc của Lục a ca lần này không tiện làm quá âm ỹ, bản thân đẩy tiểu nhi tử ra gánh tội thay, sau đó lại tự mình xin giáng chức tiêu đi lửa giận của Hoàng thượng liền có thể chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, chỉ ít còn bảo toàn tính mệnh cả nhà, vận khí tốt ngay cả gia sản cũng không có việc gì.

Nào ngờ cơn giận của Khang Hy so với tưởng tượng của hần thì lớn hơn nhiều lắm, xa xa không phải chỉ bãi miễn quan chức của mình là có thể dẹp loạn, thậm chí, ngay cả mạng này của hần bồi vào cũng không đủ...

Đạo thánh chỉ này thoát nhìn hơi hợt, thế nhưng nghe vào trong tai hần thậm chí còn đáng sợ hơn trực tiếp đẩy ra Ngọ môn trăm thủ —— nghiêm tra quan chức... cả triều văn võ, có mấy ai có thể chống lại nghiêm tra?

Hần ngày người trên cái ghế Cửu Môn Đề đốc này đã gần mười năm, chưởng quản thủ vệ kinh thành, tra xét, gác cổng, tuần đêm, hộ tịch, truy bắt, thẩm lý án kiện, giam cầm phạm nhân, phát tín pháo vân vân... Tuy rằng chỉ là chính nhị phẩm nhưng thực quyền ở kinh thành vô cùng to lớn, hầu như không ai sánh được. Mười năm đương quyền đã khiến hần sớm mất sự cẩn thận ban đầu, nếu hỏi hần rốt cuộc đã làm bao nhiêu việc không hợp pháp, chính hần cũng đều không nhớ rõ.

Trước đánh nhập thiên lao, sau nghiêm tra quan chức... đều đã đánh vào thiên lao rồi, cho dù không có việc gì, đám đồng liêu giỏi về quan trắc thánh ý cũng sẽ tự tìm ra lỗi sai cho hần, huống chi, hần căn bản qua không nổi tra.

Hiện tại chuyện mà hần hối hận nhất chính là, lúc sinh ra đứa nghiệt tử kia không trực tiếp đem y bóp chết!

Thấy Lương Cửu Công thu lại thánh chỉ xong chuẩn bị xoay người trở vào, Khải Âm Bồ vội vàng lao tới níu vạt áo lão: “Công công, công công, xin ngài thương xót giúp ta nói vài lời trước mặt Vạn tuế gia... Ta muốn diện kiến bệ hạ! Ta muốn diện kiến bệ hạ!”

Lương Cửu Công chậm rãi kéo vạt áo của mình về, nói: “Đại nhân, ngài chính là đại thần nha, cả kinh thành rộng lớn như vậy có thể thao túng như hậu viện nhà mình, thật khiến nô tài bội phục... A ca được Vạn tuế gia phủng trong bàn tay nuôi lớn, một câu nói nặng cũng luyến tiếc mắng lại bị đại nhân ngài vừa đánh vừa giết, chắc chắc...”

Lão phát tay một cái, ý bảo thị vệ bên cạnh mau kéo người xuống.

Khải Âm Bồ giống như người chết bị thị vệ kéo xuống, ngay cả khí lực kêu oan cũng không có.

Hôm qua hấn vẫn là nhân vật chạm đến bóng tay tại kinh thành, ngay cả các A ca đứng trước mặt hấn cũng phải khách khí, tận lực giao hảo, thế nhưng hiện tại ngay cả muốn chết cũng khó...

Lương Cửu Công trở lại trong điện, phát hiện Khang Hy mặc dù trong tay đang cầm sách nhưng ánh mắt lại không biết rơi vào nơi nào, nhân thần hiện ra sự trống trải. Lão lặng lẽ thở dài, an tĩnh đứng qua một bên.

Thanh âm của Dân Đề và ám vệ của ngài đặt bên người Dân Tộ không ngừng luân phiên xuất hiện, khiến đầu óc của Khang Hy loạn thành một đoàn.

“... Cái rạp hát kia vẫn là chỗ lần trước nhi thần mang Lục đệ đi, bầu gánh quen mặt chúng ta, thấy chuyện bị kéo lớn liền vội vàng chạy tới chỗ nhi thần báo tin... May mà như vậy, nếu là nhi thần đi chậm một chút, quả thực không dám nghĩ... Với tính tình của Lục đệ, cho dù có chết cũng không nguyện chịu nhục...”

“... Lâm gia đi gánh hát cũng không phải muốn nghe diễn mà là vì ngủ... buổi tối Lâm gia ngủ không tốt, cho dù mỗi đêm đều điểm An túc hương cũng không có bao nhiêu công hiệu, thế nhưng vừa nghe hý liền ngủ gật. Lâm gia mỗi ngày đến rạp hát chỉ vì có thể ghé vào bàn đánh vài giấc ngắn, sau lại Vương Tài tìm một cái nhuyễn tháp dời đến sương phòng, Lâm gia thực ra ngủ một giấc ngon, đáng tiếc đến ngày thứ hai lại bị người phá hủy...”

“... Kỳ Cảnh Sơn nói để hấn đại biểu Lâm gia đi nha môn thẩm vấn, những người đó không nghe theo, còn không ngừng bảo bọn họ đi tìm cấp trên đến nói chuyện cũng không ai đồng ý, dứt khoát muốn bắt Lâm gia về... Sau đó bọn người kia nghe nói trên xe ngựa của Lâm gia có viết chữ Lâm, lại đoán trong kinh không có họ phú quý nhân gia nào họ Lâm liền lập tức xông lên động thủ. Thế nhưng Lâm gia còn can đảm không được dùng vũ khí, không được hại mạng người, bằng không đám nô tài cũng không thăm đến như vậy...”

“... Lúc nhi thần đến nơi, chỉ thấy trên đất đều là máu, bên cạnh Lão Lục đã một chết một tàn phế, đám còn lại trên người đều có thương tích, nhi tử thiếu chút nữa đã cho rằng lại trở về chiến trường —— Nhi tử thực sự nghĩ không ra, kinh thành trọng địa cư nhiên lại phát sinh loại sự tình này, thế nhưng nghe bầu gánh nói, loại chuyện như vậy cũng là lần đầu...”

“... Cũng chỉ nói một câu bản thân không thích hợp ra cửa, sau này vẫn là ngoan ngoãn ở lại trong phủ liền được rồi. Nhi thần lo lắng liền tự mình tiễn y trở về, cả đoạn đường một chữ cũng không nói, vừa vào cửa liền tắm, lúc nhi thần rời đi y còn chưa trở ra...”

“... Lâm gia từ khi dọn đến Lâm phủ, chỉ có hôm đó xông vào phủ doãn Thuận Thiên một lần, còn lại hầu như không hề ra cửa, ngoại trừ Tứ a ca và Thập tứ a ca cũng không có người khác đến thăm. Vương Tài vẫn luôn lo lắng, nói Lâm gia cả ngày không lên tiếng, cứ quần lầy Đoạn thái y xin toa thuốc...”

“... ”

Khang Hy lấy tay che khuất mắt.

Nào chỉ là Dân Đề không dám nghĩ, ngài cũng không dám nghĩ, Tiểu Lục của ngài, thiếu chút nữa liền không có... thiếu chút nữa... liền không có...

Suốt nửa đời Khang Hy trải qua gian nguy vô số, lại chỉ có lúc này đây mới biết chữ ‘sợ’ là thế nào... ngài sợ đến tay run, tim cũng run.

Tiểu Lục của ngài, ở chỗ ngài không thấy được, u uất không vui.

Tiểu Lục của ngài, rời đi sự bảo hộ của ngài, bị người vũ nhục khi dễ.

Tiểu Lục của ngài, thiếu chút nữa, đã không có... không có...

Khải Âm Bồ! Người đáng chết! Người đáng chết!

Nhi tử của trẫm, trẫm có thể đánh, trẫm có thể mắng, người tính là đồ vật gì lại dám động nhi tử của trẫm, cũng dám động Tiểu Lục của trẫm!

“Vạn tuế gia, Tứ a ca xin gặp.”

“Không gặp.”

Lương Cửu Công ngập ngừng một chút, vẫn là nói: “Tứ a ca hình như vừa từ quý phủ của Lục a ca đến thẳng đây.”

“... Tuyên.”

Dận Chân cũng không phải tay không mà tới, trong tay hắn còn cầm theo một cái lồng tre phủ vải đen, sau khi hành lễ vẫn an nhiên nói: “Nhi tử sợ Hoàng a mã buồn chán, cố ý đem vật nhỏ này tới cho Hoàng a mã giải buồn.”

Lương Cửu Công bước tới, xốc miếng vải đen lên liếc nhìn, muốn nói lại thôi nhìn về phía Dận Chân, rốt cục cũng không dám lên tiếng, khom lưng trình lồng sắt lên.

Trong lồng là một con chó con, chủng loại tựa hồ có chút quý báu, bộ dạng sinh được không sai nhưng cả người lại vô cùng bẩn thỉu. Bộ lông nguyên bản trắng tinh đã biến thành hai màu xám đen, còn dính lên nước bùn, từng lọn từng lọn quấn vào nhau, trên mắt có vương lệ ngân. Chó con nỗ lực rúc lại thân thể, một đôi mắt to sợ hãi bất an nhìn người xa lạ trước mặt, trong mõm phát ra tiếng kêu tương tự với nức nở, không có chút uy thế nào đáng nói, trái lại có vẻ càng thêm thương cảm.

Khang Hy dời mắt khỏi người chó con, lạnh lùng nhìn Dận Chân, muốn xem nhi tử của ngài mang một con chó như vậy đến đây rốt cuộc là muốn nói gì với ngài.

Trên mặt Dận Chân rất ít khi hiện ra biểu tình, lúc này cũng là như vậy, hắn bình tĩnh nói: “Con chó này là lúc nhi thần và Lục đệ đi dạo phố gặp được trước đại môn của một hộ nhân gia. Khi đó trên người nó còn chưa bẩn như vậy, thoát nhìn đã rất đói bụng, Vương Tài đem bánh bao thịt ném cho nó, nó lại chỉ ngửi một cái mà không chịu ăn. Vương Tài nói, con chó này hẳn là do đại hộ vứt bỏ, ngày thường đã quen ăn sơn trân hải vị, chứ đừng nói bánh bao thịt của hắn. Chỉ là không biết vì sao lại bị người vứt bỏ.”

“Vậy nên Lục đệ nói: “Sủng chi, nhân vì vô hại, vứt chi, nhân vì vô dụng.”

“Nhi thần thấy Lục đệ nhìn nó chờ ra liền khuyên y nhận về nuôi, Lục đệ cười nói, không sao cả, nó rất nhanh sẽ học được cách làm như thế nào mới trở thành một con chó hoang.”

“Thế nhưng hôm nay lúc nhi thần đi ngang qua, nó vẫn canh giữ ở chỗ cũ. Hóa ra Lục đệ đã sai rồi, nó không học được cách làm thế nào trở thành chó hoang, nó lựa chọn canh giữ trước cửa chủ nhân gia, ôm một tia vọng tưởng có thể về nhà, dựa vào chút thịt xương thỉnh thoảng chủ nhân ném cho mà sống.”

“Nhi thần nghĩ, sủng vật như vậy phỏng chừng hợp ý Hoàng a mã, vậy nên mang đến cho Hoàng a mã giải buồn.”

Khang Hy ánh mắt lạnh lùng buốt giá nhìn hắn, thản nhiên nói: “Dận Chân, ngươi tiến cung gặp trẫm là muốn nói cái này.”

Dận Chân nhìn Khang Hy, nói: “Lục đệ hiện không có tư cách diện thánh, vậy nên nhi thần nghĩ đến thay y hỏi một câu: Hoàng a mã, Dận Tộ ở trong lòng ngài có phải cũng giống như con chó này hay không —— Sủng chi, nhân vì vô hại, vứt chi, nhân vì vô dụng?”

“Ngài sủng ái y, còn không phải vì y có tâm tật, có thể khiến ngài yên tâm sủng ái? Giữa Thái tử, Đại ca, nhi thần và Lục đệ, ngài lựa chọn buông tha y còn không phải là vì chỉ có y đối với ngài là vô dụng nhất?”

Thái tử không động được, Dận Đề phải lưu lại kèm chế Thái tử, hẳn lại là một A ca khắc bạc, nếu buông tha hẳn lại còn có ai thay ngài đắc tội triều thần?

Xảy ra chuyện lớn như vậy, một người cũng không xử trí là không thể, vậy nên Dận Tộ liền trở thành vật hy sinh?

Khang Hy vỗ long án: “Dận Chân! Ngươi làm càn!”

Dận Chân thanh âm bình tĩnh như nước: “Đệ đệ của nhi thần thiếu chút đã chết, nhi thần sợ nếu không làm càn một chút, lần sau thực sự phải vì y nhất xác.”

Khang Hy cười nhạt: “Vậy nên, ngươi đến đây là muốn thay y kêu quan?”

“Dạ.”

“Y có oan gì có thể kêu? Lẽ nào y phạm sai không cần bị phạt? Trầm đã khoan dung đủ đường, trong mắt y chỉ thấy sự ủy khuất của chính mình, đem hảo ý của trăm năm lần bảy lượt ném xuống nước bùn!”

Là lỗi của trầm?

Chê cười, rõ ràng là y quật cường tùy hứng, là y không chịu lĩnh hội khổ tâm của trầm.

Trầm rõ ràng là vì tốt cho y, trầm rõ ràng lần lượt bày tỏ thiện ý! Là y không biết cảm kích! Là y đem hảo ý của trầm xem như đồ bỏ.

Trầm yêu thương y, lần lượt dễ dàng tha thứ sự tùy hứng của y, lẽ nào ngược lại còn là lỗi của trầm?

“Hoàng a mã, ngài chẳng lẽ không phải cũng là như thế sao? Điều chỉ nhìn thấy chính mình ủy khuất, cảm thấy Lục đệ không biết phải quấy, tùy hứng làm bậy...” Dận Chân nói: “Hoàng a mã đã từng nghĩ cho Lục đệ?”

“Ngày đó, Hoàng a mã người đã nói với y, không có ngài thương tiếc Dận Tộ y cái gì cũng không phải. Ngài nói với y, ngài có thể đau y sưng y, cũng có thể coi như chưa từng có đứa con trai này... Chờ y phát bệnh tỉnh lại chỉ thấy được một đạo thánh chỉ phế bỏ thân phận, ngài muốn y nghĩ như thế nào? Ngài muốn y làm như thế nào?”

“Hoàng a mã nói Lục đệ phạm sai cần phạt, lẽ nào lỗi của Thái tử lại không cần phạt? Lẽ nào lỗi của Lục đệ so với Thái tử còn lớn?”

Khang Hy nô tiếu nói: “Lẽ nào trầm không phạt Thái tử?”

Dận Chân cười phì một tiếng, nói: “Nếu hoàng a mã chịu vì nhi thần mời danh sư chỉ dạy, mỗi ngày chỉ bảo học vấn cho nhi thần, nhi thần chỉ sợ sẽ mừng rỡ như điên. Nếu Hoàng a mã trọng dụng trưởng huynh ấu đệ của nhi thần vì nước phân ưu, nhi thần cũng chỉ có vui mừng... Hoàng a mã cho rằng mời danh sư chỉ dạy, trọng dụng huynh đệ chính là nghiêm phạt đối với Thái tử, như vậy còn không phải là vì Hoàng a mã cũng cảm thấy Thái tử không có tâm hiếu học hướng thượng, cho rằng lòng dạ Thái tử chật hẹp, ngay cả huynh đệ mình cũng dung không được!”

“Dận Chân, người cảm miệng cho trầm!”

Dận Chân thoáng như không nghe thấy, nói: “Nhi thần cũng không phải Thái tử điện hạ, đệ đệ của nhi thần, nhi thần bảo bồi hết mực! Lục đệ thiếu chút nữa đã chết, nếu nhi thần không vì y đứng ra nói lời công đạo, nhi thần liền không xứng làm huynh trưởng của y!”

“Chuyện Sơn Tây diệt phi, nhân Hoàng a mã thịnh nộ ai cũng không dám thay y nói lời công đạo, trong tai Hoàng a mã nghe đến đều là ‘Bệ hạ thánh minh, Bệ hạ nhân từ, Bệ hạ một lòng ái tử đau đau’, dần dà Hoàng a mã cũng cho rằng bản thân là chí công vô tư, cho là mình đối với Dận Tộ đã tận hết tâm sức...”

“Thế nhưng lại có ai thay y ngẫm lại? Thái tử muốn lấy tính mệnh của y, a mã đau y vài chục năm lại thờ ơ. Y ra sức phản kháng liền bị a mã trách cứ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất kính, nói bản thân không có đứa con trai này. Y dưới sự xúc động phần nộ đem lòng hại người của Thái tử vạch trần trước điện tiền, kết quả ngài phế bỏ thân phận A ca của y, cách chức làm thứ dân...”

“Dưới tình huống như vậy, ngài còn muốn y tiếp thu ‘hảo ý’ của ngài, nhận lấy đồ cổ tranh chữ ngài đưa tới, tiếp thu sự ‘cầm tức’ tựa như ban ân kia. Hoàng a mã, ngài không cảm thấy mình quá tàn nhẫn sao?”

“Mấy thứ này, với y mà nói thậm chí còn đáng sợ buồn cười hơn cả cương đao, y muốn tránh muốn chạy lại bị mọi người xem như y thị sủng mà kiêu, trở thành lập dị ra vẻ, trở thành tùy hứng hồ đồ... Nhi tử chỉ là nhìn đã cảm thấy trái tim băng giá, hoàn toàn vô vọng, như vậy y thì sao?”

“Bởi vì y còn chưa ngã xuống, bởi vì y còn cười nói như thường vậy nên tất cả mọi người đều cảm thấy y không có việc gì. Thế nhưng Hoàng a mã có biết y cả đêm mất ngủ, Đoạn thái y khai thuốc an thần cho y, lượng một lần trọng hơn một lần. Lúc nhi tử tới còn buộc y uống thuốc, Đoạn thái y nói liều lượng này đủ khiến cho mười đại hán đều có thể trực tiếp ngủ mất, y uống xong lại chẳng có phản ứng gì, gấp hộ vệ bị thương kia còn hỏi gã có tính toán gì không, lại ban thưởng năm trăm lượng bạc an thần, thậm chí còn nhờ gã lặng lẽ đem hai nghìn lượng ngân phiếu cấp cho người nhà hộ vệ đã chết, nói rõ sợ đưa sớm cô nhi quả phụ thủ không được... Cuối cùng còn hàn huyên cùng nhi tử một hồi mới đi ngủ.”

“Đoạn thái y nói, loại thuốc này chỉ có thể thỉnh thoảng dùng đến, không thể uống đến quá thường, nếu còn tiếp tục như vậy, ngay cả người khỏe mạnh cũng không chống nổi, huống chi y còn có tâm tật...”

“Nhi thần không cầu Hoàng a mã có thể trả cho y một công đạo, chỉ cầu người phạm đối với Lục đệ còn nửa phần thương tiếc chi tâm liền thả y xuất kinh, để nhi tử tìm một góc nào đó ngai không nhìn thấy, thay y chọn một chỗ dân phong thuần phác làm nơi an thân, nói không chừng còn có thể sống lâu vài năm...”

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi phun đầy long án.

Lương Cửu Công sợ đến cả người đều run rẩy, liên thanh gọi thái y.

Dận Chân quỳ trên mặt đất, nhìn Khang Hy giận đến tay chân run lên, trong lòng mọc lên tia vui vẻ quỷ dị.

Phảng phất có thứ gì đó ở kiếp trước bị đè nén thật lâu, cuối cùng đạt được vài phần thư giải.

Hoàng a mã, ngai cuối cùng cũng ném được tư vị của loại có khổ không thể nói này.

Kiếp trước, đám nhi tử của ngài, ném qua nhiều lắm.

28. Chương 28

Cuộc đối thoại của phụ tử hai người bởi vì Khang Hy thổ huyết mà đình chỉ, thế nhưng việc của Dận Tộ thủy chung vẫn cần phải giải quyết. Khang Hy đứng trước ba sự lựa chọn, hoặc là rút lại tất cả xử trí trước đây, mọi việc quay lại từ đầu; hoặc là thả Dận Tộ xuất kinh, mặc y tự sinh tự diệt; cuối cùng là duy trì hiện trạng, chờ vài năm sau giúp Lục nhi của ngài nhạt xác.

Phải chọn thế nào, thật tình không khó.

Vậy nên, trong lúc Dận Tộ đang ngủ, Lâm phủ nghênh đón một nhóm thái y mang theo thánh chỉ đến.

Dận Tộ bị một chén thuốc của Dận Chân đánh ngã, vừa ngủ liền ngủ suốt ba ngày, cũng không biết Dận Chân thả cái gì trong thuốc, tất cả thái y Khang Hy phái tới đều chỉ đưa ra một kết luận thống nhất: Tâm lực tiêu hao quá độ, nếu như còn tiếp tục như vậy thọ nguyên chỉ sợ không lâu. Bất quá ai cũng đồng ý có thể ngủ một giấc ngon đối với y mới là có lợi, vậy nên Dận Tộ liền vui vẻ ngủ suốt ba ngày.

Đợi y tỉnh ngủ, xưng hô của nô tài với y cũng đã đổi từ Lâm gia trở thành ‘Hòa Quận vương’, Dận Tộ ngơ ngác hồi lâu, khi thấy thánh chỉ được đưa tới mới biết được, Hoàng a mã của y lần này rất không biết xấu hổ phạm vào chứng mất trí nhớ, ngay cả lý do cũng không cần viện, trực tiếp mào đầu liền dùng ‘Lục a ca Ái Tân Giác La Dận Tộ’ gì gì đó, tiếp theo là một đồng mỹ hành mỹ dự, trực tiếp phong Quận vương.

Cầm thánh chỉ, Dận Tộ trong lòng một mảnh mờ mịt, vừa chớp mắt lại có cảm giác không biết nên đi con đường nào.

Y biết hiện tại việc mình lên làm nhất chính là xem như tất cả đều chưa từng phát sinh, tiến cung thỉnh an tạ ân với Khang Hy.

Dù sao Khang Hy cũng đã đi ra bước đầu tiên, bước thứ hai nên là trách nhiệm của y.

Thế nhưng y lại không muốn.

Chỉ là hơn một tháng, tòa Tử Cấm thành nguyên bản vô cùng quen thuộc kia lại khiến y cảm thấy thật xa lạ, ngay cả người ở bên trong tựa hồ cũng biến thành không còn quen biết nữa.

Trong lúc nhất thời, y ngay cả Dận Chân cũng có chút hờn giận, người này rõ ràng biết được ý nguyện của y vì sao còn đa sự như vậy, bắt y phải đối mặt với những việc bản thân y không muốn đối mặt? Thay vì giam y ở đây, để y ra ngoài vui vẻ về sống cuộc sống tự do không phải tốt sao?

Bản thân y thật ra cũng hiểu, y đúng là không bỏ được, luyến tiếc Khang Hy, luyến tiếc sư phó, luyến tiếc nơi đã sống hơn mười năm này...

Thuộc tính rùa đen rúc đầu tiềm ẩn của Dân Tộ rốt cuộc phát tác, bắt đầu bám lấy giường bệnh, quyết định cứ thế lăn lộn qua một ngày thì tính một ngày.

Thế nhưng chỉ mới nửa ngày trôi qua y đã giả vờ không được nữa, Dân Trinh tới!

Trước khi tới y đã hỏi qua bệnh tình của Dân Tộ, biết không còn trở ngại gì liền thoải mái cầu nhậu: “Lục ca người mau vào cung đi xem ngạch nương thôi, ngạch nương bị ác tức phụ Đông Giai thị kia làm cho giận đến ngất xỉu!”

Dân Tộ kinh hãi: “Cái gì?”

Dân Trinh thấy Dân Tộ sắc mặt đại biến, vội vàng nói: “Lục ca người đừng vội, ngạch nương lúc này từ sớm đã khỏe lại rồi, chỉ là tâm tình không tốt. Nói chung, người vẫn là nên đi khuyên nhủ nàng đi!”

Trong đầu Dân Tộ hiện ra đôi mắt xinh đẹp ẩn chút buồn phiền của Đông Giai thị, loại tức phụ không phóng khoáng này đích xác không được Đức phi thích, thế nhưng nếu nói khiến Đức phi giận đến ngất xỉu — nàng có bản sự này?

Thế nhưng y cũng biết Dân Trinh tuyệt đối không dám nói bậy tại loại chuyện này, liền hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Dân Trinh rót một ly trà, thở phì phì nói: “Hôm qua không phải là Đoan Ngọ sao? Lục ca người lại được phong quận vương, ngạch nương vui vẻ nghĩ muốn cùng nhau náo nhiệt một chút, vừa vặn Hoàng a mã cũng có ý này vậy nên liền bày gia yến trong cung, sau đó định lên lầu xem thuyền rồng gì đó.”

“Tất cả huynh đệ, còn có phúc tấn, trắc phúc tấn, a ca, cách cách nhà bọn họ đều tới, ồn ào náo nhiệt. Bởi vì lần này ngạch nương cảm thấy Lục ca người có thể được phong quận vương đều là công lao của Tứ ca, thế nhưng lại không kéo được mặt mũi nói lời cảm tạ với hần, vậy nên cố ý thưởng cho Đông Giai thị một chung rượu hùng hoàng...”

“Lục ca người xem, nguyên lai là việc thật tốt anh, thế nhưng người đoán xem Đông Giai thị lại phản ứng thế nào? Nàng bưng chung rượu lên, run rẩy không ngớt, vài lần đưa đến bên mép lại buông xuống, cứ tưởng như ngạch nương ban cho nàng là độc dược vậy. Ngạch nương lập tức giận đến sắc mặt cũng thay đổi, nếu không phải có Hoàng a mã ở khẳng định đã ném đồ rồi đi. Thế nhưng càng khiến người ta tức giận còn ở phía sau, Đông Giai thị quăng ngã chung rượu phịch một tiếng quỳ xuống, khóc cầu ngạch nương buông tha đứa bé trong bụng nàng, nói nghìn sai vạn sai đều là nàng sai, hài tử trong bụng là vô tội...”

Dân Tộ nghe đến không còn gì để nói.

Dân Trinh giận đến đập bàn: “Bộ dáng kia của nàng giống như ngạch nương là cố ý muốn hại đứa bé trong bụng nàng vậy! Nàng cũng không nghĩ lại, nếu ngạch nương thực sự không muốn để nàng sinh con, nàng còn có thể hoài thượng sao? Lui một vạn bước, cho dù ngạch nương thật sự hồ đồ muốn hại nàng, còn có thể động thủ trước mặt Hoàng a mã và nhiều người như vậy? Quả thực không biết đầu óc của nàng lớn lên thế nào!”

Y thả chậm ngữ điệu: “May là lúc đó Tứ ca phản ứng nhanh, lập tức kinh ngạc hỏi Đông Giai thị hoài thượng từ lúc nào? Vì sao ngay cả hần cũng không biết? Lúc này ngạch nương mới coi như được giải vây — nếu như ngay cả Tứ ca cũng không biết nàng hoài thượng, ngạch nương càng là không thể biết.”

“Bất quá dù là như vậy, mặt mũi của ngạch nương cùng với đám huynh đệ chúng ta đều là mất hết. Chuyện này còn chưa xong, Hoàng a mã gọi thái y đến bắt mạch mới biết nàng đã hoài sáu tháng! Đủ sáu tháng, nàng dùng máu gà giả làm nguyệt sự, đợi tháng lớn rồi còn dùng vải trắng quấn bụng — không ngờ nàng ngay cả Tứ ca cũng muốn phòng! Lục ca người nói xem, đây lại là chuyện gì đâu!”

“Ngạch nương trực tiếp giận đến ngất đi, Hoàng a mã tại chỗ cách tước Quận vương của Tứ ca, biếm làm Bối lặc, nói hần trị gia còn không nghiêm làm sao có thể trị nước?”

Dân Tộ bỗng nhiên cảm nhận được ác ý nồng đậm trong những lời này, đây tuyệt đối là trả thù...

Xảy ra loại chuyện này, tâm tình của Đức phi có thể tưởng tượng, Dận Tộ cũng đã có hai tháng không gặp nàng, thực sự vô cùng nhớ, vậy nên cũng không xoắn xuýt nữa, mau chóng rời giường, thu thập thỏa đáng tiền cung.

Trên xe ngựa, Dận Trinh hăng hái bưng bưng kể chuyện xảy ra mấy hôm nay.

“Lục ca không biết đâu, từ sau khi thánh chỉ sắc phong Quận vương của người ban ra, cả triều thần đều tỏ phào nhẹ nhàng...”

Dận Tộ kinh ngạc nói: “Ta có phong Quận vương hay không lại quan hệ gì đến bọn họ?”

“Thế nào không quan hệ?” Dận Trinh nói: “Lúc người không có ở đây, Hoàng a mã động chút là phát giận, Tứ ca cả ngày mặt mày âm trầm, phảng phất giống như ai cũng thiếu hẳn mấy nghìn lượng bạc vậy. Dựa theo lời của đám người kia chính là, cảm giác ngay cả trời cũng thấp đi ba thước... A, đúng rồi, Lục ca hẳn còn chưa biết đi, Tứ ca hiện tại có tên hiệu mới —— A ca thu nợ!”

Dận Tộ sững sờ: “Vạn tuế muốn thanh lý nợ của Hộ bộ rồi sao?”

Dận Trinh lắc đầu: “Không có!”

Dận Tộ ngạc nhiên nói: “Vậy thì đòi nợ gì?”

“Kỳ thực, cũng coi như là nợ của Hộ hộ, mấy hôm trước Lưu Ngự sử bị cách chức, Tứ ca liền phái người đến đòi một lần nợ. Chắc chắn, rõ ràng Hoàng a mã không hạ lệnh sao nhà, thế nhưng người Tứ ca phái đi so với sao nhà còn hung hãn, ngay cả đồ riêng của đám nha đầu bà tử đều đem gán nợ, chỉ để lại một bộ quần áo, người không một đồng chạy trên đường cái.” Nói đến đây, Dận Trinh còn tiếc nuối nói: “Bất quá người nhà kia cũng không biết lấy được chút tiền bạc từ chỗ nào, đã sớm rời kinh đi mất.”

Chuyện này Dận Tộ vẫn là lần đầu nghe nói, không khỏi bật cười, như vậy Dận Chân và vị Hoàng đế khắc bạc trong truyền thuyết kia tựa hồ có chút tương tự.

Dận Trinh thấy y nở nụ cười lại càng kể đến hăng say, lại nói: “Lần này không phải lại nhiều ra một Khải Âm Bố sao? Tứ ca ngay cả Lưu Ngự sử cũng không buông tha, làm sao có thể bỏ qua hắn? Vậy nên...”

Dận Tộ kinh ngạc nói: “Khải Âm Bố không phải bị phán sao nhà ư?”

Dận Trinh cười nói: “Sao! Thế nhưng Tứ ca nói, người chết nợ không tiêu, hưởng chi chỉ mới là sao nhà? Nếu hắn không chịu trả nợ vậy liền để thân bằng hảo hữu trả thay.”

“Lời này... hình như có chút không giảng đạo lý đi?”

Dận Trinh nói: “Còn không phải không giảng đạo lý sao? Tộc thúc của Khải Âm Bố lúc đó còn ồn ào, nói bạc nhà bọn họ đều bị quan phủ tịch thu không còn, Hộ bộ muốn bạc chỉ có thể trừ từ số đó. Thế nhưng Tứ ca lại nói, nếu đã tịch thu hết chính là thuộc về triều đình, nào có chuyện đem bạc của triều đình trả nợ thay quan lại? Lời này trực tiếp đem lão nhân kia giận đến run rẩy, Tứ ca cũng không dong dài với lão, nếu không đưa bạc ra được thì dùng vật gán nợ. Tranh chữ đồ cổ đáng giá ba nghìn lượng, định giá hai trăm liền cầm đi, quả thực còn vô lương hơn hiệu cầm đồ...”

“Khải Âm Bố đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc đã nhiều năm, lớn từ thủ vệ kinh thành, tra xét dân cư, nhỏ đến truy bắt tội phạm, thẩm tra án kiện, giam cầm phạm nhân... tất cả đều do hắn quản, phương diện này có bao nhiêu mờ ám chứ? Phàm là người có họ hàng quen biết với hắn, ai lại không vớt được chút chỗ tốt? Hiện tại đều gặp xui xẻo, cả vốn lẫn lời đều phải nộp ra.”

“Tứ ca còn tổ chức cái gì hội đấu giá, đem những thứ gán nợ kia ra bán, người trả giá cao thì được. Đạo này những đại hộ trong kinh thành đều chen chúc vỡ đầu muốn giành thiếp mời của hội đấu giá Hộ bộ đâu! Trong đó còn có mấy người trực tiếp đi cửa sau đến chỗ của ta, ta liền cầu đến Tứ ca, Tứ ca hỏi ta được nhiều ít bạc, ta liền thành thật nói ra, người đoán thử xem Tứ ca làm thế nào? Hắn chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, trực tiếp móc ra hai tấm khế đất trong tay áo cho ta —— Hôm nay ta đi xem, ây da! Đều là cửa hàng tại những khu phồn hoa nhất! Tứ ca thực sự đã trúng mối lớn rồi!”

“Bất quá cũng phải, Lục ca nghĩ xem, một gian cửa hàng giá trị năm nghìn lượng chỉ gỡ được một nghìn lượng nợ ngân, nếu như bán được bốn nghìn lượng, giao một nghìn lượng về Hộ bộ, ba nghìn lượng còn lại

đều là đồ béo bở nha! Đáng tiếc ta còn quá nhỏ, bằng không cũng có thể giống như Bát ca, đi theo phía sau Tứ ca vớt một con số lớn.”

Dận Tộ sững sốt: “Lão Bát cũng chen chân vào?”

Dận Trinh ừ một tiếng, thanh âm có chút hạ xuống: “Hắn không phải đi Hình bộ sao? Chuyện của Khải Âm Bồ lần này đương nhiên cũng có một phần của hắn, nghe nói Khải Âm Bồ nợ hơn mười vạn lượng bạc, Tứ ca sau khi bảo Bát ca tra rõ liên liệ kê một đơn tử, ai phải chia nhiều ít và gì đó...”

Dận Tộ chớp mắt mấy cái, hóa ra Tứ ca đem chuyện đắc tội với người chia cho Lão Bát phân nửa nha? Về phần chỗ tốt, giấu lại thái độ bình thường của hắn đối với Dận Tộ —— nói không chừng còn không được một phần đâu!

Chỉ nghe Dận Trinh lại thở dài, nói: “Trước ta còn có Cửu ca, Thập ca, Thập nhị ca, Thập tam ca, đợi đến phiên ta, khẳng định chỗ tốt gì cũng không còn.”

“Hóa ra đối với ngươi mà nói, có tiền vớt chính là chuyện tốt?” Dận Tộ gõ đầu y một cái: “Ngươi là A ca, mí mắt không cần nông cạn như vậy có được không?”

Dận Trinh xoa đầu, ngượng ngừng cười.

Dận Tộ lại nghĩ tới một việc, phụng phịu hỏi: “Vừa rồi ngươi nói hôm nay vừa đi xem qua cửa hàng?”

Hóa ra tiểu tử này trước khi đến thăm y còn chạy đi xem cửa hàng của mình đâu!

Lúc này Dận Trinh mới phát hiện nói lỡ miệng, liền thanh xin khoan dung: “Chỉ là đi ngang qua! Đi ngang qua! Lục ca ngươi nghìn vạn lần chớ nói cùng ngạch nương, ngạch nương sẽ lột da ta!”

Dận Tộ hừ lạnh nói: “Ngươi vốn chính là thiếu thu thập”

Dận Trinh biết đây là đã buông tha mình, lập tức lấy lòng: “Lục ca ngươi là tốt nhất, quay đầu lại ta thay ngươi đến chỗ Tứ ca muốn vài cửa hàng, coi như nhận lỗi với ngươi?”

“Nhận lỗi cái đầu ngươi! Tiểu tử ngươi vì sao lại tính toán ranh mãnh như vậy đâu!” Dận Tộ cũng là giận đến vui vẻ, đem Dận Chân ra gán chỗ, nếu xin được là nhân tình của y, xin không được là Dận Chân keo kiệt: “Dem hai cửa hàng của ngươi ra làm tạ tội còn không sai biệt lắm.”

Dận Trinh kêu rên một tiếng, nói: “Lục ca, hai cái cửa hàng này đặt trong tay ta còn chưa đủ nóng, ngay cả nhìn cũng chỉ mới nhìn thoáng qua, ngài tạm tha cho tiểu đệ đi!”

Dận Tộ lười nhìn y giả khổ não: “Được, gia cũng không hiếm lạ chút đồ này của ngươi.”

Trong tay y còn có hơn bảy mươi hai trương khế đất đâu, nếu so ra còn lớn hơn cả mười cái cửa hàng của y cộng lại.

Dận Trinh cảm thấy mình chiếm tiện nghi, hắc hắc cười không ngừng.

Cần Thanh cung, Lương Cửu Công cười nói: “Vạn tuế gia, Lục a ca tiến cung rồi.”

Khang Hy ừ một tiếng.

Lương Cửu Công ngỡ rằng ngài không nghe rõ, thanh âm phóng lớn một chút, nói: “Vạn tuế gia, là Lục a ca tiến cung rồi.”

Khang Hy cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Trẫm đã biết, y tiến cung thì tiến cung, chẳng lẽ muốn trẫm tự mình đi nghênh đón sao?”

Lương Cửu Công cười làm lành nói: “Vạn tuế gia không đi đón, vậy nô tài có thể đi đón sao, nô tài đã thật lâu chưa gặp Lục a ca rồi, thực sự rất trông ngóng.”

Khang Hy nhìn lão một cái, nói: “Tiểu Lục lúc này nhất định là đi chỗ ngạch nương của y, ngươi đi đâu nghênh đón?”

“Vây nô tài...”

Khang Hy không nhịn được phát tay ngắt lời: “Được rồi, người đi xuống đi!”

“Dạ.”

Lương Cửu Công vừa đi, Khang Hy liền đặt quyển sách trên tay xuống, nhìn Càn Thanh cung trống rỗng có chút sững sờ.

Trong Càn Thanh cung này, ngoại trừ ngài ra chỉ có hai người có ghế ngồi cố định, một là Thái tử, án thư và ghế đều rộng lớn, phủ sa tanh vàng sáng tương tự như ngài. Ngày trước Thái tử chính là ở nơi này đọc sách luyện tự, xem chiếu thư, cùng ngài thảo luận một ít chuyện trong triều đình.

Người còn lại, tự nhiên là Dân Tộ.

Án thư của y cũng rất rộng, thế nhưng lại không muốn trải bất cứ thứ gì, hơn nữa nguyên liệu dùng cũng rất phổ thông, dựa theo cách nói của y chính là, nếu quá quý trọng y sẽ vì sợ làm bẩn mà không thể tĩnh tâm viết chữ. Sau này quả nhiên đã làm bẩn, nô tài phía dưới phí rất nhiều sức cũng không thể làm cho sạch sẽ được, ngài muốn đổi một bộ mới cho y, y lại không đồng ý, nói như vậy rất tốt, càng không sợ làm bẩn.

Tiểu Lục nhi ở trong lòng ngài chính là một người hiền hòa như vậy, mặc dù có chút tiểu tính tình thế nhưng so với bất cứ ai đều thức đại thể, càng khó được chính là, rõ ràng trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy lại có thể tôn trọng mỗi người, cho dù trong miệng mắng ‘Nô tài thói nhà người’, ánh mắt cũng không thực sự xem đối phương như nô tài.

Ngài cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy người nào sạch sẽ hơn Tiểu Lục, ngài thực sự là đau tiếc y. Thế nhưng, Thái tử... Thái tử...

Lòng bàn tay, mu bàn tay, đều là thịt a...

Có thể trong mắt nhiều người, ngài phẳng phất càng đau Dân Tộ một ít, đúng vậy, ngài chính là đau Dân Tộ, thế nhưng tự ngài cũng biết, tâm huyết mình đặt trên người Thái tử so với đặt trên người Dân Tộ thì vượt qua nhiều lắm...

Tiểu Lục của Ngài, vừa khiến người đau lòng lại có thể khiến người yên tâm.

Không hiểu vì sao, Khang Hy chưa từng lo lắng y sẽ trở nên hư hỏng, bắt đầu từ lúc sáu tuổi ngài liền biết, đứa bé này ngài có thể yên tâm sủng ái, quả nhiên, Tiểu Lục nhi của ngài chưa bao giờ khiến ngài thất vọng qua.

Vậy nên ngài mới dốc lòng đem thứ tốt đều đặt lên người Tiểu Lục nhi, đem hết tất cả sự sủng ái ngài không thể biểu lộ với những đứa con trai khác đặt lên người hài tử này. Thứ tốt bên ngoài tiến cống, trước hết thưởng cho Tiểu Lục, sau đó mới là chính ngài và những người khác. Ngài sẽ đích thân làm cung cho y, bồi y chơi đùa, dạy y từng câu từng chữ tiếng Anh Cát Lợi, tự mình theo dõi ẩm thực của y, dỗ y đi vào giấc ngủ...

Dân Chân nói, ngài đau Tiểu Lục là vì y vô hại.

Không sai, y chính là vô hại, hoàn toàn vô hại, bởi vì Khang Hy biết, vô luận ngài đau y thế nào, sủng y thế nào, Tiểu Lục của ngài cũng sẽ không thay đổi.

Thế nhưng, vì sao người ngài làm cần yêu thương không thay đổi, trái lại người ngài cần cần dục dục trông chừng, toàn tâm toàn ý muốn bồi dưỡng thành đại thụ che trời... lại...

Nếu nói Dân Tộ là do ngài tự mình nuôi lớn, như vậy Dân Nhưng, ngoại trừ là ngài tự mình nuôi lớn còn là do ngài một tay giáo dưỡng, tay cầm tay dạy hần viết chữ, đích thân cho hần học võ lòng... mỗi lão sư của Thái tử đều do ngài tỉ mỉ chọn lựa, mỗi quyển sách Thái tử đọc đều do ngài thận trọng an bày, nhiều lần chăm chú lựa chọn. Đợi hần trưởng thành chút nữa, ngài tự mình dạy hần đạo làm vua, chỉ đạo hần xử lý quốc sự...

Nếu nói Thái tử trưởng thành sai lệch, ngài tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Ngài biết rõ, hai đứa con trai này có mâu thuẫn không thể điều hòa nhưng lại lừa mình dối người nghĩ: Khi đó Tiểu Lục nhi còn nhỏ, không nhớ việc! Khi đó Thái tử còn trẻ, không hiểu chuyện! Đợi sau này ngày đặt bên cạnh giáo đường, thời gian qua mọi việc phai nhạt, cảm tình sâu đậm, chuyện này tự nhiên liền qua!

Thế nhưng ngài trăm triệu lần không nghĩ tới, hai người sinh trưởng dưới mí mắt ngài cư nhiên đã đến nông nỗi gần như không chết không thôi!

Có thể người làm phụ mẫu chính là như vậy, đứa con bọn họ thiên vị nhất cũng không phải đứa nghe lời nhất, khiến bọn họ bớt lo nhất, ngược lại chính là đứa vẫn luôn được bọn họ đổ nhiều tâm sức vào nhất... Từng bỏ ra tâm huyết càng nhiều lại càng là không bỏ xuống được.

Thái tử trước nay vẫn luôn kiên cường lại phá lệ khóc lóc kể lể bất an ủy khuất của mình, tình cảnh này khiến tim ngài mềm nhũn, vốn là định đem chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không, nào ngờ Tiểu Lục luôn rất biết đại thể lại biểu hiện cực kỳ kịch liệt, đúng là nửa bước cũng không nhường, khiến ngài hoàn toàn không xuống đài được.

Mãi đến khi máu tươi của Tiểu Lục rơi xuống giữa đại điện Càn Thanh cung ngài mới bắt đầu thấy sợ, thế nhưng những lời ngoan tuyệt đã nói ra khỏi miệng, tất cả đều thoát khỏi khống chế.

Đến lúc này ngài mới ý thức được, những lời của ngài nghe vào tai Dân Tộ không thể nghi ngờ là đang nói —— Thái tử muốn giết người, người cư nhiên còn dám phản kháng?

Như vậy làm sao không khiến y tuyệt vọng, không khiến y thương tâm?

Mâu thuẫn của Tiểu Lục và Thái tử đã là không thể điều hòa, hiện tại ngài lại hướng về ngực của Tiểu Lục hung hăng thọc một dao, thọc đến chính ngài đều thấy đau.

Thái tử quỳ gối trước tấm cung của ngài thỉnh tội, nói mình sai rồi, nói mình nguyện ý tử bỏ ngôi vị Thái tử, nguyện ý cùng Tiểu Lục dập đầu bồi tội...

Lời của Thái tử khiến ngài tỉnh táo lại.

Ngài không phải không biết, Thái tử đây chính là lấy lui làm tiến, thế nhưng thực sự phé Thái tử? Không được, tuyệt đối không được! Thái tử là do ngài hao hết tâm huyết giáo đường ra, làm sao có thể buông tha như vậy?

Thái tử quỳ trước tấm cung của ngài một đêm, ngài cũng trần trọc suy nghĩ một đêm.

Mà thôi, vẫn là... ủy khuất Tiểu Lục một chút đi!

Đại náo Càn Thanh cung, không phạt là không được, bằng không chẳng lẽ không phải xác thực tội danh của Thái tử?

Tuy là phé đi thân phận Tiểu Lục, thế nhưng ngài đã căn dặn xuống, mọi việc đều giữ như thường, ngoại trừ không thể tùy ý tiến cung, trước giờ thế nào sau này vẫn là như vậy. Y vẫn lưu lại Bối lạc phủ, hưởng thụ sự hầu hạ của Nội vụ phủ, bổng lộc cần ban xuống cũng không ít đi một phần của y, ngài cũng đãi y như ngày thường, không, so với bình thường còn tốt hơn...

Con người của Tiểu Lục vừa rộng lượng lại nhẹ dạ, ngài dùng nhiều hơn chút tâm Tiểu Lục sẽ rất nhanh tha thứ cho ngài. Đợi thêm một hai năm, sự tình phai nhạt ngài sẽ nhận y trở về, nhân cơ hội đem tên sửa lại, gốc rễ mâu thuẫn giữa y và Thái tử sẽ không còn. Cho dù không thể giải hòa cũng luôn có cách khiến tâm mắt của Thái tử không mãi đặt lên người Tiểu Lục nữa.

Hiện tại thân thể của ngài coi như không tệ, ngày tháng còn dài, luôn có thể tìm cho Tiểu Lục một con đường phú quý trường lưu...

Ngài nghĩ thật sự rất tốt, thế nhưng trăm triệu lần lại không ngờ, Tiểu Lục nhẹ dạ rộng lượng trong mắt ngài, lần này lại không dễ nói chuyện như vậy...

Một bước sai, từng bước sai...

Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước vậy.

Cũng không thể mở to mắt trừng trừng nhìn thân thể của Tiểu lục càng lúc càng suy sụp, về phần để ý rồi đi, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ...

Kỳ thực, trọng yếu hơn tất cả những chuyện này chính là, ngài cũng không chịu thêm được những ngày tháng bị Tiểu Lục hận mình, oán mình. Loại cuộc sống này quả thực so với thời gian ngài bị Ngao Bái cường thế ép buộc còn phải khó qua hơn một chút, ngài cảm thấy ngực mình cũng đã đau đến gần như không thở nổi.

Ngài chưa từng có thời khắc nào hận Đông Giai thị hơn hiện tại, chỉ hận không thể đem nàng từ mộ phần đào ra, nghiền xương thành tro!

29. Chương 29

Đến Vinh Hòa cung, Đức phi đã lâu không gặp được nhi tử, vừa khóc vừa cười, cuối cùng còn dùng ngón tay chọc chọc vào trán Dận Tộ, thở dài: “Người a, người a!”

Nàng muốn nói với nhi tử, sau này đừng ngốc nghếch lại thật xem người kia như a mã mà nhục mộ, thế nhưng lại biết, nếu nhi tử không có một phần lòng dạ này, Khang Hy cũng sẽ không hiểm lạ y như vậy.

Mà thôi, y cứ như vậy cũng rất tốt, sau này liền trông cậy vào Lão Tứ chiếu ứng nhiều hơn một chút, lại nhìn về phía tiểu nhi tử cột nhà bên cạnh, lắc đầu, tiểu tử này chỉ cần không liên lụy đến Lão Lục cũng đã không tệ rồi.

Dận Tộ thấy khí sắc của Đức phi còn hoàn hảo cũng thở phào nhẹ nhõm, khuyên nhủ: “Ngạch nương, Tứ tấu nàng không hiểu chuyện, người cũng đừng cùng nàng chấp nhặt, sau này ít chiều nàng tiền cung, mắt không thấy tâm không phiền là được!”

Đức phi nói: “Người yên tâm, nếu nàng đã không xem ta như ngạch nương, sau này hai bên liền không liên hệ, ta cũng không cần lại vì nàng nổi giận. Ta chỉ là bức Lão Tứ, đã biết ta rõ ràng không thích một nhà Đông Giai thị lại vẫn muốn thú nữ nhi Đông gia, thú thì thú đi, lại còn tìm một kẻ như vậy! Loại nữ nhân này, cho dù ở gia đình bình thường cũng chỉ là...”

Vì mặt mũi của Dận Chân, nàng rốt cục cũng không đem mấy lời ‘đồ tiêu khiển của nam nhân’ nói ra miệng: “Cố tình còn trở thành phúc tấn của A ca! Có một phúc tấn như vậy, Lão Tứ sao này làm thế nào ngăn đầu trước mặt đám huyênh đệ!”

Dận Tộ cười nói: “Nam nhân có thể ngăn đầu hay không, gốc rễ mọi chuyện từ trước đến giờ đều không ở trên người nữ nhân. Ngạch nương ngài cũng nhìn phóng khoáng một chút, nếu Tứ ca đã chọn nàng tất nhiên là có chỗ hợp ý, chỉ cần bọn họ đóng kín cửa sổ hài lòng là được, những thứ khác liền mặc kệ thôi!”

Đức phi hừ lạnh, nói: “Người xem nàng phòng Lão Tứ như vậy giống như là sống được hài lòng sao? Nếu không phải... ta cũng hoài nghi đứa bé kia có phải là của Lão Tứ hay không!”

“Ngạch nương, cũng đừng nói lung tung, ” Dận Tộ vội ngăn: “Truyền đi liền muốn mạng người.”

Đức phi gõ nhẹ trán của y, nói: “Ngạch nương cũng là nữ nhân, còn không hiểu rõ hơn người sao? Cũng liền lúc này không có người ngoài ngạch nương mới oán giận vài câu mà thôi.”

Nhân vì chuyện của Dận Tộ, trái tim của Đức phi vẫn bị treo lên, hôm qua lại bị Đông Giai thị chọc tức đến cả đêm không ngủ, hiện tại gặp được Dận Tộ lại hàn huyên một hồi, hưng phấn qua đi uể oải liền kéo đến. Dận Tộ thấy vậy liền vội vàng khuyên nàng nghỉ ngơi, Đức phi lại không chịu, Dận Tộ nói: “Hôm nay ta vừa tiền cung đã đến chỗ của ngạch nương, còn chưa đi gặp Hoàng a mã đâu!”

Đức phi hết cách, chỉ căn dặn y sau khi gặp Khang Hy nhất định phải trở lại dùng bữa tối, lúc này mới về tắm thất nghỉ ngơi.

Rời khỏi Vinh Hòa cung, Dận Trinh trợ mặt nói: “Lục ca, ta cũng đã lâu chưa gặp Hoàng a mã rồi...”

Dận Tộ nhìn y một cái, nói: “Ta nhớ rõ Hoàng a mã mặc kệ có bao nhiêu bận rộn, mỗi ngày đều sẽ bớt thời gian đến Thượng Thư phòng kiểm tra công khóa hai lần, người nhiều lắm cũng chỉ là nửa ngày chưa gặp qua Hoàng a mã mà thôi hử?”

Dận Trinh lẩm bẩm: “Làm sao có thể giống được chứ? Nhiều huynh đệ như vậy, ta lẫn ở bên trong vừa không phải lớn nhất cũng không phải nhỏ nhất, học vấn càng không phải tốt nhất, Hoàng a mã căn bản sẽ không nhìn ta nhiều hơn vài lần.”

Mặc dù biết Dận Trinh phần lớn là phóng đại, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của y Dận Tộ cũng không khỏi nhẹ dạ, nghĩ rằng tiểu tử này muốn đi gặp a mã của mình còn phải kéo y làm nguy trang, so ra y có phải là quá mức không biết đủ hay chăng?

Cùng Dận Trinh đi một đoạn đường, từ trong bụi hoa chợt có người nhảy ra, Dận Trinh không chút nghĩ ngợi đáp cho một cước: “Đây là nơi nào mà dám nhảy nhót náo loạn như vậy, nếu làm kinh động đến Lục... đến gia, người có thể đảm đương nổi sao?”

Dận Tộ vươn tay lôi y trở về, trách mắng: “Học đâu ra cái thói quen hử một chút là động thủ đánh người thế?”

Một cước kia của Dận Trinh tuy rằng không quá dùng lực, thế nhưng cung nữ lao ra vẫn là ôi một tiếng ngã lăn trên mặt đất, thấy Dận Tộ mang theo Dận Trinh và đám nô tài sắp vòng qua người mình đi mất, nàng vội vàng lê gối ngăn cản, nói: “Lục a ca, Lục a ca xin cứu mạng, Lục a ca xin cứu chủ tử nhà nô tỳ...”

Chủ tử?

Dận Tộ và Dận Trinh nhìn nhau, chủ tử trong Hậu cung này đều là phi tần của Khang Hy, tìm một a ca đi cứu mạng, không có lầm chứ?

Dận Trinh tuổi còn nhỏ, cổ kị cũng không nhiều như vậy, tức giận hỏi: “Chủ tử nhà người là ai?”

“Là...” Cung nữ chần chờ một chút, rụt rè nói: “Chủ tử của nô tỳ là... Tứ phúc tấn.”

“Tứ tẩu?” Dận Tộ nhìn về phía Dận Trinh, Đông Giai thị sao lại ở chỗ này?

Dận Trinh trợn mắt, tức giận giải thích: “Hôm qua thái y bắt mạch nói thai vị của nàng bất ổn, thế nhưng vừa nói phải hồi phủ nàng liền sợ đến thất hồn lạc phách. Không còn cách nào, Hoàng a mã chỉ có thể trước hết để nàng lưu lại trong cung dưỡng vài ngày, nói là để ngạch nương chiếu ứng. Ngạch nương mới lười quan tâm nàng, tìm một cái viện cho nàng ngụ lại, còn an bày tiểu trù phòng, hầu hạ đều là người nhà mẹ đẻ của nàng điều từ phủ đệ của Tứ ca đến — cũng chính là nhìn phân thượng nàng đang mang hài tử, đợi sau khi sinh ra... Hừ!”

Lại trách mắng: “Chủ tử các người rốt cuộc có biết thân phận của mình là gì không? Lưu nàng trong cung dưỡng thai cũng đã là phá quy củ rồi, còn không ngoan ngoãn lưu lại trong viện, chạy loạn khắp nơi làm gì?”

“Nói bậy cái gì đó? Nàng một ngày là Tứ phúc tấn thì một ngày vẫn là Tứ tẩu của chúng ta, cho dù phải răn dạy cũng không đến hai người chúng ta lên tiếng.” Dận Tộ nói Dận Trinh một câu, lại hỏi cung nữ kia: “Tứ tẩu làm sao vậy?”

Cung nữ kia sợ hãi quay đầu lại, Dận Tộ theo ánh mắt của nàng nhìn qua liền thấy Đông Giai thị đang đỡ tay nô tì, dịu dàng lượng lệ đứng dưới bóng cây, thấy Dận Tộ quay đầu nhìn mình, vừa cúi người đã muốn quỳ xuống tới.

Dận Tộ cau mày nói: “Tứ tẩu, tẩy rớt cuộc là muốn cầu người hay muốn hại người? Nếu tẩu thực sự quỳ xuống ta sẽ lập tức xoay người rời đi, đời này cũng không dám gặp mặt Tứ tẩu nữa.”

Đường đường Phúc tấn a ca, động một chút là quỳ xuống trước mặt người khác, hơn nữa đối tượng còn là tiểu thúc tử, còn có thể nói chuyện sao?

Thấy Đông Giai thị ngốc lẳng tại chỗ, Dận Tộ nói: “Tứ tẩu có lời gì cứ nói đi!”

Đông Giai thị cắn môi, nói: “Thiếp tưởng đơn độc trò chuyện cùng Lục a ca.”

Dận Tộ hơi trầm ngâm, nói: “Nếu Tứ tẩu không muốn để cho bọn hạ nhân nhìn thấy xong múa loạn đầu lưỡi, vậy nên để ta và Dận Trinh đi cùng, nếu ngay cả Dận Trinh cũng không nghe được, vậy thì càng dễ tính.”

Giữa hắc và Đông Giai thị không có chuyện gì tư mật có thể nói.

Thấy Đông Giai thị không quá tình nguyện gật đầu, Dận Tộ nói: “Thỉnh Tứ tẩu trước đi đến đình nghỉ mát bên cạnh giả sơn phía trước, ta và Dận Trinh sẽ theo sau.”

Nói là theo sau, thế nhưng cũng chờ Đông Giai thị ngồi ở đình hồi lâu hai người Dận Tộ mới qua đến. Dận Tộ vốn nghĩ vị tứ tẩu này rất cuộc là Dận Chân tự mình lựa chọn, nhiều ít hẳn là cũng có tình cảm, chỉ là không hiểu nàng vì sao lại có hiểu lầm sâu như vậy với Dận Chân, nếu có thể nhân cơ hội khuyên răn ít nhiều cũng là không sai. Bất quá, câu đầu tiên Đông Giai thị thốt ra thiếu chút nữa khiến y trực tiếp quỳ: “Lục a ca, van cầu ngài để ta sinh hài tử ra đi, hài tử là vô tội...”

Dận Tộ bị ghen nỡ ngày không nói nên lời, Dận Trinh lại không có tính tình tốt như vậy, mắng: “Người có biết nói chuyện hay không đó? Người không biết còn ngỡ rằng đứa nhỏ trong bụng người là của Lục ca đâu!”

Lời của Dận Trinh so với Đông Giai thị càng khiến người ta không nói được lời nào, Dận Tộ đỡ trán, ngay cả khí lực mắng người cũng không có, bất đắc dĩ nói: “Tứ tẩu, tẩu rất cuộc muốn nói cái gì đâu? Chúng ta còn muốn đi gặp Hoàng a mã, thực sự không có công phu cùng tẩu ở nơi này giải đố.”

Đông Giai thị hiển nhiên cũng bị lời của Dận Trinh dọa rồi, không dám lại tiếp tục trì hoãn, cắn cắn môi, nói: “Lục a ca, ân oán giữa ngài và cô cô thiếp đã biết. Cô cô thực sự có lỗi với ngài, ngài nếu như vì chuyện năm đó muốn giận cá chém thớt lên người thiếp, thiếp cũng không còn gì để nói, thế nhưng hài tử trong bụng thiếp cũng là huyết mạch duy nhất của Tứ gia, cầu ngài buông tha cho. Đợi hài tử sinh ra rồi, muốn chém muốn giết thiếp đều phụng mệnh...”

Dận Tộ quả thực không biết nên nói cái gì cho đúng, hóa ra gốc rễ của chuyện này là ở trên người y đâu!

“Tứ tẩu liền vì vậy mà cho rằng Tứ ca và ngạch nương sẽ không cho phép hài tử trong bụng tẩu ra đời?”

Vậy nên mới phòng hai người bọn họ chặt như vậy, nếu không phải Đức phi đánh bậy đánh bạ ban cho nàng một chén rượu hùng hoàng không thích hợp với thai phụ, chỉ sợ lúc này còn không có người biết được đâu!

Nàng sẽ không sợ một đứa trẻ trống rỗng đột nhiên xuất hiện như vậy sẽ không được Hoàng gia tiếp thu sao? Rõ ràng là đích trưởng tử đường đường chính chính lại bị nàng biến thành không rõ lai lịch, nàng sẽ không sợ hài tử sau này hận nàng cả đời?

Thật không biết nên nói nàng ngây thơ hay nên nói nàng ngu xuẩn.

Đông Giai thị khóc lóc khê nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Cô cô năm đó làm hại Lục a ca thiếu chút nữa mất mạng, còn dính vào tâm tật, đồng thời là nguồn cơn mâu thuẫn giữa ngài và Thái tử, ngay cả lần này ngài bị cách chức cũng là do ân oán cùng Thái tử... ngạch nương làm sao có thể cho phép tôn tử có huyết mạch của Đông Giai thị được sinh ra...”

“Thí!” Dận Trinh mắng: “Trên người gia cũng có huyết mạch của Đông Giai thị đâu, vì sao ngạch nương không trực tiếp đem ta bóp chết?”

“A?” Đông Giai thị giật mình trợn to mắt, còn có chuyện như vậy?

Dận Tộ hít sâu một hơi, cố nhịn tính tình nói: “Tứ tẩu, đệ nhất, chuyện giữa ta và Hoàng quý phi không có quan hệ gì với tẩu. Hoàng quý phi thực sự từng hại qua ta, thế nhưng Đông Giai thị là mẫu tộc của Hoàng a mã, trên người ta cũng có huyết mạch của bộ tộc Đông Giai thị. Ta sẽ không bởi vì chuyện của một mình Hoàng quý phi giận chó đánh mèo cả tộc Đông Giai thị, huống chi là tẩu?”

Đông Giai thị mở to mắt mờ mịt nhìn y, hình như cũng có điểm đạo lý nhà...

“Đệ nhị, hài tử trong bụng tẩu là cốt nhục duy nhất của Tứ ca, cũng là tôn tử đầu tiên của ngạch nương, là chất nhừ ruột thịt của chúng ta, chúng ta làm sao có thể bởi vì nguyên nhân gì đó giận cá chém thớt lên

người hài tử? Lui lại một vạn bước mà nói, rốt cuộc là quan hệ của ngài và Hoàng quý phi thân cận hơn hay quan hệ của chúng ta và chất nhi thân cận hơn?”

“Đệ tam, cũng chính là điểm trọng yếu nhất, mặc kệ thân phận của tẩu là như thế nào, nếu Tứ ca đã chọn tẩu làm phúc tấn, chúng ta và ngạch nương cũng sẽ xem tẩu như người trong nhà mà đối đãi, bởi vì đây là sự tôn trọng đối với Tứ ca. Hiểu chưa?”

“Thế nhưng...” Đông Giai thị đã bị lời của y làm cho ngơ ngẩn, thấp giọng nói: “Tứ gia không thích ta, đối với rất ta lãnh đạm. Ngạch nương càng không thích ta, vẫn luôn gọi ta tiền cung răn dạy...”

Những lời này nói cho tiểu thúc tử nghe thực sự được chứ?

Dận Tộ than thở: “Bằng lòng răn dạy tẩu, bằng lòng dạy tẩu quy củ đó là vì xem tẩu là tức phụ, bằng không ngạch nương chỉ cần chọn cho Tứ ca một trắc phúc tấn, chuyện gì cũng để nàng đứng ra, không cần liếc mắt nhìn tẩu, Tứ tẩu còn chuyện gì cần làm sao?”

Lại nói: “Về phần Tứ ca, giữa phu thê hai người rốt cuộc có chuyện gì, người làm đệ đệ như ta không biết. Thế nhưng tính tình lãnh đạm của Tứ ca từ lúc sinh ra đã có, ta làm huynh đệ với hắn đã vài mươi năm cũng không thấy hắn tươi cười được vài lần. Tứ tẩu, Tứ ca nếu đã chọn tẩu tự nhiên là coi trọng tẩu, tẩu không cần quá đa tâm.”

“Thế nhưng lúc cô cô đi Tứ ca mới sáu tuổi, có thể có bao nhiêu cảm tình chứ? Nếu không phải vì trả thù, hắn làm sao sẽ thú Đông Giai...”

Thần sắc Dận Tộ lạnh lẽo, kiên trì của y rốt cục đã cạn, ngắt lời: “Tứ tẩu, người cho rằng A ca Đại Thanh là thứ gì? Tẩu là đang vũ nhục Tứ ca hay vũ nhục chính mình? Chuyện duy nhất người làm đệ đệ như ta nên nói, có thể nói đều đã nói xong, sắc trời không còn sớm, tẩu cần phải trở về.”

Đông Giai thị tỉnh tỉnh mê mê được cung nữ dìu đi.

Dận Tộ than thở: “Tứ ca, hai người các người, một người chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói, một người lại thích miên man suy nghĩ, thật đúng là... Tứ ca, người thật là biết chọn.”

Dận Chân hơi nghiêng người đi ra từ phía sau núi giả, thản nhiên nói: “Nàng cũng không phải do ta chọn.”

“A?”

Dận Chân hồ hững nói: “Ngày ấy ta nhận lời mời đến Đông phủ ngắm hoa, kết quả bên trong toàn nữ hài nhi, ta ngại phiền nên tìm một nơi yên tĩnh trốn tránh. Vừa lúc thấy nàng bị đau chân ngồi dưới đất khóc lóc, ta liền hỏi vài câu cũng hỗ trợ gọi nha đầu đến... Sau đó Đông đại nhân lại đến tham chọn nhân tuyển, dù sao ta đã đáp ứng thú nữ nhi của Đông Giai thị, thú ai lại không phải thú đầu? Hơn nữa nữ nhi của Đông Giai thị trước giờ vẫn được dạy quy củ rất tốt, vậy nên ngài ấy vừa nói ra ta liền đáp ứng, ngay cả tên cũng chưa nghe rõ... đợi đến sau khi bái đường mới biết được là nàng.”

“Nàng nguyên là nữ nhi bàng chi của Đông gia, sau khi phụ mẫu song vong mới được gửi nuôi ở bổn gia, lúc đó vừa qua hiếu kỳ không lâu, nói vậy cũng chưa học được bao nhiêu quy củ. Đông đại nhân ước chừng đã hiểu lầm gì đó mới đến thử một câu, không ngờ ta lại thực sự đáp ứng, ngài ấy phỏng chừng cũng rất buồn bực, còn phải mất khí lực rất lớn mới tìm được thân phận thích hợp để nàng ấy gả cho ta.”

“Thời gian trước, bên cạnh nàng có vài nô tài mang chủ ý xấu bắt đầu loạn huyền thuyên nói cho nàng biết chuyện năm đó, còn nói Đông gia cũng là bởi vì không muốn nữ nhi ruột thịt của mình phải chịu khổ mới cố ý cho nàng gánh trách nhiệm... Cười cái gì cười!”

Một câu cuối cùng chính là hướng về Dận Tộ quát lớn.

Dận Tộ nhin cười, vỗ vỗ vai Dận Chân, nói: “Tứ ca, người là do người chọn, người phải tha thứ nhiều hơn, đệ đệ ta sẽ không nhiều chuyện nữa... Ta đi gặp Hoàng a mã, Thập tứ, đi!”

Nhìn Dận Tộ dẫn Dận Trinh rời đi, thần sắc Dận Chân lạnh xuống, nói với Tô Bồi Thịnh: “Ta đi gặp ngạch nương, người đem người đón về sau đó trực tiếp đưa nàng đến thôn trang hồi môn.”

Tô Bồi Thịnh chần chừ nói: “Chủ tử, thôn trang rất thô lậu, phúc tấn nàng rốt cuộc là đang mang thai...”

Dận Chân nhàn nhạt ngắt lời: “Đường là do nàng ta tự chọn.”

“Lục ca, làm sao ngươi biết Tứ ca lúc này sẽ tiến cung, còn vừa vặn tìm người cản lại.”

Dận Tộ cười nói: “Đoán.”

Dận Chân mỗi lần đến tìm y đều là khoảng giờ này, hôm nay y mới tỉnh, Dận Chân khẳng định sẽ đến xem qua, đợi biết hẳn đã tiến cung rồi, tám chín phần cũng sẽ theo đến.

Khi tới Càn Thanh cung, phát hiện cư nhiên Thái tử cũng có mặt, hành lễ, còn không chờ Dận Tộ lên tiếng đối phương đã bước lên tươi cười rào đón: “Lục đệ, biết ngươi hôm nay muốn tiến cung, ca ca đặc biệt...”

Dận Tộ lười biếng ngắt lời: “Đáng tiếc tin tức của đệ đệ không linh thông như Thái tử, bằng không nhất định sẽ đổi ngày khác đến đây.”

Dận Trinh cười khúc khích ra tiếng, bị Khang Hy nhìn một cái liền vội vàng che miệng.

Khang Hy không hiểu vì sao lại thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu bật cười, Tiểu lục nhi của ngài vẫn hết như trước đây, có đôi khi khác bạc đến khiến người ta chỉ hận không thể đem miệng của y xé xuống.

Dận Nhưng cứng lại, miễn cưỡng tiếp xong câu vừa rồi, nói: “Chuyện trước kia là người làm ca ca này sai, khiến Lục đệ chịu không ít ủy khuất. Hiện tại nhị ca đã biết sai rồi, mọi người đều là thân huynh đệ, nào có ân cừu gì không thể giải... Đợi mấy hôm nữa. ca ca bày vài bàn tiệc rượu coi như bồi tội với Lục đệ, có được không?”

Dận Tộ thản nhiên nói: “Vậy thì đa tạ Nhị ca rồi, bất quá vì mấy chén rượu mà rước về bêu danh khinh cuồng, cái mua bán lỗ vốn này ta không làm nổi.”

Nụ cười trên mặt Dận Nhưng thiếu chút nữa đã không duy trì nổi, Khang Hy trách mắng: “Lão Lục, ngươi đến đây là muốn gặp trăm ha đến để đấu võ mồm mới người khác?”

Dận Tộ chớp mắt với Thái tử vài cái, lời xin lỗi ‘trần đầy thành ý’ kia bị Hoàng a mã định nghĩa thành đấu võ mồm, cảm giác rất cục như thế nào nào nha?

Miệng nói: “Hoàng a mã vì sao không trách Thái tử điện hạ, là hẳn cản đường không cho nhi tử đi qua đâu!”

“Còn ba hoa,” Khang Hy nói: “Không mau lăn đến đây cho trăm!”

Dận Tộ lúc này mới cười cười đi tới trước mặt Khang Hy, phát hiện mặc dù thần sắc Khang Hy như thường nhưng viền mắt đã có chút đỏ lên, mũi y cũng không khỏi chua xót, mạnh mẽ nhin xuống, cười nói: “Hoàng a mã lại đang xem địa đồ sao?Ồ, nhìn rất quen mắt nha!”

“Là Sướng Xuân viên,” Khang Hy nói: “Ngươi từ nhỏ đã chơi đùa ở đó, còn có thể không quen mắt sao?”

Lại nói: “Mùa hè hằng năm ngươi đều theo trăm đi Sướng Xuân viên tránh nóng, hiện tại khí trời cũng bắt đầu nóng lên rồi, trăm nhớ đến hiện tại tuổi của ngươi cũng lớn không tiện thường trú tại Sướng Xuân viên, dự định ban Tĩnh Minh viên cho ngươi, sau này mùa hè cũng có nơi tránh nóng. Thế nào?”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Nhi tử không cần, Tĩnh Minh viên nhi tử đã sớm chơi chán, vẫn là tự mình xây vườn thôi, ở nơi nào bày cảnh gì đều là do tự nhi tử quyết định.”

Khang Hy cười nói: “Tự xây thì tự xây, vài hôm nữa ta lại ban cho ngươi hai mảnh đất bên cạnh Sướng Xuân viên, bảo Nội vụ phủ sửa lại cho ngươi, đều dựa theo ý tứ của ngươi có được chưa?”

Dận Tộ thấy Khang Hy kiên trì cũng không tiếp tục cự tuyệt: “Vậy nhi tử tự vẽ, Hoàng a mã cũng gọi Trương Nhiên đến giúp nhi tử sửa sửa một chút, luận bày trí sơn thủy, ai so ra cũng kém hẳn.”

“Chuẩn!” Thấy Dận Tộ đáp ứng, Khang Hy rất vui vẻ, lại nói: “Bất quá năm nay là không kịp rồi, mấy hôm nữa trăm sẽ đi Sướng Xuân viên tránh nóng, ngươi cũng theo cùng dời đến Tĩnh Minh viên thôi, chỗ đó cách Sướng Xuân viên cũng gần. Ngươi trước hết ở tạm bên đó hai năm, hử?”

Dận Trinh vừa nghe lời này lập tức nôn nóng kéo tay áo Dận Tộ, Dận Tộ bất đắc dĩ nói: “Hoàng a mã, nơi lớn như vậy một mình nhi tử ở cũng sợ đến hoảng, nhi tử có thể mang theo Thập tứ cùng đi có được không?”

Khang Hy làm sao không nhìn thấy hồ động của hai huynh đệ, nói: “Có nhiều nô tài như vậy, làm sao lại nói chỉ có mình người? Dận Trinh còn phải đi Thượng Thư phòng đâu! Đợi người dọn qua rồi trẫm chuẩn cho y qua chơi hai ngày là được.”

Dận Trinh lập tức tạ ân, cũng vô cùng cao hứng, rốt cuộc được nghỉ hai ngày cũng tốt hơn không có ngày nào cả.

Dận Tộ lại nói: “Hoàng a mã, trời càng lúc càng nóng, nhi tử buổi tối ngủ không ngon, không treo màn bị muỗi cắn, treo màn lại nóng nực. Trước đó nhi tử nghe Hoàng tổ mẫu nói trong cung có cái gì giao giao, mỏng nhẹ như khói, lại khít lại mềm, ngài thưởng cho nhi tử đi!”

Khang Hy cười nói: “Chỉ biết nhớ thương đồ tốt của trẫm, được rồi, quay đầu lại bảo Lương Cửu Công đi tìm cho người.”

Lại thông thả hàn huyên một hồi, Khang Hy nói: “Thời gian không còn sớm, buổi tối muốn ăn cái gì, trẫm phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị.”

Dận Tộ nói: “Thế nhưng nhi tử đã hứa về dùng cơm cùng ngạch nương!”

Khang Hy lơ đãng, nói: “Vậy đi Vĩnh Hòa cung, đi thôi!”

Khang Hy dẫn theo Dận Tộ ra ngoài, Dận Trinh đi theo phía sau, cười hì hì với Dận Nhưng: “Thái tử điện hạ, ngài có muốn đi cùng không?”

Dận Nhưng hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

30. Chương 30

Dận Tộ lên xe ngựa, khẽ xoa gò má đã cười đến mỏi nhừ của mình, khẽ thở dài một tiếng.

Trở lại Lâm phủ, Dận Tộ lại đem mấy thứ đồ chơi Tây Dương trước kia ra tháo lắp vài lượt.

Vượng Tài oán hận nói: “Chủ tử, mấy thứ này chơi có gì vui, cả ngày chỉ tháo rồi lắp không có chút ý nghĩa nào, chúng ta còn không bằng đi xem hát đâu!”

Dận Tộ ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, hỏi: “Vượng Tài, nếu như người có hai con mèo, một con rất giỏi bắt chuột, một con xinh đẹp nhu thuận, biết làm nũng bán manh, người sẽ đối xử tốt với con nào hơn?”

“Đại khái... là con xinh đẹp đi!”

“Nếu như nhất định phải bán đi một con, người bán con nào?”

Vượng Tài không chút nghĩ ngợi nói: “Nếu nhất định phải bán, vậy cũng chỉ có thể bán con mèo xinh đẹp kia thôi, dù sao nuôi mèo chính là vì bắt chuột nha!”

Nói xong rồi chợt thấy vẻ mặt tự giễu của Dận Tộ, chợt cảm thấy không ổn, sửa lời: “Gia, nô tài phát giác được vấn đề của người không đúng.”

“Không đúng thế nào?”

Vượng Tài nói: “Nô tài cũng không có thực sự nuôi mèo, thế nhưng nếu có nuôi đối với bọn chúng sẽ có tình cảm nhất định, tuyệt đối một con cũng không nỡ bán. Hơn nữa cho dù nhất định phải bán, nếu nô tài đã tích con mèo xinh đẹp kia, như vậy cho dù nô tài có phải tự mình đi bắt chuột cũng muốn giữ nó lại.”

“Người xem, ” Dận Tộ nói: “Đây chính là sự khác nhau của súc vật và động vật hữu ích đấy, ngay cả tương lai của mình như thế nào cũng phải đánh cược vào tình cảm của chủ nhân với mình có bao nhiêu sâu đậm.”

Vượng Tài bất an nói: “Gia...”

Dận Tộ cười cười, vỗ vỗ vai hấn, đuổi người một cái, nói: “Vậy nên, gia muốn làm một... a ca vừa có thể sung ái lại vừa hữu dụng.”

Vượng Tài mờ mịt sờ đầu một cái, hấn có phải cũng nên học chút bản lĩnh, làm một thái giám vừa có thể thụ sung cũng vừa hữu dụng?

Trước khi Dận Tộ rời kinh, kết cục cả nhà Khải Âm Bố cũng đã ấn định, chém ba bốn mạng, lưu đầy hai ba mươi người, biếm quan sung nô hai ba mươi khẩu. Cả gia đình chỉ mới mấy ngày trước còn vô cùng hiển hách, trong chớp mắt đã tan thành mây khói.

Khang Hy trước giờ đối đãi với lão thần đều rất rộng rãi, xử trí tàn nhẫn như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Trong lúc nhất thời, trên dưới triều đình vừa nghe đến ‘Lục’ liền biến sắc.

Ngự sử tam phẩm, bởi vì trên triều đình nói một câu không tốt về vị kia, Khang Hy không nói hai lời trực tiếp dùng một tội danh có lẽ có đem người sung quân, Tứ a ca càng là đem cả nhà người nợ lột đến hai tay trống không đuổi ra khỏi phủ.

Cửu Môn Đề Đốc, chính nhị phẩm, đại quan triều đình quyền khuynh một cõi, sủng thần của Khang Hy, bởi vì nhi tử cùng vị kia đánh nhau giành con hát, cả một tộc họ lớn như vậy liền cây đổ khỉ tan, ngay cả thân thích bằng hữu cũng theo đó chịu tao ương.

Cả triều văn võ, mười người có chín sau khi hạ triều liền triệu tập con cháu giáo dục: Sau này nhìn thấy Lâm gia, Lục gia gì đó phải cẩn thận bộ đỡ, nếu đắc tội đối phương, cả nhà Khải Âm Bố chính là tấm gương!

Còn một người còn lại thì âm thầm may mắn, hỗn thể ma vương trong nhà lại không ở kinh thành... lập tức viết thư bảo tiểu tử kia cả đời cũng đừng thượng kinh!

Cứ như vậy qua vài ngày, Khang Hy di giá Sướng Xuân viên, Dận Tộ cũng mang theo Vượng Tài, đầu bẹp vào thái y dọn tới Tĩnh Minh viên.

Đến nơi, Dận Tộ mới phát hiện đám người và vật mình bỏ lại tại Bối lạc phủ cư nhiên còn đến sớm hơn y, dựa theo lời của quản gia chính là: “Chủ tử phong Quận vương, Bối lạc phủ nguyên bản quy cách liền quá thấp, Vạn tuế gia lệnh Nội vụ phủ tu chỉnh xây thêm, bọn nô tài không có địa phương ở liền dọn đến đây trước. Đúng rồi chủ tử, ngày hôm qua Tứ a ca đã dọn đến Hòe viên không xa đây lắm, ngài có muốn đi bái phỏng một chút?”

“Tứ ca dọn tới rồi?” Dận Tộ kinh ngạc nói: “Vậy Tứ tẩu...”

Dận Chân không có khả năng đưa cả Đông Giai thị đến đây, thế nhưng Đông Giai thị còn đang hoài thai, hấn không ở bên cạnh bầu bạn có được không?

Quản gia đáp: “Chỉ một mình Tứ a ca, hạ nhân bên cạnh liền chỉ có Tô Bồi Thịnh công công, vẫn là nô tài phái mấy nha đầu thái giám qua đó hầu hạ đâu.”

Những nô tài vốn dĩ ở nơi này chỉ có thể làm một chút việc nặng như vẩy nước quét nhà, muốn hầu hạ dùng bữa thay y phục gì đó thực sự không ổn.

Nếu Dận Chân đã tới, Dận Tộ tự nhiên phải đi gặp một chút, y còn chưa kịp ra cửa Dận Chân đã đến trước. Hai người ngồi xuống uống trà, Dận Chân giải thích: “Hoàng a mã di giá Sướng Xuân viên, những kẻ đã ban sai như chúng ta cũng đành phải chạy khắp hai đầu. Trước đây nếu không kịp về cũng chỉ có thể đến Thị vệ sở nghỉ tạm một đêm, hôm qua bởi giá đến khuya, ta nghĩ Tĩnh Minh viên hiện tại là chỗ của người liền lười đi Thị vệ sở chấp vá, trực tiếp đến nơi này ngủ lại.”

Dận Tộ bất mãn nói: “Lúc vừa nghe hạ nhân bẩm báo, ta còn tưởng Tứ ca thực sự dọn đến ở cùng ta đâu, hóa ra lại là mừng hụt một hồi.”

Dận Chân cười nói: “Người nếu không chê, ngày sau sợ là thường xuyên quấy rối, dù sao Thánh giá cũng ở đây!”

Dận Tộ vui vẻ nói: “Vây mới tốt.”

Dận Chân nói: “Người tốt nhất cũng nên chuẩn bị, có ta mở đầu, sau này chỉ sợ các huynh đệ ban sai nếu không thể về kịp cũng muốn đến đây ở nhờ. Thị vệ sở rất cực quá đơn sơ, Sướng Xuân viên lại là Hành cung của Hoàng a mã, có nhiều bất tiện.”

Dận Tộ cười nói: “Vây thật tốt, Tĩnh Minh viên này quá rộng, có người lui tới cũng là thêm chút nhân khí.”

Vỗ tay hai cái gọi Vương Tài tới: “Phân phó hạ nhân, dọn dẹp thêm vài viện tử nữa, chuẩn bị sẵn cho Đại ca, Tam ca, Ngũ ca, Bát đệ. Đúng rồi, còn có Thập tứ, y cũng sẽ đến đây chơi vài ngày.”

Sau đó nhìn Dận Chân, nói: “Đợi bọn họ đến nhờ chẳng bằng chủ động đưa nhân tình đi, dù sao cũng không phí của ta một văn tiền —— chi tiêu của Tĩnh Minh viên còn ghi tạc dưới tư khổ của Hoàng a mã đâu.”

Lại nói: “Ta dự định sau khi dàn xếp xong lại đi thỉnh chỉ, cầu Hoàng a mã cho Thượng Thư phòng hai ngày phép, mời đám huynh đệ đến đây chơi thỏa thích. Mấy tiểu a ca kia nhất định đều bị đè nén buồn chết rồi, Tứ ca cảm thấy thế nào?”

Dận Chân cười nói: “Tốt thì tốt, bất quá chỉ sợ Dận Trinh lại muốn bắt mãi, rõ ràng là ân điển y vất vả lắm mới cầu được, cuối cùng lại tiện nghi tất cả huynh đệ.”

Dận Tộ lắc đầu bật cười nói: “Tiểu Thập tứ cái gì cũng tốt chỉ là có chút lòng dạ hẹp hòi, vừa vặn mài mài tính tình của y.”

Nói chuyện phiếm, uống một chung trà nhỏ, thanh âm Dận Tộ hơi hạ thấp, hỏi: “Tứ ca, hiện tại bạc của Hộ bộ còn sung túc?”

Dận Chân hỏi: “Người là muốn cho nó đủ, vẫn không đủ?”

Dận Tộ kinh ngạc nói: “Lời này nói như thế nào?”

Dận Chân nói: “Nếu nói là đủ, mấy hôm nay ước chừng do việc của Khải Âm Bố nên rất nhiều người đều chủ động đến Hộ bộ trả bạc, mượn bạc lại không có một ai, hơn nữa lần trước thu nợ, tạm thời coi như đủ.”

Chủ động trả tiền... Dận Tộ thực ra có thể hiểu được, dù sao hiện tại Dận Chân hung danh vang dội, nợ của Hộ bộ một khi không cần thận có chuyện, một trăm lượng bị xem như mười lượng hoàn trả, muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Lại nghe Dận Chân nói: “Nếu nói là không đủ... chỉ cần lần sau có người bị xử trí, ta một mắt nhắm một mắt mở không cử người đi truy đòi, như vậy không bao lâu sau bọn họ sẽ bắt đầu lại vay tiền. Hai tháng tới Hoàng a mã muốn tuần du tái ngoại, đầu xuân sang năm lại phải nam tuần, tiền tiêu như nước chảy, nếu lúc ta dùng bạc thả lỏng một chút, Hộ bộ lập tức lại căng thẳng.”

Dận Tộ gật đầu, giúp Dận Chân châm trà, cười nói: “Tứ ca, ta cảm thấy người cứ đòi nợ như vậy mặc dù có thể khiến bọn người kia kinh sợ không dám mượn bạc, thế nhưng cũng phá hủy danh tiếng của mình, sau này cũng không biết sẽ chọc ít nhiều người chán ghét. Không bằng cứ thôi đi!”

Dận Chân tựa tiểu phi tiểu nhìn y một cái, ừ nhẹ, cúi đầu uống trà.

Dận Tộ bị đối phương nhìn đến chột dạ, hỏi: “Tứ ca không hỏi ta vì sao?”

Dận Chân thần nhiên nói: “Có cái gì cần hỏi, ta chỉ cần biết người muốn cái gì là đủ rồi.”

Dận Tộ cười cười, nói: “Đa tạ Tứ ca.”

Lại cười khổ nói: “Ta rất cực cũng không muốn kéo chân sau của Hoàng a mã, chỉ là tư vị bị xem như tốt thí kia, chỉ trải qua một lần là đủ rồi.”

Dận Chân cúi đầu xem chung trà hồi lâu mới ngẩng lên nhìn Dận Tộ, nói: “Nếu người muốn cái vị trí kia, ta giúp người.”

Dận Tộ lắc đầu liên tục, nói: “Chuyện khổ cực như vậy, ta cũng không muốn làm.”

Dận Chân lặng lẽ chốc lát, lại nói: “... Vậy người giúp ta.”

“... Được.”

Nếu đổi thành trước đó vài tháng, Dận Chân có hỏi Dận Tộ cũng sẽ đáp ứng, thế nhưng nhất định không sẵn sàng như vậy. Thế nhưng sau biến cố vừa rồi lại khiến y nhận thức được, nếu như Hoàng đế đời tiếp theo không phải Dận Chân hoặc Dận Trinh, tiền đồ của y liền kham ư.

Dận Chân muốn ra mặt tranh một chuyến, như vậy chính là không thể tốt hơn.

Không màng danh lợi gì gì đó không phải chuyện a ca không được sung có thể làm được, càng không phải chuyện một a ca dùng ‘Tộ’ làm danh có thể hưởng được.

Đại sự liên quan đến thân gia tính mệnh bị hai người qua loa một câu nói xong, vì vậy bắt đầu trò chuyện việc nhà. Dận Tộ nhớ tới Đông Giai thị, hỏi: “Thân thể Tứ tẩu vẫn tốt chứ? Hôm trước ta nghe Thập tứ nói thai vị của Tứ tẩu có chút bất ổn, có thể điều chỉnh lại? Ngạch nương chính là dõi mắt trông mong được ôm tôn tử đầu!”

Dận Chân nói còn tốt, Dận Tộ nhìn ra hẳn không muốn đề cập thêm cũng liền đổi đề tài.

Vừa nói đến siêu thị ở kinh thành đã trừ bị thỏa đáng, mấy hôm nữa liền có thể khai trương, những chi nhánh ở các châu phủ khác cũng đã lục tục khai trương thì Lương Cửu Công thần sắc hoảng hốt chạy vào, ngay cả thông truyền đều đã quên: “Tứ gia, Tứ gia! Ngài mau trở về xem một chút, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Dận Chân nhíu mày, nói: “Làm sao vậy?”

Lương Cửu Công liếc nhìn Dận Tộ, tiến đến bên tai Dận Chân thấp giọng nói vài câu, sắc mặt Dận Chân thoáng cái tối sầm, đứng dậy đi thẳng ra ngoài, đi được hai bước mới quay đầu nói với Dận Tộ: “Không có chuyện gì lớn, đừng lo lắng, nghỉ ngơi cho sớm.”

Không đợi Dận Tộ đáp lời, bước nhanh ly khai.

Có một câu căn dặn cuối cùng kia Dận Tộ trái lại càng thêm lo lắng, cũng không dám hỏi thăm lung tung sợ làm hỏng chuyện của đối phương.

Trái tim cứ thế treo suốt hai ngày, mãi đến ngày thứ ba Vượng Tài mới dẫn theo tin tức trở về, thần sắc tựa hồ muốn khóc: “Chủ tử, có một thôn trang ngoại vi kinh thành phát hỏa, đã chết mười mấy người...”

Dận Tộ nhìn bộ dáng của hắn liền biết lần này sợ rằng không chỉ đơn giản là chết người như vậy, trầm giọng hỏi: “Người chết là ai?”

Vượng Tài nói: “Là Tứ phúc tấn...”

Dận Tộ trước mắt mê mai một trận: “VẬY...”

Vượng Tài gật đầu: “Một thi hai mệnh.”

Dận Tộ xoa thái dương, qua hồi lâu mới khôi phục năng lực suy nghĩ, hỏi: “Có nghe được vì sao bắt lửa không?”

Vượng Tài chần chờ một chút, nói: “Bên ngoài đều đang đồn, là Tứ a ca... sát thê diệt tử.”

Dận Tộ vỗ mạnh lên bàn, Vượng Tài co rúm người lại: “Chủ tử...”

Dận Tộ hít sâu một hơi: “Người nói tiếp!”

Vượng Tài nói: “Không biết chuyện gì xảy ra, chuyện hôm Đoan ngo khắp nơi đều lưu truyền. Nói là Tứ phúc tấn đáng thương bị gả vào cừu gia, ngàn phòng vạn phòng cũng không giữ được tính mạng. Còn nói Tứ a ca tàn nhẫn bạo ngược, vốn dĩ đã hại rất nhiều người nhà tan cửa nát, nào ngờ ngay cả thân sinh cốt nhục đều không buông tha, hừm dữ còn không ăn thịt con đâu, hẳn so hừm còn...”

“Được rồi!” Dận Tộ phát tay cắt đứt hẳn, nói: “Lời đồn bên ngoài không cần nói, phía Hoàng a mã xử trí như thế nào?”

Vượng Tài nói: “Tứ a ca bị cấm túc tại gia, Vạn tuế gia phái Hình bộ tra rõ.”

Dận Tộ cau mày nói: “Ngay tra cũng chưa tra rõ đã trước cấm túc Tứ ca?”

Vượng Tài nói: “Vạn tuế gia nói, nếu không phải Tứ a ca vô tình vô nghĩa, đem phúc tấn đang hoài thai đưa đến thôn trang cũng sẽ không...”

Dận Tộ lập tức đứng dậy đi ra ngoài, Vượng Tài vội vàng đuổi theo: “Chủ tử, chủ tử, ngài đi đâu đó? Lúc này có hồi kinh cũng không vào được cửa thành!”

Dận Tộ nói: “Ta đi cầu kiến Hoàng a mã.”

“Chủ tử nghìn vạn lần chớ xung động!” Vượng Tài gấp giọng nói: “Vạn tuế gia cũng đang nổi nóng, ngài đừng vì chuyện này va chạm Vạn tuế gia.”

Dận Tộ nói: “Tính tình của Hoàng a mã ta hiểu rõ hơn người nhiều!”

Đến Đạm Ninh cư nơi Khang Hy xử lý chính sự, bên trong ngoại trừ Khang Hy còn có Thái tử, Bát a ca Dận Tự, thoát nhìn Khang Hy đang nghe Dận Tự bẩm báo.

Thấy Dận Tộ tiến đến, Khang Hy nói: “Lúc này khí nóng còn chưa tan hết, sao lại ra ngoài rồi?”

Dận Tộ nói: “Nhi tử cũng không yếu đuối như Hoàng a mã nghĩ.”

Lại bắt thăm: “Hoàng a mã thế nhưng lại để bọn họ giấu tin tức với nhi tử? Chuyện của Tứ tẩu cả kinh thành đều biết, trái lại người làm huynh đệ như nhi tử là người cuối cùng nghe đến.”

Khang Hy nói: “Không phải là không muốn người phí tâm sao? Tứ ca của người ngày đó không phải là từ chỗ người đi ra à? Chỉ sợ ý tứ của hần cũng là như vậy. Bất quá nếu đã tới rồi thì ngồi đi, cùng nghe Lão Bát nói xem chuyện này là thế nào.”

Dận Tộ một chút cũng không khách khí ngồi xuống, Dận Tự thấy được Khang Hy gật đầu liền tiếp tục nói: “Từ hiện trường đến xem, lửa là từ ngoài bén vào, tặc nhân dùng những vật khô hanh như rơm rạ chất ngoài phòng dẫn lửa. Sau khi khám nghiệm mấy cổ thi thể phát hiện trong mũi miệng đều có tro bụi, có thể thấy được khi chết người vẫn còn sống nhưng lại không có vết tích gãy dũa. Đã chết mười bảy người, thân phận đều qua xác nhận, ngoại trừ Tứ tẩu còn có nha đầu bà tử và mấy thị vệ và bà đỡ... bất quá có một đại phu tung tích đến nay không rõ.”

Hần chần chờ một chút, nói: “Chỉ từ hiện trường đến xem, hần là do tên đại phu kia nội ứng ngoại hợp đem người trong viện làm cho hôn mê, sau đó đưa người ngoài vào phóng hỏa hành hung.”

Khang Hy cả giận nói: “Người đã tra xét nhiều ngày như vậy cũng chỉ tra được một chút chuyện vặt này?”

Dận Tự cúi đầu nói: “Là nhi thần vô năng. Hiện trường lần này bị phá hủy quá triệt để, đầu mối gì cũng không lưu lại được, gã đại phu kia đã truy nã mấy ngày cũng chưa tìm thấy...”

Khang Hy quát lớn: “Tìm không được thì tiếp tục tìm! Trầm hạn cho các người trong vòng mười ngày phải tra ra hung phạm!”

Trên mặt Dận Tự hiện ra vẻ khổ sở, thế nhưng vẫn cung kính ứng thanh.

Dận Nhưng đứng lên nói: “Hoàng a mã, nhi tử muốn nói mấy lời.”

Khang Hy gật đầu: “Người nói.”

Dận Nhưng nói: “Theo ý của nhi tử, chuyện tra án thực ra không vội, chỉ cần tinh tế truy tra luôn có thể tìm được manh mối. Hiện tại quan trọng nhất chính là ngăn chặn lời đồn của bách tính.”

Hần dừng một chút, nói: “Hiện tại lời đồn bên ngoài càng lúc càng ồn ào, nguyên bản chỉ tập trung trên người Lão Tứ hiện tại cũng không biết đã kéo theo bao nhiêu nhân vật. Bọn họ cái gì cũng dám nói, nếu có tiếp tục như vậy chỉ sợ trong mắt bách tính toàn thể Hoàng gia đều trở thành tồn tại như yêu ma quỷ quái. Theo ý của nhi tử trước hết cần nhanh chóng kết án, tiêu diệt lời đồn, cũng có thể khiến hung phạm sinh lòng thư thả, sau đó lại âm thầm điều tra cũng không muộn.”

Dận Tự nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, cảm kích liếc nhìn Dận Nhưng, Dận Nhưng mỉm cười đáp lại.

Thần sắc Khang Hy hơi hoãn, nói: “Theo ý tứ của con, chúng ta nên dùng lý do gì để kết án?”

Dận Nhưng nói: “Có thể nói không cẩn thận bắt hỏa, có thể nói đạo phỉ làm hại, không cần biết là lý do gì, trước kết án rồi tính.”

Khang Hy hơi trầm ngâm, đang định lên tiếng Dận Tộ đã đứng dậy: “Hoàng a mã, nhi tử nghĩ không thích hợp.”

Khang Hy còn chưa nói chuyện, Dận Nhưng đã thở dài, ngữ khí thâm trầm nói: “Lục đệ, Nhị ca biết người đối với Nhị ca có chút hiểu lầm, đổi một chuyện khác Nhị ca liền tùy người đánh chửi trút giận có được không? Hiện tại là quốc gia đại sự, Lục đệ không thể làm theo cảm tính.”

Dận Tộ nói: “Quốc gia đại sự đệ không hiểu, thế nhưng đạo lý đối nhân xử thế đệ lại biết một hai....Biện pháp của Thái tử điện hạ rất cuộc là muốn trấn áp lời đồn hay muốn xác định lời đồn? Hiện tại đang giữa tháng năm, khí trời khô nóng khó chịu, vào đêm đèn đuốc đều diệt hết, cũng không cần chầu than sưởi ấm, làm thế nào vô ý bắt lửa? Cho dù thực sự là như vậy, một nhà mười bảy mười tám người thực sự không một ai chạy ra được?”

“Về phần đạo phỉ làm hại, càng sai lầm, phụ cận kinh thành đã vài thập niên không nghe đến đạo phỉ, hôm nay vừa xuất hiện, không nhắm vào đám phú hậu giàu vàng giàu bạc, cố tình lại nhắm vào một thôn trang cần cỗi chỉ có Tứ tẩu và hơn mười thị vệ thủ hộ. Bách tính không phải kẻ ngốc, bọn họ sẽ tin?”

“Chỉ sợ nếu thật dùng hai lý do này kết án, bách tính chỉ cảm thấy giấu đầu hở đuôi, đến lúc đó nếu không phải nói Tứ tẩu châm lửa tự thiêu cũng sẽ nói Tứ ca sát thê diệt tử!”

Bất kể là bức tử thê nhi hay sát thê diệt tử, chỉ cần trên đầu Dận Chân bị chụp cái mũ này, án theo tính tình của Khang Hy chỉ sợ tương lai Dận Chân sẽ vĩnh viễn bị bài trừ khỏi nhân tuyển kế vị.

Nếu Dận Chân đã vô vọng, y lại có tâm tặc, Dận Trinh còn quá nhỏ, huynh đệ bọn họ muốn xuất đầu chỉ sợ phải khó khăn.

Dận Nhưng hừ lạnh nói: “Nếu Lục đệ nói biện pháp của ta không được, như vậy còn biện pháp gì tốt hơn?”

Dận Tộ không để ý tới hắn, nhìn về phía Khang Hy: “Hoàng a mã không phải cho Bát đệ mười ngày sao? Nhi tử nguyện cùng Bát đệ tra án, nếu sau mười ngày vẫn không thể phá án, nhi tử sẽ không lại nhúng tay vào việc này.”

Dận Nhưng nhàn nhạt nói: “Cô nghĩ, chuyện này, Lục đệ người vẫn nên lánh tránh mới tốt...”

Dận Tộ nhìn hắn một cái, nói: “Thái tử điện hạ muốn ta lánh tránh, là cho rằng ta sẽ thiên vị tứ ca?”

Y cười xùy một tiếng, nói: “Trước đây đệ đệ vẫn ước ao sự thông minh hơn người, học văn tinh thâm của Thái tử, bất quá hôm nay xem ra là càng ngày càng hồ đồ? Chỉ cần người có đầu óc đều biết chuyện này không liên quan gì đến Tứ ca, vì sao nghe ý tứ của Thái tử lại giống như đã xác định là do Tứ ca làm?”

“Người!”

Dận Tộ hừ lạnh một tiếng, nói: “Tứ tẩu vốn dĩ thay vị không chính, nếu Tứ ca thực sự muốn hại nàng chỉ cần âm thầm chờ đợi, đến lúc sinh nở đừng nói muốn động tia chân gì đó, chỉ cần tốc độ thỉnh bà đỡ chậm đi vài bước, người liền danh chính ngôn thuận không còn —— Tứ ca là phát điên hay choáng váng chứ, trực tiếp ném đuốc vào thôn trang?”

Lại hướng về phía Khang Hy, nói: “Hoàng a mã, chuyện này rõ ràng là có người muốn vu cho Tứ ca bất nghĩa. Hoàng a mã là Hoàng đế nhưng cũng là kẻ làm a mã, có thể bởi vì cố kỵ nhân ngôn mà không để ý đến thanh danh của Tứ ca?”

Hoàng a mã là Hoàng đế nhưng cũng là kẻ làm a mã...

Khang Hy thở dài, nói: “Mà thôi, trầm lại cho người một tháng, sau một tháng này mặc kệ có tra ra chuyện gì hay không cũng phải kết án.”

Dận Tộ vội vàng tạ ân, Khang Hy thấy bộ dạng vui mừng của y thanh âm có hơi hoãn, nói: “Trẫm sẽ phái Lão Bát thống lĩnh người của Hình bộ, còn có Thuận Thiên phủ doãn toàn lực phối hợp. Người cũng phải lượng sức mà đi, đừng quá miễn cưỡng, nếu là thực sự không được... cũng không sao.”

31. Chương 31

Nhân sắc trời đã tối, lúc này có trở về thành môn cũng đóng lại từ lâu, Dận Tộ liền dẫn Dận Tự trở về Tĩnh Minh viên.

Trước hết đưa Dận Tự đến viện tử đã đặc biệt chuẩn bị cho hắn, sau khi vào phòng khách ngồi xuống hạ nhân liền dâng trà lên, Dận Tộ phân phó văn thiện bày ở nơi này xong lại quay nhìn Dận Tự: “Ta nghe Tứ ca nhắc tới mới biết, nguyên lai khi các ngươi ban sai không kịp hồi kinh chỉ có thể tạm nghỉ trong Thị vệ sở, liền bảo hạ nhân chuẩn bị vài viện tử, bất quá còn chưa kịp báo cho các ngươi một tiếng Tứ ca đã có chuyện.”

“Ta biết ngươi thích thanh tịnh nên chọn Trúc viện cho ngươi, nơi này hoàn cảnh thanh u mát mẻ, chỉ là không biết yêu thích của ngươi nên đành tùy tiện chọn vài món trang trí trong kho, nếu Bát đệ có gì không vừa ý cứ phân phó hạ nhân đổi lại, cũng không phiền phức gì. Chỉ có một chuyện, hạ nhân trong Tĩnh Minh viên phần lớn chỉ có thể làm chút chuyện nặng nhọc, người hầu hạ bên cạnh ta cũng không nhiều tối nay cho ngươi mượn hai người, sau này ngươi tự phải người đến quản lý nơi đây.”

Thấy Dận Tự sắc mặt khó xử như có ý từ chối, Dận Tộ lại cười, nói: “Bát đệ cũng đừng cự tuyệt, vài hôm nữa Đại ca, Tam ca, Ngũ ca đều sẽ đến ở, người vừa khách khí bọn họ liền có vẻ da mặt dày rồi.”

Đến đây Dận Tự còn có thể nói gì, chỉ đành đáp lại: “Vay đệ đệ chỉ có thể mặt dày quấy rầy.”

Dận Tộ nói: “Đều là huynh đệ, khách khí làm gì.”

Nói đến huynh đệ, Dận Tộ lại nghĩ tới Dận Chân, tâm tình có chút hạ xuống, nụ cười trên mặt cũng hiện ra vài phần phiền muộn.

Tuy rằng tuổi tác đều xấp xỉ thế nhưng Lục –Bát hai người cũng không quá quen thuộc, chỉ là ấn tượng của Dận Tự đối với Dận Tộ lại đặc biệt sâu sắc.

Dận Tự là a ca có xuất thân thấp nhất, y mặc dù học tập không tệ nhưng chữ viết lại không tốt, võ nghệ cũng chẳng phải xuất chúng, không quá được Khang Hy yêu thích. Bất kể là nô tài hay huynh đệ cũng không xem y vào mắt, khi còn bé cũng chịu không ít khi dễ.

Trong Hoàng cung, từ trên xuống dưới đều thích phủng cao đạp thấp, thế nhưng chỉ có vị Lục ca này là ngoại tộc, ở trong mắt y, đệ đệ chính là đệ đệ, cùng xuất thân của ngạch nương lại có liên quan gì? Dận Chân và Dận Trinh là huynh đệ cùng phụ cùng mẫu vậy nên thân nhất, các huynh đệ còn lại ai cũng là đệ đệ nhất vô nhị.

Dận Tộ là a ca được sủng ái nhất trước mặt Khang Hy, có thể chính y cũng không biết, chỉ cần y thỉnh thoảng hỏi một câu cũng có thể khiến sinh hoạt của một vị a ca không được sủng như Dận Tự biến hóa long trời lở đất.

Dận Tự còn nhớ có một năm tuyết rơi, rất lạnh, than tốt theo phân lệ đưa đến trong tay hắn chỉ còn được một chút, đám nô tài còn vứt loại than khói kém nhất cho hắn dùng, xảo biện bảo rằng cảm phần của bản thân ra cho hắn, muốn hắn ngược lại cảm kích bọn họ. Loại than kia chỉ cần đốt lên liền khiến hắn bị ngộp đến nước mắt không ngừng chảy, chuyện gì cũng không làm được, cho dù muốn đến gần lò sưởi một chút cũng lực bất tòng tâm.

Lúc đó mọi người đều ở tại A ca sở, Dận Tộ ngẫu nhiên nhìn thấy sắc mặt cồng đến trắng bệch của hắn liền quở trách đám nô tài một trận, cùng ngày Nội vụ phủ liền đưa than chỉ bạc tốt nhất qua, nô tài hầu hạ cũng tỉ mỉ hơn rất nhiều, khiến hắn cảm nhận được một tia ấm áp giữa mùa đông.

Chỉ là khi đó hắn còn nhỏ, nhìn Dận Tộ như chúng tinh phủng nguyệt, trong lòng không khỏi chua xót nhiều hơn biết ơn.

Đôi khi lớn hơn chút nữa, bản thân hắn đã có thủ đoạn tự bảo vệ mình, trong một đám huynh đệ cũng coi như nổi bật vài phần, lúc này hắn mới hiểu được sự ầm áp của năm đó có bao nhiêu đáng quý, thế nhưng ngay cả lời cảm tạ cũng không biết nên mở miệng thế nào — người kia, phỏng chừng đã quên mất từ lâu.

Cho dù được coi trọng, khi đối mặt với Khang Hy hắn vẫn cẩn thận từng chút một, rất sợ mình sẽ nói sai một câu, đi nhầm một bước. Bởi vì hắn biết, tất cả những gì mình hy vọng có được đều ký thác trên người nam nhân uy nghiêm như núi kia, ngài có thể cho hắn cả đời hiển hách cũng có thể khiến hắn tỉnh mạch nhất sinh.

Thế nhưng Dân Tộ lúc này, cho dù ở trước mặt Khang Hy vẫn hệt như khi còn bé, nói chuyện không hề rụt rè, sẽ không vui sẽ phát giận, cũng sẽ giống như khi còn bé, sẽ lơ đãng giúp hắn giải vây.

Không biết vì sao, nhìn thấy như vậy sự chua xót trong lòng hắn vẫn là chiếm hơn phân nửa, hắn len lén nhìn Dân Tộ, nghĩ người này cứ làm càn như thế, nhất định có một ngày bị Hoàng a mã chán ghét vứt bỏ...

Mà một ngày thật lâu sau đó, người kia cũng thực sự bị chán ghét vứt bỏ.

Hắn nhìn y phủ phục trên mặt đất, nghe Khang Hy nói từng câu tuyệt tình, thân thể run lên nhè nhẹ, chợt phát hiện trong lòng cũng không có khoái ý như từng tưởng tượng, trái lại đau đến không thể hô hấp.

Khi đó, hắn là người đầu tiên từ dưới đất bò dậy, xông lên gắt gao nắm chặt cổ tay y, sợ hãi hô buông tay, mà bất tri bất giác, lệ rơi đầy mặt.

Sau đó, y bị cách chức, bản thân lại được phong Quận vương.

Dân Tộ biết mình nên cao hứng, thế nhưng y làm thế nào cũng không thể cao hứng nổi, hắn thuận thực trưng ra nụ cười ầm áp như dương quang, ứng đối những huynh đệ vây quanh bên cạnh, đối phó đám cáo già tại hình bộ, đến tối khi xoa xoa đôi gò má mỏi nhừ, chợt nghĩ: Người kia, hiện tại hắn đã sửa đổi rồi đi!

Nhưng mà không có, người kia tựa hồ trời sinh nên sống được tùy tâm như vậy, không ai có thể khiến y chịu nửa điểm ủy khuất, ngay cả Hoàng a mã cũng vậy, vừa lãnh đạm với y không được hai tháng đã tiểu tâm dục dục đón y trở về phủ trong lòng bàn tay.

Thời gian phẳng phất đã trở về như trước đây.

Chỉ bất quá, kẻ cẩn thận, lại càng thêm cẩn thận, người tùy ý, nhiều vài phần tùy ý.

Trong lòng chua xót thực nồng, thế nhưng khi nhìn thấy người này lộ ra thần sắc khổ sở thì... dù y biết rõ trên đời này không có người nào có tư cách đồng tình y, bất quá hắn lại không nhìn được thương tiếc.

Dân Tộ, người con mẹ nó chính là ti tiện như vậy!

Thở dài, bắt đầu chủ động nói đến vụ án của Đông Giai thị.

Tình huống đã nói sơ lược ở Đạm Ninh cư, bất quá hiện tại biết được cụ thể hơn rất nhiều, Dân Tộ nghe đến đầu óc choáng váng cũng không phát hiện đầu mối gì.

“Ngày mai Lục ca chuẩn bị gia nhập như thế nào? Tiểu đệ cũng có thể an bày trước một bước.”

Dân Tộ suy nghĩ một chút nói; “Trước hết đi phủ của Tứ ca phúng viếng Tứ tẩu, sau đó nhìn xem thuộc hạ của Tứ ca có vị nào là hảo thủ phá án hay không.”

“A?”

Dân Tộ nhìn hắn, tựa hồ so với hắn còn bị kinh ngạc hơn, nói: “Người sẽ không cho rằng ta biết tra án đi?”

Dân Tộ đỡ trán, y trước giờ vì sao không biết, vị Lục ca này của hắn nguyên lai xốc nổi như vậy.

Sáng sớm hôm sau Dân Tộ đã gặp được Dân Chân, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy thần sắc suy bại trên mặt người này, trong lòng nhất thời thương tiếc đến không nói nên lời.

Dân Tộ biết hai người nhất định có lời riêng cần nói, mượn cớ Hình bộ còn có việc cần xử lý mà rời đi trước.

Dận Tự vừa đi, ý tứ suy bại trên mặt Dận Chân liền phai nhạt vài phần, nhiều thêm tức giận, nhìn về phía Dận Tộ: “Người biết tra án?”

Dận Tộ lắc đầu.

“Vậy người xen vào làm gì?”

Dận Tộ nói: “Nếu không lại làm sao đâu, nhìn Tứ tẩu chết oan, nhìn Tứ ca bị người hãm hại?”

Dận Chân cả giận nói: “Đây là lần đầu tiên người ban sai, Hoàng a mã lại cho thời hạn dài hơn Lão Bát hai mươi ngày, người có biết nếu đã như vậy còn không làm ra được thành tích sẽ có hậu quả gì không?”

“Có thể có hậu quả gì?” Dận Tộ nhún nhún vai: “Đơn giản chính là Hoàng a mã cảm thấy ta vô năng mà thôi! Trong lòng Hoàng a mã ta vốn cũng không phải người có thể gánh vác đại sự gì, sở học của ta là phương diện đọc sách, toán học, ngoại ngữ, truy nguyên (tên môn vật lý thời đó), thiên văn, địa lý... đều có thiên phú, coi như ta không biết phá án thì lại thể nào?”

Lại nói: “Hiện tại nhận cũng đã nhận, Tứ ca người có thời gian giáo huấn ta còn không bằng giúp ta nghĩ xem phá án như thế nào. Tứ ca có đầu mối gì chăng?”

Dận Chân lắc đầu, cười khổ nói: “Lần này là ta khinh thường.”

Hắn không ngờ được, đồng dạng sai lầm mình lại phạm phải hai lần, hắn đã dùng kinh nghiệm kiếp trước để đối đãi kiếp này.

Kiếp trước huynh đệ bọn họ cũng là tranh đấu không ngừng, thế nhưng thường xuyên là ngáng chân làm khó, cùng lắm cũng chỉ vu oan hãm hại, về phần trực tiếp hạ độc thủ với huynh đệ hoặc thân nhân là chuyện chưa từng xảy ra, hắn cũng như vậy liền theo bản năng cho rằng, đời này cũng sẽ giống thế

Đông Giai thị náo loạn một hồi trong Doan Ngộ yển khiến hắn từ Quận vương biến trở về Bối lạc, hắn cho rằng mục đích của đối phương đã đạt đến, nhưng không ngờ chuyện tàn nhẫn hơn còn ở phía sau.

Một là thê tử đã cùng nhau sinh sống dưới mái hiên lâu ngày, một là cốt nhục duy nhất của hắn, cứ như vậy hóa thành tro cốt...

Làm sao có thể không hận.

“Trước đó vài ngày, Tứ ca từng nói bên người Tứ tẩu có nô tài loạn nói huyên thuyên...”

“Đã chết.” Dận Chân nói: “Ngày ấy bắt được các nàng, còn chưa kịp thẩm vấn các nàng liền uống thuốc độc tự vẫn. Lúc đó ta nghĩ mình đã bị hàng tước, mục đích của đối phương cũng đã đạt được, tra xét mấy ngày không có đầu mối gì liền không lại tiếp tục.”

Dận Tộ khinh bỉ liếc nhìn Dận Chân: Còn tưởng rằng vị Tứ ca không biết là do Hoàng đế đời nào trọng sinh về này rất lợi hại đâu, hóa ra ngay cả hậu trạch của mình đều quản không được tốt...

Dận Chân chỉ có thể cười khổ, kiếp trước của hắn, vô luận là khi làm a ca hay Hoàng đế, hậu trạch đều được Ô Lạt Na Lạp thị quản cẩn thận, chẳng bao giờ khiến hắn phí nửa điểm tâm tư, thế nhưng hiện tại đổi thành Đông Giai thị liền đem hậu trạch làm thủng đến chẳng khác cái sàng.

Chỉ có thể trách hắn nhúng tay quá muộn.

“Bất quá, gã đại phu mất tích kia, nếu không phải đã chết là bị người bắt đi.”

Hắn không có khả năng thực sự đem cốt nhục của mình đưa ra ngoài mặc kệ không hỏi, gã đại phu kia bề ngoài tuy rằng là Đông Giai thị tự mình tìm thế nhưng cũng là do hắn lạng lẹ an bày, không dám nói tuyệt đối trung thành nhưng cũng không dám phản bội hắn.

Thôn trang Đông Giai thị ngụ lại khi gặp chuyện không may cũng khá nhỏ, chỉ có bốn mươi lăm hộ nhân gia, phân bố có chút mất trật tự. Viện tử của Đông Giai thị lại là đoạn trung tâm thiên nam.

Lúc này, giữa sân phơi lúa bằng phẳng trống trải, bầu không khí nghiêm nghị lặng ngắt như tờ, hơn trăm người yên tĩnh ngồi dưới đất, giữa người và người sau cách xa nhau đủ vài thước, chỉ có thể nghe được tiếng chân tuần tra trầm ổn của sai dịch.

Đột nhiên, tựa hồ nhận thấy phía mái che nắng bên kia truyền đến tín hiệu gì, một sai dịch giơ ngón tay chỉ người trước mặt, lạnh lùng nói: “Người, qua kia thăm vấn!”

Người bị điểm đến vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi xuyên qua đám người đến bên ngoài mái che nắng chờ, sau khi trả lời thăm vấn xong lại lặng lẽ trở về chỗ cũ ngồi xuống.

Trong khu nhà cách sân phơi không xa, có hai người đang đứng bên cửa sổ nhìn tình cảnh bên này, một người là Bát a ca Dân Tự, người còn lại chính là bộ đầu Hình bộ phái tới, họ Lý.

Lý bộ đầu nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, cảm thấy mình cũng nóng đến hoảng, nói: “Bát gia, ngài cứ để mặt Lục gia lẫn lộn như vậy? Thời gian của chúng ta cấp bách, ngài ấy lại để mắt đến những người không liên hệ kia, mà những việc muốn hỏi lại là cái gì chứ? Toàn là trong nhà có mấy hài tử? Có nuôi chó hay không? Bình thường giờ nào đi ngủ? Trong nhà còn những thân thích nào? Còn có quan hệ với hàng xóm có tốt hay không.... Đây không phải thuần túy là lãng phí thời gian sao? Tứ phúc tấn bị đưa đến thôn trang này chỉ đơn giản là vì Tứ gia đột nhiên nghĩ đến, nếu những người này là dự mưu phạm án như vậy người hiềm nghi đầu tiên chính là Tứ gia!”

Dân Tự liếc nhìn gã, nói: “Người có biện pháp gì không lãng phí thời gian sao?”

“Đây...”

Dân Tự lại nhìn chằm chằm ra bên ngoài một hồi, nhíu nhíu mày, nói: “Người đi gọi Lục ca trở về, nắng gắt như vậy y đã ra ngoài phơi khá lâu rồi, nếu bị say nắng liền không tốt.”

“Bát gia ngài... không ngờ lần này chúng ta tới là để làm bảo mẫu!”

Lý bộ đầu nhin một hơi, nếu như hắn là người hiện đại chỉ sợ phải quát to một tiếng: “Bảo người thường cút ra!”

Phàm là những người làm công tác chuyên nghiệp đều phiền chán bị một kẻ cái gì cũng không hiểu khoa tay múa chân trên đầu, trên đầu gã đã có một Bát a ca rồi, cũng may Dân Tự thái độ khiêm tốn, nhân phẩm cũng khiến hắn kính phục, làm chuyện gì cũng sẽ thương lượng với hắn. Hơn nữa đi theo bên cạnh Dân Tự hành sự có rất nhiều tiện lợi, vậy nên hắn cũng liền nhận.

Thế nhưng vị Lục a ca kia lại là chuyện gì đâu!

Ban đầu còn tốt, lời hắn nói người kia cũng chịu nghiêm túc nghe, thế nhưng vừa bắt đầu làm việc lại cố sức lẫn lộn! Ở tại đám thôn dân mắt toét kia còn muốn đùa giỡn cái quan uy gì cơ chứ!

Lý bộ đầu tuy rằng một bụng bất mãn nhưng cũng chỉ dám nhủ thầm, vẫn là thành thành thật thật đem đầu trần dạng nắng đi mời Dân Tự đang cao hứng giả trang thành sai dịch tuần tra trở về nhà, lại không nghe được Bát a ca than nhẹ một tiếng như không trả lời: “Nếu thật sự có thể làm bảo mẫu cho y, đó chính là phúc khí của người.”

Dân Tự trở về gian nhà ngồi nghỉ, Dân Tự đưa một chén nước ấm qua, còn không nhanh không chậm giúp y quạt mát, nói: “Lục ca nóng đến khó chịu rồi đi?”

Dân Tự tiếp nhận chén nước uống một ngụm, mỉm cười cảm kích với Dân Tự, nói: “Vẫn tốt.”

Lý bộ đầu nhìn thấy bộ dạng kia liền nổi giận, hỏi: “Lục a ca có thu hoạch gì chẳng?”

Dân Tự lơ đãng, lấy bản vẽ từ trong ngực ra trải lên bàn, Lý bộ đầu vừa liếc mắt liền nhận ra, kinh ngạc: “Đây là địa đồ của tòa thôn trang này? Lục a ca có được từ đâu?”

Dân Tự nhìn gã một cái, nói: “Là ta tự vẽ.”

Dân Tự khen: “Lục ca vẽ thật cẩn thận! Bất quá, những... chấm đen này lại là cái gì?”

Dân Tự nói: “Là phạm vi hoạt động của mấy con chó trong thôn trang.”

Sự khinh thị trong lòng Lý bộ đầu thu liễm vài phần, không nói đến năng lực phá án của vị gia này như thế nào, có thể đem mọi chuyện làm đến cẩn thận như vậy cũng đáng để người ta tôn kính.

Dận Tộ nói: “Các ngươi nhất định cảm thấy ta kéo bọn họ đến lần lượt thẩm vấn là lãng phí thời gian, thế nhưng, bên trong những người này tuyệt đối có nội gián.”

“Có nội gián?” Lý bộ đầu nói: “Chuyện này không có khả năng, chuyện Tứ phúc tấn đến đây dường như là quyết định lâm thời, những người này ở đây đã vài thập niên, ai có thể là nội gián chứ?”

Dận Tộ không đáp, nói: “Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, trong thôn trang có không ít hộ nuôi chó, nếu người tới hoàn toàn không có hiểu biết gì với thôn trang, bọn họ làm sao tránh né đám chó này? Nếu như kinh động dù chỉ một con chó, toàn bộ chó trong thôn trang cũng sẽ sửa lên âm ỉ, bọn họ cái gì cũng sẽ không làm được. Hơn nữa, ta cảm thấy bọn họ không chỉ có thể tránh khỏi đám chó mà trước đó hẳn còn từng động tay động chân gì đó với bọn chúng, bởi vì ai cũng không dám đảm bảo trong lúc bọn họ hành động sẽ không ngoài ý muốn đụng phải một con.”

“Thứ hai,” Dận Tộ chỉ vào một điểm đỏ trên bản đồ, nói: “Đây là nơi bọn họ trộm cỏ khô dẫn lửa, cách nơi xảy ra chuyện có một đoạn.”

Lý bộ đầu nói: “Việc này cũng không có gì kỳ quái, có thể là do lúc bọn họ đi ngang qua thuận tay lấy trộm cũng không chừng.”

Dận Tộ gật đầu, nói: “Ta đầu tiên cũng cho là bọn họ tiện đường lấy, thế nhưng ụ cỏ khô này lại chọn được quá tốt. Mỗi nhà mỗi hộ trong thôn đều có cỏ khô, mà chủ của ụ cỏ khô này lại là một quả phụ chỉ thủ một nữ nhi vừa được hai tuổi sống qua ngày, toàn bộ thôn trang cũng chỉ có nàng cho dù nghe được động tĩnh ngoài ụ cỏ nhà mình cũng sẽ không ra kiểm tra. Hơn nữa mọi người nhìn xem, ụ cỏ này cũng cách nhà khá xa, cho dù có động tĩnh cũng rất khó nghe được, mà dù nghe thấy được quả phụ cũng sẽ vì tị hiềm mà không xem kỹ.”

Y cười cười nói: “Ta nghĩ, nếu đây là vừa khớp, vậy những hung đồ này cũng không khỏi có vận khí quá tốt đi.”

Dận Tộ trầm ngâm nói: “Bất kể là chó hay là tình huống cụ thể của thôn trang cũng không phải vị đại phu vừa tới mấy ngày kia có thể làm được. Vậy nên, những hung đồ kia có thể gây án là nhờ nội gián dẫn đường?”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Nếu là dẫn đường, hẳn không sống tới hiện tại.”

Dựa theo phân tích của Lý bộ đầu, những người ở đây đều đã định cư vài thập niên mà sự xuất hiện của Đông Giai thị lại là quyết định tức thời, như vậy cho dù có nội gián cũng chỉ có thể gấp rút tìm, nếu thực sự tham dự sâu đến vậy lúc này nhất định đã bị giết người diệt khẩu. Thế nhưng người trong thôn trang ai cũng không thiếu.

Lý bộ đầu hỏi: “Vừa rồi khi Lục a ca ra ngoài có nhìn được cái gì không?”

Dận Tộ cầm bút viết ba cái tên ra giấy, nói: “Ba người này, có chút cổ quái.”

Dận Tộ bước ra cạnh cửa sổ, chỉ đối tượng cho bọn họ xem: “Cái tên Lý Nhị Cầu này, khi người ngoài đều đang quạt gió hắn lại lau mồ hôi, không chỉ là đổ mồ hôi, trên đầu, trên mặt, trên trán của hắn chính là mồ hôi không ngừng, thật kỳ quái. Còn tên kêu Lý Đại Ngưu kia, mỗi lần người tuần tra đi qua bên cạnh hắn đều sẽ run lên. Cuối cùng là gã bị bệnh chốc đầu đó, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía mái che, mặc kệ là ai ra vào cũng sẽ nhìn chăm chăm.”

Dận Tộ liếc nhìn, nói: “Ta thấy những người như gã cũng không ít nha, dù sao ai cũng hiếu kỳ.”

Dận Tộ gật đầu nói: “Người hiếu kỳ đúng là không ít, thế nhưng vừa nhìn chăm chăm lại còn muốn che giấu cũng chỉ có một mình hắn.”

Lý bộ đầu cũng là càng nhìn càng thấy ba người kia khả nghi, nói: “Hạ quan lập tức bắt ba người kia lại, nghiêm hình thẩm vấn!”

Dận Tộ lắc đầu, nói: “Dù sao chỉ là suy đoán, nếu nhờ do ta nhìn lầm, đi đường vòng sẽ không tốt —— vậy nên còn muốn thử một lần. Người đầu, gọi trang đầu (Đứng đầu trang, giống trưởng thôn bây giờ) tới.”

Lý bộ đầu lên tiếng, nhanh chân đi, một lát sau dẫn theo trang đầu trở về.

Lúc trang đầu tới Dận Tộ đã thay đổi y phục, đang rảnh rỗi vẽ vờ trên án thư, Dận Tự mỉm cười đứng một bên nhìn, bàn tay chậm rãi phe phẩy quạt, xem ra vô cùng thanh thản.

Dận Tộ cũng không ngăn cản trang đầu thỉnh an, đợi lão nói xong mới thông dong lên tiếng: “Có một việc muốn người đi làm.”

Trang đầu cúi đầu khom lưng: “Xin quan gia cứ việc phân phó.”

Dận Tộ nói: “Sáng sớm ngày mai người chuẩn bị một ít bàn ghế, còn có giấy và bút mực đặt ở sân phơi, càng nhiều càng tốt... À đúng rồi, người trong thôn trang đều biết viết chữ chứ?”

Trang đầu nói: “Chúng thảo dân đều là kẻ nghèo hèn, nào có tiền nhàn rỗi học cái này, đại thể đều là mù chữ.”

Dận Tộ nói: “Không sao cả, vậy chuẩn bị thêm ít bút than.”

Lại nói: “Không sợ người biết, lúc chúng ta thăm dò hiện trường đã tìm được nửa tấm bản đồ, vậy nên muốn thử bút tích của người trong thôn. Mặc kệ biết chữ hay không, nét bút của mỗi người đều có nặng nhẹ dày mỏng khác nhau, chỉ cần hần vừa đặt tay lên giấy liền có thể nhận ra ai là ai, dù muốn cố ý che giấu cũng không thể, trừ phi hần đem cánh tay của mình chặt xuống.”

Trang đầu cả kinh nói: “Nguyên lai thôn trang chúng ta thực sự có nội gián! Đây, đây...”

Dận Tộ ừ một tiếng, cúi đầu tiếp tục vẽ tranh, thông dong nói: “Cũng may lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, để cho quan sai tìm được tấm bản đồ kia, ngày mai liền có thể tìm được nội gián, người cứ yên tâm đi.”

32. Chương 32

Hôm đó ở lại trong thôn trang, đến sáng hôm sau khi Dận Tộ vừa thức dậy, đang cùng Dận Tự dùng điểm tâm thì Lý bộ đầu kích động tiến vào, nói: “Lục a ca, Bát a ca, đã bắt được!”

Dận Tự nói: “Không đầu không đuôi, bắt được cái gì?”

Lý bộ đầu vẫn không giảm hưng phấn, nói: “Hôm qua không phải Lục a ca nói muốn thử bọn họ một lần sao? Kết quả đến tối quả nhiên có người bị thương tay!”

“Là ai?”

“Chính là Lý Đại Ngưu hôm qua Lục a ca đã nói! Bảo là lúc đi đường bị ngã, tay bị rạch ra vết thương thật lớn.”

Mắt Dận Tự sáng lên: “Người đầu?”

Lý bộ đầu nói: “Đã bắt lại, lập tức sẽ đưa về nghiêm hình khảo vấn.”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Không vội, người trước trối hấn lại trước sân phơi, chuyện hôm nay vẫn tiếp tục.”

Lý bộ đầu kinh ngạc nói: “Lục a ca, thực sự muốn để bọn họ vẽ tranh sao?”

Dận Tộ ừ một tiếng, nói: “Dù sao cũng không lãng phí chuyện gì, vẫn nên thận trọng tốt hơn.”

Tuy rằng tràng diện chính là rất lớn, thế nhưng đối với những A ca như bọn họ mà nói, lại bất quá chỉ là một câu phân phó.

Chỗ sân phơi bố trí không khác hôm qua lắm, chỉ là có kê thêm vài cái bàn, nhân vì vị trí có hạn nên thôn dân bị chia làm ba nhóm vẽ tranh, lúc nhóm người Dận Tộ qua đến nơi chính là nhóm thứ hai đang vẽ.

Có vài lão giả thân mặc trường bào, cầm để râu dài thoát nhìn đặc biệt có học vấn đang cầm thấu kính thủy tinh, lần lượt chăm chú kiểm tra bản vẽ của nhóm đầu tiên.

Dận Tộ mang người đi qua, nhìn cũng không thèm nhìn Lý Đại Ngưu đang bị trói trên sân, trực tiếp đến bên cạnh mấy lão giả, giơ tay miễn bọn họ hành lễ, ung dung ngồi xuống chủ vị, cầm lấy một xấp bản vẽ lần lượt nhìn.

Trên bản vẽ đều có tên, là do người của nha môn trước đó viết sẵn, lại theo tên phát cho bọn họ, trên giấy không chỉ yêu cầu bọn họ vẽ địa đồ mà cũng muốn bọn họ lưu lại dấu tay.

Nhóm người Dận Tộ vừa đến, không khí lập tức trở nên khác biệt, nhìn thấy y chuyên chú xem bản vẽ những người xung quanh tức khắc trương theo dõi, bốn phía yên lặng đến mức có thể nghe được kim rơi.

Bất chợt, Dận Tộ nhẹ nhàng rút ra một tờ giấy, cao giọng gọi: “Lý Ngang.”

Ánh mắt của thôn dân đồng loạt rơi vào người một hán tử, hán tử lập tức run rẩy: “Tiểu... tiểu nhân ở đây.”

Dận Tộ thản nhiên nói: “Mang xuống, đánh.”

Sai dịch còn chưa động thủ Lý Ngang đã hét thảm lên: “Đại lão gia, đại lão gia, tiểu nhân oan uổng a, tiểu nhân cái gì cũng không làm...”

Dận Tộ giơ tay lên ý bảo sai dịch trước hết ngừng lại, hỏi: “Người dùng tay nào vẽ?”

Lý Ngang rút rè sợ hãi giơ một tay lên: “Bên phải, tay phải.”

Dận Tộ nói: “Người rõ ràng là thuận tay trái, vì sao dùng tay phải vẽ tranh?”

Lý Ngang há mồm thật to, một lát sau mới run rẩy nói: “Tiểu.. tiểu nhân nghe mọi người nói, bất kể là thuận tay nào khi viết chữ cũng sẽ dùng tay phải... tiểu nhân không phải cố ý lừa dối...”

Dận Tộ không để ý ánh mắt như đang nhìn thần minh của những thôn dân khác, lãnh đạm nói: “Không dùng tay thuận vẽ tranh, rõ ràng là trong lòng có quỷ, mang xuống đánh cho ta!”

“Lục ca!” Dận Tộ cười nói: “Thôn dân ngu dốt vô tri, Lục ca hà tất chấp nhặt cùng hần, liền tha cho hần lần này đi.”

Dận Tộ khẽ nhú mày, nói: “Mà thôi, xem ở phân thượng Bát đệ cầu tình, tạm cho cho người lúc này. Đứng qua một bên, lát nữa lại vẽ thêm một bức.”

Lý Ngang như được đại xá, liên tục dập đầu, bị người kéo qua một bên.

Dận Tộ lại bắt đầu xem tranh, Dận Tộ cao giọng nói: “Các vị hương thân khi vẽ bản đồ nhớ dùng tay thuận, nếu có người tái phạm đó chính là cố ý lừa gạt, chớ trách ta tính hơn mười cái nhân mạng kia lên người bọn họ!”

Dận Tộ đắm mình trong ánh mắt kính sợ của mọi người xem xong số tranh, sau đó nhìn Dận Tộ thở dài lắc đầu, Dận Tộ nói: “Lục ca đừng nóng vội, bên kia không phải còn hai nhóm sao? Dựa theo khẩu cung hôm qua, thôn trang này đã hơn một tháng không có người lạ tới, địa đồ nhất định là do người trong nhà vẽ, đợi lát nữa chỉ cần hần cầm bút lên, bằng bản lĩnh của Lục ca liếc mắt liền có thể nhận ra.”

Dận Tộ ừ một tiếng, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Vị Bát đệ này của y quả nhiên là cái nhân tinh, ngay cả một ánh mắt cũng không cần liền có thể phối hợp khăng khít với y như vậy.

Kỳ thực y nào có lợi hại đến thế, bất quá là do cái người kêu Lý Ngang kia ngay cả ấn dấu tay cũng là gập ghềnh lem nhem y mới có thể đoán được hần không phải dùng tay thuận mà thôi.

Một lát sau, giữa sân lại vang lên tiếng sai dịch quát lớn: “Đứng lại! Chạy loạn cái gì!”

Dận Tộ mở mắt, chỉ thấy giữa đám đông có sai dịch đang nắm cổ áo một thôn dân quát to, là gã bị bệnh chốc đầu, gã ta sợ đến cả người run bần bật: “Tiểu nhân, tiểu nhân mắc đái...”

Lúc nói, đáy quần cũng đã bắt đầu thấm ướt, gã chốc đầu gần như khóc ra: “Quan gia, xin cho tiểu nhân trở về đổi cái quần...”

Sai dịch dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn sang, Dận Tộ thần nhiên nói: “Bảo gã vẽ trước.”

Sai dịch kéo gã tới, nhét một cây bút vào tay, Dận Tộ đứng dậy, trong ánh mắt sợ hãi của các thôn dân chậm rãi đến gần nhìn chăm chăm vào gã chốc đầu, lạnh lùng nói: “Bổn vương nhìn người vẽ.”

Gã chốc đầu cầm lấy bút, bàn tay run như lá rụng giữa gió thu, hồi lâu cũng không dám hạ bút, Lý bộ đầu dùng sức vỗ một chưởng lên bàn phát ra tiếng vang lớn, quát to: “Vẽ!”

Gã chốc đầu sợ đến nhảy dựng lên, ngã ra mặt đất, hồng mắt khóc to: “Đại lão gia, tiểu nhân oan uổng a, tiểu nhân không biết bọn họ muốn làm ra chuyện thiên sát như vậy... tiểu nhân cũng là mắc bẫy... Tiểu nhân oan uổng a!”

Dận Tộ lui ra phía sau vài bước để tránh gã ôm lấy chân của mình, Lý bộ đầu đưa tới hai người kéo gã xuống, Dận Tộ thần nhiên nói: “Chánh chủ đã tìm được, những người không có chuyện đều giải tán đi!”

Thôn dân đều thở phào nhẹ nhõm xoa chân đứng lên, bởi vì đại lão gia còn ở đây, cho dù có vô số lòng hiếu kỳ cũng không ai dám thảo luận, yên tĩnh ra khỏi khu vực sân phơi.

Bỗng nhiên từ phía sau vang lên tiếng Dận Tộ quát lạnh: “Gia nói người không có chuyện có thể đi, ai cho các người đi rồi?!”

Có vài người lập tức cứng đờ tại chỗ, vị đại lão gia này là thần tiên sao, cái gì cũng không thể gạt được...

Dận Tộ lạnh lùng nói: “Trước đem chuyện đám chó ra nói cho rõ ràng!”

Một người lập tức quỳ sụp xuống, nức nở thút thùi: “Không... chuyện không liên quan đến tiểu nhân, thật sự không liên quan đến tiểu nhân...”

Chuyện sau đó liền không liên quan đến Dận Tộ, Dận Tự ra mặt, Lý bộ đầu dẫn theo chốc đầu và Lý Tứ Hỷ chuốc thuốc cho chó đi lấy khẩu cung, Dận Tộ và Dận Tự ngồi dưới bóng râm của cái cây ngoài sân hóng mát.

Dận Tự thấy Dận Tộ cầm chung trà trầm tư suy nghĩ, cười nói: “Lục ca vừa ra tay liền là kỳ khai đắc thắng, tiểu đệ lấy trà thay rượu kính Lục ca một chung.”

Dận Tộ nâng chung trà lên chạm nhẹ với y, cười khổ nói: “Bất quá bắt được hai tiểu tốt không quan trọng gì, vì sao phải cao hứng? Nếu hai người kia thật sự biết được chút gì đó, chỉ sợ cũng không sống đến hiện tại.”

Dận Tự cũng cười khổ theo, nói: “Dù sao cũng tốt hơn không có thu hoạch gì.”

Đạo lý này y làm sao không hiểu, ít ra cũng có chuyện để báo cáo trước mặt Khang Hy.

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, Lý bộ đầu vẽ mặt chán nản tiến đến, trong tay cầm khẩu cung báo lại ‘chân tướng’ cho hai người.

Gã chốc đầu kia cũng là một kẻ thích gây họa của thôn trang, cả ngày chơi bởi lêu lổng, dựa vào trộm cắp và ăn vạ qua ngày, cố tình còn thích cờ bạc.

Người của sông bạc đều biết trên người gã không có chỗ tốt gì để vớt, ngay cả lão bà muối tử có thể dùng để gán nợ cũng không có, vậy nên không ai chịu cho gã mượn tiền, thường thường trong tay có vài đồng bạc bạc liền đi vào sau đó thua sạch trở ra.

Mới trước đó vài hôm gã gặp được một ‘người hảo tâm’ cư nhiên cho gã mượn tiền đánh bạc, lần này vừa chơi liền không thể thu tay, thua mất số bạc cả đời này cũng trả không nổi. Gã nguyên bản định chuẩn bị chạy trốn, không ngờ được mấy người kia lại là ván sắt, trực tiếp bắt được gã về nói muốn chặt tay.

Gã tự nhiên là làm đủ cách cầu xin tha thứ, may mà những người đó tựa hồ cũng không nóng lòng thu thập, sau khi cho gã cơ hội hồ ngôn loạn ngữ thu được rất nhiều tin tức, cuối cùng lại nói: “Người nói cũng không

phải không có lý, cho dù là giết người cũng không thu tiền lại được, nếu đã như vậy, không phải người từng nói trong thôn trang của người có một tiểu quả phụ xinh đẹp sao? Người lừa nàng ra cho chúng ta đùa giỡn vài ngày.”

Gã chốc đầu mặc dù không phải thứ tốt gì, thế nhưng chuyện như vậy gã tuyệt đối không dám làm hơn nữa cơ bản cũng không làm được. Trải qua một hồi nắn nỉ gã chỉ đành vẽ cận kề địa đồ của thôn trang để bọn người kia tự đi bắt người.

Chờ sau đó xảy ra chuyện hấn mới cảm thấy đại sự không ổn, vốn tưởng chỉ cần liều chết không nhận là xong, ai ngờ những người kia cứ nhiên hành sự không gợn gàng, đem địa đồ gã vẽ bỏ quên tại hiện trường.

Gã thường xuyên lẩn lư ở kinh thành, cũng nghe không ít cổ sự thanh quan xử án tại trà lâu, thấy trang đầu không hề có ký đem sự tình nói ra liền hoài nghi có phải những người này là đang muốn lừa hấn hay không. Trải qua hồi lâu suy nghĩ, gã nảy ra một diệu kế —— tìm kẻ chết thay đi thử một chút.

Nếu quả thực là cái bẫy, như vậy chỉ cần có kẻ chết thay quan gia cũng không tìm người khác phiền phức nữa, nếu không phải gậy, vậy gã liền đổi tay khác vẽ ra, như vậy bọn họ cũng không biết.

Sở dĩ chọn Lý Đại Ngưu là vì gã mơ ước tiểu quả phụ đã rất lâu rồi, thế nhưng tiểu quả phụ lại đối với gã không thêm đếm xia, ngược lại cùng Lý Đại Ngưu có gian tình, đây cũng là lý do vì sao Lý Đại Ngưu thấy quan sai liền sợ hãi.

Gã nghĩ tựa hồ rất chu đáo, không ngờ ngày hôm sau vẫn phải đối chiếu bút tích, về phần Lý Đại Ngưu, ngay cả thẩm vấn cũng không cần đã bị trói trước sân phơi cảnh cáo mọi người —— xem ra lần này quan phủ cũng không phải phò trương thanh thế!

Sau đó nữa, Dận Tộ chỉ lướt mắt nhìn hình vẽ liền biết được người kia dùng tay nào vẽ ra, hơn nữa người kia thuận tay trái hay phải cũng biết rõ mồn một, trực tiếp đem gã chốc đầu sợ đến hồn phi phách tán, ôm một tia hy vọng cuối cùng tìm cơ hội chạy ra, kết quả lập tức bị bắt vào.

Về phần cái tên thuốc chó Lý Tứ Hỷ kia, tình huống cũng không khác lắm với gã chốc đầu, đều thích mượn gió bẻ măng và vân vân, chỉ là tiền không dùng loạn mà lại của nặng hơn người. Ngày ấy hấn ra đường gặp bọn thu chó liền động tâm, đám người kia cho hấn một bao thuốc nói là canh một cho chó ăn, canh tư đám súc sinh kia sẽ ngủ say như chết, còn hẹn sáng sớm mai đến lấy hàng.

Ai ngờ mới đến canh ba liền xảy ra chuyện, lại nói tiếp, hấn cũng coi như có công, bởi vì nhờ hấn muốn bắt chó buổi tối không ngủ, vậy nên mới trước tiên phượng hướng vụ cháy, lập tức đứng dậy tri hô không để hỏa thể lan tràn, còn được thôn dân hiệp lực dập tắt.

Thảo nào Lý bộ đầu không có sức lực, đầu mối hoàn toàn bị diệt, muốn điều tra thực sự quá khó khăn, những kẻ tiếp xúc với hai người kia đều là không chút quen biết, chỉ dựa vào mấy câu nói muốn tìm ra người lại chẳng khác gì biển rộng tìm kim.

Dận Tộ hơi trầm ngâm, bảo: “Mang bọn họ đến đây.”

Lát sau, hai người mình đầy thương tích bị kéo như chó chết xuất hiện.

Dận Tộ nói: “Chuyện lần này bao lớn chính các người rõ ràng, nếu chúng ta tra không ra cái gì, vậy cũng chỉ có thể đem hai người các người ra giao phó. Không nói diệt cửu tộc, sao trăm hấn là nhất định. Nhưng nếu chúng ta tra ra hung phạm, niệm tình các người chỉ là vô tâm, bốn vương có thể làm chủ tha các người một mạng.”

Vừa nghe còn có thể sống, hai người lập tức sáng mắt lên, Dận Tộ lại nói: “Bất quá có thể tra được cái gì hay không, giữ được mạng hay không vẫn là xem chính các người. Hiện tại ta hỏi các người đáp, vừa đáp vừa kể lại, như vậy cơ hội sống của các người càng lớn.”

“Đại lão gia, cứ việc hỏi, chỉ cần tiểu nhân biết, tiểu nhân cái gì đều nói! Cái gì đều nói!”

Dận Tộ gật đầu, gọi Lý Tứ Hỷ tiến lên, nói: “Người tới trước, tên mua chó người gặp qua tuổi tác thế nào...”

Vì cái mạng nhỏ của mình, Lý Tứ Hỷ nói được cực kỳ tường tận, Dận Tộ không ngừng hỏi nhưng đầu cũng không thêm nhắc lên, vẫn cầm một cây bút than vẽ vẽ vạch vạch trên trang giấy, cuối cùng giơ lên, hỏi: “Là

hắn sao?”

Lý Tứ Hỷ bị dọa đến nhảy dựng, chỉ thấy gã mua chó kia giống như đang thực sự đứng trước mặt mình vậy, vội vàng vươn tay chỉ: “Đúng, chính là hắn, đại lão gia, ngài mau phái người đi bắt hắn!”

Dận Tộ buông bút tranh xuống, nói: “Người qua đây nhìn kỹ một chút, xem có nơi nào chưa quá giống không?”

Lý Tứ Hỷ nói: “Đại lão gia, không cần nhìn, tiểu nhân nhớ được rất rõ, chính là hắn!”

Lý bộ đầu không nhịn được nói: “Bảo người nhìn người cứ nhìn, dong dài cái gì!”

Lúc này gã mới chịu nhìn kỹ càng một chút, quả thực phát hiện có vài chỗ không quá giống, nói: “Mắt hình như nhỏ hơn một chút, khoe mắt có hơi xiếc, đúng đúng, như vậy thật giống...”

“Còn có ở đây...”

Sau nửa canh giờ, Lý bộ đầu hài lòng đang cầm bức họa đi, nói: “Lục a ca, chiêu thức này của ngài thực tuyệt! Ngài yên tâm, không quá ba ngày, tiểu nhân nhất định mang bọn họ đến trước mặt ngài!”

Đắc ý doanh doanh rời đi.

Dận Tộ than thở: “Khả năng phát họa của Lục ca thực sự đáng gờm, đúng là trò giỏi hơn thầy.”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Vẽ có giống đến thế nào cũng chỉ là một họa tượng (Thợ vẽ), nào dám nói cái gì trò giỏi hơn thầy? Máy kỹ năng linh tinh của ta đều là do hằng ngày nhàn rỗi mần mê ra.”

Dận Tộ cười nói: “Những kỹ năng nhỏ này trong miệng Lục ca... đổi thành người ngoài, dù tốn cả đời chưa chắc đã học được.”

Lại nói: “Lục ca hôm nay vất vả rồi, hy vọng phá án cũng đã thấy, không bằng Lục ca sớm chút nghỉ ngơi, ngày mai còn phải bận rộn nhiều!”

Dận Tộ ừ một tiếng, nói: “Kỳ thực, có chuyện ta vẫn chưa nghĩ ra được.”

“A?”

Dận Tộ thần nhiên nói: “Đám hung đồ kia, rốt cuộc là tới để làm gì?”

Dận Tộ ngạc nhiên, lời này lại có ý khác chăng? Việc này không phải rõ ràng rồi sao? Bọn họ chẳng lẽ không phải đến giết người phóng hỏa?

Vừa định hỏi kỹ lại thấy Dận Tộ đã vào nhà rồi.

Không khỏi trầm ngâm: Đám hung đồ này, rốt cuộc là tới để làm gì?

33. Chương 33

Mặc dù đã có bức họa, thế nhưng muốn tìm vài người giữa cái kinh thành rộng lớn như vậy cũng không phải dễ dàng, ngay đêm đó Dận Tộ và Lý bộ đầu liền cùng nhau hồi kinh, phối hợp nhân thủ của Hình bộ, Thuận Thiên phủ và Bình bộ, bày ra thiên la địa võng nghiêm mật tìm kiếm.

Đây chính là sở trường của Dận Tộ, trên phương diện này chỉ sợ ba Dận Tộ buộc lại với nhau chưa chắc đánh qua một Dận Tộ.

Đến sáng hôm sau Dận Tộ lại đến hiện trường đám cháy dạo qua một vòng, hỏi vài câu xong mới thu thập hồi kinh — cái thôn trang này tạm thời đã không thể tìm được nhiều manh mối hơn nữa.

Trước khi Dận Tộ hồi kinh còn đi Hình bộ một chuyến, hơn mười cỗ thi thể kia lúc này còn đang đặt ở nơi đây. Dận Tộ cũng không có ý định tự mình đi xem thi thể, một là y không có kinh nghiệm pháp y, hai là

trời nóng như vậy, thi thể bị lửa đốt qua lại để suốt năm ngày, tình hình có thể tưởng tượng, nếu thật sự không cần thiết y tuyệt đối sẽ không đi xem.

Bất quá, ngộ tác vẫn là cần hỏi vài câu.

“Các thi thể đều đã được nghiệm rõ thân phận?”

Bộ dạng ngộ tác vô cùng khẳng định: “Đều đã nghiệm qua.”

“Thi thể trải qua lửa thiêu, người dùng cách gì nhận rõ?”

Ngộ tác nói: “Kỳ thực lúc đó cũng coi như cứu hỏa kịp thời, những người chết phần lớn đều là do hít quá nhiều tro bụi. Nếu như khi đó bọn họ đều còn thanh tỉnh, dùng khăn ướt bịt miệng chạy ra, vẫn có cơ hội sống sót.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Vậy nên người chết mặc dù trên người bị bỏng thể nhưng diện mục đại thể còn nhận ra được, về phần những người diện mục hủy hoại cũng có thể dựa vào hàm răng, xương cốt hoặc những vật phẩm tùy thân để nhận rõ. Thân phận tuyệt đối không hề lầm lẫn.”

“Nguyên nhân tử vong của mỗi người đều đã xác nhận?”

Khám nghiệm tử thi gật đầu, nói: “Tiểu nhân đã kiểm tra qua, tất cả đều bị mê được làm ngất, hoặc là hít quá nhiều tro bụi bị ngộp thở, hoặc là bị lửa thiêu chết, không có ngoại lệ.”

Dận Tộ gật đầu: “Có ai có dấu hiệu bị thương?”

Khám nghiệm tử thi lắc đầu nói: “Chỉ có một người bị xà nhà gây đánh thương.”

“Có tổn thất tiền tài?”

Khám nghiệm tử thi lắc đầu: “Hắn là không có... Rương trang sức của Tứ phúc tấn vẫn còn đầy, kim trâm vòng ngọc trên tay nha đầu bà tử một món cũng không thiếu.”

Dận Tộ trầm mặc một lát, phát tay để hắn lui ra.

Y lại ngồi yên một hồi, sau đó lần thứ hai đến phủ của Dận Chân, lần này được trực tiếp dẫn vào thư phòng của đối phương.

Lúc Dận Tộ vào cửa, Dận Chân đang luyện tự, Dận Tộ lên tiếng gọi: “Tứ ca.”

Dận Chân cũng không ngẩng đầu lên: “Ngồi.”

Dận Tộ ngồi xuống ghế thái sư, nói: “Tứ ca biết mục đích ta đến lần này?”

Dận Chân viết xong vài nét bút cuối cùng, đứng dậy bước tới cái ghế bên cạnh Dận Tộ, còn vươn tay giúp y rót một chung trà nóng: “Người nói.”

“Tứ ca không hỏi tiến triển của ta?”

Dận Chân vẫn là: “Người nói.”

Dận Tộ xoa xoa giữa mày, than thở: “Tứ ca, vụ án này ta từ lúc bắt đầu đã cảm thấy rất quái lạ. Có hai vấn đề, ta trước sau cũng nghĩ không thông.”

“Thứ nhất, đám hung thủ kia rốt cuộc muốn làm gì? Xuất động nhiều nhân thủ như vậy, lại lập kế dụ dỗ gã chốc đầu và Lý Tứ Hỷ vào cuộc, chẳng lẽ thực sự chỉ vì ném một cây đuốc? Nếu nói là vì sát nhân, khi đó tất cả mọi người đều đã hôn mê, muốn giết không phải quá dễ dàng sao, không cần phí nhiều công sức như thế chứ? Nếu nói bọn họ vì không để lại dấu vết, thân phận của người chết cơ bản không cần che lấp, hơn nữa nhìn hiện trường, bọn họ rốt cuộc giống như chưa từng có ý tứ che giấu.”

Dận Chân gật đầu, nói: “Thứ hai đâu?”

Dận Tộ nói: “Vấn đề thứ hai, nội gián rốt cuộc là ai?”

“Người của cả viện đều bị mê được làm choáng, thể nhưng Tứ tẩu trước nay đều nghi thần nghi quỷ, trên phương diện ẩm thực phi thường cẩn thận, ngoại trừ người trong viện còn ai có bản lĩnh bỏ thuốc nữa chứ?”

Vốn tất cả mọi người đều cho rằng là do gã đại phu đã mất tích kia hạ thủ, thế nhưng nếu Tứ ca đã nói là không phải hắn thì nhất định là không phải hắn, còn có thể là ai chứ?”

Dận Chân nói: “Vậy hiện tại người đến đây là đã nghĩ rõ ràng?”

Dận Tộ nói: “Ta chỉ là muốn thử một khả năng.”

Dận Chân trầm giọng: “Người nói.”

Dận Tộ nói: “Ta nghĩ trước hết nên đi gặp Tứ tẩu một chút.”

Dận Chân không nói lời nào, đứng dậy dẫn đường.

Dận Tộ đi theo phía sau y, qua một đoạn bỗng nhiên dừng lại, nói: “Tứ ca, người ta muốn gặp không phải vị Tứ tẩu đang ở trong linh đường kia.”

Cước bộ Dận Chân hơi dừng lại, đối diện với Dận Tộ một lúc lâu, cuối cùng vẫn yên lặng đổi sang hướng khác.

Con đường bọn họ đi càng lúc càng hẻo lánh, cuối cùng đến trước một tiểu viện cực kỳ tầm thường, bên ngoài có hai bà tử tráng kiện đang canh giữ. Thấy Dận Chân dẫn người đến, bọn họ nhanh chóng mở lớp khóa bên ngoài, hành lễ lui xuống.

Trong viện cũng không rách nát như vẻ bề ngoài, đương nhiên cũng chưa đến mức tinh xảo, chỉ có vài vú già đang an tĩnh làm việc. Dận Chân cũng không đưa Dận Tộ vào trong mà là bước đến trước một cánh cửa sổ, hé ra đôi chút.

Sau đó Dận Tộ liền nhìn thấy Đông Giai thị, một Đông Giai thị mà y hầu như không dám nhìn nhận.

Đông Giai thị vốn đã rất mảnh khảnh hiện càng thêm gầy gò, đến nỗi phần bụng tròn ra có chút đột ngột quái dị, nang đầu bù tóc rối nằm trên giường, hốc mắt hãm sâu, thần sắc tái nhợt.

Tình huống của nàng hiển nhiên rất tồi tệ, hoảng sợ mở to đôi mắt, rúc cổ lạnh run, ngoài miệng không ngừng đứt quãng lẩm bẩm: “Tiểu Thúy Tiểu Thúy... không phải ta... không phải do ta. Ta không biết... đừng tới đây... không phải ta... ma ma, ma ma cứu ta... Ngạch nương, ngạch nương, Niếp Niếp sợ hãi... ngạch nương...”

Lúc này có vú già tiến đến đỡ nàng ngồi dậy, nàng rớt cục cũng chịu an tĩnh lại.

Lúc này Dận Tộ mới nhìn rõ, hóa ra cánh tay của nàng đã bị trói chặt, vú già dứt cho nàng thứ gì nàng liền ăn cái đó, một chút ý tứ phản kháng cũng không có. Vú già kia từ đầu đến cuối đều không nói gì, thậm chí hẳn như không hề phát ra thanh âm.

Dận Tộ cảm thấy một sự lạnh lẽo tràn dọc theo cột sống, khiến cả người đều trở nên khó chịu.

Dận Chân yên lặng khép cửa sổ lại, thản nhiên nói: “Nếu không trói nàng, lúc nàng thanh tỉnh sẽ nghĩ đủ biện pháp để tự sát.”

Dận Chân dẫn theo Dận Tộ rời đi, cửa lại lần nữa bị khóa từ bên ngoài, mãi đến khi đã cách thật xa y mới cảm thấy cơ thể mình dần ấm lại.

Hai người đến thư phòng ngồi xuống, Dận Chân rót cho y một chung trà nóng, Dận Tộ cầm chung trà ngồi yên hồi lâu, chợt nói: “Tứ ca, Tứ tẩu vì sao lại biến thành bộ dạng này?”

Y thừa nhận không thích loại nữ nhân mãi cảm lại đa nghi như Đông Giai thị, thế nhưng bất luận trên người nàng có bao nhiêu khuyết điểm nàng vẫn là một người sống hoạt bát sinh động. Mà hiện tại, trên người Đông Giai thị lại tràn ngập tử khí nồng nặc, khiến cho y chỉ vừa liếc nhìn liền lạnh hết cả người.

Dận Chân không đáp mà hỏi ngược lại: “Làm sao người biết nàng đang ở chỗ của ta?”

Dận Tộ có chút không muốn nói chuyện: “Đoán.”

Dận Chân nhìn y, không nói lời nào.

Dận Tộ không chống chọi được người này, cười khổ nói: “Vẫn là hai vấn đề đó, ta nghĩ tới nghĩ lui, ngộ tác nói hẳn có thể chứng thực thân phận của tất cả mọi người, thế nhưng có một người hẳn không hề nghiệm cũng không có khả năng nghiệm đến.”

“Đông Giai thị?”

Dận Tộ gật đầu, nói: “Ngoại trừ Tứ tẩu, tất cả mọi người trong viện đều được xác nhận đã trúng thuốc mê, đồng thời chết trong đám cháy, từ đó suy diễn, người bỏ thuốc nếu không phải đại phu đã mất tích thì chính là Tứ tẩu.”

Dận Chân cúi đầu uống trà, không nói lời nào.

Dận Tộ tiếp tục nói: “Hơn nữa cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được vì sao cần phải phóng hỏa, vì sao không phải nội gián bỏ thuốc trực tiếp giết người phóng hỏa mà phải đợi người ngoài xuất hiện. Phóng hỏa là vì muốn che giấu cổ thi thể kia không phải Tứ tẩu, người ngoài đến là bởi vì bọn họ không chỉ muốn phóng hỏa còn muốn mang một thi thể giả Tứ tẩu đưa vào, đồng thời mang Tứ tẩu và thi thể của đại phu rời đi.”

“Ta đã nghĩ thật lâu, Tứ tẩu còn sống mới là chuyện có khả năng nhất, cũng là phù hợp với lợi ích của những kẻ đó nhất. Bằng không, bọn họ ném một ngọn đuốc cháy chết những người kia lại có ích lợi gì? Muốn Tứ ca thương tâm? Muốn khiến Hoàng a mã phản nộ? Muốn Tứ ca dính vào ô danh? Không phải ta khoe khoang, mặc kệ kết quả điều tra cuối cùng ra làm sao, ta đều có nắm chắc có thể khiến Hoàng a mã mạnh mẽ dùng phán quyết Tứ ca vô tội mà đóng án, như vậy đối phương chẳng phải đã vội không một hồi? Thế nhưng nếu Hoàng a mã đang tản lời đồn về kết quả điều tra cuối cùng bỗng nhiên Đông Giai thị xuất hiện, tố cáo Tứ ca ngài diệt thê sát tử, liên lụy nhân mạng thì sao?” Dận Tộ nói: “Vậy thì, kỳ thực Tứ tẩu còn sống mới là việc bình thường nhất.”

Nếu sau khi kết án, Đông Giai thị lại đứng ra tố cáo Dận Chân, mặc kệ chân tướng là thế nào Dận Chân tuyệt đối sẽ thân bại danh liệt, danh dự của triều đình cũng quét rác, Khang Hy tuyệt đối sẽ tức giận... Mà kết quả cuối cùng chính là, Dận Chân sẽ vô duyên với vị trí kia, ngay cả Dận Tộ đã thúc đẩy Khang Hy kết án cũng sẽ bị ngài giận cá chém thớt, thậm chí là chán ghét vứt bỏ.

Dùng thủ đoạn của người dàn dựng nên vụ này, sợ rằng chỉ có kết quả như vậy mới phù hợp với toan tính của đối phương.

Dận Tộ tiếp tục nói: “Ta cứ lần theo ý nghĩ này truy xuống, nghĩ nếu như lúc đó Tứ tẩu thực sự còn sống vậy lúc này nàng đang ở đâu? Có rất nhiều khả năng, nhưng ta lại không thể nghiệm chứng từng cái.”

“Bởi vì tất cả suy đoán của ta đều thành lập trên cơ sở đại phu không phải nội gián mà là con dê thể tội do hung thủ đẩy ra, vậy nên ta không dám nói với Lão Bát điểm này. Hơn nữa, nếu như cuối cùng vẫn không tra được hung phạm, chỉ bằng việc đại phu là người của Tứ ca, hiềm nghi trên người người sẽ càng lớn thêm.”

“Không có Lão Bát phối hợp, những việc ta có thể làm rất ít. Ta nghĩ, Tứ tẩu đang hoài thượng, hành động bất tiện, như vậy nàng rất có thể sẽ trốn tránh ở phụ cận thôn trang, hoặc là trực tiếp vào thành. Vậy nên buổi sáng lúc đi ngang thành môn ta đã gọi bọn lính gác đến hỏi một tiếng, ta hỏi bọn họ sáng sớm ngày mười hai tháng năm có nữ nhân có thai hoặc hành động bất tiện nào vào thành hay không, bên cạnh còn mang theo hai ba người —— Tứ tẩu thân tình sợ hãi, giả nam nhân vô luận có giả thể nào cũng không giống.”

“Những tên lính kia đáp lại rất nhanh, bảo rằng từng có mấy người dẫn một lão phụ sinh bệnh vào thành, còn từng có một phụ nhân hành động chậm chạp ngồi trên xe lừa vằn vằn... Vì vậy ta lại hỏi, ngày mười lăm tháng năm có người tương tự như vậy đi qua không, bọn họ hồi tưởng khá lâu, trước hết là đếm ngón tay tính xem rốt cuộc ngày mười lăm tháng năm là hôm qua hay hôm kia...”

“Ngay cả chuyện mới ba ngày trước đều không nhớ được, vì sao chuyện của sáu ngày trước lại nhớ rõ như vậy? Chỉ có hai loại khả năng, một là những lời bọn họ nói đều do bịa đặt, hai là bởi vì trước đó đã từng có người hỏi qua nên ký ức của bọn họ vẫn còn mới mẻ. Người trước hoàn toàn không cần cân nhắc, bởi vì bọn họ căn bản không cần nói dối, chỉ cần nói là không nhớ được liền ứng đối xong rồi.”

“Nếu như chuyện này thật sự còn người khác muốn dò hỏi, ta nghĩ người muốn hỏi đến chỉ có một, chính là Tứ ca ngài.” Dận Tộ cười cười, nói: “Ta đã có thể nghĩ ra, Tứ ca nhất định cũng có thể nghĩ ra, ta không làm được Tứ ca lại có thể làm được. Ta nghĩ, nếu Tứ ca đã đi tìm, như vậy người nhất định ở trên tay ngài.”

Dận Chân lắc đầu, bật cười nói: “Ta và mới bị ngã nặng như vậy, người còn tự tin với ta như vậy sao?”

Dận Tộ nói: “Sự thực chứng minh, ta đúng, không phải sao? Chỉ là ta không rõ, Tứ tẩu tuy rằng... có chút như vậy... thế nhưng tâm địa rất tốt, vì sao lại bị những người này lợi dụng, trở thành đồng lõa?”

Dận Chân cười khổ, nói: “Trước đây ta vẫn cảm thấy, nữ nhân vẫn là ngu xuẩn một chút mới tốt, hiện tại lại phát hiện, nữ nhân quá ngu xuẩn thực sự không phải việc tốt gì.”

Đời trước hẳn cùng Ô Lạt Na Lạp thị khôn khéo hơn người cũng không có kết quả gì tốt, đời này, trời xui đất khiến cưới được một Đông Giai thị, càng là thảm đạm kết thúc.

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ thêm nhiều nữa, nói: “Những lời hôm ấy người và Dận Trinh nói cùng Đông Giai thị trong cung, người còn nhớ Dận Trinh đã nói gì sao?”

Dận Tộ hơi suy nghĩ, nở nụ cười khổ.

/.. cũng chính là nhìn phân thượng nàng đang mang hài tử, đợi sau khi sinh ra... Hừ/

Những lời này do chính miệng Dận Trinh nói ra, rơi vào lỗ tai Đông Giai thị thích nghi thần nghi quỷ, quả thực còn hữu dụng hơn một trăm câu xúi giục của người ngoài.

Dận Chân than thở: “Tuy rằng sau đó người đã giải thích qua, thế nhưng bởi vì trò khôi hài hôm Đoan ngo, lại thêm câu nói kia của Dận Trinh, Đông Giai thị nhận định chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng, lại bị người có lòng dằn vặt, nghĩ rằng ta tuyệt đối không dung nàng sống sót... ‘Vừa lúc’ có người tự xưng là thuộc hạ cũ của cha nàng tìm tới, nói sẽ thay nàng an bày đường lui, muốn nàng đợi đến tối đem mọi người bỏ thuốc, ‘trốn’ ra ngoài.”

“Nàng lúc đó đã sớm bị mang đi, đợi đến hôm sau đám người kia lại nói cho nàng biết ‘chân tướng’ —— Bảo rằng sau khi ta biết nàng chạy trốn, vì che giấu gièm pha này đã dùng một ngọn lửa đốt chết mọi người trong việc... Nàng thương tâm gần chết, vì muốn báo thù cho người bên cạnh, nàng chuẩn bị ‘nhấn nhục phụ trọng’, đợi sau khi sinh hài tử xong liền đi cáo ngự trạng.”

Loại chuyện tà đơn giản là quá mức dễ khóc dễ cười, Dận Tộ chỉ có thể khẽ thở dài một hơi.

“Ta đem đám người kia ra thẩm vấn trước mặt nàng, bọn họ không chịu nổi nhục hình, cái gì cũng nói. Đông Giai thị bị thủ đoạn của ta hù dọa, còn biết hóa ra mình mới là đồng lõa, những người thân cận mà nàng tín nhiệm nhất đều có thể nói là do một tay nàng hại chết, nàng nhất thời không chịu nổi liền điên rồi.”

Một lúc lâu sau Dận Tộ mới hỏi: “Là ai là?”

Chung trà trong tay Dận Chân vỡ thành mảnh nhỏ, đôi môi mỏng có phần khắc bạc nhàn nhạt phun ra một cái tên: “Tác Ngạch Đồ... Hách Xá Lý Tác Ngạch Đồ.”

Vậy liền khó trách.

Dận Tộ cười khổ: “So với Thái tử, vị này mới thật sự là người thông minh.”

Ba huynh đệ bọn họ, thoát nhìn người phong quang nhất chính là Dận Tộ, thế nhưng chỉ có số ít người thông minh chân chính mới biết được mấu chốt chính là Dận Chân. Chỉ cần Dận Chân không ngã, đả kích ai đều không hữu dụng, trái lại Dận Chân vừa ngã xuống, bọn họ muốn xoay người cũng chỉ có thể đợi một ngày Dận Trinh thực sự ngồi đầu, mà y có thể ngồi đầu hay không vẫn cần nói sau.

Vào lúc này, nếu không phải phản ứng của Dận Chân đủ nhanh, đúng lúc tìm được Đông Giai thị, bọn họ thực sự hoàn toàn thua trắng.

Chân tướng đã rõ ràng, nhưng vụ án vẫn cần tiếp tục ‘tra’ tiếp.

Dận Tộ về Hình bộ trước, thẩm vấn người nhà của đại phu, sau đó lại đi tìm vài con chó có khứu giác bén nhạy đi tìm khắp khu vực phụ cận thôn trang, nửa ngày sau liền tìm được thi thể của đại phu mất tích.

Sau khi chứng thực thời gian tử vong của đại phu cũng có thể kết luận gã ta không phải nội gián, Dận Tộ thuận lợi dẫn ra mệnh đề ‘Đông Giai thị’ rất có thể vẫn còn sống’, sau đó một bên tản ra nhân thủ tìm kiếm, một mặt tra xét gần đây có thai phụ mất tích hoặc qua đời hay không.

Tung tích của Đông Giai thị tự nhiên là không tìm được, thế nhưng thai phụ qua đời quả nhiên có vài người, dò xét được người có ngoại hình tương tự nhất cũng sống ở gần nhất, phái người mạnh mẽ khai quan, quả nhiên bên trong rỗng tuếch.

Vì vậy Dận Tự và Dận Tộ lại một lần nữa đến phủ của Dận Chân, yêu cầu kiểm nghiệm thi thể của ‘Đông Giai thị’.

Dận Chân trầm mặc chống đỡ.

Người nằm trong quan tài mặc dù có một tia nghi ngờ không phải Đông Giai thị, thế nhưng mọi người cũng không dám thực sự khinh nhờn mang tử thi ra khám nghiệm. Dận Tự tìm một bà đỡ có gan lớn một chút, vị bà đỡ kia chỉ sờ sờ đôi chân đã cháy rụi của ‘Đông Giai thị’ vài lượt liền phát hiện xương cốt biến hình, có vết tích bó chân, rõ ràng là nữ nhân người Hán.

Vì vậy thi thể của ‘Đông Giai thị’ được lặng lẽ chuyển qua Hình bộ, sau khi kiểm nghiệm, xác nhận là đã chết trước khi bị hỏa thiêu.

Đồng thời, phía Lý bộ đầu cũng có tiến triển, đám người bị Dận Tộ vẽ ra toàn bộ đều sa lưới, còn thu hoạch một đám đồng đảng.

Thế nhưng tung tích của Đông Giai thị vẫn là một câu đố, trong quá trình tìm kiếm đương nhiên phải hỏi qua vệ binh thành môn, điểm bất thường Dận Tộ có thể nhận ra Dận Tự hiển nhiên cũng nhận ra, sau một hồi cưỡng bức lợi dụ, vệ binh thủ thành cũng ‘khai’ ra Dận Chân.

Vì vậy, Dận Tộ bị Dận Tự lôi kéo đi phủ đệ của Dận Chân bức cung, Dận Chân ‘rơi vào đường cùng’ phải dẫn bọn họ đi gặp Đông Giai thị đã nửa điên nửa dại.

Dận Tự hiểu rõ vở vai Dận Chân an ủi: Có một phúc tấn đồng lõa với hung đồ sát nhân, còn ở bên ngoài cùng bọn chúng vài ngày, cuối cùng lại điên điên dại dại, thảo nào Tứ ca tình nguyện công tội danh sát thế cũng không chịu nói ra chân tướng.

Những việc này trong mắt triều thần chính là, Dận Tộ đại danh鼎鼎 tiếp nhận án tử chưa quá mười ngày liền điều tra rõ chân tướng, thực sự có thể nói là một lần nổi danh.

Dận Chân bị Khang Hy hung hăng mắng một trận, sau đó lại lần nữa được thăng thành Quận vương.

Dận Tự thì được mọi người và cả Khang Hy ca ngợi, ban thưởng rất nhiều thứ.

Mà Dận Tộ, bởi vì tra án mệt nhọc, lại ‘bệnh’ hết mấy ngày, khiến rất nhiều người thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngày sau, một vụ đại án ồn ào náo động rốt cục kết thúc, lý do chính là đạo phỉ nội ngoại cấu kết tập kích thôn dân, về phần Tứ phúc tấn —— chê cười, đường đường Phúc tấn Quận vương sẽ tới cái loại tiểu thôn trang này? Cũng không biết kẻ nào không có kiến thức cả ngày thích nói bậy! Không thấy khi Lục a ca thỉnh chư vị huynh đệ đến Tĩnh Minh viên chơi đùa thì Tứ phúc tấn còn được Tứ a ca tự mình dìu lên mã xa sao!

Vì vậy, sau khi có hơn ba mươi thủ cấp rơi xuống trước cổng thị tập, chuyện này cũng coi như kết thúc, trong lòng mọi người đều biết rõ kẻ chết bất quá chỉ là một ít tay sai mà thôi, hơn nữa chỉ cần Khang Hy không lên tiếng, ai cũng không dám tra tiếp đi xuống. Mà cho dù ngài có lên tiếng, chỉ sợ những người dám tra cũng không nhiều.

Lại qua ba tháng, Đông Giai thị sinh ra một nam hài xong liền “khó sinh mà chết”, kỳ thực là bị điều đi một thôn làng xa xôi, đời này sẽ không còn cơ hội bước vào kinh thành nữa bước.

Khang Hy bác bỏ thỉnh cầu lập trưởng tử làm Thế tử của Dận Chân, lại nhượng Đức phi thu xếp kế phúc tấn cho hắn, bị Dận Chân viện cớ đang phải chịu tang mà cự tuyệt, khiến cho quan hệ phụ tử, mẫu tử vốn có chút chuyển biến tốt đẹp đột nhiên quay về khản trương.

Những việc này đều có thể nói sau, việc Dân Tộ quan tâm lúc này lại là, siêu thị của y rốt cục cũng khai trương.

34. Chương 34

Hôm siêu thị khai trương, Dân Tộ ở Sương Xuân viên bạn giá, đến tối mới có thể nghe được tình cảnh khi ấy từ miệng Vương Tài.

Tuy rằng đám cổ nhân Thanh triều tư tưởng xơ cứng không quá quen với việc tiếp thu chuyện mới mẻ, thế nhưng cũng không chống nổi xuyên qua nữ tính chuẩn bắt được tâm lý của bọn họ. Quả nhiên, từ cổ chí kim, không có tiểu dân chúng ở triều đại nào không thích chiếm chút tiện nghi.

Khai trương đại hạ giá: Tất cả vật phẩm đều giảm một phần mười, tiêu dùng đủ một trăm văn liền có cơ hội rút thưởng một lần!

Địa điểm rút thưởng thiết lập tại cửa chính, nhỏ từ kim chỉ lớn đến bò ngựa, hầu như không ai tay không mà về.

Nhìn người khác ôm đồ vật miễn phí vui vẻ về nhà, ai còn có thể nhịn được chứ? Cho dù là vì con bò đực cường tráng kia cũng phải đi vào xem một vòng!

Vừa đi vào xem, hàng hóa không tẻ nhạt, giá cả cũng không đắt, giống như không chênh lệch lắm với những cửa tiệm bên ngoài nha! Cái gì, còn giảm giá một phần mười? Như vậy so với bên ngoài còn rẻ hơn nhiều! Mua xong còn có thể rút thưởng bò đực lớn?

Còn chờ cái gì? Mua mua mua a! Qua thôn này rồi liền không còn tiệm khác nữa!

Đợi mua xong ra ngoài rút thưởng, vận khí không tồi nha, rút được một túi gạo nhỏ, tuy rằng chỉ giá trị vài văn tiền cũng không lấn át được đây là miễn phí cầm về! Cái gì? Gã bên cạnh chỉ mua một trăm văn lại rút được thớt vải một trăm năm mươi văn?!

Mã dân! Yêm thế nào không có vận khí tốt như vậy đâu!

Chợt nhớ tới tiểu nha đầu nhà mình đã thật lâu chưa có y phục mới, hôm qua tức phụ cũng nói muốn cây lược, lại mua thêm cho lão nương đôi giày... nói thế nào cũng lại kéo đủ một trăm văn đi!

Loại chuyện rút thưởng này ở Thanh triều vẫn là lần đầu tiên, sức hấp dẫn không gì sánh kịp. Vô số người ôm loại tư tưởng kia đi vào tham quan, vì vậy hôm nay là một ngày đếm tiền đếm đến mỏi tay.

Sự đắt khách của siêu thị khiến lão bản của những cửa hàng xung quanh nhìn mà bốc hỏa, mua đủ một trăm văn sẽ tặng bò đực lớn? Để xem có lỗ chết các ngươi không! Nhìn xem, lại có bò bị mang đi rồi! Đáng!

Tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng nhìn lượng người ra vào những ông chủ kia trong lòng biết rõ, kỳ thực hôm nay đối phương kiếm được chỉ sợ còn nhiều hơn thu nhập nửa năm của bọn họ... Bất quá cũng chỉ liên hôm nay, mọi người đều là cảm thấy ngạc nhiên mới ủa tới, đợi qua hôm nay rồi xem các ngươi còn chiêu đa dạng gì!

Đa dạng thực sự là có.

Bởi vì dân chúng ngay trong hôm đó, sau khi từ siêu thị trở về liền phát hiện bản thân của mình giống như đã mua rất nhiều thứ không cần thiết, bất quá đều là đồ tốt lại rẻ, có thể trữ dùng dần. Nhưng mặc kệ thế nào, bắt đầu từ ngày thứ hai, không riêng siêu thị mà ngay cả chuyện làm ăn của rất nhiều cửa hàng khác đều thâm đậm hơn rất nhiều.

Tuy rằng buôn bán ế ẩm đi, thế nhưng Lưu thị lại mang hai loại thủ đoạn kích cầu tiêu biểu nhất từ hiện đại đến, kích đến các lão tổ tông thực sự không kèm chế được.

Một là ‘tích lũy điểm’, hai là ‘giá đặc biệt’.

Ngoài cửa chính siêu thị, bên trái treo một tấm biển lớn viết ‘Giá đặc biệt hôm nay: gạo thượng hạng, muối tinh trắng tuyết, vải sa mềm mại....’.

Bên trái cũng có một tấm bảng nhỏ hơn đôi chút, viết ‘tích điểm đổi quà’, quà tặng là xiêm y và những vật thực dụng, có người cảm thấy hứng thú chạy đi hỏi giá một chút, vừa hỏi liền giật mình, cứ nhiên không bán mà là tặng! Thế nhưng làm sao để được tặng? Khi mua đồ tại siêu thị, dùng một văn tiền thì tích được một điểm, tích bao nhiêu điểm liền có thể đổi được món quà tặng tương ứng.

Vì vậy lại có người hỏi: Những thứ hôm qua mua còn tính sao?

Nhân viên cửa hàng trả lời: Tính, đừng nói hôm qua, chỉ cần là đồ vật đã mua trong tiệm, cho dù là mười năm trước cũng tính! Có thể mang phiếu mua hàng đến là sẽ đổi được.

Vì vậy rất nhiều người đều gấp rút về nhà tìm phiếu mua hàng hôm qua của mình, chạy đi đổi vải vóc và vân vân, hoặc là bù thêm vài văn tiền nữa khiêng về một túi gạo.

Sau đó muốn mua hàng nên đi đâu? Còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là siêu thị, vừa rẻ tiền lại đa dạng, mua xong còn có thể dùng phiếu mua đổi gạo nha!

Sức mua của bách tính có hạn, nhiều người đi siêu thị đương nhiên lượng khách của cửa tiệm bình thường sẽ kém đi, đủ loại thủ đoạn lần lượt lên sân khấu.

Có Dân Chân tự mình đứng ra nói chuyện, quan phủ dám không chiếu ứng? Vậy nên nơi này thường xuyên có quan sai qua lại tuần tra, các thủ đoạn còn đồ náo loạn thực sự không dám dùng, vậy chiến tranh giá cả thôi!

Kết quả, mấy cửa hàng bên này vừa xâu chuỗi với nhau đồng loạt giảm giá, trước cửa siêu thị bên kia liền có một đại hán cầm loa đồng quát lớn: “Tin vui, tin vui đặc biệt...”

Tỉ mỉ vừa nghe, thiếu chút đã hôn mê —— mấy thứ vừa đọc không phải giống hệt cửa tiệm nhà mình sao? Cái giá này... giá không bán nổi nha!

Gia không tin các người bán như vậy lại không lỗ vốn!

Kết quả nhân gia đúng thật là không lỗ, tuy rằng trên vài mặt hàng này thâm chút tiền thế nhưng lại kiếm về gấp đôi ở những mặt hàng khác, nói trắng ra là... đang thả con tép bắt con tôm.

Lại qua một đoạn thời gian, những chủ cửa hàng kia rốt cuộc yên tĩnh, hoặc là đã nhận mệnh.

Bọn họ cũng coi như tìm được biện pháp chung sống hòa bình với siêu thị, giá cả hạ xuống thấp hơn bên kia một chút, chủng loại hàng hóa cũng bổ sung nhiều một chút, bình dân có đôi khi cũng sẽ không vì một chút tích lũy điểm mà đặc biệt chạy đến siêu thị mua sắm, dù sao cũng phải tìm khắp cửa hàng lớn như vậy —— đương nhiên, việc làm ăn xuống dốc một chút cũng là không tránh khỏi.

Sau kinh thành, siêu thị ở các nơi cũng lần lượt khai trương, tuy rằng cũng cùng gọi một cái tên thế nhưng không ai hoài nghi phía sau bọn họ đều là một ông chủ, bởi vì tên của tất cả các siêu thị đều là ‘Siêu thị’.

Giống như đời trước có vô số tiệm nhỏ đặt là ‘Tập hóa’ vậy, ai có thể nghĩ đến chủ của tất cả ‘Tập hóa’ đều là một người sao? Đây còn không vô nghĩa à? Hơn nữa chuồng quỳ các nơi đều lời trong lời ngoài tỏ ý, chủ nhân là thấy siêu thị ở kinh thành kiếm đồng tiền lớn mới học tập theo, vậy nên cũng không nhiều người nghĩ theo hướng này.

Trên thực tế, trừ phi đem tiểu lại đăng ký hộ tịch thổ địa của bảy mươi hai huyện thành tập trung lại với nhau, mà bảy mươi hai tiểu lại này đều là thiên tài gặp qua không quên, nói không chừng có thể tra ra được, danh nghĩa trên khế đất của những siêu thị này đều là cùng một người.

Thế nhưng dùng hiện nay đến xem, đây tựa hồ là không thể nào.

Người biết chủ khế đất là Lâm Mạt lại không biết ý nghĩa đặc thù của cái tên này, kẻ biết Lâm Mạt là ai lại không thể biết chủ nhân mỗi mảnh đất ở các huyện thành đều thuộc về Lâm Mạt.

Vậy nên, Dận Tộ nguyên bản được mang ra dùng làm ngự trang, dưới thao tác cố tình của Dận Chân, cho tới bây giờ, thậm chí là một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, y chỉ là ‘ông chủ sau màn’ khiêm tốn không gì sánh được.

Sau đó nữa, tại thời đại không có ý thức bản quyền này, lại có vô số nhà ‘siêu thị’ dưới tình huống không cho Dận Tộ nửa cắc tiền gia nhập liên minh rầm rộ mở ra, đem thân phận của Dận Tộ giấu diếm càng sâu hơn nữa.

“Mang xuống!” Tại Đạm Ninh cư, Dận Tộ chống lại ánh mắt oán niệm của Khang Hy, đem đĩa thịt dê hầm mỡ dầu lòng lánh thoát nhìn rất ngon miệng dưới đũa của ngài dời đi, đổi thành một chén canh súp, còn phân phó cung nữ: “Cần dặn Ngự thiện phòng, thực đơn của Hoàng a mã mỗi ngày đều phải đưa thái y xem qua, chớ có thứ gì cũng dọn lên!”

Đừng xem hiện tại có danh hào Hoàng đế thêm thân, thế nhưng trên thực tế Khang Hy cũng chỉ sống đến sáu mươi chín tuổi mà thôi.

Sáu mươi chín tuổi rất thọ sao?

Đừng khô hài nữa, ở cái xã hội kia của Dận Tộ, tuổi về hưu phổ thông của công nhân viên chức đều kéo dài đến tận sáu mươi lăm tuổi rồi! Cấp bậc cao, đến tận bảy mươi lăm tuổi mới bắt đầu lui xuống, lui xuống xong còn có thể sống được rất nhiều năm đâu!

Theo Dận Tộ xem ra, thời đại này không khí trong lành, nước sông cũng không ô nhiễm như đời sau, Khang Hy lại coi như có chút chú trọng dưỡng sinh, những đại phú lợi hại nhất cả nước đều vây quanh bên cạnh ngài, hơn nữa gia tộc cũng không nghe nói có tiền sử bệnh ung thư, bạch cầu linh tinh gì đó, sáu mươi chín tuổi thật tình không tính thọ.

Vậy nên, ngày thường nhất định đã chú ý lại phải càng thêm chú ý.

Nhìn bộ dạng này của Tiểu Lục nhi, Khang Hy cảm thấy ngày thường sủng ái y cũng không phải không có đạo lý.

Đổi thành đứa con khác của ngài, cho dù phát giác ngài đã ăn nhiều chút dầu mỡ phần lớn đều sẽ không lên tiếng, cho dù không yên lặng cũng sẽ là nghiêm trang dùng đủ lý do cái gì vì nước vì dân, vì sự hiếu thuận của nhi tử (ẩn dụ bản thân) mà khuyên ngài bảo trọng long thể, sau đó lại giả vờ thân cận lo lắng xum xoe khiến ngài vừa nghe liền chán nản. Chỉ có Tiểu Lục nhi trước mặt là cứ vậy không nhịn được vung tay lên, một câu ‘Mang xuống!’ kia nói đến trong lòng ngài vô cùng thoải mái.

May mà lúc này Dận Tộ đang chuyên tâm lọc xương cá, không phát giác suy nghĩ của Khang Hy, bằng không sợ là phải mắng mấy câu khó nghe ra.

“Ăn cái này tốt cho mắt.” Dận Tộ đem thịt cá đã gỡ xương đặt vào đĩa của Khang Hy, nói: “Mấy hôm nay hay thấy Hoàng a mã dụi mắt, tốt nhất là tìm một thái y đến nhìn, lúc xem tấu chương cũng đừng xem quá lâu, mỗi qua hai khắc liền đứng lên nhìn quanh một vòng, nhiều nhìn những thứ màu xanh biếc gì đó có thể hóa giải mệt mỏi. Còn nữa, phương pháp lần trước nhi thần dạy cho Lương Cửu Công, một ngày ít nhất phải ần hai lần...”

“Trẫm đã biết!” Khang Hy bất đắc dĩ nói: “Lão Lục người bây giờ là càng ngày càng dài dòng!”

“Ai bảo chỉ có nhi tử là rảnh rỗi nhất đâu!” Dận Tộ nói: “Đợi vài hôm nữa Hoàng a mã khởi hành đi tái ngoại, muốn nghe nhi tử dong dài cũng không nghe được.”

Khang Hy nhìn hấn: “Thế nào? Người không đi?”

“Không đi!” Dận Tộ lắc đầu: “Hai cái lâm viên của nhi tử trong kinh đều đang kiến tạo, nếu nhi tử đi, nhờ bọn họ bớt ần xén nguyên vật liệu thì làm sao bây giờ?”

Khang Hy giận đến phát cười: “Không ngờ trẫm còn không trọng yếu bằng hai khu lâm viên?”

Dận Tộ hoàn toàn không có ý tứ khủng hoảng, đương nhiên nói: “Bên cạnh Hoàng a mã có nhiều người như vậy, thêm một nhi tử không nhiều, thiếu càng không ít, nhưng hai khu vườn kia không có nhi tử liền không thành.”

Khang Hy hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói: “Trăm lần này phụng Hoàng thái hậu đông tuần, vốn là muốn lệnh Đức phi hộ tống hầu hạ, xem ra là không cần nữa rồi?”

“Ách? Còn có chuyện này?”

Dận Tộ chớp mắt mấy cái, ngạch nương mười ba tuổi vào cung, cho tới bây giờ đã hai mươi lăm năm, suốt hai mươi lăm năm này số lần nàng rời cung có thể đếm được trên đầu ngón tay, hẳn cũng muốn ra ngoài xem một chút đi? Bất quá, cái chỗ tái ngoại kia vừa xa xôi lại không có gì chơi vui, nếu là tùy giá lần nam tuần sang năm cũng có thể để Hoàng a mã đưa ngạch nương theo thì tốt rồi...

“VẬY...” Dận Tộ do dự mãi: “Nhi tử cùng ngạch nương thương lượng một chút?”

Phối của Khang Hy giận đến sắp nổ, vỗ bàn một cái: “Cút cút cút!”

Dận Tộ hừ lạnh nói: “Cút thì cút!”

Với tay lấy một cái bánh ngô trên bàn, gặm gặm ra ngoài.

Dận Tộ thật ra đi đến kiên cường, bất quá ngày hôm sau vừa tiến cung, nhìn thấy sắc mặt không che giấu được vui mừng của Đức phi liền biết nguy rồi.

Đức phi đem dưa hấu cắt thành mảnh nhỏ, lại dùng đũa bạc lấy hạt ra hết rồi mới đưa cho y ăn, miệng nói: “Cũng chỉ nghe được bệ hạ có ý tứ này, ngạch nương thật ra đều không có gì, kỳ thực ở trong cung cũng đã quen, đời này chỉ là như vậy...”

Dận Tộ làm sao không nghe ra được sự hướng tới trong ngữ điệu của Đức phi, thâm tâm thầm mắng Khang Hy đê tiện, đầu này vừa nói quên đi đầu kia lại thông tiếng gió cho Đức phi, nếu để Đức phi biết được vì y mà nàng không thể ra cửa, chẳng phải liền xong đời?

Miệng nói: “Ngạch nương yên tâm, Hoàng a mã nói như vậy nhất định có vài phần xác thực, nếu không ai dám loạn truyền vào tay người!”

Trong lòng lại nghĩ, rốt cuộc phải làm sao mới dụ được Khang Hy hồi tâm chuyển ý đâu! Phiền!

Vừa trở lại Tĩnh Minh viên, Dận Tộ còn chưa nghĩ ra biện pháp đã bị Khang Hy triệu đến Sướng Xuân viên,

Lúc Dận Tộ gặp Khang Hy, ngài không phải đang ở Đạm Ninh cư xem tấu chương mà là ra ngoài bắn bia. Dận Tộ vừa nhìn thấy vật trong ngài nhất thời càng thêm hoảng sợ, trước hết tiến lên đoạt, nói: “Thứ đồ chơi này là khi nhi tử còn bé làm ra đùa giỡn, hiện tại đã bỏ không mười năm rồi, Hoàng a mã cũng không sợ cướp cò bị thương.”

Thứ Khang Hy cầm trong tay đúng là súng kíp liên phát y làm khi còn bé, bất quá y ngại thiết kế của Đới Tử quá giống tỳ bà, tròn trịa mập mập, nên liền đem băng đạn của hậu thể chế tạo ra.

Khang Hy cười nói: “Vẫn còn nhớ đây là đồ chơi do người làm sao! Trăm khó khăn lắm mới kéo được nó ra khỏi đồng đồ bụi bặm chồng chất của người, đã mười năm chưa từng chạm qua rồi đúng không? Hiện tại muốn người làm, người còn làm được?”

Đã mười năm lại không hề bị gỉ sét, có thể thấy được những người bảo quản cũng là rất dụng tâm!

Dận Tộ thường thức đại tác phẩm lúc nhỏ của mình, chỉ chỉ vào đầu, nói: “Chỗ này nha, tuyệt đối là càng dùng càng linh hoạt, mấy năm nay nhi tử cũng không để nó nhàn rỗi, làm sao có thể ngay bản thân khi còn bé cũng không bằng? Nếu Hoàng a mã ngài thích, nhi tử chỉ cần hai ba ngày liền có thể làm ra một khẩu khác, xác định tuyệt đối tốt hơn thứ này.”

Nét mặt Khang Hy lộ vẻ vui mừng, nói: “Người nếu có thể làm được một khẩu tốt hơn cái này, trăm nhất định có trọng thưởng! Người không phải thích lâm viên sao? Trăm lại ban cho người một nơi!”

Dận Tộ lắc đầu bật cười, nói: “Nhi tử đâu thích lâm viên chứ? Ban đầu chỉ muốn xây một cái để chính mình ở, sau lại Hoàng a mã lệnh Nội vụ phủ sửa sang cho nhi tử một nơi, nhi tử cảm thấy chỗ kia nếu đã

mua rồi bỏ hoang lại đáng tiếc, vậy nên tiếp tục sửa thành du viên ngoại thành. Hoàng a mã nếu thật muốn thưởng nhi tử, vậy lần nam tuần sang năm cũng mang gạch nung theo có được không?”

Thấy nhi tử hiểu thuận, cho dù đối tượng không phải mình Khang Hy cũng thật cao hứng, cười nói: “Hảo, trăm lần, bất quá nếu như không làm được...”

Dận Tộ xì một tiếng, nói: “Chưa thấy ai như ngài, tự coi thường nhi tử của mình!”

Phất tay một cái cứ như vậy rời đi.

Đợi y đi xa rồi, nụ cười trên mặt Khang Hy mới chậm rãi thu lại, thậm chí có chút nét lạnh khốc: “Phân phó, tiếp tục tìm cho trăm! Cho dù đào ba thước đất cũng phải tìm cho ra hấn, không bắt sống được thì dù có giết chết cũng phải tìm về!”

“... Dạ.”

Vừa vào Tĩnh Minh viên, Dận Tộ cất tiếng hỏi quản gia đang cúi đầu thi lễ: “Tứ ca có ở trong viện không?”

Quản gia đáp: “Tứ gia mới vừa đi, nói buổi tối sẽ trở lại.”

Dận Tộ nói: “Tứ ca trở lại liền báo cho ta biết, đúng rồi, thu dọn đồ đạc, ngày mai hồi kinh ở hai ngày.”

“Dạ.”

Đến buổi chiều, chưa đợi Dận Tộ đi tìm Dận Chân đã tự đến, còn đưa cho y một chồng ngân phiếu: “Siêu thị đã bắt đầu kiểm lời, đây là phần của ngươi... cầm xong cứ thoải mái mà tiêu, nếu tiêu xong rồi chỗ ta còn có.”

Dận Tộ hơi liếc nhìn qua, cười cười: “Có Tứ ca ở đây, đời này ta cũng không sầu không có bạc dùng.”

Dận Chân chậm chậm uống trà, thản nhiên nói: “Nguyên việc này cũng không phải ngươi cần quan tâm.”

Lại nói: “Quản gia của ngươi nói ngươi muốn gặp ta, là có chuyện gì sao?”

Dận Tộ ừ một tiếng, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, thanh âm hơi thấp, nói: “Hoàng a mã đem súng kíp ta tạo khi còn bé lật ra, lại bảo ta tạo thêm vài khẩu —— Tứ ca, bên kia của ngươi...”

Dận Chân cau mày nói: “Ngươi chỉ cần vui vẻ sống của ngươi là được, chuyện bên ngoài có ta lo liệu, hà tất phí tâm vào những việc này?”

Dận Tộ cười khỏ nói: “Chuyện khác thì cũng thôi, chuyện này rốt cuộc có liên quan đến ta, Tứ ca không nói chẳng phải càng khiến ta bất an?”

Ngón tay của Dận Chân ma sát miệng chung trà vài lượt, châm chúc từ ngữ một lát mới nói: “Tháng trước, phía Sơn Tây có thổ phỉ cướp thuế ngân.”

“Dùng súng kíp?”

Dận Chân ừ một tiếng, nói: “Tuần phủ Sơn Tây phái mấy nghìn người đi tiêu trừ, thế nhưng đối phương dựa vào trên trăm khẩu súng cứng rắn công phá cả nha môn. Sau lại quan phủ giả vờ đốt núi mới ép được bọn họ rút vào thâm sơn tẩu thoát. Sau đó quan phủ còn tìm được một xưởng tạo hỏa khí nhỏ trong trại của bọn họ.”

Dận Tộ gật đầu, không cần phải nói, những thổ phỉ đeo súng kíp này chắc chắn là thủ hạ của Dận Chân giả trang, trong lòng có chút trầm xuống. Tuy rằng Dận Chân nửa chữ thương vong cũng không nói, thế nhưng chỉ bằng đôi câu vài lời kia cũng đã có thể tưởng tượng tình huống thảm liệt lúc ấy.

Sự tình vẫn còn một đoạn, Dận Chân dừng đôi chút, lại nói: “Nửa tháng trước, nguyên thuộc hạ của Ngô Tam Quế, tướng quân Hoàng Minh hợp cùng đám người Trần Đan Thư, Ngô Sáng tụ chúng khởi sự tại Trà Lăng Châu, Tĩnh Châu vùng Hồ Nam. Dừng cớ cầm súng, thành công đã thương được không ít quan quân cao tầng, mấy hôm sau bị địa phương bắt được, thu về hơn hai mươi khẩu súng kíp, còn xoát ra một đồ án chế tạo súng.”

Dận Tộ không khỏi cảm thán năng lực hành động của Dận Chân, từ lúc lập kế hoạch đến bây giờ chưa đến hai ba tháng hắn đã lập ra được một cái lưới không chút kẽ hở như vậy, trước giả trang thổ phỉ thì cũng thôi, cái sau ngay cả thuộc hạ cũ của Ngô Tam Quế cùng loạn dân cũng bị hắn lợi dụng.

Có hai chuyện này, Khang Hy hẳn sẽ bắt đầu xem trọng hỏa khí đi? Chỉ nhìn phản ứng buổi sáng của ngài cũng có thể đoán được Dận Chân đã thành công.

Chỉ nghe Dận Chân lại nói: “Khoảng năm ngày trước, việc Hoàng Minh truyền tới ngự tiền, Hoàng a mã khẩn cấp cho người triệu Đới Tử hồi kinh.”

Dận Tộ đại hỷ, đang muốn nói lại nghe Dận Chân tiếp tục: “... Lại phát hiện chủ tớ bọn họ thất tung lâu ngày.”

“Cái gì?” Dận Tộ kinh hô thành tiếng, chợt thấy Dận Chân lại bình đạm thanh tĩnh nhìn y, nhất thời hiểu được...”

Dận Chân gật đầu, thản nhiên nói: “Đới Tử là Hán nhân, có hai chuyện này làm nền, cộng thêm Đới Tử mất tích sẽ khiến Hoàng a mã cảm thấy uy hiếp cực độ. Một ngày người còn chưa tìm được liền đứng ngồi không yên, cũng không dám bỏ qua chuyện hỏa khí... hơn nữa, càng quan trọng là...”

Dận Chân đứng dậy, đi tới bên cạnh Dận Tộ, vỗ vỗ vai của y, nói: “Từ nay về sau, người ở trước mặt Hoàng a mã có thể lại làm càng một chút cũng không sao cả, bởi vì cả Đại Thanh hiện tại chỉ có mình người có thể chế tạo súng kíp hàng loạt. Hoàng a mã thủ hộ hàng tỷ bách tính, nghìn vạn nhân tài, trên dưới trăm tôn tử, cũng chỉ có mình người là có thể đối kháng với Đới Tử, có thể bảo Đại Thanh bình an.”

“Tứ ca...”

“Tại Thanh triều, bình quân ba mươi Hán nhân mới có một Mãn nhân, nếu là người Hán trong tay đều nắm lợi khí như súng kíp mà chúng ta lại không có —— Hoàng a mã, ngài cũng sẽ sợ...”

“Lão Lục, từ nay về sau sẽ không còn ai dám động đến một sợi tóc của người, cho dù Thái tử muốn động người Hoàng a mã cũng sẽ trước hết chặt tay của hắn!”

“Lão Lục, từ nay về sau người có thể to gan lớn mật sống cuộc sống mà người muốn. Bên của ta người không cần quan tâm, ta cuối cùng cũng không đến nỗi ngay cả...”

Dận Tộ không nghe rõ những câu cuối cùng Dận Chân nói là gì, vừa muốn hỏi kỹ đối phương đã xoay người rồi đi.

Trọng tới một lần, ta cuối cùng cũng không đến mức... ngay cả kiếp trước cũng không bằng.

Đã nói muốn bảo vệ người lại bị người lần lượt thủ hộ sau người. Loại sự tình này, tuyệt đối không thể lại phát sinh.

35. Chương 35

Bởi vì kiếp trước mắc bệnh tim nghiêm trọng, Dận Tộ đối với các thứ có thể dẫn phát cảm xúc mãnh liệt như tiểu thuyết, phim truyền hình không biết nhiều lắm, thế nhưng những thứ tương đối mang tính học thuật như văn chương Nhật Bản lại xem không ít. Nhất là có chút luận văn thư tịch mà y từng phiên dịch, vì dễ miêu tả tình chuẩn y thỉnh thoảng còn chuyên môn tìm hiểu tri thức tương quan, đây cũng là lý do vì sao kiếp trước có rất nhiều người muốn chỉ định y làm phiên dịch.

Có kiến thức tích lũy từ đời trước, đời này y lại trước sau bái Nam Hoài Nhân và Đới Tử làm sư phụ, dưới tay còn có vô số người giỏi tay nghề mặc cho khu sử, vậy nên việc tạo súng đối với y mà nói thực sự cũng không phải chuyện khó gì.

Nhờ biến cố lần trước, y đã hiểu được chỉ dựa vào tình cảm của Khang Hy dành cho, y hoàn toàn không đủ để đặt chân tại thời đại này, mà ngay khi y vừa quyết định trở thành một A ca vừa được quyền sung vùa

đủ hữu dụng, Dận Chân lại đưa đến một cơ hội tuyệt hảo, khiến y không chỉ trở nên hữu dụng mà còn là độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Y há có thể lãng phí tâm huyết của Dận Chân?

Ba ngày sau, trong tay y liền có ba khẩu súng thành phẩm, hai khẩu súng ngắn chỉ có sáu phát và một khẩu súng kíp hai mươi lăm phát, đáng dấp đã rất tiếp cận với súng lục và súng trường của hậu thế, so với sản phẩm khi còn bé của y thì tinh vi và nhẹ nhàng hơn rất nhiều..

Sáng sớm ngày thứ tư, Khang Hy ngồi trong Đạm Ninh cư nhìn Hải Lạp Tồn đã sắp bị hai cái hộp lớn đè bẹp trước mặt, thần sắc bất định nói: “Lão Lục đâu?”

Hải Lạp Tồn bẩm: “Lục a ca nói, khó được hồi kinh một lần, phải đùa giỡn thêm vài ngày mới về.”

Tiểu thử không bớt lo!

Khang Hy thăm mắng một câu, hỏi: “Vậ nhi tử của ngươi?”

Hải Lạp Tồn nói: “Lục gia giữ hẩn lại Lâm phủ làm hộ vệ, lão nô cũng phái mười mấy thị vệ đặc lực ngầm theo hộ tống.”

Khang Hy ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, Lương Cửu Công vung tay lên, hai tiểu thái giám phía sau liền tiến đến nhận lấy tráp trong tay Hải Lạp Tồn, nhanh chóng đuổi kịp bước chân Khang Hy.

Lương Cửu Công nói với Hải Lạp Tồn: “Đi thôi Hải Lạp Tồn đại nhân.”

Hải Lạp Tồn xoa xoa mồ hôi trán, hỏi: “Vạn tuế gia không phải lập tức muốn thử súng chứ?”

Lương Cửu Công nhìn lão một cái, nói nhỏ: “Vạn tuế gia mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, đều là chờ thứ này đâu!”

Giữa Nội vụ phủ và Hậu cung chính là thân mật không thể phân định, có những lời có lẽ không thể nói với người khác nhưng nếu là tổng quản Hải Lạp Tồn của Nội vụ phủ liền không cần phải gạt, có lẽ nên nói, muốn gạt cũng rất khó gạt được.

Hải Lạp Tồn nhất thời có chút hối hận, sớm biết như vậy tối hôm qua lão đã suốt đêm đưa tới, nói không chừng còn có thể thắng được một câu khen ngợi của Vạn tuế gia đâu!

Súng từ sớm đã được thử qua vô số lần, bằng không cũng không dám đưa đến tay Khang Hy, những thứ vượt qua thời đại gì đó, nếu Khang Hy còn không hài lòng mới là kỳ quái.

Nhìn hòng súng còn đang bốc khói, Khang Hy lộ ra nụ cười đầu tiên suốt mấy hôm nay, trong ngữ điệu cũng mang theo kiêu ngạo: “Người người đều nói Đới Tử là thiên tài, lại không biết ở trước mặt Lão Lục của trẫm ngay cả Đới Tử cũng phải nhượng bộ lui binh.”

Đới Tử là thiên tài lại thế nào? Tiểu Lục nhi của trẫm lúc sáu tuổi đã chế tạo được súng kíp tốt hơn hẩn, huống chi hai khẩu hiện tại?

Khang Hy đặt súng kíp lại vào tráp, sau đó lại cầm súng ngắn lên thử nghiệm, hỏi: “Lão Lục chỉ làm hai cái này?”

Hải Lạp Tồn nói: “Còn có một khẩu súng ngắn, nghe nói muốn đưa Tứ a ca phòng thân.”

“Còn chính y đâu?”

Hải Lạp Tồn nói: “Lục a ca ngại nặng, nói chờ vài hôm nữa rảnh rồi sẽ làm một cái nhẹ nhàng hơn để chơi, lúc này không rảnh.”

“Không rảnh?Y vội vàng chuyện gì chứ?”

Hải Lạp Tồn cúi đầu: “... Nghe hát.”

“...”

“Lương Cửu Công.”

“Nô tài ở.”

“Thay thường phục, trăm cũng muốn đi xem rốt cuộc là tuồng hát gì đẹp mắt như vậy, mê đến Lão Lục ngay cả nhà cũng không chịu về!”

“Dạ.”

Chuyến đi này, đúng là vừa đi liền gặp trò hay.

Lúc nhìn thấy Dân Tộ, Lương Cửu Công chỉ hận không thể che mắt của mình.

Bất quá cho dù che mắt cũng không chống được thanh âm của vị này, thanh âm của Dân Tộ vừa thanh thúy lại sâu dài, lúc đọc thơ tuyệt đối là vô cùng dễ nghe, ngay cả mắng người cũng có ý nhị như vậy: “Cầm chén liền ăn, bỏ chén mắng người, gia hôm nay rốt cục coi như thêm kiến thức! Nghe rõ cho gia! Các người hôm nay không đánh cho gã cả đời này không thể dùng chân bước đi, ngày mai gia liền đem chân của các người chặt đứt!”

Giữa đường lớn, trong vòng vây xem náo nhiệt của vô số người, đội hộ vệ của Dân Tộ đang đem năm sáu nam nhân áo quần lố lằng đánh đến lảo đảo đầy đất, nghe Dân Tộ nói, vài người nguyên bản không dám hạ tử thủ liền xuống tay nặng thêm vài phần.

Người dẫn đầu của đối phương bị đặc thù chiêu cổ, vừa kêu thảm vừa lớn tiếng hét: “Ta chính là sứ thần Cao Ly, là khách nhân của Hoàng đế bệ hạ các người, người dám vũ nhục sứ thần ngoại quốc, Hoàng đế Đại Thanh nhất định sẽ chém đầu các người!”

“Không thể đánh, không thể đánh...” Quan viên Hồng Lư tự, Đồng Văn quán bên cạnh gấp đến mồ hôi đầy đầu, hướng về phía Dân Tộ xin tha: “Lục a ca, đây là sứ thần ngoại quốc, mấy hôm nữa Vạn tuế gia còn phải tiếp kiến, thực sự không thể đánh a...”

Dân Tộ hừ lạnh một tiếng, hất cằm nói: “Trên đời này người gia không thể đánh có một tính một, dùng mười ngón tay của gia ra tính vẫn còn thừa đầu! Gã rốt cuộc là cọng hành nào! Ai dám ở đây vướng chân vướng tay liền cùng nhau đánh!”

Lại nhìn qua bên kia, cơn giận không chỗ phát tiết, một đám nhìn được không dùng được mà! Vừa nhìn giống như dùng hết sức để đánh, kỳ thực quyền cước đều nhắm những nơi da dày thịt béo mà giáng, ai nấy đều trông cậy vào người bên cạnh đánh kẻ kia gãy chân, tránh cho mình rước họa vào thân!

Dân Tộ vừa định vén tay áo lên tự mình ra trận, bỗng nhiên bị người níu lại, y không nhìn được giấy ra, sau đó lại bị kéo, Dân Tộ giận dữ quay đầu lại, nhất thời sùng sốt: “Lương công công, người sao lại tới đây? Hoàng a mã có ý chỉ?”

Chỉ thấy Lương Cửu Công không nói gì, ý bảo y nhìn ra phía sau.

Dân Tộ vừa nghiêng đầu, phảng phất bị một chậu nước lạnh hắt từ đầu xuống chân —— lão cha nhà mình đang đen mặt nhìn y đầu.

Vội vàng lôi kéo Trần Chuyết bên cạnh, nói nhỏ: “Triệt.”

Trần Chuyết thấy Khang Hy còn sớm hơn cả y, chỉ là cố ý không nhắc nhở mà thôi, lúc này thấy vậy liền thổi một hơi huyết sáo, đám người lập tức chìm muôn tan tác, đảo mắt không thấy tăm hơi, so với thổ phỉ còn chuyên nghiệp.

Dân Tộ nói: “Người cũng triệt.”

Trần Chuyết nhìn y một cái, bước vài bước ẩn vào đám đông.

Dân Tộ lúc này mới đi đến bên cạnh Khang Hy, Khang Hy cũng không để ý đến y, trực tiếp bước vào trà lầu ven đường, Dân Tộ sờ mũi một chút, đi theo.

Vừa vào cửa, Khang Hy lập tức mắng lên, vừa giận vừa buồn cười: “Người đúng là tiền đồ nha, sứ thần Cao Ly cũng dám đánh!”

Dận Tộ gân cổ nói: “Vì sao không dám đánh? Hắn lại không tôn quý hơn nhi tử được!”

Khang Hy giận đến vui vẻ: “Người còn dám lý luận! Nếu không tôn quý bằng người liền bị đánh gãy chân, vậy trên đời có mấy người có thể đi đường?”

Dận Tộ im lặng không nói.

Khang Hy thở dài, ngữ điệu mềm nhũn: “Nói đi, vì sao đánh gã?”

Nhi tử của ngài, ngài hiểu rõ, những chuyện khi dễ người Tiểu Lục nhi chưa bao giờ làm, mà chuyện bị người khi dễ đương nhiên càng không làm rồi.

Vừa nhắc đến Dận Tộ liền tức giận, nhấp một hớp trà lạnh trừ hỏa rồi nói: “Nhi tử vốn là đang đi dạo phố, đám người kia đi ngang qua, gã đứng đầu tên Thôi Vĩnh Hạo gì gì đó ném một thỏi bạc cho khát cái ven đường, còn nói ‘Hoàng đế quý quốc đúng là hào phóng, ngay cả con dân của mình vẫn còn đối bụng vậy mà lại có thể đưa một nhóm lớn lương thực cứu tế bĩ quốc, thực sự khiến người ta cảm động, chính là như vậy’, gã lập tức dựng thẳng ngón tay cái lên, thế nhưng lại dùng phương ngôn của bọn họ nói một câu ‘Ngu xuẩn’. Đây là khinh giám quan của chúng ta nghe không hiểu lời gã nói phải không!”

Kể đến đây, Dận Tộ tức giận vỗ bàn một cái: “Hoàng a mã, ngài nói xem gã có đáng đánh hay không! Nhi tử chỉ muốn đánh gãy hai chân gã cũng là quá tiện nghi rồi!”

Hiện tại ngay cả chân cũng còn hoàn hảo khỏe mạnh đâu!

Tổ tông của ta a! Đầu của Lương Cửu Công đều sắp chôn vào ngực rồi, dùng sức trừng mắt nhìn Dận Tộ: Người ngoài có nói thì cũng thôi, ngài có cần thành thật một năm một mười nói thẳng như vậy không! Cho dù ngài nói ngài không sợ, ngài cũng nên thông cảm cho tâm tình những kẻ đứng nghe như chúng ta đi!

Dận Tộ không để ý tới lão, y chính là cố ý!

Người của bọn họ còn phải đối bụng đâu, đem lương thực đi đút cho nhóm bạch nhãn lan kia, không phải như vậy... còn là cái gì?

Đi con mẹ nó mệnh mông đại quốc, lễ nghi chi bang! Có thể ăn sao?

Trên mặt Khang Hy lại nhìn không ra hỷ nộ, nhắc một câu: “Ít uống trà lạnh.”

Cuối cùng lại trách mắng: “Mấy hôm nữa trăm phải triệu kiến gã, lúc này người muốn đem gã đánh gãy chân, chẳng phải để cho mọi người có cớ làm khó?”

Dận Tộ ồ một tiếng: “Vậy chờ Hoàng a mã triệu kiến gã xong nhi tử liền làm việc!”

Khang Hy từ chối cho ý kiến, Lương Cửu Công đem đầu chôn đến thấp hơn —— lão nô cái gì đều không nghe được.

Hai phụ tử bên kia lại bắt đầu trò chuyện việc nhà, nói: “Nghe Hải Lạp Tốn bẩm, người lúc này lại say mê nghe hát sao?”

Vừa nói đến nghe hát, Dận Tộ cũng nguôi giận: “Gần đây có một đoàn kịch nam vừa đến kinh thành, phong cách khác hẳn những gánh hát ở đây, hóa trang cũng không khoa trương như vậy, chủ yếu là làm cho càng thêm tuần tiếu, giọng hát cũng là thanh lệ uyển chuyển, triền miên mềm mại, quả thực động nhân —— nghe cái này, nhi tử ngay cả nằm mơ cũng ngọt ngào hơn vài phần!”

Rốt cục cũng là vì ngủ nha!

“Cũng tốt, vừa lúc chẳng có việc gì, trăm lát nữa cũng cùng người đi nghe hát.”

Dận Tộ cười nói: “Hoàng a mã yên tâm, nhất định sẽ không khiến ngài thất vọng! A đúng rồi, Hoàng a mã có tưởng tích gì thích nghe, nhi tử đi bảo bọn họ chuẩn bị sẵn, hiện tại lời nói của nhi tử rất có trọng lượng!”

Lương Cửu Công trợn trắng mắt: Cửu Môn Đề Đốc đều chém, ngài nói không đủ trọng lượng sao?

Khang Hy nói: “Cứ nghe những tuồng ngày thường người thích là được.”

Dận Tộ cười nói: “Vây cũng không cần đặc biệt chuẩn bị, chỉ cần ta đi, bọn họ nhất định hát tuồng ta thích.”

Lương Cửu Công ngay cả trắng mắt cũng lười trợn: Gia, ngài ở bên ngoài lớn lối ương ngạnh, phong cảnh vô hạn như vậy, nói cho Vạn tuế gia thực sự được chứ?

“Đợi nghe hát xong liền theo trẫm về Tĩnh Minh viên, mấy hôm nay trước hết đừng ra cửa.”

Dận Tộ bất mãn nói: “Vì sao chứ?”

Khang Hy tự tiểu phi tiểu nhìn y một cái: Người nói vì sao chứ?

Không ngoài Khang Hy sở liệu, quả nhiên sáng hôm sau ngài nhận được không ít tấu chương buộc tội Dận Tộ.

Bình thường Dận Tộ có hồ đồ thể nào cũng được, ai bảo lão nhân gia ngài địa vị cao đâu, người của cả Đại Thanh triều này nói khó nghe một câu đều là nô tài nhà ngài, thích dỗi cứ dỗi thôi! Thế nhưng đó là sứ thần ngoại quốc a, liên quan đến hình tượng quốc gia lại bị ngài dè trên đường lớn hành hung, còn tuyên bố muốn đánh gãy chân nhân gia, chuyện này cũng quá kỳ cục rồi!

Ánh mắt Khang Hy đảo qua một vòng, đại thần bên dưới đại thể chia làm hai nhóm, một nhóm mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, làm bộ bản thân không tồn tại, một nhóm lễ thẳng khí hùng khẩn cầu khiển trách Dận Tộ.

Về phần đám nhi tử có tư cách vào triều, Lão Tứ Lão bát, một vạn niên hàn băng một vạn niên nắng ấm, bình thường đừng nghĩ có thể nhìn ra biểu tình gì khác trên mặt bọn họ. Lão Đại nhìn có chút hả hê xem náo nhiệt, Lão Ngũ muốn thay Dận Tộ nói một câu lại chen vào không lọt, Thái tử lắc đầu thờ dài, vẻ mặt bất lực.

“Dận Nhưng.” Khang Hy điểm danh nói: “Người nói một chút, việc này nên xử lý như thế nào mới tốt?”

Dận Nhưng do dự một chút, nói: “Y theo cách nghĩ của nhi tử, Lục đệ cũng chỉ là tánh tình trẻ con chưa chắc có gì ác ý, không bằng Hoàng a mã cứ trông giữ đệ ấy chép sách vài ngày, đợi sứ thần Cao Ly đi rồi lại thả ra cũng không muộn.”

Chúng thần bên dưới đều lắc đầu, quả nhiên Hoàng thượng đối với Lục a ca quá mức sủng nịch, ngay cả Thái tử cũng khó xử, một câu lời nói nặng đều không có, chỉ cần vị gia kia chớ tiếp tục chạy ra đánh người đã đủ hài lòng.

Tính tình trẻ con? Đều mười tám tuổi còn tính tình trẻ con? Đổi thành a ca khác, mười tám tuổi ngay cả nhi tử cũng sinh được vài đứa!

Khang Hy lại hỏi: “Dận Chân, theo ý kiến của ngươi thì sao?”

Dận Chân tiến lên một bước, vẫn là mặt không đổi sắc nói: “Y theo ý kiến của nhi thần, nếu vị Thôi Vĩnh Hạo kia có tranh chấp với người khác tự nhiên cần đi Thuận Thiên phủ báo cáo, phân xử thế nào tự có Thuận Thiên phủ doãn làm chủ. Một việc nhỏ như vậy thực sự không đáng đem ra trước ngự tiền.”

Một lão thần tuổi cận thất tuần – Hạ Vĩnh Niên – tiến lên, khàn giọng nói: “Tứ a ca là đang nói đùa đi, Thuận Thiên phủ doãn lá gan có bao nhiêu lớn mà dám xử trí Lục a ca?”

Hạ Vĩnh Niên đã vào triều làm quan từ thời Thuận Trị đế, Khang Hy đăng cơ, trừ Ngao Bái, bình Tam Phiên lão đều có lập công, hoàn toàn không lo lắng Khang Hy sẽ vì lão và A ca tranh chấp mà trách phạt.

Dận Chân kinh ngạc nói: “Ồ? Chuyện này còn có liên quan đến Lục đệ sao?”

Hạ Vĩnh Niên giận đến không ngừng thở dốc, nói cả buổi như vậy, ngài là thật không nghe hay giả không nghe chứ?

Chỉ nghe Dận Chân tiếp tục nói: “Nếu quả thật liên quan đến Lục đệ, vậy đương nhiên Thuận Thiên phủ không có khả năng xử lý. Bất quá, Hạ đại nhân tận mắt nhìn thấy Lục đệ đánh người sao? Hoặc là tự tai nghe y phân phó muốn đánh người?”

Hạ Vĩnh Niên nói: “Lão thần mặc dù không tận mắt chứng kiến, thế nhưng tự có người nhìn thấy!”

Dận Chân thần nhiên nói: “Nguyên lai là bảo sao hay vậy. Hạ đại nhân nhiệt tình giúp đỡ kẻ khác như thế, quả khiến mọi người bội phục! Bất quá bổn vương vẫn phải nói một câu, tai nghe là giả, mắt thấy là thật, Hạ đại nhân thân là trọng thần quốc gia, những chuyện nghe phong thành vũ này vẫn nên bớt làm.”

“Ngài...”

Dận Chân thần nhiên nói: “Hạ đại nhân, ngài hẳn có quen biết với Thôi Vĩnh Hạo đi? Không ngại chuyển cáo hẳn một tiếng, án theo pháp lệnh Đại Thanh ta, hẳn nếu quả thực bị người đánh không ngại đến Thuận Thiên phủ báo án. Tuy rằng hẳn là ngoại thần thế nhưng Cao Ly là nước lệ thuộc Đại Thanh, hẳn cũng miễn cưỡng coi như thần dân Đại Thanh, Thuận Thiên phủ sẽ không bỏ mặc. Nếu là Thuận Thiên phủ điều tra rõ, việc này xác thực có liên quan đến Lục đệ, khi đó Hạ đại nhân ngài có ồn ào giữa ngự tiền cũng không trễ.”

Hạ Vĩnh Niên cả giận nói: “Tứ a ca giỏi tài ăn nói! Lão thần lại muốn hỏi Tứ a ca một câu, Tứ a ca ngài làm việc thiên tư như vậy lẽ nào không quản quốc gia đại nghĩa, không để ý tình bang giao hai nước sao?”

“Hai nước bang giao không có nghĩa phải thiên vị người ngoài.” Dận Chân lạnh lùng nói: “Dận Chân cho dù có không màng đại cục cũng không đến nông nổi như đại nhân ngài vậy, chuyện chưa rõ ràng liền muốn gán tội danh lên bách tính nhà mình! Chuyện này là do Lão Lục làm cũng thôi, nếu như không phải, đại nhân ngài nếu vì bang giao có phải liền không quản xanh đỏ đen trắng, trước hết đem con dân Đại Thanh ta bắt giữ! Ta cũng muốn hỏi ngài một câu, ngài rốt cuộc làm quan triều nào!”

Hạ Vĩnh Niên tức giận đến cả người run rẩy: “Ngài... Ngài...”

Dận Chân quát lạnh: “Ta xem ngươi là già đến hồ đồ, ngay cả lời cũng nói không rõ, còn làm quan cái gì!”

Bị vây trong Viên Minh Viên trăm năm, chuyện Dận Chân hận nhất cũng đến thế mà thôi, may mà hiện tại hẳn còn chưa phải Hoàng đế, nếu phải, đám người này chỉ sợ đừng mơ đủ đầu đủ chân đi ra ngoài.

Dận Tự ngẩng đầu, kinh ngạc liếc nhìn Dận Chân, hẳn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vị Tứ ca này bộc lộ phong mang, uy thế thoát nhìn tuyệt không thua Khang Hy.

“Mà thôi!” Khang Hy phát tay một cái: “Việc này dung sau bàn lại.”

Bị Dận Chân chụp mũ như vậy, cũng không ai dám tiếp tục ra mặt, chuyện này cứ thế không giải quyết được gì, nói ‘dung sau bàn lại’, đầu còn có cái gì sau này chứ?

“... Hoàng thượng mở mang hải đạo, vận gạo cứu cấp ngô quốc, ngăn trừ nạn tai hoành hành, dung người ăn no, lưu người hơi thở. Trước mắt đợt tiếp tế thứ hai đã có thể khởi hành, từ đó bát lộ sinh linh coi chừng vô ưu...”

Hai ngày sau, Khang Hy ở Sướng Xuân viên gặp sứ thần Cao Ly Thôi Vĩnh Hạo, nghe đối phương cảm động đến rơi nước mắt đọc quốc thư của Cao Ly vương viết, trong lòng lại nửa điểm xúc động cũng không, tự nhiên cũng không viết cái gì. Hải vận cứu tế Cao Ly ký lưu cho hậu thế nữa.

Sau đó ban thưởng vài món đồ, không mặn không nhạt nói mấy câu liền đuổi hẳn ra cửa.

Thôi Vĩnh Hạo cầm giận xuất môn, Quốc chủ nhà hẳn tự tay viết tấu thư, lời lẽ khiêm tốn thành khẩn, hẳn chỉ đọc cũng suýt bị cảm động đến khóc, thế nhưng trên dưới Đại Thanh cư nhiên đều thờ ơ, thực sự quá không coi ai ra gì! Tiếc cho cả Cao Ly đều còn cảm động và nhớ nhung đại ân của bọn họ đâu, quả thực quá không đáng giá!

Đang nghĩ đến khi trở về, làm sao có thể hướng Quốc chủ nhà mình nói xấu Đại Thanh triều, bất chợt cảm thấy không khí xung quanh tựa hồ có chút không đúng.

Vừa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu ma tinh lần trước mỉm cười nhìn mình, lười biếng nói: “Ngươi sẽ không quên chuyện gia nói đi? Đã bảo hai chân chính là hai chân.”

Vung tay lên, nói: “Động tác nhanh một chút, gia còn vội vàng trở về ngủ trưa đâu!”

Tiếng kêu thê thảm kinh thiên động địa lập tức vang lên, Dận Tộ nghe thanh âm không đúng, cả giận nói: “Bảo đánh gãy hai chân gã, ai cho các người động đến cái chân thứ ba kia chứ?”

Phùng Hải thật thà cười: “Sai lầm... sai lầm... Ha ha...”

Lại đạp một chân lên.

Thôi Vĩnh Hạo đau đến chết đi sống lại, chỉ hận mình chưa từng được sinh ra, lại không biết đây vẫn chỉ là bắt đầu.

Lần nữa chạy khắp các phủ đệ khóc lóc kể lể nhưng đều bị ăn bẻ môn canh, hồi đáp nhận được nhiều nhất chính là muốn bọn họ đi Thuận Thiên phủ báo án...

Nói đùa sao, kẻ ngốc cũng biết đi báo án xong sẽ có kết quả gì.

Một tháng sau, Thôi Vĩnh Hạo thương thế chưa lành trải qua thiên tân vạn khổ về tới Cao Ly, còn chưa kịp uống một ngụm trà nóng liền bị Quốc chủ bắt cả gia tộc, kèm theo vô số lễ vật trân quý trả ngược về Thuận Thiên.

Bị giam trong đại lao Thuận Thiên phủ cả ngày, ai cũng không gặp được, cả tộc Thôi Vĩnh Hạo cứ thế bị áp giải đến cực hàn chi địa làm nô lệ.

Mãi đến sau này trọng bệnh sắp chết gã mới nghe được Lục a ca tinh thông ngôn ngữ của tất cả quốc gia lân cận, Thôi Vĩnh Hạo rốt cục bừng tỉnh đại ngộ: Nguyên lai suốt nửa đời đau khổ này cư nhiên chỉ vì trong lòng mình có chút hồ đồ, cũng không hiểu cảm giác kiêu ngạo từ đâu quấy phá nhất thời nhanh miệng nói thêm một câu.

Nhìn hậu nhân bị chính mình liên lụy đời đời làm nô, Thôi Vĩnh Hạo phun ra một ngụm máu tươi, chết không nhắm mắt.

Những việc ấy đều là nói sau.

Thời khắc này, Dận Tộ đang lòng tràn ngập không tình nguyện, bị Khang Hy đóng gói mang đi.

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dận Tộ kiếp trước là bị bệnh nên bắt đắ dĩ làm trạch nam, đối với những người có thân thể khỏe mạnh, có thể mỗi ngày bay lên trời lặn xuống biển, đi khắp thế giới du ngoạn là vô cùng ước ao. Thế nhưng sau khi đến thế giới này, y lại thành tâm thực lòng muốn làm trạch nam.

Cho dù không làm trạch nam, y cũng hy vọng có thể làm kẻ du ngoạn nhàn nhã muốn đi đường thì đi đường, muốn ngồi xe thì ngồi xe, thấy nơi đẹp đẽ thì ngừng lại ngồi một chút, mệt mỗi tìm nơi đánh giấc ngon chứ không phải định tốt mục tiêu, kế hoạch xong chặng đường, sau đó sít sao chạy vội theo lịch trình.

Hơn nữa tại nơi này, bất kể cưỡi ngựa hay ngồi xe, không nói đến việc quá chậm, nó còn khó chịu hơn bất luận một phương tiện giao thông gì ở kiếp trước — ngồi thuyền còn có thể thoải mái một ít, bất quá trong hành trình của Khang Hy không có mục này.

Cưỡi ngựa chân rách da, ngồi xe lắc đến cả người xây xẩm.

Dận Tộ nằm dài trên mã xa thở dài, cho dù đã lót vài tầng chăn bông và nệm giường, thế nhưng đối với mã xa vừa không có hệ thống giảm xóc vừa không có sầm lốp cao su mà nói... mấy thứ này cũng chỉ xem như có cho đủ mặt mà thôi.

“Lục ca!” thanh âm đặc ý của Dận Trinh từ bên ngoài vọng vào: “Lục ca, trời nóng như vậy, người ở bên trong làm ỏ cũng không sợ ỏ ra rôm sảy sao, mau ra cùng mọi người cưỡi ngựa nào!”

Dận Tộ không nhin được nói: “Lăn đi chơi của người đi! Đến tối đừng có khóc!”

Dận Trinh hì hì cười nói: “Hoàng a mã nói, khóc không đáng sợ, chỉ sợ bị dọa đến không dám quay lại. Lục ca, người không phải bị sợ đến vỡ mật rồi đi?”

Dận Tộ vơ một quả quýt trên mâm ném ra ngoài, nói: “Dùng để ngăn miệng của người đây! Cút cút cút!”

Dận Trinh dương dương đắc ý cười lớn, y là lần đầu tiên ra ngoài, cười ngựa vòng quanh từ đầu đội ngũ đến tận cuối cùng, chơi đùa không biết trời đất.

Còn chưa tới giữa trưa đội ngũ đã ngừng lại, bắt đầu đắp bếp làm cơm.

Trước sau vô sự, Khang Hy gọi Dận Nhưng đến chơi cờ nói chuyện phiếm, vừa mới bắt đầu Dận Chân đã tiến đến, trong tay còn mang theo một hộp điểm tâm tinh xảo.

Khang Hy nói: “Đây là chỗ ngách nương người đưa đến?”

Hiện tại Dận Chân cũng không có phúc tấn đường hoàng, lần này xuất môn bên cạnh một nữ nhân cũng không mang theo, vừa nghĩ cũng biết hộp điểm tâm này nhất định là do Đức phi an bày.

Dận Chân nói một tiếng ‘Dạ’ rồi mở hộp điểm tâm, ngoài cùng là một lớp băng vụn, bên trong là một cái hũ nhỏ, nô tài cơ linh tiến lên tiếp nhận, lại rót ra hai chén dịch lỏng màu đỏ dăng trở lại.

Dận Chân đưa cho Khang Hy và Thái tử mỗi người một chén, nói: “Ngách nương khó được một lần ra ngoài, nhi thần liền qua nhìn xem có thể giúp được gì hay không. Vừa lúc ngách nương đang làm thứ này, nghe nói nhi thần định đi thỉnh an Hoàng a mã liền bảo nhi thần đem theo một ít. Ngách nương nói thứ này là nước ép dưa hấu, quả nhỏ cùng thạch lựu, chẳng biết có hợp khẩu vị của Hoàng a mã hay không, nếu là không quen lần sau liền đổi loại khác.”

Dưới thời tiết nóng nực như vậy, ăn mặc chỉnh tề chạy nửa ngày đường, hưởng một ngụm nước trái cây chua chua ngọt ngọt còn vơi hơi lạnh, không nói đến vị đạo thể nào, chỉ bằng cổ thanh lương mát mẻ kia cũng khiến người ta thoải mái từ đầu đến chân.

Tiệc nuôi duy nhất chính là —— quá ít nha!

“Rốt cuộc là nữ nhân, ” Khang Hy chỉ uống ba ngụm liền dốc cạn chén nước trái cây nhỏ, nói: “Trên đường còn tâm tư thanh thần làm thứ này.”

Thứ này tuy nhìn rất đơn giản nhưng làm lại vụn vặt, nhân vì Khang Hy chưa từng biểu hiện yêu thích loại thức uống này, vì vậy Ngự thiện phòng bình thường cũng không làm nó, lúc tuần hành càng không có thời gian cân nhắc mấy việc này, phần lớn đều dùng ô mai ướp lạnh giải khát.

Bất quá hiện tại thưởng thức một chút, đúng là mỹ vị khó được, sau này cũng có thể bảo bọn họ thường xuyên dự bị đôi chút.

“Cũng không phí công chuyện gì, ” Dận Chân nói: “Ngách nương và Hoàng tổ mẫu lúc này đang chơi vô cùng vui vẻ, còn tìm rất nhiều hoa quả đến thử hương vị, nếu Hoàng a mã thích, tùy thời bảo người qua đó lấy một chút.”

Chơi vô cùng vui vẻ?

Thấy Khang Hy lộ ra vẻ nghi hoặc, Dận Chân nói: “Hôm kia Lục đệ đi dạo xưởng ngọc một vòng, vừa lúc nhìn thấy khối đá hoa cương thật to, đáng tiếc phẩm chất không tốt, đừng nói làm bảo thạch, ngay cả ngọc cũng không tính được, cơ bản không thể bán ra. Lục đệ cảm thấy thú vị liền mua lại, dùng nó làm bộ trục, tạo thành đồ chơi để ép ít đồ vặt vãnh để ngách nương chơi, nghe nói mặt kệ là rau dưa hoa quả gì chỉ cần ném vào, xoay vài vòng liền ra nước, rất thuận tiện. Lần này ngách nương ra ngoài liền mang theo.”

Khang Hy cười mắng một tiếng: “Tiểu tử này thực không thích làm việc đàn ông!”

Cũng không biết cái đầu của y làm sao lớn lên, đủ loại chủ ý ngách nương cổ quái ùn ùn xuất hiện.

Lại hỏi: “Y bây giờ đang làm gì?”

“Lúc nhi tử tới đây Vương Tài đang tìm chỗ đặt giường, lúc này phỏng chừng đang ngủ đi?”

Dận Tộ không phải đang ngủ, chỉ là đang dựa vào giường đọc sách mà thôi, Trần Chuyết còn ngồi trên ghế thấp ở bên cạnh giúp y thấy quạt.

Trần đại hiệp cứng rắn muốn đi theo, Dận Tộ cũng không còn cách nào, cự tuyệt lại sợ hấn dùng biện pháp khác trà trộn vào gây rối loạn, liền trực tiếp dẫn hấn theo bên cạnh xem như sai vặt, dù sao nửa điểm quyền hạn cũng không cho còn lên tìm người theo dõi, cũng không sợ hấn làm ra chuyện phiền toái gì.

“Trẫm nghe Tứ ca ngươi nói còn không quá tin, ngươi quả nhiên ngay cả giường cũng mang đến rồi!” Khang Hy nói: “Trong đám nhi tử của trẫm, ngươi chính là biết hưởng thụ nhất!”

Dận Tộ không tình nguyện đứng dậy, một chút tự giác mình đang bị mắng cũng không có, vô cùng đương nhiên nói: “Nhi tử từ nhỏ chính là thích hưởng thụ, bằng không sao lại nhận Hoàng a mã người làm a mã đâu?”

Từ sau sự kiện lần trước, y rất ít chủ động đi tìm Khang Hy, thế nhưng Khang Hy giống như chơi tập kích chơi đến nghiện, luôn thích thỉnh thoảng tới cửa tìm y.

Khang Hy bị y tăng bốc đến tâm tình đại khoái, đang định nói Vương Tài đã xong đến, thỉnh an xong liền báo: “Lục a ca, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, ngài xem...”

Khang Hy hơi ngẩng ra, hiện tại mới hạ trại bao lâu, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi? Ngự trù của trẫm còn chưa nhanh được như vậy đâu!

Dận Tộ hỏi: “Hoàng a mã và Thái tử điện hạ có muốn lưu lại cùng ăn hay không?”

Tốt nhất là không nên, nôi của ta chỉ lớn được như vậy, thức ăn chuẩn bị cũng không nhiều... chỉ đủ ta và Tứ ca ăn!

Kết quả tự nhiên không như mong muốn, Khang Hy đã muốn ăn y còn có thể dọa chạy sao?

Vậy nên, qua một buổi trưa, Dận Tộ tổn thất một phần canh ngon đã ninh suốt mấy canh giờ, một cái nôi hơi lửa than tự chế không sợ xóc nảy thuận tiện dịch chuyển, một cái giường gấp, còn có vô số nguyên liệu nấu ăn...

Khang Hy vừa tịch thu vừa lý lẽ hùng hồn: Những thứ hay ho học được từ chỗ Nam Hoài Nhân đều bị y dùng lên đường ngang ngỗ tất!

Nha, nếu đã nói là đường ngang ngỗ tất thì đừng cướp của nhi tử a!

“Không có việc gì, ” Vương Tài an ủi: “Chủ tử, không có giường gấp chúng ta còn có võng, không có bếp lò nấu lẩu chúng ta còn có vỉ nướng...”

“...”

Khang Hy bị biểu tình buồn bực của nhi tử chọc cười không ngừng, đến khi nhìn thấy thổ địa khô nứt từng mảng tâm tình tốt đẹp mới chững lại.

“Tiểu lại vội vàng đến hạn khu, đất khô bùn cạn nhập song mâu, sơn trung cây cỏ vàng úa cả, khe suối bên đường cũng khô trơ, chốn chốn tang ma người than thở, nhà nhà lão ấu khóc không lương...” Dận Tộ bứt nhẹ một cái lá từ ngọn cây xuống, nói: “Đây là ‘Thơ quan sát hạn tại’ do Vương Mộng Lôi, Chủ bộ Nhâm Bình giang dưới thời Nam Tống viết, có phải rất hình tượng không?”

“Ngươi lại còn cười ra tiếng!” Trần Chuyết hừ lạnh nói: “Bách tính sinh hoạt không chỗ nương tựa, người lại mỗi bữa ăn uống tinh xảo không ngại phiền phức, hôm nay xây vườn ngày mai phẩm thưởng tranh chữ, ngay cả làm vài cái ghế cũng xa hoa lãng phí đến cùng cực! Người mua ít đi một cái bình hoa là có thể chu cấp cho một nhà ăn uống bất tận! nếu Thanh đình đều là bộ dáng như ngươi, ngày vong quốc đã không còn xa!”

Dận Tộ cười nhạo nói: “Bạc gia mua bình hoa đích xác có thể mua lượng thực cho cả một hộ bách tính ăn uống cả đời... thế nhưng bình hoa rốt cuộc cũng không thể ăn nha! Nếu ta không dùng bạc mua nó về, người khác làm sao có thể đem bình hoa biến thành lương thực ăn chứ?”

“Này...” Trần Chuyết có điểm choáng, đây là cái đạo lý yêu quý gì?

Dận Tộ tiếp tục nói: “Thức ăn mỗi bữa của gia quả thật tinh xảo, thế nhưng gia cũng chỉ ăn vừa no mà thôi, không đến mức ‘rượu thối thịt nát’ nha! Gia vừa lấp đầy bụng lại có thể ném bạc làm cho nhiều người có thể kiếm được miếng ăn nha —— dựa theo các nói của người, nếu mỗi bữa gia đều ăn bánh ngô đưa muối, dân chúng sẽ có nhiều cơm ăn hơn sao?”

“Giảo biện!”

“Đúng vậy, giảo biện.” Dận Tộ nhún nhún vai, đem lá cây đặt lên môi thổi ra một làn điệu kỳ quái nức nở, nhưng cũng không khó nghe.

Phiến lá cây màu vàng để ngang ra không dài quá ngón tay phẳng phất tản mát ánh sáng như mỹ ngọc, phản chiếu đến đôi mắt vốn nhạt nhẽo nọ cũng tựa hồ càng thêm mềm mại, còn có mi mục khê rữ, lông mi vừa dày vừa rậm, dung nhan như chạm ngọc, Trần Chuyết ở bên cạnh nhìn thấy bỗng nhiên phiền não, ngón tay chỉ về phía đồng ruộng đằng xa, nói: “Bọn họ đang làm gì?”

Dận Tộ tùy ý liếc nhìn, đáp: “Hoàng a mã đang thăm dò cấu tạo và tính chất thổ nhưỡng, xem tình hình hạn hán rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng, sau đó sẽ triệu kiến quan lại bốn địa, hương thân hỏi một chút vấn đề cụ thể, xem nên cứu lại như thế nào. Cần miễn thuế thì miễn thuế, cần phóng lương thì phóng lương, bất quá hiện tại nhà nhà hân cũng còn tồn lương, vẫn chưa tới lúc phóng lương.”

“Khô thành như vậy còn có thể cứu lại?”

“Nếu như vận khí tốt, trong tháng này lão thiên cho mưa xuống, gieo một ít đậu nành, khoai lang, củ cải gì đó cũng ít nhiều có thể thu hoạch.”

“Người nói... trời sẽ mưa sao?”

Dận Tộ trợn trắng mắt, nói: “Người coi gia là bách khoa toàn thư sao, hỏi mãi không dứt.”

Rốt cuộc vẫn đáp: “... Ít nhất ... trong hai ngày tới sẽ không mưa... đừng hỏi sau đó, gia có thể nhìn ra thời tiết hai ngày đã là rất tốt rồi. Gia nói, thế nào gia lại cảm thấy so với gia người càng giống đại thiếu gia không biết nhân gian khó nhọc đâu?”

Trần Chuyết sượng sùng, lại nói: “Người không phải nói Hoàng a mã của người là minh quân sao? Thế nào lại không có cách khắc phục hạn hán?”

Dận Tộ hung hăng trừng mắt liếc lẩn, nói: “Nếu các người có biện pháp, Minh triều cũng không diệt vong nhanh như vậy.”

Năm xưa cũng là do thời tiết bất lợi, mấy năm Sùng Trinh hạn hán liên tục thật lâu, phạm vi lại vô cùng to lớn, có thể nói là trăm năm không gặp. Có nhiều tỉnh thậm chí chịu năm năm, bảy năm đại hạn, sau đó lại đổi thành bắc ngập nam hạn, tiếp theo nạn ôn dịch, châu châu lục lục phát sinh.

Cây cỏ héo khô, Trường Giang và Hoàng Hà đều khô涸, cây cỏ muôn thú, những thứ có thể ăn đều cạn kiệt, nhiều người đói chết, đem xác người làm thức ăn, phụ tử phụ phụ ăn thịt lẫn nhau, mười chết tám chín... đó chính là thảm trạng khi ấy.

Bách tính nguyên bản đã đến đường cùng, thế nhưng triều đình khi đó không chỉ không giúp thiên tai còn sưu cao thuế nặng, quốc làm sao có thể không vong?

Trần Chuyết thở dài, không nói.

Dận Tộ lại bắt đầu thổi kèn lá, bất quá tâm lại không tính xuống.

Có một số việc, không nhìn mới có thể không để tâm, không hỏi tới.

Tại hoàn cảnh cổ đại, phải làm sao mới có thể chống hạn?

Dận Tộ có thể nhớ được bất quá cũng là sáu chữ ‘đào giếng sâu tích lương đầy’ mà thôi.

Bởi vì xuất hiện nạn hạn hán, Khang Hy liền quyết định lưu lại nơi này lâu một chút, xử lý tốt công việc khắp nơi xong mới chuẩn bị đi dạo xung quanh.

Hắn lại muốn gọi mấy nhĩ tử đến cùng đi nhìn khó khăn dân gian, không ngờ ba người Dân Chân, Dân Tộ, Dân Trinh cùng với một Dân Tường đều không ở, vừa hỏi liền nghe báo đã ra ngoài từ sáng sớm. Khang Hy chỉ phải dẫn theo những nhĩ tử khác cùng các quan viên đồng hành ra ngoài.

Tình hình rất không lạc quan, ngoại trừ một chút nơi chiếm địa lợi, xung quanh có giếng sâu hoặc đường nước, có thể dựa vào nhân lực tưới tiêu tình trạng tốt hơn một chút, còn lại gần như vụ mùa tuyệt thu.

“Chỉ có thể xem nửa tháng này trời có thể mưa xuống hay không, nếu thực sự hạ một cơn mưa...”

Bỗng nhiên có một tiếng hoan hô truyền đến cắt lời Trương Đình Ngọc, đám người sững sờ, loại thời điểm này có chuyện tốt gì có thể khiến bọn họ cười vui vẻ như vậy?

Cước bộ Khang Hy khê ngừng, đi về phía đám người.

“Tiểu huynh đệ.” Khang Hy vỗ vỗ vai một người: “Có chuyện gì lại cao hứng như vậy?”

“Ra nước rồi!” Thiếu niên bị hỏi hưng phấn không thôi: “Thấy không, nước đã ra rồi! Thật sự có nước! Thật sự có nước nha! Bỏ tất hiển linh! Chúng ta được cứu rồi!”

Khang Hy tới gần liếc nhìn, quả nhiên là đang đào giếng, vừa đào được khoảng hai trượng, phía dưới đã hiện một tầng nước mỏng manh, loại thời điểm này tin tức tố nhất nào qua hai chữ ‘có nước’ thảo nào lại vui vẻ như vậy.

Dân Đề hỏi: “Đã biết có nước, vì sao đến bây giờ mới đào giếng!”

Thiếu niên dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc xem hắn, nói: “Nếu sớm biết nơi này có nước, ai lại chờ đến tận bây giờ?”

Thấy bộ dạng trờng mắt của Dân Đề quá dọa người, thiếu niên vội vàng giải thích: “Còn không phải có vài người xứ khác đến, cầm vật kỳ quái thọc thọc một hồi, bảo nơi này có nước chúng ta mới đào thử sao?”

“Vài người xứ khác?”

“Này, khẩu âm cũng không sai biệt lắm với các người, dẫn đầu là hai thanh niên trẻ, còn mang theo hai tiểu hài tử mười một mười hai tuổi, bộ dạng rất chỉnh tề...”

Khẩu âm kinh thành, hai thanh niên trẻ cùng với hai nam hài tử, vì sao lại nghe quen tai như vậy?

Dân Đề nhìn Khang Hy, hiển nhiên Khang Hy cũng nghĩ giống hắn, hỏi: “Bọn họ đang ở đâu?”

Thiếu niên chỉ chỉ, nói: “Bị người kéo đến bên kia rồi.”

Khang Hy mang theo đám người đi vòng bờ ruộng, không bao lâu liền thấy một đám người vây quanh với nhau, Dân Tộ ngồi bên dưới đại thụ ngủ gà ngủ gật.

“Có nước chưa? Có nước chưa?”

“Gấp cái gì? Còn chưa tới lúc đâu? Phải rút ra mới biết được!”

“Tránh ra một chút, tránh ra một chút, đừng làm vướng bận!”

“Đã nói tốt một mảnh đất chỉ dò ba lần, tiếp theo đến phiên ta a!”

“...”

Bên kia mồm năm miệng mười rất náo nhiệt, hưng phấn nhất tuyệt đối chính là hai tiểu tử Dân Trinh và Dân Tường, Khang Hy mặc dù không nhìn thấy bọn họ nhưng từ xa đã nghe được tiếng ồn ào, không khỏi lắc đầu bật cười, tới gần Dân Tộ: “Lão Lục a!”

Dân Tộ mạnh giật mình tỉnh giấc, lau vết nước bọt không tồn tại trên khóe miệng rồi đứng dậy: “Hoàng a mã!”

“Hôm qua ngủ không ngon? Vì sao mặt thành bộ dạng này?”

Dân Tộ oán giận nói: “Hôm qua tìm thợ rèn làm chút đồ đến tận nửa đêm, vừa sáng sớm đã bị bọn họ cứng rắn lôi dậy... thật mệt.”

Khang Hy nở nụ cười, nói: “Lại mân mê ra thứ đồ chơi gì mới nữa đi?”

“Chỉ là mấy cái ống, phía dưới gắn đầu xẻng, có thể thâm nhập xuống nền đất khoảng ba bốn trượng, mang đất bên dưới lên. Dùng để thăm dò giếng.” Dận Tộ lấy trộm chính là xẻng Lạc Dương[1] chuyên dùng trộm mộ của đời sau, nói: “Hạn lợi hại như vậy, dưới lòng đất chỉ sợ cũng khô, như muối bỏ biển mà thôi.”

Khang Hy vỗ vỗ vai y, thở dài: “Một chén nước cũng là nước nha!”

Bên kia đột nhiên an tĩnh lại, mỗi người đều vươn dài cổ nhìn chằm chằm, Dận Tộ cười giải thích: “Đang rút xẻng.”

Một lát sau bỗng nhiên vang lên tiếng hô to: “Ắm! Là ắm!”

“Ắm!” Đại hán bị vây tạt trong cùng khóc rống lưu nước mắt: “Có nước! Có nước a! Ô ô... Có nước!”

Gã hướng về phía Trần Chuyết đang cầm xẻng Lạc Dương quỳ phục xuống: “Bồ Tát, Bồ Tát sống a!”

Trần Chuyết vội vàng nhảy tránh, nói: “Chớ quỳ ta, không liên quan đến ta.”

Hơi liếc mắt nhìn Dận Tộ đang ở ngoài đám đông lại ngoài ý muốn phát hiện Khang Hy, liền nghiêng đầu vờ như không thấy, nói: “Tiếp theo là nhà ai?”

Trần Chuyết mang theo nửa số người rời đi, phân nửa lưu lại đào giếng, Dận Chân liền kéo Dận Trinh và Dận Tường có chút không nỡ tách ra đến bãi kiến Khang Hy.

Dận Chân nói: “Nhi tử đã cầm bản vẽ của Lục đệ đi xung quanh tìm người gấp gáp chế tạo, lúc này có thể nhiều một miệng giếng cũng là chuyện tốt. Mặc dù đối với chúng ta mà nói chỉ là có chút ít còn hơn không, thế nhưng đối với bọn họ chính là tính mệnh một nhà a.”

Khang Hy gật đầu nói: “Người có thể nghĩ như vậy, rất tốt.”

Dận Trinh hưng phấn nói: “Hoàng a mã, vừa rồi có một miệng giếng là do nhi tử và Thập Tam ca dò ra đâu!”

Khang Hy cười nói: “Ừ, các người cũng tốt.”

Lại hỏi: “Thứ này đã đặt tên chưa?”

Dận Tộ nói: “Không phải chỉ là một cái xẻng thôi? Muốn đặt tên làm gì? Không phải gọi xẻng là được sao?”

Dận Tường nói: “Nếu không gọi xẻng ống dài? Xẻng dò giếng?”

Dận Tộ mặc kệ, quả nó gọi là gì đâu, dù sao không thể gọi là xẻng Lạc Dương nữa rồi, nơi này cách Lạc Dương rất xa nha!

Dận Trinh góp vào giúp vui, nói: “Không bằng gọi là xẻng a ca?”

Dận Chân liếc nhìn Khang Hy, nói: “Y theo suy nghĩ của nhi thần, không bằng gọi là xẻng a ca.”

“Không tốt!”

Dận Tộ vội vàng phản đối, nếu thật đặt là ‘Xẻng a ca’, đợi đến khi thứ này chỉ còn công năng trộm mộ, y tuyệt đối chính là ‘Danh dương tứ hải’ rồi.

Lương Cửu Công cũng cười cười giúp vui, nói: “Theo lão nô thấy, không bằng gọi ‘xẻng Lục gia’, bá tánh nghe cũng cảm thấy thân thiết.”

“Cái này càng không được!” Dận Tộ hỏn hển, đây chính là trực tiếp chỉ mặt gọi tên rồi có được không!

“Có gì không được?” Khang Hy nói: “Trẫm thấy cũng rất tốt! Đi, chúng ta đi xem bên kia có dò ra nước không.”

Dận Tộ phản đối vô hiệu, xụ mặt đi ở cuối cùng, Dận Chân buồn cười vỗ vỗ vai y, hất cằm về phía Khang Hy ở đằng trước, than thở: “Chúng ta ở trong lòng Hán nhân thủy chung vẫn là dị tộc, thứ gọi là nhân tâm này vĩnh viễn đều không chê nhiều.”

Dận Tộ cả giận: “Vậy sao không gọi là ‘xẻng Tứ gia!’”

Dận Chân gõ trán của y một chút, bật cười nói: “Bởi vì ngươi có thể có, ta lại không thể có nha!”

Càng là A ca có mưu đồ để vị, vào lúc này càng không thể dính đến hai chữ ‘dân tâm’.

Tuy rằng hiệu suất của xẻng Lạc Dương đủ kinh người, thế nhưng do hạn quá lợi hại, cả buổi chiều cũng chỉ tìm thêm được ba nơi có thể đào giếng. Đến tối, người của Dận Chân tìm cũng làm được không ít xẻng, quan viên địa phương rất nhanh hành động, chuyên môn phái nha dịch mang theo xẻng ra ngoài, tản đi khắp nơi dò giếng. Mà cả đám người đều là khí thế hăng hái, nhất thời một mảnh hạn khu tĩnh mịch lần nữa tỏa sáng sinh cơ.

Cùng sự truyền lưu của xẻng Lạc Dương, không, là xẻng Lục gia, còn có những lời đồn về lợi ích của nó — Có người nói Hoàng thượng đông tuần đến tận đây, thấy đồng ruộng khô nứt, tâm ưu bách tính gian nan, ăn ngủ không ngon. Lục a ca Dận Tộ không đành lòng nhìn phụ hoàng lo lắng, trầm tư suy nghĩ một đêm mới nghĩ ra xẻng Lục gia, vì phụ phân ưu, tạo phúc cho dân...

Còn có đủ loại phiên bản thần kỳ, bất quá may mà Dận Tộ không nghe được, bằng không cơm cách đêm cũng phải nôn ra.

Lúc này y đã tiếp nhận một xấp ngân phiếu cực dày từ tay Dận Chân, vẻ mặt đau khổ nói: “Tứ ca... trước đây ta chưa từng cảm thấy tiêu bạc cũng là một chuyện khổ sai, ta không ném tiền nữa có được không?”

Dận Chân mỉm cười, thấp giọng nói: “Thái tử nhịn rất lâu rồi.”

“Cái gì?”

Dận Chân thần nhiên nói: “Mỹ thực, mỹ cảnh, mỹ nhân, Thái tử của chúng ta cái gì cũng thích thú cả. Mua vườn, nuôi hý tử, nạp mỹ thiếp, hần cái nào không muốn chứ? Chỉ là gần đây chúng ta khiến hần bị siết quá chặt vậy nên vẫn cố nén lại, làm một Thái tử gia khiêm tốn, cẩn thận, cần kiệm...”

“Vậy nên đâu?”

Dận Chân nói: “Lúc này sang năm Hoàng a mã nên thiếu tiền, chỉ còn lại thời gian một năm, không khiến Thái tử dùng tiền nhiều một chút sao có thể đâu? Nếu hần đã không dám, người liền cho hần lá gan!”

Thái tử đời này đã không có hần giúp thu thập tàn cục[2], trái lại cẩn thận hơn kiếp trước rất nhiều. Vậy nên cần có một Dận Tộ đi trước dẫn đường, Dận Nhưng mới dám đại thủ đại cước dùng tiền — cũng không đến mức khiến đường đường một Thái tử gia, ngày tháng so với một a ca cũng không bằng đi.

“Ngươi ném một nghìn lượng hần liền dám ném năm trăm lượng, ngươi ném một vạn lượng hần liền dám ném tám nghìn lượng, ngươi ném mười vạn lượng hần tuyệt đối sẽ đủ gan ném mười hai vạn... Lão Lục, lá gan của một người là phải nuôi lớn.” Dận Chân nói: “Sang năm nam tuần, Giang Nam mỹ nhân mỹ cảnh nhất mê người, hiểu chưa?”

Dận Tộ liếc nhìn Dận Chân, nói: “Tứ ca ngươi thực sự là càng ngày càng tệ rồi.”

Thu hồi ngân phiếu, nói: “Không cần tự ta nói cho hần biết, ta dùng chính là bạc của Hộ bộ chứ?”

Dận Chân lắc đầu bật cười.

1/Xẻng Lạc Dương: Cái này chắc có nhiều bạn nghe danh rồi nhưng chưa thấy, vậy nên mình post một tấm ảnh lên vậy, loại xẻng này có hai bộ phận, một là phần lưỡi, và phần cán dài có thể tháo lắp để dễ di chuyển.

2/ Chú thích cho bạn nào không quá hiểu chính sử: Vào giai đoạn đầu khi Thái tử Dận Nhưng còn chưa bị phế, Tứ a ca Dận Chân chính là dùng hình tượng khiêm cung ít lời, tôn kính huynh trưởng, làm việc dưới trướng Thái tử mà mưu danh tiếng. Cho dù trong thời gian Thái tử bị phế lập lần đầu tiên ngài cũng không tỏ ra dao động, vẫn luôn đứng về phe Thái tử, thậm chí còn đứng ra thu dọn và nhận lãnh không ít tai họa do người kia gây ra



37. Chương 37

Dận Tộ bị giao cho nhiệm vụ tận lực dùng tiền, vậy nên trái ngược với sự lười biếng trước đó, suốt cả đoạn hành trình về sau y bắt đầu sinh động.

Cũng từ lúc này, Khang Hy chợt phát hiện việc ngài dẫn theo cả Đức phi và Dận Tộ quả thực là quyết định cực kỳ chính xác, có tiểu tử Dận Tộ này đi theo, hành trình nguyên bản không quá thú vị cũng trở nên nơi chốn tràn đầy kinh hỷ.

Ước chừng vì duyên có Đức phi bất tiện ra cửa, mỗi khi đến nơi nào đó Dận Tộ đều sẽ đào móc đủ loại thức ăn ngon nhất đồ chơi vui nhất ra hiếu kính ngạch nương, Khang Hy rốt cuộc coi như thuận tiện hưởng phúc.

Cũng không biết y làm sao làm được, bất kể đi đến chỗ nào, chỉ cần chưa tới một canh giờ liền có thể hiểu rõ tình huống xung quanh, tại trấn nhỏ bình đạm, y có thể tìm ra được mũ bện bằng rơm rạ, chiếu cỏ lau, lồng để nan trúc, rổ đan bằng nhánh cây...

Tại sơn thành tinh mịch, y không biết lại kéo dâu ra đủ loại đồ thêu sắc màu diễm lệ đồ án khoa trương, mang theo một loại mỹ cảm dị vực.

Nếu là thành thị phồn hoa, vậy lại càng khó lường rồi, ăn, chơi, mặc, đeo.... Từng cái từng cái rương được dọn đến chỗ của Đức phi, mọi người nhìn thấy đều phải thay y tiếc bạc.

Nếu là dựng trại gần đồng ruộng, treo lên mấy đồng tiền, sau đó đậu tầm lược, đậu tương lược, đậu phộng lược và cùi bắp nướng cứ thế vận chuyển trở về, ngay cả mớ khoai lang còn chưa kịp lớn hẳn dưới đất cũng bị đào lên, nướng đến vỏ ngoài cháy đen như than.

Cho dù là Thánh giá dừng lại trên vùng đất hoang vu, y cũng có thể mang theo người đi vào khe núi bắt một đám cá nhỏ lớn chừng ngón tay trở về, chiên giòn thơm phức, còn hái từng rổ táo nho dại trở về cho ngạch nương ăn vặt, mớ nho táo chua đến ê răng kia Đức phi cũng không ngại, nếu thực sự ăn không trôi liền pha vào nước ép trái cây xem như gia vị, uống lên tương đối tốt.

Mỗi ngày cứ thế náo nhiệt trôi qua, đảo mắt liền tới tháng tám.

Lần này đông tuần Thái tử cũng không ở lại kinh thành giám quốc, vậy nên Khang Hy chơi thì chơi, tấu chương vẫn muốn xem, triều chính vẫn phải nghị, chỉ là mọi việc đều giản lược mà thôi.

Giữa lúc đang cùng đại thần bàn chuyện, Khang Hy chợt nhìn thấy Dận Trinh lấp ló từ đằng xa, hướng về phía Dận Chân tề mi lộng nhãn, khoa tay múa chân cắt cổ trơn trắng không ngừng.

Khang Hy không để ý đến, bình tĩnh tiếp tục thảo luận, chờ xong việc rồi Dận Chân liền nhân cơ hội cáo từ.

Đợi nói chính sự xong, Khang Hy uống một hớp trà, phân phó: “Gọi Tiểu Thập tứ đến đây cho trẫm.”

Một lát sau, Dận Trinh ủ rũ cúi đầu tiến đến.

Khang Hy nghiêm mặt rồng, nói: “Đây là nơi nào chứ, còn dám hồ đồ! Nếu không phải không ở trong kinh, trẫm hiện tại liền trị tội ngươi!”

Dận Trinh cúi đầu nói: “Nhi tử biết sai rồi!”

Thấy thái độ của hắn thành khẩn, sắc mặt Khang Hy hơi hoãn, nói: “Gấp gấp tìm Tứ ca ngươi như vậy làm gì?”

Dận Trinh lúng túng một chút, thấy Khang Hy không nhịn được nữa chỉ đành cắn răng, trực tiếp nói: “Lục ca chọc ngạch nương giận đến phát khóc, bảo nhi tử tìm Tứ ca đến cứu tràng.”

Khang Hy sửng sốt: Lão Lục làn Đức phi giận phát khóc, tìm Lão Tứ cứu tràng?

Là ngài nghe sai rồi sao? Ngược lại cũng còn có lý.

“Lão Lục làm thế nào chọc Đức phi phát khóc?”

“Nhi tử... nhi tử không dám nói!”

“Thập tứ đệ, việc này ngươi không đúng rồi.” Dận Nhưng ở một bên không nhanh không chậm nói: “Huynh đệ chúng ta còn có chuyện gì là không thể nói cùng Hoàng a mã?”

Dận Trinh liếc nhìn Dận Nhưng, vị Nhị ca này thực sự quá đáng ghét, thảo nào Tứ ca và Lục ca đều không thích hắn!

Lại nhìn lên Khang Hy, nhỏ giọng nói: “Lục ca mua con chó, nói muốn coi như nhi tử mà dưỡng... ngạch nương mất hứng, nói Lục ca phải nhanh chóng tìm một phúc tấn mới là đứng đắn, Lục ca lại nói, nhi tử đều đã có rồi, còn cần phúc tấn để làm gì? Ngạch nương bị chọc giận, nói lúc trở về phiên thỉnh Hoàng a mã tứ hôn một phúc tấn cho huynh ấy. Lục ca lại nói, thú liên thú, thế nhưng cho dù huynh ấy thú một trăm phúc tấn cũng sẽ ngủ một mình. Ngạch nương giận đến mắng to, càng mắng càng thương tâm, sau đó bắt đầu khóc rồi.”

Khang Hy hoàn toàn không nói gì, lời này không riêng Đức phi sẽ giận, ngài nghe xong cũng giận. Thế nhưng Tiểu Thập tứ a, người thật sự là thân đệ của Lão Lục sao? Lời này vừa nói tại đây, cả đời này của Lục ca người còn thú được tức phụ sao?

Lại tức giận trừng mắt nhìn đám đại thần kia, đây là cái biểu tình gì đâu? May mắn cái gì mà may mắn? Chỉ bằng đám nha đầu đưa vẹo tảo nứt nhà các người, đưa cho Lục nhi nhà ta làm tức phụ cũng không xứng!

Càng nghĩ càng giận, trực tiếp bảo người tản đi, dẫn theo Dận Trinh đi về phía viện tử của Đức phi.

Mới vừa chuyển qua đoạn ngoặc đã nhìn thấy trước cửa viện của Đức phi có hai người một lớn một nhỏ ngồi xổm, chụm đầu lại xì xào bàn tán.

“Lục ca, con này thật là Tàng Ngao sao?”

“Đó là đương nhiên, hơn nữa còn là Tàng Ngao thuần huyết, nghìn dặm mới tìm được một!”

“Lục ca, người có phải bị lừa rồi không! Ta nhìn thế nào cũng thấy đây giống một đầu tiểu thổ cầu.”

“Làm sao có thể, đây chính là Tàng Ngao thuần huyết ca ca ta dùng sáu vạn lượng mua!”

“Thế nhưng Lục ca... người dùng tiền càng nhiều không phải chứng tỏ người bị lừa càng nặng sao? Ấy đa! Lục ca!”

Dận Tộ gõ một cái lên đầu Dận Tường xong vẫn chưa hết giận, lại gõ thêm hai cái: “Còn có thể nói chuyện phiếm hay không? Có thể nói chuyện phiếm hay không? A?”

Dận Tường bưng đầu nói thảm: “Vốn chính là một đầu tiểu thổ cầu nha!”

Dận Tộ cả giận nói: “Coi như là thổ cầu nó cũng là nhi tử của ta, nhi tử của ta mới trị giá sáu vạn lượng đã là rất không xứng với nó rồi!”

Suốt hành trình này y dễ dàng sao? Cầm một đồng bạc lại hoàn toàn không dùng được, cũng không thể bảo y mua một tòa nhà tại cái nơi chim không thèm ị này đi? Chỉ mua một ít đồ chơi giải trí lật vặt gì đó

có thể dùng hết bao nhiêu tiền đâu?

Có đôi khi gặp được một ít sách cổ tranh chữ hiếm có gì đấy, dùng nhiều tiền mua về còn được Khang Hy khen là giá trị.

Lần này hiếm được một lần đồ sáu vạn lượng ra ngoài, lại bị nói thành mắc lừa, y có thể giận hay không chứ!

Dận Tường cười hì hì nói: “Vây Lục ca, đợi trở về ta tìm giúp người một nữ nhi, người cho ta nhiều ít bạc? Ta không chê nhiều.”

Nghe hai tiểu quỷ này càng trò chuyện càng không giới hạn, Khang Hy hắng giọng một cái, Dận Tộ lập tức giấu chó con ra sau lưng, nhanh chóng đứng lên.

Khang Hy tựa tiểu phi tiểu nhìn ra sau Dận Tộ, Dận Tộ bất đắc dĩ, chỉ có thể cười hắc hắc đưa chó con ra phía trước: “Hoàng a mã...”

Khang Hy dùng ngón tay chọc chọc đầu chó: “Nhi tử của người?”

Dận Tộ lắc đầu liên tục: “Nhi tử nói là muốn xem như nhi tử để dưỡng, không phải là nhi tử của nhi tử...”

Nhi tử của nhi tử... Khang Hy lập tức hắc tuyến, hừ lạnh nói: “Tốt nhất là không có, bằng không ngày mai trăm liền ban thưởng cho người một con chó cái làm đích phúc tấn!”

Dận Tộ rung mình một cái, nhắc tay phát thệ: “Thật không có!”

Lấy lòng đưa chó con cho Khang Hy xem, nói: “Hoàng a mã giúp nhi tử nhìn xem, đây là Tàng Ngao hay thổ cầu? Ngài xem bộ dạng cơ linh kia của nó, nhất định là Tàng Ngao có phải không?”

Khang Hy hừ lạnh nói: “Người ngay cả nhận thức còn không được, dám dùng sáu vạn lượng mua được?”

Dận Tộ cười nói: “Đây không phải là nhìn thuận mắt sao?”

Khang Hy lúc này mới tiếp nhận con chó con kia, chơi đùa xoay quanh một trận, nói: “Thật đúng là một đầu Tàng Ngao, nòi Thiết bao kim, phẩm tướng cũng nhất đẳng, bất quá cho dù là chó tốt hơn nữa cũng không đáng cho người dùng sáu vạn lượng bạc mua lại?”

Dận Tộ nhún nhún vai, nhân loại chó con ôm vào trong lòng vuốt ve, nói: “Dù sao đi nữa nhi tử một không có phúc tấn, hai không có nhi tử, nuôi con chó cũng không tệ nha, buổi tối cũng có thể làm ấm chăn. Đúng không Hoàng Phúc?”

Còn ầm chần, đây là đem Tàng Ngao coi như chó Bắc Kinh để nuôi sao! Khang Hy chợt thấy không đúng, cả giận quát: “Hoàng Phúc cái gì? Cái nào Hoàng?”

Dận Tộ thâm kêu không tốt, cười hì hì nói: “Đương nhiên là Hồng của ‘hồng phúc tề thiên’! Hoàng a mã nghĩ là chữ hồng nào?”

Khang Hy hừ lạnh một tiếng, nói: “Tốt nhất là như vậy, nếu không cẩn thận ta đem nó hầm thành một nồi lẩu chó mang đi nhắm rượu!”

Dận Tộ gật đầu nói: “Đã biết.”

Hồng Phúc nha, Hoàng mã pháp của người thật nhỏ mọn, không cho người gia nhập bối tự Hoàng đâu! Vì cái mạng nhỏ của người, ta chỉ có thể ủy khuất người sửa tên lại thôi!

Khang Hy nhìn bộ dáng kia của y, trong lòng mềm nhũn, than thở: “Thật không muốn thú phúc tấn?”

Dận Tộ ừ một tiếng, nói: “Nhi tử không thích nữ nhân.”

Còn có nửa câu sau: Nhi tử chỉ thích nam nhân... Đương nhiên không dám nói.

“Trẫm cũng không bắt người thích các nàng, bắt quá chỉ là thú trở về để nói dối tông đường mà thôi.”

Dận Tộ hoàn toàn thất vọng: “Dù sao nhi tử cũng không cầu nệ chất nhi của vị huynh đệ nào, chỉ cần cho nhi tử một đứa để thừa tự là được. Nếu không sống cùng Hồng Phúc cũng rất tốt rồi, đúng không Hồng Phúc... Hoàng a mã, nhi tử thực sự không muốn tiếp tục giằng co, hại người hại mình.”

Khang Hy cũng là bất đắc dĩ, đổi thành bất cứ đứa nhi tử nào khác của ngài, quản người có thích hay không, trực tiếp tứ hôn người liền phải sống hòa thuận cho ta. Thế nhưng đứa nhi tử này, y thực sự dám đem đối phương về làm bày trí, nói không chạm vào liền không chạm vào.

Nếu ngài thật sự tứ hôn, đừng nói có thể ôm được tôn tử hay không, nhất định sẽ bị mấy phương oán giận khiến cho cả nhà không yên.

“Ai nha,” Dận Trinh bỗng nhiên kinh hô một tiếng: “Tứ ca cũng bị đuổi ra ngoài!”

Dận Tộ nhìn lại, Dận Chân còn không phải cũng bị đuổi ra ngoài sao? Hắn đang treo gương mặt đơ như tượng bước ra khỏi phòng, nhìn thấy cả đám người trước cửa thì không khỏi sững sốt.

Dận Tộ nói: “Tứ ca người đã nói cái gì khiến ngạch nương lại giận đến như vậy chứ?”

Dận Chân hành lễ với Khang Hy trước mới trả lời: “Còn không phải là vì chuyện thú phúc tấn sao... người vừa rồi cũng cùng ngạch nương nói chuyện thú phúc tấn?”

Dận Tộ gật đầu, nói: “Tứ ca người cũng nói không thú?”

Dận Chân cau mày nói: “Đông Giai thị còn sống rất tốt đâu, cái gì phúc tấn với không phúc tấn?”

Ai cũng biết Đông Giai thị ‘không sống được’ bao lâu nữa, thế nhưng nàng hiện tại còn đang chiếm vị trí Tứ phúc tấn cũng là sự thật, hơn nữa cho dù không có nàng, trong khoảng thời gian ngắn tiếp theo Dận Chân cũng không có dự định tục huyền.

Dận Tộ chuyển hướng nhìn Dận Trinh, vỗ vỗ vai y, nói: “Thập Tứ, liền nhờ vào người! Người lên đi!”

Dận Trinh mờ mịt nhìn y: “Cái gì?”

Dận Tộ nói: “Người đi nói với ngạch nương, đợi khi người trưởng thành sẽ thú một đồng nữ nhân về nhà, sinh thật nhiều tôn tử cho lão nhân gia... đi thôi đi thôi!”

Dận Trinh bất mãn nói: “Người và Tứ ca đều không thú, dựa vào cái gì muốn ta thú?”

Dận Tộ dụ dỗ nói: “Người không phải là còn nhỏ sao? Chờ người trưởng thành ngạch nương đã sớm quên mất chuyện này, bất quá chỉ là hồng hàng vui vẻ mà thôi! Người đi hồng ngạch nương cao hứng, ngày mai Lục ca liền mua cho người một con Hải đông thanh, thượng đẳng nhất!”

Dận Trinh nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Quyết định rồi! Ta muốn thuần bạch ngọc thảo.”

“Được được, cái gì cũng được, nhanh đi!”

Dận Tộ vừa dụ dỗ vừa đẩy Dận Trinh vào trong viện, sau đó cùng Dận Chân nhìn nhau, đồng thời thở dài: Nữ nhân, thực sự quá mức phiền phức.

Dận Tộ không khỏi hối hận việc mình đem đứa cháu nhi tử này đến khoe khoang trước mặt Đức phi, xúc động tư tâm của nàng, nàng không chỉ bắt đầu lăm bắm muốn đám nhi tử của mình thú phúc tấn mà còn bắt đầu oán hận chính mình lại có thể vui vẻ rồi kinh trong khoảng thời gian này. Hiện tại Đông Giai thị chỉ còn một tháng nữa sẽ hạ sinh, trong phủ của Dận Chân hiện tại ngay cả một người làm chủ cũng không có, với cái dáng vẻ kia của Đông Giai thị thực sự khiến người ta lo lắng gần chết.

Loại lo lắng không giờ phút nào là không tồn tại này rơi vào mắt Dận Chân, hẳn rất cục cựa cũng có thể bắt đầu triệt để buông tha khúc mắt kiếp trước, không chỉ còn là ‘tận hết chức trách’ hiểu thuận mà đã sinh ra vài phần chân tình thực lòng, quan hệ mẫu tử lúc này mới bắt đầu chân chính ấm lại.

Tháng tám, tuần du tái ngoại, phụng lệnh Hoàng thái hậu lâm hạnh phủ đệ Khách Lạp Thẩm Đoan Kính cách cách.

Tháng chín, Khang Hy để đứng trước mộ của phụ thân hoàng hậu Hiếu Trang Văn, Thứ Khắc Nhĩ Tô -Lâm Khoa Nhĩ Thẩm thân vương, rót rượu hành lễ.

Tháng mười, đến bãi vây săn tái ngoại.

38. Chương 38

Lần xuất môn này, thứ mà Dận Trinh mong chờ nhất không ngoài vây săn, ban ngày cưỡi ngựa săn thú, buổi tối quay thịt ca hát, giữa buổi còn có thể tỷ thí bắn tên, cưỡi ngựa, đấu vật này nọ... miễn bàn có bao nhiêu náo nhiệt.

Dận Tộ đối với việc săn giết tiểu động vật không có hứng thú gì, nhưng y đối với việc ăn tiểu động vật lại rất có kiến giải, buổi tối còn tự mình dựng giá quay thịt, cùng Vượng Tài, Trần Chuyết cùng với Hồng Phúc vừa nướng vừa ăn, thỉnh thoảng còn tặng một ít cho Khang Hy và nhóm huynh đệ biểu thị cảm giác tồn tại.

“Hồng Phúc a, đi theo a mã ta liền phải học được ăn đồ chín.” Dận Tộ cầm thịt thỏ nướng dụ dỗ Hồng Phúc, nói: “Người vì sao có thể trở thành vạn vật chi linh? Đó là bắt đầu từ ăn đồ chín! Hồng Phúc người phải trở nên thông minh nha, sau này chỉ ăn đồ chín, chỉ ăn chín, biết không?”

Trần Chuyết rất không khách khí xé một cái chân sau tương đối ngon miệng một mình hưởng dụng, còn hàm hồ nói: “Người nuôi Tàng Ngao theo cách này, không sợ sẽ nuôi phế sao.”

Dận Tộ luồn tay vào nách Hồng Phúc, dạy nó dùng hai chân sau bước đi, hoàn toàn bình thản nói: “Cái gì gọi là phế đi chứ? Gia cũng không cần nó có bao nhiêu tâm huyết, chỉ cần lớn lên uy mãnh hù người là được, làm nũng bán manh chính là trọng yếu nhất, đúng không Hồng Phúc?”

Hồng Phúc đã được y nuôi hai tháng, thể hình cũng tăng lên một vòng lớn, đã có thể nghe hiểu được chủ nhân là đang gọi tên mình, vui vẻ lên tiếng.

Dận Tộ mừng rỡ cười ha ha.

Trần Chuyết liếc mắt, lười lại nhìn bọn họ.

Dận Tộ cất lấy một cái đùi thỏ, bảo Vượng Tài chạy tới chỗ Dận Đề đổi cho y một miếng thịt nai đến, kết quả một hồi sau không chỉ thịt nai trở về, ngay cả Đại a ca Dận Đề cũng theo đến.

Dận Đề đặt mông ngồi xuống bên cạnh Dận Tộ, vươn tay đem mấy xâu thịt dê còn lại trên bàn toàn bộ mò qua, vừa vắn ừa gật gù: “Cũng đừng nói, cái cách dùng que xiên nướng thịt này tuy rằng quá nữ nhân nhưng vị đạo thực sự không tệ... Nói xem, vì sao thỏ nướng chỗ người ngon hơn đám nô tài của gia nương chứ, nếu không người cho gia mượn Vương Tài dùng vài hôm?”

Dận Tộ nói: “Lúc người dẫn người săn thỏ thì người của ta ướp thỏ, tự nhiên ăn ngon hơn người làm. Vương Tài thì có tác dụng gì... chỗ của ta còn mấy con chưa nướng đây, nếu người muốn ăn có thể dùng thịt nai đổi.”

“Đổi cái gì mà đổi, gia liền ăn ở nơi này!” Dận Đề cho rằng mấy thứ Dận Tộ nướng quả thực ăn ngon hơn đồ của mình liền ăn vạ không chịu đi, phân phó nô tài đem mấy thứ thịt của mình qua đây cùng nhau thu thập.

Dận Tộ cũng không nói gì, dù sao ai có bị đói cũng không đến phiên y bị đói.

Dận Đề tới không được bao lâu, Dận Tường cũng bon chen chạy tới, Dận Tộ tròn trắng mắt, nói: “Thế nào, cũng cảm thấy thịt chỗ ca ca ăn ngon hơn?”

Dận Tường cắt lời, khinh thường nói: “Ai nhớ thương mấy miếng thịt của người, ta đến là muốn chơi đùa cùng cháu trai! Nào, Hồng Phúc, đến chơi với Thập Tam thúc!”

Thấy Hồng Phúc chỉ nhìn mình một cái liền xoắn mông đuổi theo thịt thỏ trong tay Dận Tộ, Dận Tường thẳng thắn đem hơn nửa con thỏ còn lại mang đi, lại mạnh mẽ xách lấy Hồng Phúc từ trong tay Dận Tộ chạy qua một bên, hai người người một ngụm ta một ngụm ăn đến vô cùng hăng hái.

Dận Tộ nhất thời ngẩn ra, ngơ ngác nói: “Không phải đều kể rằng Tàng Ngao chỉ ăn đồ của chủ nhân hay sao?”

Trần Chuyết cười nhạo vài tiếng, nói: “Người không phải đã nói nó chỉ cần biết làm nũng bán manh là được à?”

Dận Đề vỗ vỗ vai Dận Tộ, nói: “Chỗ chị dâu người có một con chó xù, màu lông tuyệt đối là trắng mịn không có tạp mao, mắt đen láy, vừa đẹp lại cơ linh vô cùng đánh người, so với đứa ngốc Hồng Phúc kia thì tốt hơn cả trăm lần... Ca ca ta thiết thời một chút, đem đổi với người, thế nào?”

Dận Tộ liếc xéo hẳn: “Đại ca a!”

“Ừ?”

“Hoàng a mã phái người đi Binh bộ thực sự quá phí tài!” Dận Tộ nói: “Đáng ra nên cho người đi Hộ bộ mới đúng, xem, biết tính toán như vậy!”

Dận Đề vỗ đầu y, nói: “Tưởng gia thực sự hiếm lạ cầu nhi tử kia của người? Gia chỉ không nỡ xem người chà đạp nó!”

Nói xong lại nhích về một bên tiếp tục ăn thịt dê của mình, thỉnh thoảng buồn bực liếc mắt nhìn Hồng Phúc đang đoạt thức ăn với Dận Tường —— đừng thấy hắn hiện tại mới hơn hai mươi sáu tuổi, thể nhưng dưới gối đã có một nhi tử bốn nữ nhi phải nuôi dưỡng, hậu viện còn có một đám đông nữ nhân, muốn kết giao đại thần cũng phải chi tiêu không nhỏ... Tuy rằng chưa nói đến chi tiêu hằng ngày căng thẳng, thể nhưng muốn bỏ sáu vạn lượng ra mua một con chó, thật đúng là cần phải cân nhắc vài lần.

Lại nhìn tiểu tử này, đều là Quận vương như hắn, tiền thu lại cũng ít hơn bao nhiêu, trên người nhẹ nhàng không gánh nặng, tiền bạc muốn dùng thể nào thì dùng thể đó. Cho dù có dùng hết rồi, còn có cả đám người nguyện ý trợ cấp cho y!

Lúc này Dận Tộ đã ăn được lỉnh dạ, mấy món này quá mức dầu mỡ, y thật sự cũng không hứng thú bao nhiêu, liền trực tiếp chạy đến gần đồng lửa tự quay thịt nai. Mỗi lần quay xong một miếng liền chọn ra phần thơm ngon nhất đưa đến chỗ Khang Hy và Dận Chân, còn dư lại thì chia cho đám tham ăn bên cạnh.

Nướng một hồi, mặt bị lửa làm rát buốt, Dận Tộ liền đem đồ vật giao lại cho nô tài, tìm một chỗ tiếp tục ngồi ăn. Vừa mới cầm lấy một miếng thịt nai, tay áo liền bị người kéo lấy: “Lục ca, Hải đông thanh người hứa với ta rốt cục lúc nào mới có? Vây sẵn cũng sắp kết thúc rồi!”

Dận Tộ cảm thấy đau đầu, nói: “Người cho rằng Hải đông thanh là rau cải trắng sao? Muốn mua liền có thể mua? Cái này phải xem cơ duyên. Người yên tâm, chỉ cần có người bán ta nhất định mua về cho người!”

Dận Trinh hầm hừ nói: “Lời này ta đã nghe đến lỗ tai sắp mọc kén!”

Dận Tộ hừ lạnh nói: “Lỗ tai sắp mọc kén lại cũng chưa nghe vào được, trở về bảo nô tài giúp người ngoáy!”

Dận Trinh cũng không tức giận, nhỏ giọng nói: “Vây Lục ca, nếu như ta biết nơi nào có bán, người có mua cho ta không?”

Dận Tộ thuận miệng nói: “Mua, mua!”

Lời nói vừa dứt, trước mặt liền xuất hiện một bàn tay, Dận Trinh mặt mày rạng rỡ: “Tiền!”

Dận Tộ sửng sốt: “Thật có bán?”

Dận Trinh hừ nói: “Người quản làm gì, dù sao người chỉ cần đưa bạc cho ta, sau đó ta liền không hỏi người chuyện này nữa!”

Dận Tộ cũng vui mừng bớt việc, hỏi: “Người muốn nhiều ít?”

Dận Trinh vươn một tay ngón tay.

“Một vạn lượng?”

Dận Trinh cả giận: “Cái gì một vạn lượng? Mười vạn lượng!”

Dận Tộ hồ nghi nói: “Người đừng để người lừa đây?”

Dận Trinh cả giận nói: “Đừng nói nhiều, người dùng sáu vạn lượng mua một con chó thì được, không cho ta dùng mười vạn lượng mua chim sao? Người cứ nói thẳng có cho hay không là được!”

Dận Tộ bất đắc dĩ nói: “Rồi rồi, cho! Đợi khi trở về thì cho!”

Dận Trinh lập tức vui vẻ ra mặt, tung tăng chạy đi tìm tiểu vương tử của Khoa Nhĩ Thẩm, chạy qua một bên nói nhỏ.

Dận Tộ lắc đầu, bước tới cùng đám người Dận Đề, Dận Tường đùa giỡn Hồng Phúc, đang vô cùng vui vẻ bỗng nhiên nghe được phía sân chính truyền đến hàng loạt tiếng hoan hô, phát hiện hóa ra đám thị vệ dưới trướng Khang Hy đang thi vật nhau với những hảo hán Mông Cổ.

Dận Đề thịt cũng không thèm ăn, nói: “Đi một chút đi, xem náo nhiệt!”

Dận Tường quay đầu lại nhìn một vòng, nói: “Ta đi tìm Thập tứ đệ cùng xem náo nhiệt.”

Dận Tộ ôm Hồng Phúc, nói: “Tìm cái gì mà tìm, nơi nào có náo nhiệt nơi đó có hấn. Cứ xem đi, lát nữa hấn sẽ tự tới rồi.”

Quả nhiên bọn họ trở về chỗ ngồi không được bao lâu, Dận Trinh liền tìm tới, hấn và Dận Tường tuổi tác còn nhỏ, vị trí an bày cũng khá xa, vậy nên đều chen chúc bên cạnh đám người Dận Tộ, ba người cộng thêm một con chó, không ngừng thì thầm nói nhỏ, so với giữa sân còn thêm náo nhiệt.

“Ta đặt Cổ Thái!”

“Không, ta muốn đặt Cổ Thái!”

“Đã nói trước một người một lần, lần này đến phiên ta chọn!”

“Trận đầu và trận thứ hai người trước ta sau, trận ba và trận bốn đương nhiên ta trước người sau. Hiện tại đến phiên ta mới đúng!”

“Người chơi xấu!”

“Người mới chơi xấu!”

Mắt thấy hai đứa nhỏ này càng cãi càng ồn ào, rất có ý tứ muốn tự mình ra trận, Dận Tộ liền tách hai đứa ra xa nhau, nói: “Hai đứa đều đặt Cổ Thái, ta đặt Lý Hy có được chưa?”

Dận Tường và Dận Trinh lập tức an tĩnh lại, ánh mắt sáng quắc nhìn y: “Thực sự?”

Dận Tộ nói: “Chỉ chút chuyện như vậy thôi, cần phải lừa các người sao? Nói đi, đặt nhiều ít?”

Hai người đồng thanh: “Một trăm lượng!”

Hai tiểu tử này vừa rồi còn đánh cược chỉ với con số năm mươi lượng, lúc này vừa mở miệng đã là một trăm lượng, Dận Tộ còn không biết bọn họ muốn hốt bạc của mình sao, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng trách ca ca ta không nhắc nhở các người, dựa vào một cổ cây mạnh kia của Cổ Thái, đừng thấy hiện tại gã có bao nhiêu uy phong, một hồi liền biết nhận tủng. Đừng đem tiền tiêu vặt của mình một lần thua hết rồi lại tìm ta than khóc đó!”

Hai tiểu tử lại thì thầm một hồi, đánh nhịp: “Liền chọn gã!”

Dận Tộ cùng bọn họ lần lượt vỗ tay hứa hẹn, cá cược hoàn thành.

Hai người Dận Tường và Dận Trinh tuy rằng chưa học qua đấu vật, dưới trướng cũng có thuộc hạ tài năng thể nhưng rốt cục cũng mới mười một mười hai tuổi, ánh mắt so với Dận Tộ thì kém xa, cho dù ở bên cạnh rống đến khàn tiếng cũng không cách nào xoay chuyển chiến cuộc, thành thành thật thật viết ra giấy nợ một trăm lượng.

Dận Tộ cười nói: “Còn cược nữa không?”

Dận Tường đang muốn lắc đầu, Dận Trinh liền lắc tay áo hắn, gân cổ nói: “Cược!”

Lại nói: “Hay là chúng ta chọn trước!”

Dận Tộ cũng có ý định thua ít tiền cho bọn họ tiêu, cười nói: “Các người muốn chọn thì cứ chọn đi.”

Hai tiểu tử liền kéo nhau qua một bên nói thầm, Dận Tường ra chủ ý: “Thua nữa ta cũng không còn bạc...”

Dận Trinh nói: “Thập Tam ca ngươi ngốc à, thắng liền có bạc thua viết giấy nợ, nếu chúng ta không có tiền trả, lẽ nào Lục ca sẽ mở miệng đòi nợ hay sao? Hơn nữa, hiện tại đệ đệ ta vừa phát một bút đại tài, hắc hắc!”

Da mặt của Dận Tường không dày như hắc, còn định lên tiếng lại nghe Dận Trinh nói: “Lục ca còn không phải là muốn đưa tiền cho chúng ta dùng sao? Ngay cả người cũng để chúng ta chọn, lẽ nào lần nào chúng ta cũng chọn sai chứ? Tốt xấu cũng đem một trăm lượng thắng trở về rồi nói!”

Nghe vậy Dận Tường cũng động tâm, nói: “Ta thấy lần này chúng ta cũng đừng chọn kẻ cao to...”

“...”

Đám người đang đánh cuộc đến hoàn toàn quên hết xung quanh, Dận Tường đang vui vẻ đếm giấy nợ Dận Tộ viết thì chợt phát hiện bầu không khí có chút khác, lập tức kéo tay áo Dận Tộ: “Lục ca Lục ca...”

Dận Tộ ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt chung quanh đều rơi vào chỗ mình, mờ mịt nói: “Làm sao vậy?”

Khang Hy đối với mấy nhi tử đang không rõ trạng huống này quả thực không còn gì để nói, vội ho một tiếng, nói: “Lão Lục a, vị Vương tử Sát Cáp Nhĩ Bố Đích Ngạch Nhạc này muốn cùng ngươi tỷ thí một chút.”

Dận Tộ chớp mắt nói: “Tỷ thí với ta?”

Dận Đề đứng lên, nói: “Ngạch Nhạc phải không, nếu muốn tỷ thí vậy tỷ thí cùng ta nào!”

Gã Ngạch Nhạc thoát nhìn cực kỳ cao to trắng kiện kia khinh thường liếc nhìn Dận Đề, nói: “Trên thảo nguyên của chúng ta cũng không có kẻ hèn nhất nào không dám ra trận, lại tìm người khác làm việc tay. Nếu như ngươi muốn đánh nhau, trận kế tiếp chúng ta sẽ đánh!”

Lại nhìn về phía Dận Tộ, nói: “Nếu ngươi không dám, chỉ cần lớn tiếng nói một câu ta là kẻ hèn nhất, ta cũng sẽ không nhất định làm khó ngươi!”

Dận Tộ cười nói: “Không đến mức không dám, chỉ là có chút kỳ quái mà thôi!”

Sau đó lại hướng về phía Khang Hy, mờ mịt nói: “Hoàng a mã, người không phải đã nói với nhi tử rằng mỗi hảo hán trên thảo nguyên đều vũ dũng hơn người sao? Vậy vì sao vị Vương tử gì gì đó này lại muốn chọn người thoát nhìn yếu ớt nhất để khiêu chiến chứ? Mọi người đều biết nhi tử bởi vì thân thể không tốt, ngay cả vậy sẵn ban ngày cũng không tham gia mà!”

Mặt của Ngạch Nhạc nhất thời đỏ bừng, hắn chọn Dận Tộ thuần túy chỉ bởi vì nhìn không thuận mắt mà thôi: Một đại nam nhân lại có bộ dạng còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, không cười ngửa không sấn thú, cả ngày ôm chó con tản bộ khắp nơi, còn đem một con Tàng Ngao xem như chó xù mà nuôi dưỡng! Như vậy còn chưa tính, y còn dùng bộ dạng tiểu bạch kiếm yếu đuối này khiến Khách Nhật Na mê mẩn thần hồn điên đảo, quả thực khiến hắn không thể nhìn được nữa!

Hắn chỉ là muốn giáo huấn Dận Tộ một chút, thế nhưng vừa bị Dận Tộ nói như vậy lại giống như hắn cố tình bắt nạt kẻ yếu vậy, thế nhưng hắn trước giờ không giỏi ăn nói, trong lúc đột nhiên cũng không nghĩ ra phải phản bác như thế nào, cổ họng không ngừng lặn lội giống như đã bị Dận Tộ nói trúng vậy.

Dận Tộ vừa thấy bộ dạng này của hắn liền không muốn tiếp tục khi dễ nữa, chớp mắt cười nói: “Chỉ đùa một chút mà thôi, không cần quá nghiêm túc.”

Đem Hồng Phúc giao lại cho Dận Tường, y đứng dậy, thản nhiên bước ra giữa sân, vén tay áo lên: “Thỉnh.”

Ngạch Nhạc không rên một tiếng nhào lên, đem hai bàn tay to bè vỗ lấy vai y.

Dận Tộ lui nửa bước, hơi xoay về phía bên trái, nhắc chân hơi câu liền móc được mắt cá chân phải Ngạch Nhạc vừa bước ra, khiến hắn lảo đảo nhào ra phía khác.

Bên ngoài, Dận Trinh lặng lẽ kéo tay áo Dận Tường: “Ta cược cho Lục ca, thế nào, tới không?”

Dận Tường chỉ nhìn hắn một cái, sau đó liền khấn trương nhìn thẳng vào giữa sân, miệng nói: “Toàn lời vô nghĩa, đương nhiên là cược Lục ca rồi!”

Y tuy rằng không giống Dận Trinh đã từng nhìn thấy thân thủ của Dận Tộ, thế nhưng đó là ca ca y, không hướng về y còn hướng về người khác hay sao?

Dận Trinh không thể gài bẫy Dận Tường được, phần nộ tiếp tục xem tỷ thí.

Chỉ nghe Dận Tộ cười nói: “Ta chỉ học công phu của người Hán, không biết đấu vật, nếu người không quen được thì cứ chọn một người khác đến tỷ thí!”

Ngạch Nhạc hừ lạnh một tiếng, lại nhào tới.

Chê cười, lúc này nếu lui xuống chẳng phải là khiến người khác chế nhạo? Vừa rồi hắn chỉ là không cẩn thận mà thôi, lúc này y muốn dùng chiêu đó lần nữa cũng không dễ dàng như vậy!

Thế nhưng lần này Dận Tộ cũng không né tránh, chỉ hơi chỉnh cước bộ, đợi Ngạch Nhạc duỗi tay ra bắt mình mới hơi bẻ cổ tay một chút.

Cánh tay của hai người vừa chạm vào nhau, Ngạch Nhạc lập tức cảm thấy khó chịu, lực đạo trên cánh tay truyền đến tựa nhẹ lại nặng, lúc hư lúc thực khiến hắn uống có một thân khí lực lại không thể xử ra được. Biết rất rõ chỉ cần có thể bắt lấy tiểu tử này, y liền không thể bay khỏi bàn tay mình, thế nhưng vô luận làm sao cũng không bắt nổi. Dưới chân vừa dùng sức đẩy về phía trước, bỗng nhiên cảm giác được lực cản không còn, cả người liền xông ra ngoài.

Dận Tộ lại móc chân một cái, chân của Ngạch Nhạc không đúng lúc chạm đất, kết quả thật sự ngã nhoài không dậy nổi.

Bên ngoài một trận cười vang, ở trong mắt bọn họ, Ngạch Nhạc vươn tay ra lại không bắt được kẻ yếu đuối như Dận Tộ, còn bị đối phương nhẹ nhàng quăng ngã, nhất thời đều cười rộ lên — thảo nào chỉ dám chọn kẻ yếu nhất để khiêu chiến, hóa ra là kém cỏi như vậy, ngay cả đứng cũng không đứng vững thì còn đấu vật cái gì chứ?

Ngạch Nhạc làm sao không biết bọn họ đang cười cái gì, nổi giận gầm lên một tiếng, giống như sư tử hùng hổ nhào tới.

Nhưng Dận Tộ làm sao có thể để hắn bắt được, đôi chân thác bộ, dùng góc độ sai biệt cực nhỏ tránh thoát hai tay của hắn.

Khang Hy lắc đầu bật cười, nhìn tình cảnh này, nếu Ngạch Nhạc lại bị Dận Tộ trêu đùa tiếp chỉ sợ uy nghiêm đều trở thành chổi quét rác, ngài không chút tức giận mắng: “Lão Lục! Nghiêm túc mà đánh!”

Dận Tộ vâng một tiếng, nụ cười trên mặt thu lại, hướng về phía Ngạch Nhạc vừa bò dậy lần nữa làm một tư thế chấp tay, nói: “Xin chỉ giáo!”

Ngạch Nhạc còn đang sững sờ thì một cước lẳng không đáp đến.

Hắn hoảng hốt, miễn cưỡng giơ tay lên ngăn trở bảo vệ mặt, lại bị cái chân còn lại mạnh mẽ đạp trúng, chỉ có thể lui lại hai bước, chân còn chưa kịp đứng vững ngực đã bị một cùi chỏ thụi mạnh.

Thanh âm xung quanh hơi ngừng lại.

Giữa cơn mưa quyền cước uyển chuyển của Dận Tộ, Ngạch Nhạc thật sự vừa đau đớn vừa vui sướng, hắn cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy bị đánh hóa ra cũng là một việc khiến người ta cao hứng như vậy — các người thấy chưa? Không phải do ta quá vô năng mà do kẻ địch quá giỏi hoạt a!

Sau một nén nhang, Dận Tộ nhìn Ngạch Nhạc còn đang cố gắng bò dậy, ngạc nhiên nói: “Còn đến?”

Ngạch Nhạc giận dữ, quát: “Đến cái gì đến? Người cũng phải để ta đứng dậy nói chuyện a!”

Đứng lên liền đánh! Đứng lên liền đánh! Lẽ nào muốn ta quỳ rạp trên mặt đất nhận thua sao!

Dận Tộ ngượng ngừng cười cười, lui lại hai bước.

Ngạch Nhạc đứng dậy, cất giọng ồm ồm nói: “Người lợi hại, ta thua!”

Phần nộ lui ra khỏi trường đấu.

Dận Tộ cười hì hì trở lại chỗ ngồi, ôm lấy cổ nhĩ tử của y: “Thế nào, a mã lợi hại không?”

“Ngao ô!”

Bởi vì có tiền lệ của Dận Tộ, không còn kẻ nào dám khiêu chiến đám huynh đệ Dận Đề —— dù sao cũng là A ca, không thể để bọn họ đối địch với dũng sỹ của bộ lạc, về phần vương đối vương, chê cười, kẻ yếu nhất cũng đã mạnh đến như vậy rồi, ai còn dám lên chứ? Thua cũng không đáng sợ, sợ nhất là mất mặt nha!

Kết quả như vậy khiến Khang Hy để và những thủ hạ dưới trướng đã thua vài tràng vui mừng đại khoái, không ngừng uống cạn với đám trưởng giả của bộ lạc.

Ngạch Nhạc vừa đánh thua thấy vậy không khỏi linh cơ khẽ động: Luận võ không sánh bằng, dù sao cũng không đến nỗi ngay cả rượu cũng uống không hơn tên tiểu bạch kiếm này chứ? Chờ đó, hôm nay gia không thể đánh người nằm sấp xuống, gia sẽ rót cho người nằm sấp xuống!

Hắn chạy đi ôm một vò rượu rồi nhích tới, nói lời trái lương tâm: “Người là một hảo hán tử, ta không nên coi khinh người! Chúng ta uống một chén! Coi như ta bồi tội!”

Dận Tộ cười cười, cùng Ngạch Nhạc chạm cốc, đều là một hơi uống cạn.

Ngạch Nhạc khen ngợi: “Sảng khoái, lại thêm một chén!”

Vì vậy lại là một chén, rồi lại một chén...

Dận Tộ hiểu, khẽ mỉm cười nói: “Cứ uống như vậy không quá có ý nghĩa, chẳng bằng chúng ta chơi chút gì đó náo nhiệt?”

Ngạch Nhạc nháy mắt nói: “Làm thế nào mới náo nhiệt?”

Dận Trinh lập tức chen miệng: “Đương nhiên là chơi tù xì! Chúng ta cũng là vừa uống rượu vừa chơi tù xì! Phải là một bên thét to một bên uống cạn mới là thú vị.”

Ngạch Nhạc mờ mịt nói: “Được, chơi thế nào?”

Dận Trinh giải thích một tràng dài nhưng Ngạch Nhạc vẫn không hiểu ra sao, Dận Tộ cười nói: “Quên đi, cùng người chơi thứ này thực sự quá khi dễ người rồi! Chúng ta chơi đơn giản nhất, gậy hồ gà sâu! Hồ ăn gà, gà ăn sâu, sâu ăn gậy, gậy đánh hồ, thế nào? Lại đơn giản cũng chỉ có thể chơi kéo búa bao!”

Ngạch Nhạc nhắm mắt nói: “Vậy cây gậy hồ gà sâu! Chơi thôi?”

Vì vậy...

“Xem ta, cây gậy!”

“Xem ta, lão hồ!”

“Vương tử, người thua, đến, uống một chén!”

“Xem ta, cây gậy!”

“Xem ta, sâu!”

“Vương tử, người thua, đến, uống một chén!”

“...”

“...”

“Vương tử, người thua, đến, uống một chén!”

“Vương tử, người thua, đến, uống một chén!”

“Vương tử...”

Ngạch Nhạc làm ầm ầm ngã xuống đất.

Dận Tộ nhún nhún vai, muốn đấu với gia, đi ngủ sớm đi!

Đảo mắt nhìn xung quanh, phụ cận đều là tiếng thét to cây gậy lão hồ, không cần phải nói, tuyệt đối là

chuyện tốt hai tiểu tử kia làm ra.

Khuôn mặt Dận Trinh đỏ bừng, lôi kéo tay áo Dận Tộ: “Lục, Lục ca, vì sao mỗi lần người đều có thể đánh thắng... dạy bọn ta một chút.”

Dận Tộ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Phức tạp quá người nghe không hiểu, như vậy đi, ra nhiều gây gộc ít ra gà, gặp phải người thông minh thì ra sâu.”

“Vì... vì sao?”

“Bởi vì các đại anh hùng của thảo nguyên thích ra lão hổ a!” Nhìn Dận Trinh đã ngã trái ngã phải, Dận Tộ lắc đầu: “Người kèm chế một chút đi!”

Dận Trinh đã hiểu vì sao mình thất bại rồi, bởi vì hắn cũng thích ra lão hổ nha —— thật không nên tìm Tứ ca uống rượu, ngay cả huynh đệ cũng hãm hại, quá không trọng nghĩa!

Suy nghĩ một chút, đổi phương hướng khác, đi tìm những anh hùng của thảo nguyên thích ra lão hổ uống rượu.

Dận Tộ cũng cười hì hì lôi ra một bình rượu, tìm cả đám quý tộc Mông Cổ: “Đến, chơi một ván!”

“Xem ta, cây gậy!”

“Xem ta...”

Qua ba lần, khoát khoát ngón tay, nói: “Vừa vào đã thua ba ván, người không được, đổi người khác! Đổi người khác!”

Liên tiếp đấu ngã hai người, Dận Tộ rốt cuộc bị người khác hưng phấn kéo xuống, nhìn đám hảo hán Mông Cổ kia dựa theo thứ tự y chỉ định từng người một đổ sập, Dận Tộ cười hì hì bước ra, lại tìm một đám người khác trà trộn vào.

Không phải mỗi lần đều ỷ bên mình nhiều người, đem đám huynh đệ chúng ta rút đến bất tỉnh nhân sự sao? Ha ha, lần này liền khiến các người tự đem mình quá chén.

...

Đêm chậm rãi sâu hơn, tiếng người dần thưa thớt, những người ở nơi này còn có thể dựa hai cái đùi vững vàng bước đi có thể Đêm được trên đầu ngón tay.

Khang Hy nhìn nhi tử bảo bối ngồi phetch dưới đất của mình, lắc đầu bật cười, tiểu tử này sợ rằng đang đắc ý bản thân mình chuốc say được thật nhiều người đi, bất quá y lại không ý thức được chính mình cũng đã say.

Nhi tử bảo bối? Khang Hy không khỏi vì ý nghĩ của mình mà ngẩn ngơ, sau đó lập tức lại thoải mái, như vậy còn không phải bảo bối sao? Bảo bối của ngài, bảo bối của Đại Thanh...

Lại không khỏi thở dài, không biết Thái tử đến lúc nào mới ý thức được điểm này chứ?

Đang muốn gọi người đưa y trở lại, chợt thấy Dận Chân đang cau mày sải bước đi qua, không khỏi mỉm cười.

Vừa quay đầu đã thấy Thái tử chăm chú nhìn mình, trong lòng ngài mềm nhũn, ngoắc tay nói: “Dận Nhưng a, bồi trầm đi dạo một chút nào!”

39. Chương 39

“Tứ ca.”

Tuy rằng hình thể của Dận Tộ không coi là nhỏ, thể nhưng muốn so sánh với một Dận Chân cao to mạnh mẽ thì quả thực không đủ nhìn, rất dễ dàng bị đối phương công lên lưng.

“Tứ ca.” Dận Tộ gọi.

“Thế nào?”

“Ta có chút nhớ nhà.” Dận Tộ mềm mại úp đầu lên vai Dận Chân: “Người nghĩ sao?”

Dận Chân lặng lẽ chốc lát, nói: “Ngày mai vậy sẵn đã kết thúc, thánh giá rất nhanh sẽ khởi hành hồi kinh.”

Dận Tộ cười nhẹ một chút.

Ta làm sao lại nhớ cái nhà kia chứ?

Tứ ca, lẽ nào người hoàn toàn không nhớ sao?

Nhà của đời trước, thân nhân của đời trước, cha mẹ, người yêu, con cái...

Lẽ nào người không nhớ sao?

Một nơi có thể khiến người buông thả sự phòng bị, nơi khiến người cảm thấy nhẹ nhàng nhất, không hề câu thúc, cũng là nơi ấm áp nhất. Ở nơi đó tất cả đau xót đều bị chữa lành, tất cả uể oải đều có thể khôi phục.

Một nơi mà trừ chính người ra, còn có những thân nhân có thể vô điều kiện tín nhiệm người, bao dung người.

Đó mới là nhà, đó mới là thân nhân!

“Tứ ca, ta đáng ghét như vậy...” Dận Tộ thấp giọng nói: “Thoạt nhìn quá mức tiêu sái tùy ý, kỳ thực bất quá chỉ là một kiểu tính toán khác mà thôi, tính xem phân lượng của ta trong lòng ngài lài bao lớn, tính xem phải hành sự như thế nào mới khiến ngài yên tâm nhất... đây là thân nhân cái gì chứ? Đây là phụ tử thế nào chứ?”

Nếu đổi thành những A ca khác không chịu thú phúc tấn, lại tìm một con chó làm nhi tử, ngài nhất định sẽ nổi cơn lôi đình thịnh nộ đi? Chỉ có y, bất quá là vài câu trách cứ, một tiếng thở dài mà thôi.

Có phải chính ngài cũng cảm thấy, y vẫn là không có thê nhi mới thích hợp nhất?

Trước đây, chính là quá nhẹ, tùy tùy tiện tiện có thể bỏ qua...

Hiện tại, chính là quá nặng, sợ nhất mất đi không chế...

Dận Chân không nói lời nào, chỉ công Dận Tộ chậm rãi đi tới.

Hắn không thể hiểu được Dận Tộ, không biết Dận Tộ rốt cuộc là muốn thứ gì.

Hắn dù là đời trước hay đời này đều đã trôi qua như thế.

Phụ mẫu của hắn, huynh đệ của hắn, thê thiếp, nhi nữ của hắn cả đời cũng là như thế.

Làm thân nhân, chẳng lẽ không phải là thế hay sao?

Tính toán độ dày cảm tình, tính toán khoảng cách thân sơ, tính toán phân lượng nặng nhẹ...

Thân nhất, dày nhất, nặng nhất... cái này chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Thanh âm trầm thấp bên tai lần nữa truyền đến: “Tứ ca, nếu có một ngày ngươi nắm quyền, có thể nào để ta một mình tự do tự tại, muốn đi nơi nào liền đi nơi đó?”

Mà không phải giống như bây giờ, muốn ta đi phải đi, muốn ta dừng liền dừng.

Dận Chân lặng lẽ hồi lâu rồi nói: “... Không thể.”

Dận Tộ mỉm cười tự giễu, cũng không tiếp tục lăn qua lăn lại, chỉ ghé vào đầu vai Dận Chân không nói thêm gì.

Y đã ở thế giới này hơn mười năm, suốt mười năm này y cũng đã quen với cuộc sống như vậy, so với bất kỳ người nào khác bên cạnh y, y đã may mắn hơn nhiều lắm.

Chỉ là, thỉnh thoảng lúc say rượu, y sẽ nhớ tới kiếp trước, kiếp trước cho dù y bị bệnh tật quần thân thể nhưng tâm tình lại thả lỏng, sinh hoạt cực kỳ tự do.

Con người, chính là tham lam như vậy.

Ở kiếp trước y cũng đã nghĩ, chỉ cần ông trời cho y một cơ thể khỏe mạnh, khiến y có thể thống khoái khóc thống khoái cười, vô luận là cái giá như thế nào y đều nguyện ý trả.

Hôm nay, y lại là không biết đủ như vậy.

“Tứ ca.”

“Ừ?”

“Bất quá chỉ là lời của người say, không cần để trong lòng.”

“Ừ.”

Bao dung và âm áp vô điều kiện, ta có.

Một ngôi nhà vô câu vô thúc, ta cũng có.

Đêm khuya vắng người.

Dận Chân nằm tựa trên giường, trong lều không hề thấp đèn, chỉ có ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ để lọt vài phần ánh bạc, ánh trăng mờ ảo giữa loại khung cảnh đen kịt này chợt nhiều thêm vài phần lóng lánh.

Hắn nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Dận Tộ, thật lâu cũng không thể đi vào giấc ngủ.

“Tứ gia.” Thanh âm của Tô Bồi Thịnh vang lên bên cạnh.

“Nói.”

Tô Bồi Thịnh nhẹ giọng: “Tin tức từ trong kinh đưa tới, phúc tấn đã sinh, là một a ca. Mẫu tử... bình an. Bất quá bên kia đã thả ra tin tức, nói phúc tấn khó sinh mà đi.”

Dận Chân ừ một tiếng, trong thanh âm nhìn không ra hỉ nộ.

“Thế nhưng, Tứ gia, phúc tấn nàng...tĩnh.”

Dận Chân nhú mày: “Tĩnh?”

“Phúc tấn tĩnh, khóc rất thê lương, nói nàng hối hận, cầu ngài lại cho nàng một cơ hội... Nàng nói, nàng luyện tiếc Đại a ca...” Tô bồi thịnh báo: “Thế nhưng, tin tức bên kia đã thả ra, Tứ gia...”

Dận Chân thản nhiên nói: “Đem nàng đưa khỏi phủ, tìm đại phu điều dưỡng hảo thân thể. Trước khi thánh giá hồi kinh thì tiễn nàng rời khỏi.”

Tô Bồi Thịnh chần chờ nói: “Nếu vừa thấy người ngoài phúc tấn lại nháo lên...”

Dận Chân lãnh đạm nói: “Vậy bảo nàng suy nghĩ cho thật kỹ, rốt cuộc một ngạch nương như thế nào, thân phận ra sao mới tốt nhất cho hài tử. Người hỏi nàng một chút, từ lúc hoài hài tử này nàng đã làm được chuyện gì hữu ích hay chẳng? Nếu không phải ngạch nương đánh bậy đánh bạ ban cho nàng một chung rượu hùng hoàng, hài tử ra đời có phải liền thành dã loại! Nếu không phải gia đúng lúc tìm được nàng, hài tử đến bây giờ còn không biết đã lưu lạc đến đâu, cho dù còn sống cũng bị kẻ khác nắm trong tay coi như công cụ, cả đời đều bị lợi dụng! Nói cho nàng biết, nếu nàng còn biết mình đã làm ngạch nương thì yên tĩnh một chút đi! Coi như tích phúc cho hài tử.”

Tô Bồi Thịnh nhẹ giọng đáp, lặng lẽ rời đi.

Dận Chân lại nằm trên giường nghỉ ngơi chốc lát, hồi lâu cũng không thể ngủ được, đơn giản khoắc một bộ y phục đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài tản bộ.

Màn trướng dày nặng vừa kéo lên liền nghe được một tiếng địch thánh thót quanh quần truyền đến, tiếng

địch nọ vừa âm áp lại ưu thương, tựa hồ nó bị men say của chủ nhân lây dính vài phần chệnh choáng, khiến người nghe thấy cũng muốn say lòng.

Chân của Dận Chân giống như tự có ý thức, tự mình tìm về phía tiếng địch truyền tới, sau đó, liền nhìn thấy người thổi địch.

Y khoác áo choàng trắng tuyết, đứng dưới ánh trăng mờ ảo, có vẻ vừa xa xôi lại mông lung.

Dận Chân nhìn không rõ dung mạo của y, lại có thể dễ dàng hình dung ra được bộ dạng hạ mây rũ mắt, chúm môi thổi địch của đối phương, tinh xảo như một bức họa.

Tiếng địch càng lúc càng ôn nhu, tựa như hài tử về đến trong ngực mẫu thân, được sự sủng nịch âm áp vô tận vây lấy.

Có một nơi như vậy, khắc khổ nhưng không thương tổn, mâu thuẫn lại không phản bội, người phạm sai vĩnh viễn cũng không cần lo lắng bị vứt bỏ.

Có một nơi như vậy, người muốn bay liền có thể thỏa thích bay lượn, vô luận rời đi bao lâu cũng không có người nào đóng sầm cửa trước mặt người.

Tiếng địch bay cao, tự do lại vui sướng, phảng phất như ngọn gió trên thảo nguyên, mây giữa bầu trời, dạo quanh đại địa vô tận, lướt ngang quần sơn trùng điệp, sau đó tiếc nuối tiêu tán trong thiên địa.

Hồi lâu sau, Dận Chân rốt cục khôi phục tinh thần, lại nhìn thấy người nọ cúi xuống, ôm tiểu cầu đã quần quanh dưới chân y hồi lâu vào ngực.

“Chủ tử, ánh trăng có gì đẹp mà nhìn?” Vương Tài nói lầm bầm: “Chúng ta trở về đi, quá khuya rồi.”

“Kim nhân bất kiến cổ thì nguyệt, kim nguyệt tàng kinh chiếu cổ nhân. Cổ nhân kim nhân nhược lưu thủy, cộng khán minh nguyệt giai như thử[1]...” Dận Tộ vỗ vỗ vai hắn, than thở: “Loại này thi nhân tình hoài này, một tục nhân như người vĩnh viễn cũng đều không hiểu!”

Wong Tài nói: “Thế nhưng chủ tử, nô tài cũng không thấy người viết qua thơ từ gì, người không phải cũng là một tục nhân giống như nô tài sao?”

Dận Tộ cười ha ha, nói: “Nói rất đúng, gia còn không phải là một tục nhân sao?”

Vậy cổ nho khí chưa lét này lại là gì đây? Quả nhiên uống say rồi!

“Đi đi, về lều ngủ! Mệt chết gia rồi!”

“Dạ!” Vương Tài cao hứng ứng tiếng, nói: “Gia, ngài đưa Hồng Phúc cho nô tài ôm đi, tiểu tử kia hiện tại rất nặng...”

Dận Tộ cười nhạo nói: “Nói thật giống như khí lực của người lớn hơn gia vậy.”

Sau đó thả Hồng Phúc xuống đất, nói: “Chạy đi, tiểu tử!”

Dận Chân nhìn hai người một con chó chậm rãi đi xa, bỗng nhiên mỉm cười tự giễu.

Hắn đột nhiên nghĩ, người đệ đệ này của y cư nhiên chỉ tìm được thứ mình mong muốn trên người Hồng Phúc và Vương Tài, chỉ có ở bên cạnh hai kẻ này mới có thể chân chính cười to càn rỡ.

Quả nhiên là say.

Nỗi thương xuân bi thu của Dận Tộ, vĩnh viễn đều là đến nhanh đi càng nhanh hơn.

Sáng sớm hôm sau y liền vô cùng cao hứng chạy đi chúc mừng Dận Chân sinh được nhi tử, còn mặt dày mày dạn quần quýt lấy Dận Chân, nói rằng sau đó nếu sinh được nhiều nhất định phải cho y một đứa làm thừa tự.

Không lâu sau, Dận Tường và Dận Trinh cũng tới, Dận Trinh còn dương dương đắc ý mang theo một cái lồng chim, bên trong nhốt một con chim lớn màu trắng.

Dận Tộ vòng quanh lồng chim dạo một vòng, hỏi: “Đây là Hải đông thanh người tốn mười vạn lượng mua về sao?”

Dận Trinh gật đầu: “Đúng vậy!”

“Đúng cái đầu người!” Dận Tộ hừ lạnh nói: “Khi dễ ta không hiểu hay sao? Mười vạn lượng bạc, cho dù muốn mua một con thuần hắc cực phẩm cũng là dư dã, người lại mua một con thứ thứ phẩm màu lông không tinh khiết trở về? Cái thứ đồ chơi này không giá trị được đến ba mươi lượng?”

Dận Trinh biện bạch: “Nào đâu phải thứ thứ phẩm chứ, tối đa chỉ là thứ phẩm!”

Lại năn nỉ: “Lục ca cũng biết Hải đông thanh khó mua huống thị cực phẩm, thượng phẩm? Ta trước lộng một con chơi đùa, chờ lúc nào có tốt lại mua.”

Nói chung chính là, tuyệt đối sẽ không thối bạc cho người!

Dận Tộ mặc kệ hần, lớn tiếng gọi Vương Tài: “Chuẩn bị ngựa, gia hôm nay muốn đi vây săn.”

Quay đầu lại nhìn Dận Chân, cười nói: “Chờ ta săn được vài con thỏ hay tiểu hồ ly xinh đẹp gì đó, liền làm lễ gặp mặt cho tiểu chất tử.”

Dận Trinh vỗ đầu, nói: “Ta đây cũng đi tìm một con tiểu mã! Muốn xinh đẹp nhất!”

Sau khi chấm dứt vây săn chính là thịnh kinh yết lãng[2], sau đó rốt cục bắt đầu trở về kinh đô.

Trở lại kinh thành, Quận vương phủ của Dận Tộ đã sửa chữa xong, mọi thứ cũng đã được tiền trạm hậu tấu dời trở về.

Dận Tộ không nói hai lời liền dọn vào, khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm—— chỉ sợ vị gia này còn muốn trở về Lâm phủ mà ở đâu!

Chuyện đầu tiên đương nhiên là đi phủ của Dận Chân xem đứa chất nhi đã đầy tháng kia, sau đó lại đưa lễ vật đến các quý phủ khác. Đợi sau khi an bày mọi chuyện thỏa đáng, Dận Tộ lại nằm nhà ngủ say suốt ba ngày, tắm rửa thay y phục xong lại ăn bữa sáng thơm ngào ngạt, sau đó rốt cục cũng cảm thấy bản thân đã sống lại.

“Gia, người nọ đã tới nữa rồi, gia có gặp hay không?” Vương Tài vẫn luôn khôi phục lại sớm hơn Dận Tộ.

“Người nào chứ?”

“Gia đã quên sao? Trước khi ngài đi không phải đã thông báo muốn tìm người từng ra biển, đi qua rất nhiều quốc gia sao? Không phải khó khăn lắm mới tìm được một người, thế nhưng ngài lại rời đi, hần đều đã ở kinh thành chờ ngài hơn ba tháng!”

Dận Tộ lập tức lên tinh thần, nói: “Còn có việc này? Vì sao người không nói sớm?”

Vương Tài trợn to mắt, nói: “Nô tài làm sao nói sớm? Là ngài nói, trước khi ngài ngủ đầy giấc, cho dù thiên vương lão tử đến cũng không gặp! Nhân gia cũng đã ghé qua ba lần rồi!”

Dận Tộ vỗ trán một cái, nói: “Đã biết, là gia oan uống người có được chưa? Mau đưa người đến phòng khách, gia sẽ gặp hần ở đó.”

Dận Tộ chờ ở phòng khách giấy lát, một người ngoại quốc thoát nhìn bốn năm mươi tuổi liền được Vương Tài dẫn đến, hần hơi khom lưng với Dận Tộ, nói: “Xin chào, ta là Joan Anderson, đến từ Đại Anh.”

“Xin chào Anderson tiên sinh, ” Dận Tộ nói: “Ta nghĩ thân phận của chúng ta đã rất rõ ràng, thoát nhìn tình huống của người không quá tốt đẹp, bất quá nếu người có thứ thỏa mãn được ta, ta sẽ cân nhắc việc thuê người.”

“Không quá tốt đẹp?” Mặc dù có chút giật mình vì Dận Tộ không gọi sai mình thành Joan tiên sinh, thế nhưng Anderson vẫn thao thao bất tuyệt nói: “Vương gia ngài có thể đã hiểu lầm gì đó, bỉ nhân ở Đại Anh là thương nhân rất nổi tiếng, sở hữu rất nhiều xí nghiệp. Hơn nữa bỉ nhân còn có riêng hai chiếc thuyền biển lớn có thể mang đến tài phú vô tận, bởi vì biết ngài rất có thành ý muốn gặp một vị...”

Dận Tộ bỗng nhiên cắt lời hần: “Cần bốn vương mời người ăn một bữa cơm trước sao?”

Anderson ngạc nhiên.

Dận Tộ lại hỏi: “Người đã bao lâu không cạo râu rồi?”

Anderson sững sốt, môi mấp máy hai cái, không nói gì.

Dận Tộ nói: “Râu mép của người được tu bổ rất chỉnh tề, thế nhưng màu da trên cằm và những nơi khác không quá giống nhau, có thể nhìn ra được người ít nhất đã hai tháng không có tâm tình xử lý râu mép. Mặt khác, từ nếp gấp trên quần áo có thể thấy được, bộ y phục này người đã rất lâu không nở mặc qua, còn có giày, tuy rằng vừa nhìn không tệ lắm thế nhưng phần đế lại hư hại khá nhiều. À, đúng rồi, vừa rồi người đã nhìn điểm tâm nuốt nước bọt có phải không?”

Anderson dùng ánh mắt nhìn kẻ quái dị nhìn Dận Tộ, Dận Tộ tiếp tục nói: “Hơn nữa, ta biết đối với những thương nhân như người, thời gian cũng quý giá như tiền tài vậy. Người đã ở kinh thành đợi bốn vương ba tháng, hơn nữa bốn vương vừa về đến ba ngày, người mỗi ngày đều đến đây đợi, việc này đã nói rõ rất nhiều vấn đề không phải sao?”

Anderson cụt hứng cúi đầu.

Thấy hần rốt cục cúi đầu, Dận Tộ cũng không lại vừa mở miệng liền dùng bốn vương nữa, thản nhiên nói: “Người không cần phải lo lắng, ta có muốn thuê người hay không hoàn toàn không liên quan đến tình cảnh hiện tại của người. Nếu như những lời người nói là đúng, người thực sự đã đi qua rất nhiều nơi, quen biết rất nhiều người, như vậy ta liền cho người cơ hội kiếm lại gấp mười, gấp trăm lần những gì đã mất.”

“Hiện tại, dùng tất cả những loại ngôn ngữ người từng biết, lần lượt kể lại kinh lịch của người! Xong rồi người có thể hưởng dụng bữa sáng, không, nên gọi là cơm trưa nhỉ!”

Vị Anderson tiên sinh này cũng không nói dối, hần đích thị là một thương nhân thành công, bản thân sở

hữu một lượng lớn tài phú và hai chiếc thuyền biển, thế nhưng hiện tại hai chữ sở hữu kia có lẽ phải đánh dấu ngoặc kép. Bởi vì hết thảy những thứ đó rất có thể đã thuộc về gã đối tác tàn độc đã vứt hắt tại quốc gia xa lạ này, còn mang theo thuyền của hắt rời đi.

Về phần ngôn ngữ, hắt nói được rất có trật tự, Dận Tộ lại thử vài câu cũng phát hiện đối với người của thời này mà nói, hắt cũng được xem như có kiến thức vô cùng rộng rãi rồi, đối với mọi việc đều có chủ kiến riêng mình, hơn nữa thoát nhìn còn là người rất có nguyên tắc... Nói ngắn lại, Dận Tộ rất hài lòng.

“Như vậy người cũng biết, A ca của Đại Thanh ta bị quản chế rất nghiêm, thế nhưng ta lại rất tò mò với thế giới bên ngoài.” Dận Tộ nói: “Ta sẽ mua một con thuyền, trang bị đủ thuyền viên và dụng cụ cho người, người có thể làm thuyền trưởng của ta. Lúc thuyền rời bến, người thích mua cái gì thì mua cái đó, mặc kệ người bán được bao nhiêu tiền đều là của người, ta không cần chia phần, thậm chí lần đầu tiên ra biển ta còn cung cấp tiền vốn cho người. Thế nhưng khi người trở về, ta hy vọng toàn bộ hàng hóa trên thuyền đều là thứ ta thích. Nếu như những thứ người mang về có thể khiến ta thỏa mãn, ta có thể cho người thêm thù lao, ngược lại nếu những thứ đó không khiến ta cảm thấy hứng thú, như vậy ta sẽ tìm một người càng có kiến thức hơn người, càng hiểu rõ tâm ý của ta hơn người đến thế chỗ —— hiểu chưa?”

Dận Tộ từ đầu tới đuôi không hỏi quá Anderson có nguyện ý hay không, bởi vì y cần biểu hiện sự cường thế của mình trước vị thương nhân ngoại quốc có chút giáo hoạt này, khiến hắt không sinh ra quá nhiều ý tứ tư lợi.

Mà Anderson, hắt kỳ thực rất muốn cứng nỏi nói một câu ‘Ta sẽ suy xét kiến nghị của ngài’, thế nhưng nhìn dáng dấp của vị Vương gia trẻ tuổi này, nhất là hắt cũng lo lắng cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống kia sẽ đập vào đầu kẻ khác... Tuy rằng vị này vẫn luôn nói mình chưa từng ra khỏi nhà, thế nhưng rõ ràng kiến thức lại uyên bác hơn hắt rất nhiều, hắt vẫn nên kèm chế một chút!

Dận Tộ thấy hắt đã thâm chấp nhận điều kiện của mình, mỉm cười nói: “Như vậy kể tiếp, ta muốn nói thứ đồ vật đầu tiên mà mình hứng thú. Đây cũng là một khảo nghiệm, nếu như người làm không được, vậy chuyện này liền dừng ở đây.”

“Ta nghe nói khoản năm ngoái, tại quốc gia của người có người tên là Thomas đã phát minh một loại cơ khí có thể bơm nước từ giếng sâu lên. Ta hy vọng người có thể mang hắt trở về.”

Anderson trợn to mắt, nói: “Ngài đang nói đến món hàng... người tên Thomas kia?”

Dận Tộ gật đầu: “Máy móc, bản vẽ còn có người, ta đều muốn. Nhất là người, mặc kệ người là cường bức hay dụ dỗ, thậm chí trực tiếp đánh ngất hắt mang về, đều được. Nếu như người không mang nhằm người trở về —— ta sẽ cho người thêm một con thuyền nữa.”

Anderson kích động đến cả người run rẩy, chỉ cần mang một người về hắt lại có thêm một con thuyền biển cho mình, đây thật là... Thực sự là...

“Mặt khác, Châu Mỹ, đã đi qua chưa?”

Anderson tỉnh táo lại, gật đầu.

Dận Tộ cười nói: “Vậy tốt, ta còn cần một loại thực vật ở Châu Mỹ, ta gọi nó là cây cao su...”

ĐMM, những ngày tháng không có lớp xe cao su này... gia không bao giờ muốn trải qua lần nữa!

1/ Đây là trích từ bài thơ ‘Bả tửu vấn nguyệt’ trứ danh của đại thi hào Lý Bạch

Thanh thiên hữu nguyệt lai kỷ thì,

Ngã kim đình bôi nhất vấn chi!

Nhân phan minh nguyệt bất khả đắc,

Nguyệt hành khước dữ nhân tương tuy.

Kiểu như phi kính lâm đan khuyết,

Lục yên diệt tận thanh huy phát

Đãn kiến tiêu tòng hải thượng lai,

Ninh tri hiểu hướng vân gian một.

Bạch thổ đảo được thu phục xuân,

Thường nga cô thê dữ thủy lân.

Kim nhân bất kiến cổ thì nguyệt,

Kim nguyệt tăng kinh chiếu cổ nhân.

Cổ nhân kim nhân nhược lưu thủy,

Cộng khan minh nguyệt giai như thử.

Duy nguyện đương ca đối tửu thì,

Nguyệt quang thường chiếu kim tôn lý.

Trăng kia đến tự thuở nào?

Nay ta ngưng chén rượu đào hỏi trăng!

Người không vin được trăng vàng,

Trăng cùng người mãi dặm ngàn có đôi.

Gương trăng vút tận cõi trời,

Trăng tan khói biếc, rạng ngời muôn nơi.

Biển đêm người thấy trăng soi,

Đâu hay mai sớm trăng cội tạ từ.

Thỏ còn giã thuốc xuân, thu,

Hằng Nga đơn bóng thần thờ gió mây.

Vàng trăng cổ tích ai hay?

Trăng này từng chiếu mấy đời cổ nhân.

Người xưa nay, tựa nước nguồn

Đã từng chung ngắm trăng non một thời

Ta say ca hát rượu mời

Mong vầng trăng toả sáng soi chén vàng.

2/ Thịnh kinh yết lãng: Trước khi nhập quan và định đô tại Bắc Kinh Thanh triều cũng từng có vương đô và lăng tẩm riêng ở quan ngoại, các vua đời Thanh đều sẽ tuần thú vài lần đến nơi này thăm viếng và tỏ lòng tôn kính với tổ tiên.

40. Chương 40

Sau khi dùng cơm với Anderson xong, Dận Tộ liền dẫn hần đi Lâm phủ.

Đoạn thái y và đầu bếp nữ tự nhiên đã sớm dọn về phủ Quận vương, Lâm phủ ngoại trừ một ít người làm công nhật được thuê tới chỉ còn lại hơn ba mươi hộ vệ, Dận Tộ căn cứ nguyên tắc không cần liên lãng phí nên lại triệu tập bọn họ đến, hỏi xem bọn họ có nguyện ý ra biển cùng Anderson không.

Công tác là hiệp trợ và giám sát Anderson hoàn thành nhiệm vụ y an bày, chỗ tốt là, những lợi ích mà chiếc thuyền biển này thu về sẽ có một phần của bọn họ. Nếu như đáp ứng, trước hết mỗi người sẽ có hai trăm lượng an gia phí, sau đó trực tiếp đi mua thuyền, rồi bến, nếu như không đáp ứng mỗi người cũng có hai trăm lượng, cầm tiền liền rời đi.

Hơn ba mươi người, không có ai trực tiếp cự tuyệt.

Gần một nửa lập tức đáp ứng, những người này hoàn toàn không sợ chết, lại không gánh nặng không lo lắng, cùng người phía sau bắt quả cũng chỉ là giao dịch tiền tài, tuy rằng những người kia cho không ít bạc nhưng so với ích lợi khi ra biển thì chút tiền ấy cũng không đủ nhìn.

Còn hơn phân nửa người còn lại nói phải suy tính một chút, hần là muốn đi trưng cầu ý kiến của người nhà và chủ tử phía sau, Dận Tộ cũng rất sáng khoái cho bọn họ ba ngày.

Nhưng mà không cần đến ba ngày, trễ nhất đến sáng ngày hôm sau mọi người đều đã đưa ra câu trả lời khẳng định, nói cách khác, hơn ba mươi thị vệ trước đây của y hiện tại đều đã trở thành thủy thủ.

Mà khiến Dận Tộ hoàn toàn không còn gì để nói chính là Trần Chuyết, dù sao thân phận của người này cũng bất đồng, Dận Tộ cơ bản không định tính cả hần vào, thế nhưng hần lại chủ động muốn đi.

“Chuyện này là sao? Phát sốt?” Dận Tộ vươn tay lên sờ trán hần: “Đại nghiệp phản Thanh phục Minh còn chưa hoàn thành đâu, đã muốn làm đào binh sao?”

Trần Chuyết lập tức đẩy tay y ra, nói: “Ít động thủ động cước!”

Cho dù Dân Tộ đem chuyện phản Thanh phục Minh ra vui đùa nhưng Trần Chuyết cũng không nổi giận, đặt mông ngồi xuống ghế, thản nhiên nói: “Người có phải cảm thấy rất buồn cười không?”

Nét vui đùa trên mặt Dân Tộ rút đi, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Đừng đùa, thương xuân bi thu hoàn toàn không hợp với người, Trần trắng sỡ.”

Trần Chuyết cười xòa một tiếng, ngửa đầu nhìn nóc nhà: “Ta ôm cả bầu nhiệt huyết tới kinh thành, cho rằng có thể làm ra một phen đại sự oanh oanh liệt liệt. Thế nhưng sự thật là, ta căn bản không biết mình có thể làm được chuyện gì.”

“Võ nghệ ta đã khổ luyện hai mươi năm, lại không nắm chắc có thể đào sinh dưới nòng súng kíp quá hai ngày! Ta tự nhận một lòng giải cứu bách tính, thế nhưng đứng trước khung cảnh tiêu điều này ta lại thúc thủ vô sách... cứu nạn thiên tai là Khang Hy, trị thủy là Khang Hy, cứu người là Khang Hy! Ngay cả một A ca phế vật nhất khi đứng trước nạn hạn hán cũng có kiến thức hơn cả ta, hữu dụng hơn cả ta! Ta hận man di chiếm quốc thổ của ta, phạm bách tính của ta, thế nhưng suốt mấy nghìn năm nay lại có bao nhiêu Hoàng đế có thể khiến những bộ tộc thảo nguyên đều cúi đầu quy phục, một tác cũng không dám xâm phạm trung thổ của ta...”

“Bất quá, bất quá như vậy lại thế nào... Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ[1] rốt cuộc đã chết bao nhiêu Hán nhân?” Thanh âm của Trần Chuyết lớn dần lên: “Sát thân chi thù, diệt quốc chi hận chẳng lẽ có thể không báo sao? Lẽ nào bởi vì các người có một minh quân liền có thể gạt bỏ hết thảy?!”

Dân Tộ lẳng lặng ngồi một bên, không hề lên tiếng.

Trần Chuyết trầm mặc hồi lâu lại cười phì một tiếng, lần nữa mở miệng: “Thế nhưng... khởi sự cũng được, hành thích cũng được, ta không phải không muốn làm cũng không phải không thể làm mà là ta không dám... Ta con mẹ nó cư nhiên không dám! Ta không dám đem chiến hỏa lần nữa rải lên phiên thổ địa đang cần nghỉ ngơi lại sức này, ta không dám nhìn sự hy vọng trong mắt bách tính lần nữa hóa thành tuyệt vọng, khiến thiết kỵ Mông Cổ lại lần nữa tung hoành trên mảnh non sông này... Ta con mẹ nó không dám... Ta con mẹ nó không dám!”

Nhìn Trần Chuyết dùng sức đập bàn, Dân Tộ khẽ thở dài, vỗ vỗ vai của hắn, nói: “Vậy ra ngoài xem một chút đi! Thế giới lớn như vậy, hẳn là nên đi xem một chút.”

Y hiểu được sự thống khổ trong lòng Trần Chuyết, nhưng không cách nào giúp hắn giải quyết, có lẽ nên nói là không một ai có thể giúp hắn giải quyết. Có lẽ đợi đến khi hắn nhìn được nhiều hơn, hiểu được nhiều hơn sẽ tự mình nghĩ thông suốt.

Có sự tham gia của Trần Chuyết, mọi việc cũng đơn giản hơn rất nhiều. Tuy rằng lập trường bất đồng nhưng Dân Tộ đối với nhân phẩm của người này vẫn tương đối tín nhiệm, vậy nên ngay cả quân sự thu chi cũng không phái ra, trực tiếp đem bạc giao cho Trần Chuyết để hắn toàn quyền xử lý — bằng vào kinh nghiệm giang hồ và mạng lưới giao thiệp của người này, cũng sẽ không tùy tiện bị lừa mất.

“Chủ tử...” Đối với kết quả này Vương Tài lại tương đương bất mãn, nói: “Ngài biết rõ những người này đều không có hảo ý, vì sao ngay cả một người có thể tin tưởng cũng không phải đi, nhờ đâu bọn họ trộm bạc chạy mất thì làm sao bây giờ?”

Dận Tộ bình tĩnh nhìn hẳn, nói: “Thế nhưng gia luyện tiếc Vương Tài người a...”

“A?” Vương Tài ngạc nhiên, như thế nào lại nhắc lên chính hẳn rồi?

Dận Tộ yếu ớt than thở: “Ngoại trừ Vương Tài người, bên cạnh gia còn ai có thể tin tưởng được đâu...”

Thấy Vương Tài chưa xót đến nước mắt đều nhanh rơi xuống, Dận Tộ cũng không nhịn được cười ha hả, tiểu tử này cũng quá dễ trêu chọc rồi.

Wương Tài còn không biết đã bị mắc lừa, hít mũi vài cái quay đi: “Nô tài đi cho Hồng Phúc ăn!”

Dận Tộ thân là A ca được sủng ái, con đường tiện lợi đủ nhiều, sau khi thăng chức làm Quận vương phó thủ và nô tài phân phối cho y lại gia tăng đông đảo, làm sao ngay cả một tâm phúc cũng không tìm được? Bất quá chỉ là y lười tìm mà thôi. Y nếu thật sự cần người, từ nhỏ đến lớn những văn thần, võ tướng, thị vệ, cung nữ y từng giúp đỡ không biết có bao nhiêu, cho dù là nô tài trong cung, những người nghe lời y cũng không ít hơn nhóm nghe lời Thái tử.

Đến tối, Dận Chân lại tới, vừa vào cửa lại đưa ra một xấp ngân phiếu, nói: “Tiền có đủ dùng hay không?”

Một con chó sáu vạn lượng, một con chim mười vạn lượng, thuyền biển lớn hai mươi vạn lượng... hai tháng này, Dận Tộ đâu chỉ tiêu tiền như nước.

Dận Tộ cười nói: “Đây hẳn là tiền riêng của Tứ ca đi? Ta tạm thời không có chi tiêu lớn gì, không dùng đến, Tứ ca vẫn là giữ lại tự dùng thôi!”

Mấy gian siêu thị kia cũng là máy in tiền, sao có thể trong thời gian ngắn lấy ra nhiều bạc như vậy.

Dận Chân nói: “Người không phải còn đang xây vườn sao? Nếu đột nhiên trở nên tiết kiệm sẽ khiến người khác nghi ngờ. Người yên tâm, ta tốt xấu cũng là quân Hộ bộ, cho dù ai nghèo ta cũng không nghèo được, người chỉ cần tận tình tiêu tiền là được.”

Dận Tộ nghe vậy cũng không tiếp tục khách khí, vươn tay nhận lấy —— loại chuyện phụng mệnh ném tiền này, làm quen rồi kỳ thực cũng rất thoải mái.

Dận Chân lại hỏi: “Thuyền của người rời bến, có cần phái vài người có thể tin tưởng đi theo?”

Dận Tộ lắc đầu, nói: “Không cần, những người đó dùng cũng thuận tay, năng lực không tệ, còn có thể thông suốt đem tin tức báo về cho đám chủ tử, tiết kiệm hơi sức ta đi tìm người tuyên truyền ta dùng bao nhiêu tiền mua thuyền và gì gì đó... Dù sao đi nữa trên thuyền cũng không có chuyện gì có thể làm được, xui xẻo lắm chỉ là tổn thất ít bạc mà thôi, không sao cả.”

Dận Chân vươn tay chơi đùa chung trà, qua một hồi đột nhiên hỏi: “Trần Chuyết là người nào?”

Dận Tộ ngẩn người, hơi mỉm cười nói: “Người của ta.”

Dận Chân bình tĩnh nhìn y: “Người của người?”

“Ừ, người của ta.” Dận Tộ sớm biết Dận Chân hội sẽ hỏi câu này, cười nói: “Người biết công phu của ta là theo mấy sư phó người Hán học, sau đó ta khai phủ lại không tiếp tục ở Thượng Thư phòng học võ, bọn họ cũng đều đi. Trần Chuyết chính là cầm thư tay của một người trong bọn họ đến, nói là đệ tử chân truyền, võ công càng thêm trò giỏi hơn thầy, hắn không đành lòng nhìn một thân hảo công phu của Trần Chuyết mai một giữa chốn sơn dã, vậy nên viết phong thư cầu ta thưởng Trần Chuyết một phần tiền đồ —— lại nói tiếp, hắn cũng coi như là sư huynh của ta đi!”

Còn nói: “Con người của Trần Chuyết có chút không câu nệ tiểu tiết, thế nhưng nhân phẩm vẫn là tin được, võ công lại càng nhất lưu —— nói thật, ta còn chưa gặp được ai có công phu tốt hơn hắn đâu, nhân tài như vậy không dùng rất đáng tiếc.”

Dận Chân cau mày nói: “Rốt cuộc cũng là Hán nhân, có thể dùng nhưng không thể quá tin tưởng.”

Dận Tộ nói: “Tứ ca yên tâm, ta vẫn hiểu được. Bất quá chỉ giao phó một ít tiền tài mà thôi, đâu coi như tin tưởng gì.”

Tiến Dận Chân xong, Dận Tộ liền thu thập tiến cung.

Vào cung trước tiên phải đi tìm Đức phi, đáng tiếc Đức phi hiện tại một lòng đều đổ lên người tiểu tôn tôn của nàng, hoàn toàn không đếm xỉa tới y —— Đông Giai thị đi rồi, phủ của Dận Chân ngay cả một trắc phúc tấn cũng không có, con vợ cả cũng không thể giao cho thị thiếp khanh khách dạy dỗ đi? Mà Đức phi cũng lo lắng không dám giao cho hạ nhân, liền bám với Khang Hy trước hết mang theo bên cạnh nuôi, đợi Dận Chân thú kế phúc tấn rồi sẽ đưa trở về.

Nàng đã lớn tuổi, từ lâu không còn được sủng, Khang Hy cho dù ghé qua bắt quạ cũng chỉ là cùng ăn bữa cơm, nói vài câu chuyện mà thôi. Mấy nhi tử hoặc là tự mình kiến phủ hoặc dọn đến A ca sở, một tháng cũng không gặp được vài lần, hôm nay có tiểu tôn tử bên cạnh, vừa vặn giải quyết tịch tịch.

Bởi Đức phi trò chuyện xong, cũng chọc ghẹo đứa cháu nhỏ hồi lâu, Dận Tộ liền đi tìm Khang Hy.

Khang Hy không rảnh rỗi như Đức phi, lúc Dận Tộ tới ngài đang nghị sự cùng mấy Nội các đại thần, Thái tử cũng ở một bên. Dận Tộ thấy vậy liền không quấy rầy, đến trác điện tự đọc sách, chờ lúc được gọi vào, bên trong chỉ còn lại Khang Hy và Thái tử.

“Cho đến bây giờ ngươi vẫn luôn vô sự bất đẳng tam bảo điện, bình thường trăm muốn mời cũng không mời được... Nói đi, hôm nay đến tìm trăm là có chuyện gì?”

“Hoàng a mã, ” Dận Tộ nghiêm mặt nói: “Nhi tử không có bạc dùng...”

Khang Hy lập tức phun ngụm trà trong miệng ra, sắc đến ho khan vài tiếng, khó khăn lắm mới thuận khí được, chỉ vào y nói: “Trăm thấy ngươi cũng là nên không có bạc dùng!”

“Mua chó sáu vạn lượng, mua chim mười vạn lượng... lúc này lại muốn mua thuyền biển, khi ngươi dùng thế nào không thấy đau lòng? Lúc này biết đến cùng trăm khóc than rồi?”

Dận Tộ lý lẽ hiển nhiên nói: “Mười vạn lượng kia còn đang bị tiểu tử Dận Trình che trong túi đầu, y mặt dày không chịu trả nhi tử lại có cách gì? Còn có thuyền biển, Hoàng a mã ngài cũng biết nhi tử chỉ có một ham mê như vậy, thích những thứ ngạc nhiên cổ quái bên ngoài, thế nhưng dựa vào linh tinh chút ít thỉnh thoảng thương thuyền mang tới quả thực giải không đã ngứa... Hoàng a mã ngài không cho nhi tử ra biển, nhi tử không mua thuyền phái người đi còn có thể làm thế nào?”

“Ngươi còn lý luận đúng không?” Khang Hy bị y làm cho giận đến vui vẻ, mắng: “Có bản lĩnh mua thuyền thì có bản lĩnh không than nghèo a!”

“Nhi tử mặc kệ!” Dận Tộ nói: “Hoàng a mã nếu ngài không tiếp tế nhi tử, nhi tử liền đem mấy thứ ngự ban kia ra hiệu cầm đồ đổi bạc!”

Thấy Khang Hy giận đến thở dốc không ngừng, Dận Tộ liền thả mềm ngữ điệu, năn nỉ: “Hoàng a mã, ngài nếu thật không quản nhi tử, nhi tử mùa đông này cũng chỉ có thể ăn cám nuốt trấu, Hoàng a mã... Hoàng a mã...”

Khang Hy bị y làm cho không còn cách nào, chỉ đành gọi Lương Cửu Công đang ở bên cạnh cười trộm qua: “Đi đi, tìm nội khố của trăm chỉ cho y mười vạn lượng.”

Thấy Dận Tộ mặt mày rạng rỡ lại cảnh cáo: “Chỉ lần này thôi đấy, lại tiêu loạn như vậy trăm cũng mặc kệ ngươi!”

Dận Tộ lại làm nũng, nói: “Hoàng a mã, bên Nội vụ phủ không phải đang giúp nhi tử xây vườn sao? Bảo bọn họ trực tiếp xây luôn hai mảnh đi... cái vườn ngoại ô của nhi tử xây đến vừa thô vừa xấu, đầu bì được với tay nghề của Nội vụ phủ...”

Khang Hy hừ lạnh nói: “Ngươi là ngại bọn họ thô hay không có tiền trả tiền công?”

Dận Tộ cười khan nói: “Cái này còn không giống nhau sao...”

Không có bạc mới vừa thô vừa xấu nha!

Khang Hy trước giờ luôn là chịu thua trước Dận Tộ, cũng biết mười vạn lượng nếu dùng để xây vườn quả thật không đủ dùng, bắt đắc dĩ nói: “Đã biết, trăm lần tìm Hải Lạp Tồn hạ chỉ.”

Dận Tộ cười hì hì tạ ân.

Ở chỗ của Khang Hy vớt đủ điểm tốt, lại ăn chục một bữa cơm trưa Dận Tộ mới hài lòng xuất cung, vừa rời đi lại vung tay lên, mua thêm một mảnh đất ở ngoại thành.

Khang Hy nhận được tin thiếu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết, giận đến trực tiếp đối mặt võ bàn với đám người Dận Đề, Dận Chân, Dận Chỉ, Dận Tự: “Sau này nếu Lão Lục lại than nghèo, ai cũng không được để ý đến y!”

Dận Đề chua xót nói: “Hoàng a mã, nhi tử còn nghèo hơn cả Lão Lục đâu, nào có tiền cho y mượn... ngài vẫn là trước cầm giữ bản thân đã, nếu y lại không có tiền người trước hết đi tìm nhất định là ngài.”

Hắn thật ra càng muốn nói: Ngài muốn võ bàn thì võ bàn với Lão Lục ấy, hướng về chúng ta võ làm gì đâu? Huỳnh đệ chúng ta cũng không đến tìm ngài xin bạc.

Đương nhiên, những lời này vẫn giữ trong lòng là được.

Vì tránh cho tiểu tử kia không có việc làm chỉ biết phá sản, Khang Hy trực tiếp tìm cho y một sai sự, nhượng y đi quản hỏa khí xưởng vừa lập, bắt đầu chế tạo súng kíp số lượng lớn.

Khang Hy thật sự lo lắng hơi nhiều, đã không cần bỏ tiền xây vườn, mười vạn lượng bạc kia đủ cho Dận Tộ dùng một đoạn thời gian rất dài rồi.

Vậy nên Khang Hy có một đoạn thời gian rất dài cũng không nhìn thấy Dận Tộ, ngay cả đến chỗ Đức phi cũng không tìm được bóng dáng của y.

Khang Hy nhìn thấy Dận Tộ liền tức giận, không thấy lại có điểm nhớ, ngài cũng muốn đi xem một chút xưởng hỏa dược vận tác như thế nào, vì vậy quyết định tự mình đi tìm y, vừa vặn đem theo mấy nhi tử vẫn luôn ngây ngô bên cạnh và đám Nội các đại thần. Cứ thế cả đoàn người hạo hạo đặng đặng xuất cung.

Phòng vệ của hỏa khí xưởng có thể so với Tử Cấm thành, ba bước một tập, năm bước một trạm, còn có

hai mươi bốn tiểu đội thị vệ không ngừng tuần tra, canh giữ vô cùng nghiêm mật. Khang Hy rất hài lòng đi vào bên trong, sau đó liền ngăn ra...

Người đâu?

Đồ đâu?

Hỏa dược đại sư được tử mĩ lựa chọn từ khắp nơi trên cả nước, đi đâu rồi?

Bếp lò, than củi, than đá, quặng sắt tốt nhất được Nội vụ phủ điều phối tới, đi đâu rồi?

Nơi này ngay cả một cọng lông chim cũng không thấy! Đừng nói gì đến súng ngắn và súng kíp.

Hóa ra nhiều thủ vệ như vậy chỉ canh gác một căn phòng trống!

Với hàm dưỡng của Khang Hy cũng thiếu chút nữa đã thở hổn hển, giận dữ quát: “Người đâu!”

Quản sự phụ trách vận tác xưởng thiếu chút nữa rúc đầu vào ngực, nơm nớp lo sợ đáp: “Ổ thôn trang ngoại ô...”

“Cái thôn trang ngoại ô gì?”

Quản sự nói: “Chính là mảnh đất ngoại ô của Lục... Lục gia mua...”

Khang Hy vung tay áo: “Còn không dẫn đường!”

Mảnh đất lần này Dân Tộ mua cách kinh thành một đoạn khá xa, đám người cưỡi ngựa đi gần nửa canh giờ mới đến, chỗ này thật ra đủ náo nhiệt, từ xa đã nghe được thanh âm rầm rập truyền đến.

Cửa lớn mở rộng, một người canh giữ cũng không có, đoàn người Khang Hy cứ như vậy tùy tiện vào được, đám công nhân bên trong nhìn thấy cũng không hỏi một tiếng, tự mình vội vàng.

Nhóm người Khang Hy đi một vòng quanh mấy quái vật lớn phát ra tiếng ùng ùng vang dội, rốt cục cũng tìm được một người thoát nhìn khá rảnh rỗi, hỏi: “Đây là vật gì?”

“Cái này cũng không nhận ra sao? Đây là lò cao luyện thiết, có thể đem thiết luyện ra từ đá quặng nung thành thiết lỏng.” Người nọ khinh bỉ liếc mắt nhìn đám người, chậm rãi đáp: “Ngoạn ý này đã có từ thời Tây Hán, bất quá Lục a ca làm chút cải biến, đem than củi đổi thành than đá, độ nóng bên trong càng cao, tốc độ nhanh hơn, thiết ra cũng tốt.”

“Vậy mấy thứ này cũng là tương tự?”

“Không phải, cái kia dùng để tôi thép,” Người kia nói: “Bất quá Lục a ca lại gắn thêm một máy thổi khí gì đó ở bên dưới, còn dám đem tên sửa lại, không gọi tôi thép nữa mà gọi lò quay —— bất quá, thứ luyện ra cũng không tệ.”

Hắn thoạt nhìn rất bất mãn với việc Dân Tộ thay đổi danh tự mấy thứ này, trong giọng nói đều mang giận dữ.

Dân Đề hỏi: “Cái gì gọi là tôi thép?”

Người nọ trừng mắt nhìn hắn: “Ngay cả tôi thép cũng không biết? Quyển bảy mươi hai của Thái bình kinh có ghi: ‘Sử công sư quật dã thạch, dùng kỳ thiết đốt dã chi, đợi thành thủy, sau đó dùng lương công đập đánh vụn lẫn, liền thành bảo kiếm cũng.’ Đây chính là quá trình tôi thép.”

Dân Đề vẫn là cái hiểu cái không, Khang Hy lại đã hiểu, hỏi: “Có thành phẩm hay không? Mang đến cho chúng ta xem một chút.”

Người nọ tiện tay chỉ sang một phía: “Bên kia là nhà kho, tự mình nhìn đi! Ta còn bận việc đâu!”

Khang Hy cau mày nói: “Tùy tiện người nào tới các ngươi cũng để bọn họ tiến vào tự xem?”

Người nọ lại vươn tay chỉ chỉ quãng sự đi bên cạnh, nói: “Người này không phải là quan chức gì gì đó sao? Người hắn mang tới hắn không phải kẻ xấu đi?”

Khang Hy nhất thời im lặng, phát tay ý bảo gã lui ra, dẫn người đi về phía phòng kho. Trong phòng kho một đồng linh kiện nòng súng, bán súng chất ngổn ngang, số lượng khổng lồ vượt qua tưởng tượng của Khang Hy, thể nhưng quá trình quản lý cũng rối loạn cũng vượt qua sức chịu đựng của ngài.

Khang Hy tiện tay cầm hai kiện bán súng lên nhìn, phát hiện hai kiện này bất luận là hình dạng, trọng lượng, kích cỡ đều không chút sai biệt nào, lại thử chất lượng một chút, đều là tiêu chuẩn hàng đầu.

Dân Chân nói: “Đây hẳn là dùng nước thiết đổ vào khuôn mẫu đúc thành, khó được chính là chất lượng cư nhiên còn tốt hơn loại kim thiết được thiên chuy bách luyện mà ra.”

Xem ra những thứ mấy đại quái vật kia làm được không tệ, thể nhưng... một phòng kho lớn như vậy, bên trong toàn bộ đều là linh kiện súng kíp cư nhiên mở rộng cửa, một người trông coi cũng không có. Thực sự là...

Không riêng Khang Hy, ngay cả nhóm người đi theo cũng hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Sau một hồi trầm mặc quở dị, có hai người khiêng một cái rương tiến vào, đem đồ bên trong tùy tiện đổ xuống mặt đất rồi xoay người rời đi, nhìn cũng không liếc nhìn đám người trong phòng.

Dận Chân gọi một người lại, hỏi: “Lục a ca đâu?”

Ánh mắt người nọ lập tức vụt sáng: “Ngài nhận thức Lục a ca?”

Dận Chân gật đầu, người nọ lập tức vứt bỏ sự thờ ơ ban đầu kích động nín tay áo của hắn, nói: “Vậy ngài có thể nói với Lục a ca một chút, đừng để chúng ta làm việc khuôn vác này nữa được không? Chúng ta tuy rằng cũng dựa vào khí lực kiếm cơm thế nhưng nói cho cùng đều là người có tay nghề, kỹ xảo làm nghề nguội tuyệt đối hạng nhất, tứ dậm bát hương đều biết. Thế nhưng ngài xem đi, chúng ta hiện tại ở chỗ này chỉ có thể làm chút chuyện khiêng khiêng vác vác, như vậy tính là gì nha!”

Dận Chân nói: “Được, ta sẽ đi nói, nhưng trước hết ngươi phải cho ta biết y đang ở đâu?”

Người nọ chỉ về một khu phòng ở đối diện, nói: “Các ngài tới vừa vặn, đúng lúc Lục a ca ở đây, hiện tại ngài ấy đang trong khu nhà kia ghi lại thứ gì đó, mọi người phải nhanh một chút, ngài mỗi lần ghi chú xong đều sẽ rời đi.”

Khu nhà lớn này từ bên ngoài thoát nhìn chỉnh tề, kỳ thực bên trong đều thông suốt với nhau, trống rỗng cái gì cũng không có, chỉ bày đầy mấy loại kim thiết đang ngâm trong nước, thoát nhìn tràng diện cũng đủ to lớn.

Trong phòng ngoại trừ Dận Tộ và Vương Tài còn có một người theo sát sau lưng Dận Tộ, nói: “Mẫu thử giáp mạo tuy rằng cũng có rỉ sắt thế nhưng lại chịu mài mòn, độ cứng cũng không tệ, nếu có thể lại kháng nhiệt, dùng nó làm nòng súng sẽ hiệu quả hơn với loại trước đó.”

Dận Tộ nói: “Vậy ngươi cứ thử xem, nếu quả thật tốt liền đem số nòng súng trước kia đều dung lỏng ra, đúc lại lần nữa.”

“Dạ.”

“Không có loại nào không rỉ sắt?”

“Có vài loại chậm một chút, thế nhưng hoàn toàn không rỉ là không có.”

“Như vậy dùng cơ sở của thứ rỉ chậm, gia giảm phân lượng từng nguyên liệu rồi thử lại.” Dận Tộ thở dài nói: “Nếu lại không được, gạch nung nhất định mất hứng...”

Khang Hy đẩy cửa mà vào, nói: “Cái gì làm không được sẽ khiến Đức phi mất hứng?”

“Hoàng a mã?” Dận Tộ vội vàng thỉnh an, sau đó đáp: “Lần trước nhi tử không phải có tặng cho ngạch nường một cái máy ép hoa quả sao? Ngạch nường không chỉ tự dùng còn đồng ý tặng cho các nường nường mỗi người một cái. Nhưng nhi tử đi đâu tìm nhiều thép ngọc như vậy chứ? Vậy nên nhi tử liền nghĩ có thể dùng lưỡi dao thép để thay thế, bất quá thép ngâm trong nước chua lâu ngày sẽ bị rỉ, vậy nên nhi tử muốn làm ra một loại thép không rỉ để làm máy ép cho ngạch nường.”

Vì làm máy ép nên mới muốn tạo ra một loại thép không rỉ...

Ngón tay của Khang Hy giật giật một hồi, cuối cùng vẫn là không nhin được chọc lên trán Dận Tộ: “Hóa ra người bày trận thượng lớn như vậy chính là vì muốn làm máy ép cho ngạch nường của người?”

“Dạ,” Dận Tộ đương nhiên nói: “Ngạch nường bất quá chỉ là muốn mấy cái máy ép thôi, nếu nhi tử ngay cả một chút tâm nguyện nho nhỏ này cũng không thỏa mãn được, vậy còn coi là nhi tử gì chứ?”

Nhi tử hiếu thuận, người còn nói thế nào?

Khang Hy nói: “Vậy chuyện ngoài kia là như thế nào?”

Dận Tộ mờ mờ: “Không phải Hoàng a mã đã nói phải sản xuất số lượng lớn sao?”

Tập hợp cả đám người cầm búa lớn, từng búa từng búa đập ra... cái này có thể gọi là sản xuất số lượng lớn sao? Cho dù có một trăm thợ rèn cùng nhau đập, số lượng cũng không lớn đến đâu đi?

Ta vất vả lắm mới đem lò cao và lò quay làm ra được, mặc dù chỉ là kiểu đơn giản hóa, nhỏ gọn hóa thể nhưng cũng đáng được biểu dương đi? Có cần đả kích sự tích cực đến như vậy không?!

Khang Hy nhin rồi lại nhin: “Mấy thứ này không nói đến, vì sao bên ngoài ngay cả một thị vệ cũng không có? Phòng kho cũng không có ai thủ vệ, cửa lớn công xưởng nói vào là vào nói ra là ra, như vậy coi được sao?”

Dận Tộ chớp mắt vài cái, mờ mờ nói: “Cái này cũng cần nhi tử quản sao?”

“Người...” Khang Hy vô lực xua tay, nói: “Quên đi! Quên đi! Trẫm tự phái người đến quản có được không?”

“Thế nhưng đây là thôn trang của nhi tử a!”

Khang Hy nhìn y: “Cho nên đâu?”

Dận Tộ hưng phấn, nói: “Cho nên Hoàng a mã bồi cho nhi tử một cái thể nào? Nhi tử có mua một mảnh thổ địa ở Tiểu Thang sơn, ngài giúp nhi tử sửa sang lại một phen thôn trang có được không, nếu không

mùa đông này lạnh chết nhử tử...”

“Sửa!” Khang Hy cắn răng nói: “Trẫm sửa cho người!”

Tác giả có lời: Chuyện công nghiệp hóa này chỉ là yy, cầu nhân sỹ chuyên nghiệp xin chớ tích cực, ta van người, ta van người...

Phổ cập khoa học: Cái gọi là toàn dân thu nhập bình đại khái chính là điểm đặc sắc nhất của nông trường Tân Cương đi, vừa đến mùa thu hoạch bông, toàn bộ công nhân viên chức của cơ quan chính phủ, bệnh viện, trường học, nhà xưởng đều phải xuống ruộng thu bông, bao gồm cả học sinh từ lớp bốn trở lên, chủ của những hộ tiểu thương.... Bởi vì Duo Duo là một nhân viên công tác tại Nam Cương, vậy nên mỗi ngày cũng có nhiệm vụ 45kg, bất quá bởi vì có một đứa con bảy tháng cần chăm sóc nên mỗi ngày chỉ cần xuống ruộng phân nửa thời gian, nhân đó mới có thời gian gõ chữ...

1/ Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ: Tên của những trận thẩm sát người Mãn đã tiến hành sau khi nhập quan Trung Nguyên.

41. Chương 41

Dận Tộ vừa về đến nhà đã bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Trước hết dùng tiền của Hoàng a mã cho mua một mảnh đất hoang, sau đó dùng bạc Hộ bộ cấp cho xưởng hỏa khí sửa sang một thôn trang, lại dùng cái thôn trang này đổi một ôn tuyền thôn trang... quả thực rất có thiên phú tay không bắt bạch lang nha!

Hiện tại hai khu vườn, một tòa thôn trang đều có người giúp y xây sửa, trong tay còn có chín vạn chín nghìn chín trăm lượng bạc tiền Khang Hy cho còn dư lại sau khi mua thôn trang, cùng với mấy vạn lượng Dận Chân cho.

Vì sao cảm thấy tiền càng tiêu càng nhiều thế nhỉ?

Bởi vì đã xác định trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tạo ra được inox, Dận Tộ liền giao công việc nghiên cứu lại cho thuộc hạ, bản thân lại tìm vài người làm mấy cái máy ép tặng cho Đức phi, nói rõ đợi khi tìm được tài liệu tốt hơn sẽ làm lại cái khác... sau đó Dận Tộ liền không còn việc gì nữa.

Tuy rằng mắt thấy đã sắp đến cuối năm, thế nhưng đối với những phủ đệ duy có một chủ tử như Dận Tộ mà nói, y chỉ cần há miệng chờ ăn là được.

Dận Tộ hoàn toàn không có việc để làm, vậy nên thân ảnh của ‘Lục ma vương’ bắt đầu xuất hiện lại trên đường lớn, từ ban đầu nhóm ‘Ác thiếu’ vì kiêng kỵ y còn phải đi vòng, sau đó chờ tiếp xúc nhiều lần mới phát hiện tính tình của y cũng không phải giống như trong truyền thuyết! Cũng mê chơi, cũng chịu được vui đùa, chưa bao giờ trưng ra cái giá của Hoàng tử a ca gì, một chút chuyện nhỏ cầu đến trước mặt y cũng không cự tuyệt. Nếu không phải do thân phận của y quá cao, rất nhiều người đều chỉ hận không thể dập đầu làm huynh đệ kết bái với y!

Hôm nay, Dận Tộ ra ngoài ăn uống cùng một đám nhị thế tổ khác, trên người còn khoác áo lông chồn, trong ngực ôm nõn lô nóng hầm hập, trước mặt là nồi lẩu sôi ùng ục, thế nhưng Dận Tộ vẫn cảm thấy có từng đợt gió lạnh từ bên hông thổi tới. Y quay đầu liếc nhìn cửa sổ giấy, nhin không được thở dài, cửa sổ thủy tinh của ta, hệ thống sưởi hơi của ta, điều hòa của ta... cũng không biết đời này còn có cơ hội nhìn thấy các người nữa không!

Đích trưởng tử Nhạc Hưng A của Loạn nghị sử Long Khoa Đa cũng là người có ánh mắt, vừa thấy như vậy vội vàng đứng dậy nói: “Lục gia ngồi gần cửa sổ như vậy, không bằng đổi sang bên này một chút?”

Dận Tộ đích xác cảm thấy có chút lạnh, cũng không muốn phật hảo ý của người khác, liền hơi dịch về bên cạnh, quả nhiên ấm áp hơn nhiều. Vị trí lúc trước của y vừa vặn là tôn vị, phương hướng đường nhìn đều là tốt nhất, lúc này cho dù y đã dời ra cũng không ai dám sang ngồi, cứ thế để trống.

Lại vui vẻ trò chuyện một hồi, dưới lầu bỗng nhiên vang lên thanh âm ồn ào, có tiếng kêu khóc the thé của thiếu niên vừa vỡ giọng truyền đến.

Dận Tộ liếc nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu có một thiếu niên áo quần lam lũ, trên đầu đội nón rơm[1], mặt mày bần thủ không nhìn rõ dung mạo, nghe thanh âm lại rất lạnh lợi. Bên cạnh y còn một người đang nằm trên nền tuyết, đắp chiếu rách không hề nhúc nhích, trước hai người còn cắm một phiến gỗ ghi ‘Bán mình táng phụ’.

Thiếu niên kia đang dây dưa với mấy sai dịch, lớn tiếng khóc hô: “Phụ thân chỉ có mình tiểu nhân là nhi tử, sinh ta dưỡng ta cả đời, lúc người còn sống không thể cho người ăn được một bữa cơm no, hiện tại người đã chết tiểu nhân cũng không thể để người cứ thế mà đi a... Quan gia, xin ngài thương xót, chỉ cần có người hảo tâm mua tiểu nhân rồi, tiểu nhân liền đưa ma cho phụ thân... Xin quan gia thương xót, để phụ thân ta hảo hảo đi thôi...”

Thấy quan sai không nghe theo, còn muốn động thi thể, thiếu niên lập tức nhào tới chắn trên thi thể phụ thân mình, khóc ròng: “Phụ thân nha, nhi tử xin lỗi người! Các người giết ta đi, để hai phụ tử chúng ta cùng chết cho xong đi!”

Nhạc Hưng A thấy Dận Tộ nhíu mày, cười nói: “Mấy việc này đúng là khiến người ta thấy phiền, ta lập tức gọi người đuổi bọn họ đi.”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Không cần.”

Lại cất cao giọng: “Gọi tiểu tử kia lên đây, ta có lời hỏi y.”

Thị vệ ngoài cửa lên tiếng, lát sau phía dưới đã yên tĩnh lại, thiếu niên ‘bán mình táng phụ’ kia run rẩy sợ sệt xuất hiện trong nhà phòng.

Dận Tộ hỏi: “Vừa rồi có chuyện gì mà bên dưới ồn ào như vậy?”

Thiếu niên hoảng sợ liếc nhìn Dận Tộ, vị đại gia này bộ dạng thật đẹp, y phục thoát nhìn cũng rất đáng giá, ngay cả quan sai nhìn thấy thủ hạ của y đều phải rằm rắp nghe lời đâu, địa vị nhất định rất lớn.

Miệng nói: “Tiểu nhân bán mình táng phụ, các quan gia muốn đem phụ thân của tiểu nhân ra ngoài thành chôn, tiểu nhân không chịu nên mới kêu la.”

Dận Tộ ồ một tiếng, lại hỏi: “Người muốn bạc làm cái gì?”

Niên thiếu ngẩn người, ngập ngừng nói: “Làm tang sự cho phụ thân của tiểu nhân...”

Dận Tộ nhàn nhạt nhìn y, nói: “Cái người đang đắp chiếu bên dưới kia, nếu lại nằm một hồi nữa chỉ sợ thực sự phải làm tang sự rồi.”

Tuyết dưới bàn chân đều tan hết, còn bán mình táng phụ đâu!

Thiếu niên giật mình đánh thót: “A? A!”

Dận Tộ hỏi lần nữa: “Người muốn bạc làm gì? Người dưới kia lại là gì của người?”

Thiếu niên e ngại cúi đầu, chán nản nói: “Là ca ca của tiểu nhân, muội tử của bọn tiểu nhân bị bệnh, thực sự không còn cách nào mới nghĩ ra chiêu này. Tiểu nhân cũng không có ác ý gì, chỉ là thật sự muốn bán mình lấy bạc mua thuốc cho muội muội.”

Dận Tộ hỏi: “Muội tử của người mắc bệnh gì, cần nhiều ít bạc?”

Thiếu niên nức nở nói: “Chúng tiểu nhân là từ bên ngoài chạy nạn tới, buổi tối nương nhờ dưới mái hiên kẻ khác qua đêm, hiện tại trời hạ đại tuyết, muội tử từ sớm đã phát sốt có lẽ là bị phong hàn, cứ thế đã mười ngày nay không thấy khỏe lại, tựa hồ sắp...”

Y lau nước mắt, nói: “Tiểu nhân... tiểu nhân cũng không biết cần bao nhiêu bạc...”

Dận Tộ phân phó bên ngoài: “Cho y hai mươi lượng bạc.”

Thiếu niên mừng rỡ, người như y có thể bán được hai lượng đã rất không tệ huống chi là hai mươi lượng, lập tức sửa miệng nói: “Chủ tử, đợi tiểu nhân giao bạc lại cho ca ca liền trở lại làm trâu làm ngựa hầu hạ ngài...”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Gia không cần người làm trâu làm ngựa, môn hộ của gia người cũng không phải có thể đi vào. Cứ cầm tiền chữa bệnh cho muội muội người là được.”

Lại đưa noãn lô trong lòng cho đối phương, nói: “Cầm đi sưởi ấm cho ca ca người, tránh cho lại thêm một người bệnh. Đợi đến khi không cần dùng nữa cứ bán nó, thứ ngoạn ý này ít nhất cũng trị giá hai trăm lượng, đừng có bán thấp hơn, rút giá trị con người gia.”

“Dạ! Dạ! Dạ!” Thiếu niên ôm noãn lô, lau nước mắt cúi người rời đi.

“Trời năm nay lạnh đến tà tính,” Tiểu nhi tử của Thuận Thiên phủ doãn Thường Anh than thở: “Đại tuyết hạ liên tục mấy ngày, khí trời cũng càng lúc càng lạnh, sáng sớm chuyện đầu tiên nha dịch của Thuận Thiên phủ phải làm chính là ra đường tìm thi thể bị chết cứng đem ra loạn phần cương chôn. Hiện tại còn chưa tới lúc lạnh nhất đâu đã có hơn hai trăm người chết, không chỉ khát cái trên đường bị đông chết còn có nhà cửa bị tuyết áp sập đè chết người. Lại qua mấy hôm cũng không biết còn bao nhiêu người phải chết! A mã của ta đã nói, cứ theo đà này quan vị phủ doãn Thuận Thiên của người cũng không giữ nổi!”

“Kinh thành đều như vậy, bên ngoài không phải sẽ có càng nhiều người chết sao?”

“Triều đình không có cứu tế sao?”

“Làm sao lại không có?” Thường Ninh nói: “Triều đình có mùa đông nào không phát cháo đâu? Thế nhưng chỉ phát cháo lại có ích lợi gì? Cũng không thể phát cho mỗi người một cái áo bông đi?”

“Ta thấy thời tiết này, có mặc áo bông vẫn phải chết cứng, trừ phi triều đình xây cho bọn họ mỗi người một căn phòng ỡ!”

Đám người lại cười ha hả nói: “Cũng là Lục gia thiện tâm không thể thấy những chuyện này, chúng ta đều là nhìn quen. Nói thật lòng, trưởng bối trong nhà đều không có cách nào, những người như chúng ta lại có biện pháp gì?”

Dận Tộ cười nói: “Bất quá là nhìn thấy ngay trước mắt, dùng chút tiền coi như mắt không thấy tâm không phiền mà thôi, nói cái gì thiện tâm không thiện tâm? Đến, uống rượu uống rượu, để ý mấy chuyện sót ruột này làm gì?”

“Nói đúng nha, chúng ta có thể quản được chính mình đã là không tệ rồi, nào có tâm tư quản người khác?” Nhạc Hưng A nói: “Nói lời không dễ nghe, không chừng tình cảnh của chúng ta ngày mai còn không bằng

bọn họ đâu? Hiện tại có thể khoái hoạt một ngày liền khoái hoạt một ngày nữa!”

Cuối cùng vội vàng bổ sung một câu: “Lục gia tự nhiên không phải như vậy.”

Dận Tộ như có điều suy nghĩ nhìn hắn một chút, cười cười nâng chén.

Cần Thanh cung, Lương Cửu Công thấp giọng bẩm: “Vạn tuế gia, Lục a ca xin gặp.”

Khang Hy hơi ngẩn ra, mỗi lần Dận Tộ đến đều sẽ nhờ Lương Cửu Công thông báo một tiếng, bản thân tự vào trác điện đọc sách uống trà, đợi ngài rồi rảnh sẽ triệu kiến, lần này cư nhiên trực tiếp cầu kiến là có chuyện gấp gì sao, hay là có chính sự gì?

Đem những chuyện phiền lòng quét qua một bên, nói: “Truyền y vào.”

Chờ Dận Tộ tiến vào, thấy khí sắc của y vẫn hoàn hảo, cười nói: “Lại không còn bạc dùng rồi sao?”

Dận Tộ giận dữ nói “Lẽ nào nhi tử chỉ đến tìm Hoàng a mã vì chuyện bạc sao? Hoàng a mã nghĩ như vậy quả thực khiến nhi tử quá thương tâm.”

Cởi áo khoác ra giao cho cung nữ bên cạnh, nói: “Hoàng a mã, chỗ này của ngài đặt nhiều chậu than quá, hít nhiều khí tan không tốt. lát nữa khi ăn tối dời sang nơi khác, chỗ này bảo nô tài mở cửa cho thông khí.”

Khang Hy nói: “Trẫm đã biết.”

Thấy trên đầu y có dính hoa tuyết, lại hỏi: “Lúc này bên ngoài lại hạ tuyết?”

Dận Tộ lắc đầu, nói: “Là vừa rồi đứng dưới tàn cây, gió thổi xuống. Bất quá lúc này tuy rằng không hạ tuyết nhưng nhìn sắc trời tối đen, phỏng chừng cũng không bao lâu!”

Khang Hy nói: “Loại khí trời này hoàn toàn chạy vào cung cầu kiến, là có chuyện khẩn yếu gì sao?”

Dận Tộ cười nói: “Còn không phải chuyện khẩn yếu sao? Nhi tử là đến tặng niên lễ[2] cho Hoàng a mã.”

Dận Nhưng cười nói: “Lúc này cách tết niên còn mấy ngày đâu, Lục đệ lại sốt ruột đưa tới như vậy có thể thấy được là thật lòng để ý, không biết là kỳ trân dị bảo gì?”

Dận Tộ hướng về phía Dận Nhưng mỉm cười nhàn nhạt, nói: “Hoàng a mã tọa ủng tứ hải, có kỳ trân dị bảo gì chưa từng thấy chứ?”

Khang Hy cũng bị kích ra lòng hiếu kỳ, cười nói: “Đã không phải kỳ trân dị bảo, vậy người định tặng trẫm cái gì làm niên lễ? Còn tặng sớm như vậy?”

Dận Tộ lấy một tờ giấy ra khỏi tay áo, đưa cho Khang Hy: “Chính là nó.”

Khang Hy mở ra xem, nụ cười trên mặt bị vẻ thận trọng thay thế được: “Đây là?”

Dận Tộ nói: “Chính là nhà hầm.”

Y chỉ vào bản vẽ, giải thích: “Trước hết đào một cái hố sâu ba bốn xích, ngang dọc đều là một trượng, lại dùng đất đào ra đắp một đạo tường thấp hai xích xung quanh, trên đỉnh phóng mấy cái xà nhẹ, dùng cành cây bện thành giá, lại dùng bùn và lá cỏ dính lại làm mái. Loại nhà này tuy rằng không quá thông khí nhưng luận giữ ẩm phòng lạnh còn tốt hơn loại nhà cao của chúng ta. Khó được nhất chính là tạo dựng đơn giản, bốn năm người chỉ mất một ngày liền có thể dựng lên, còn không tốn tiền bạc gì.”

“Lương Cửu Công!” Ánh mắt Khang Hy sáng rực, nói: “Truyền Thuận Thiên phủ doãn! Còn có Cửu Môn Đề Đốc!”

Sau đó hướng về phía Dận Tộ, nói: “Người tiếp tục.”

Dận Tộ nói: “Tại cùng một khoảng đất lại phái nhiều người một chút, kẻ đào hầm chuyên đào hầm, kẻ đắp tường chuyên đắp tường, còn có chặt xà bện giá, mỗi người mỗi việc, làm như vậy mới là nhanh nhất. Dù sao cũng chỉ cầu vượt qua được mùa đông, cho dù có thô ráp hơn nữa cũng không phải chuyện gì, rất nhanh có thể hoàn công.”

Lúc này đám người Nội các đại thần cũng đã nghe chỉ dụ chạy tới, bọn họ gần đây sầu nhất là việc này, nghe vậy liền đại hỷ, Lý Quang Địa nói: “Dựa theo cách nói của Lục a ca, một căn nhà hầm có thể chứa được mười mấy người, nếu tính như vậy, chỉ qua một ngày chúng ta có thể an trí xong lưu dân trong thành.”

Dận Tộ nói: “Bất quá cái nhà ngầm này tuy rằng có thể phòng gió tuyết lại không đỡ được nước mưa, đợi đến mùa xuân chỉ sợ không chứa được người.”

“Trước cứ qua được mùa đông rồi nghĩ tiếp, nếu thật sự cho bọn họ ở lại càng thêm khiến bọn họ ỷ lại.” Lý Quang Địa nói: “Vạn tuế, nếu phương pháp này thực sự có thể được, thần thỉnh xin truyền chỉ đến địa phương để bọn họ dựa theo thông lệ làm —— đây chính là đại thiện có thể cứu được vô số mạng người!”

Khang Hy gật đầu: “Chuẩn tấu!”

Dận Chân nói: “Vậy không bằng hạ lệnh mộ thợ khéo từ bách tính, có thể miễn trừ lao dịch cho năm sau — lúc này chính thị nông nhàn, bọn họ hẳn là càng tình nguyện lao dịch. Như vậy cũng tiết kiệm phiền toái cho quan nha, hiện tại vừa lúc cửa ải cuối năm, nhiều việc phức tạp, nhân thủ của Thuận Thiên phủ và nha môn Binh bộ hẳn cũng rất căng thẳng.”

Khang Hy gật đầu đáp ứng.

Đợi mọi việc an bày thỏa đáng, mắt thấy sắc mặt Khang Hy tốt hơn vừa rồi rất nhiều, Dận Tộ cười hì hì nói: “Hoàng a mã, cái niên lễ này của nhi tử Hoàng a mã có vừa lòng? Có cái gì ban cho nhi tử sao?”

Khang Hy nhìn y một cái, chỉ vào đầu y, nói: “Được, khi ăn cơm tất niên trăm liền ban cho người thêm một đĩa thức ăn.”

Dận Tộ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu keo kiệt, làm trò trước mặt ngài kéo Dận Chân đi thỉnh an Đức phi, trên đường còn gặp được Dận Trinh nghe Dận Tộ tiến cung liền chạy thẳng từ A ca sở tới.

Ba người cười cười nói nói đến Vĩnh Hòa cung, lại đến không khéo, lúc này Đức phi không ở trong cung. Bọn họ biết Đức phi trước giờ không dùng cơm ở nơi khác, hiện tại đã sắp đến bữa tối, theo lý hẳn nên nhanh chóng trở về, liền quen cửa quen ngõ đến phòng khách ngồi chờ.

Vừa đẩy cửa đi vào đã thấy đại cung nữ Vân Hinh bên người Đức phi đang mở cửa sổ, thấy ba người đến vội vàng thỉnh an: “Tứ a ca, Lục a ca, Thập tứ a ca cát tường, nô tỳ là đang thừa dịp trong cung không ai mở cửa sổ thông khí... ba vị a ca thỉnh tọa, nô tỳ đi châm trà.”

Nói xong lại cầm lư hương bên cửa sổ, đi ra ngoài.

Dận Tộ nói: “Châm trà cho bọn gia lại cầm cái phá lư hương kia làm gì đấy? Đây là trách chúng ta trì hoãn người thu dọn phòng ốc hay sao?” Vân Hinh ngẩn người, đặt lư hương về chỗ cũ, cười nói: “Lục gia cứ thích trêu đùa bọn nô tỳ.”

Khom lưng lui ra ngoài.

Chờ nàng đi, Dận Tộ quá cầm lư hương đến ngửi ngửi, lại đưa cho Dận Chân, nói: “Tứ ca có thể ngửi ra bên trong là thứ gì không?”

Dận Chân ngửi ngửi, nói: “Tựa hồ là phật hương ta tặng cho gạch nung... ừ, có chút khác biệt. Thế nào, người ngửi hương này có chuyện?”

“Ta không biết hương có chuyện hay không, thế nhưng người khẳng định có vấn đề.” Dận Tộ nói: “Đại cung nữ bên người gạch nung hẳn là cực hiểu quy củ, thế nhưng nô tỳ kia trước khi mời chúng ta ngồi lại giải thích việc mình đang làm, nói đi châm trà cho chúng ta lại trước hết thu thập lư hương...”

Dận Trinh vừa rồi còn chưa cảm thấy gì, hiện tại nghe Dận Tộ nói như vậy cũng hiểu được không thích hợp, nào có nô tài vừa nhìn thấy chủ tử liền giải thích việc mình đang làm? Cho dù có quen thuộc đến có thể nói chuyện phiếm cũng tuyệt đối không có đạo lý đem chuyện của mình đặt trước chuyện của chủ tử.

Lập tức giận tím mặt, nói: “Ta bình thường thấy nô tỳ kia cũng cho là không tệ, chẳng ngờ lại là gian tế! Ta liền đi thu thập nàng!”

Dận Tộ kéo y lại, bắt đắc dĩ nói: “Người muốn đi xem náo nhiệt cái gì chứ, ngoan ngoãn đi đọc sách của người đi!”

Dận Chân lấy một cái khăn ra khỏi tay áo trải trên bàn, Dận Tộ thấy hần lấy một ít hương tro ra bọc lại liền khẽ đề tay hần, nói: “Tứ ca hà tất phiền toái như vậy?”

Lại đổ hương tro trở về, nói: “Nha đầu kia thấy chúng ta muốn nàng để lư hương lại, thần sắc mặc dù có chút bất an nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi, có thể thấy được chuyện này mặc dù bí ẩn nhưng tám chín phần là ý tứ của ngạch nương, cũng không sợ chúng ta biết. Nếu đã như vậy, một lát trực tiếp hỏi người là được, giữa mẫu tử cũng không cần che che giấu giấu quá mức.”

Dận Chân sửng sốt, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư, nhìn trước hần và Đức phi càng chạy càng xa, cũng không biết có liên quan đến cách hành xử này của mình không...

Sau một hồi, Vân Hinh tiến đến dâng trà, Dận Tộ hỏi: “Hôm nay ở đây đã phát sinh chuyện gì?”

Vân Hinh từ sớm có chuẩn bị tâm lý, không nhanh không chậm đáp: “Hôm nay chủ tử mời vài chủ tử trong cung tới uống trà, phẩm thưởng mẫu đơn mùa đông Tứ gia vừa đưa tới, không ngờ Vương Thường tại đột nhiên nôn ra, tìm thái y đến bắt mạch mới biết hóa ra là hỷ mạch. Chủ tử cảm thấy đây là chuyện vui vậy nên tự mình đưa Thường tại trở về, lúc này vẫn chưa quay lại đâu!”

Dận Chân nhíu mày, trực tiếp hỏi: “Trong lư hương có gì?”

Vân Hinh chần chờ một lát, thấp giọng nói: “Hương này đối người vô hại, chỉ là nếu trong vòng hai canh giờ lại ăn phải quả phỉ sẽ dẫn đến nôn mửa.”

“Vương Thường tại...”

Vân Hinh cúi đầu nói: “Vương Thường tại xưa nay thích ăn mấy thứ này.”

Dận Tộ nhíu mày, chuyện của Hậu cung y không hiểu nhiều, cũng không chen tay vào được.

Dận Chân không biết nghĩ đến cái gì, chân mày nhíu chặt, nói: “Hai người các người về trước đi, nếu không muốn thêm phiền toái cho ngạch nương, chuyện hôm nay tốt nhất quên mất không còn một mảnh, đối với

bất kỳ người nào cũng đừng nhắc tới nữa chứ.”

Dận Trinh bất mãn nói: “Tứ ca!”

Dận Tộ vỗ vai của y, nói: “Đi đi.”

Lại nói: “Tứ ca, ngạch nương trở về đừng quên thay chúng ta thỉnh an.”

Dận Chân ừ một tiếng, không nói.

Dận Tộ kéo Dận Trinh còn lưu luyến rồi đi, trách mắng: “Người vậy mà cũng dám nói là lớn lên trong cung, cái mao bệnh thích tham gia náo nhiệt này cũng không biết từ đâu ra! Không nghe nói ‘biết càng nhiều chết càng nhanh’ sao?”

Dận Trinh tức giận nói: “Chuyện của ngạch nương sao có thể gọi là xem náo nhiệt?”

Dận Tộ nói: “Vậy không gọi xem náo nhiệt, gọi là thêm phiền! Lúc cần dùng người tự nhiên sẽ gọi người, không có chuyện gì đừng xen vào quá nhiều.”

Lại nói: “Đi, cùng ta đi tìm Hoàng a mã cợ cơm ăn, biết phải nói sao không?”

“Nói như thế nào?”

Dận Tộ than thở: “Lúc cần thông minh chưa từng thấy người thông minh qua! Cứ nói ngạch nương không ở trong cung, Tứ ca một lòng đặt lên người con trai ngoan của hắn, chỉ có hai người chúng ta không ai đoán hoài, đoán bụng cũng chẳng ai quản cơm vậy nên chỉ có thể đi tìm Hoàng a mã... hiểu chưa?”

“Nga...” Dận Trinh nói: “Thế nhưng Tứ ca lại bảo chúng ta trở về!”

Dận Tộ nói: “Tứ ca là hồ đồ, hắn một lòng muốn gạt chúng ta ra khỏi chuyện này, lại không nghĩ tới, ba người chúng ta cùng đi thỉnh an ngạch nương, kết quả ngạch nương còn không thấy, người bận rộn như Tứ ca còn lưu lại chờ, hai chúng ta không có chuyện làm nước lại đi trước... lọt vào trong mắt người có tâm, sao lại không miên man suy nghĩ?”

Dận Trinh gật đầu, than thở: “Lục ca, người lớn mấy tuổi đầu óc có thể cũng sẽ trưởng thành theo ư? Vì sao ta mãi cũng không thông minh bằng người và Tứ ca đâu?”

Dận Tộ hừ lạnh nói: “Tâm nhân của người còn chưa đủ nhiều sao? Tứ ca và ta đã bị người làm thịt bao nhiêu lần rồi?”

Dận Trinh cười hì hì không nói lời nào.

Vĩnh Hòa cung, nô tài đã bị đuổi hết ra ngoài, kẻ canh chừng trước cửa đều là tâm phúc của Đức phi, đây là lần đầu tiên Dận Chân và Đức phi thắng thần trò chuyện: “Ngạch nương, chuyện này người làm quá mạo hiểm rồi!”

Lại nói: “Chuyện này làm lộ ra hẳn đúng là không tốt đẹp được, thế nhưng phàm là kẻ biết việc này chỉ sợ cũng không có kết cục tốt, nếu Hoàng a mã biết là ngạch nương động tay chân, người...”

Đức phi thản nhiên nói: “Cùng lắm thì... bất quá cũng chỉ giống như kết cuộc của Đông Giai thị mà thôi, còn có thể thế nào?”

“Ngạch nương!”

Đức phi nói: “Ngạch nương đời này cũng cứ như vậy, hầu hạ người khác nửa đời cũng được người khác hầu hạ nửa đời, có nhi tử lại có tôn tử, cần hưởng thụ cũng đã hưởng thụ không sai biệt lắm, cho dù có chết cũng không còn gì tiếc nuối. thế nhưng Lão Tứ, ta không thể mở to mắt nhìn hắn leo lên ngôi vị Hoàng đế, sau đó ra tay diệt trừ Lão Lục... người Thập tứ đều là thân huynh đệ của Lão Lục, hắn diệt Lão Lục xong rồi lẽ nào lại bỏ qua các người đâu? Dùng một mạng của ta kéo hắn xuống ngựa, đổi các người nửa đời bình an cũng là đáng. Hơn nữa, việc này Vạn tuế gia che lấp còn không kịp, nơi nào sẽ miệt mài theo đuổi, cũng không nhất định sẽ dính dáng đến trên người ta.”

“Ngạch nương, ” Dận Chân nói: “Người làm như vậy, đem đám nhi tử chúng ta đặt ở đâu? Hoàng a mã đối với hắn đã không bằng trước đây, các nhi tử ở trước mặt hắn cũng không phải không có chút sức đánh trả nào, sớm muộn gì...”

Đức phi cười khổ nói: “Cái gì gọi là không bằng trước đây? Người thấy Thái tử bị phạt đọc sách, thấy các a ca khác được phân phong trọng dụng liền thật sự cho rằng Vạn tuế gia đã thất vọng với Thái tử sao? Người sai rồi Lão Tứ!”

“Vạn tuế gia là ai? Ngài làm sao có thể vì Thái tử hạ thủ với Lão Lục mà thất vọng với hắn chứ? Lịch đại Đế vương các đời, có khi nào giữa huynh đệ Hoàng gia không có tranh đấu? Lý Thế Dân sát huynh thí đệ không phải cũng là nhất đại minh quân?”

“Vạn tuế gia yêu thương Lão Lục, đối Thái tử là sinh khí là phần nộ, cũng nguyện ý cho hắn một cảnh cáo, thế nhưng sẽ không bởi vì sự kiện này đối với hắn có bao nhiêu thất vọng... Bởi vì cho dù Vạn tuế gia ở vào vị trí của Thái tử, ngài cũng sẽ ra tay với Lão Lục như vậy.” Đức phi nói: “Vạn tuế gia lúc này bất quá chỉ là muốn bảo hộ Lão Lục, cho y một đường lui, ngài sẽ không vì vậy từ bỏ Thái tử đã tự tay dưỡng dục hơn hai mươi năm. Người hiểu chưa Dận Chân?”

Dận Chân cười khổ nói: “Là lỗi của ta... Ngạch nương, ta nên sớm nói cho người biết, địa vị của Lục đệ

trong lòng Hoàng a mã từ lâu đã không giống trước đây. Hoàng a mã cho dù có phải phé đi Thái tử cũng sẽ tuyệt đối không cho Thái tử động tới một sợi lông của Lão Lục, mà Thái tử cũng đã minh bạch đạo lý này.”

Đức phi quả quyết nói: “Vậy thì thế nào? Người có thể bảo đảm Thái tử sẽ không ở trước mặt Vạn tuế gia diễn kịch, đợi đến sau này tính sổ? Ta không thể đem mạng của Lão Lục ký thác vào Vạn tuế gia sẽ thu xếp tốt đường lui cho y, ký thác vào sát tâm của Thái tử đối với y không quá cường liệt. Thái tử, tuyệt đối không thể đăng cơ!”

Dận Chân bắt đắ dĩ nói: “Nhi tử tự nhiên minh bạch đạo lý này, cũng bố trí một ít thủ đoạn khiến Hoàng a mã thất vọng với hần. Ngạch nương, chuyện triều đình tự có các nhi tử quan tâm, nhi tử sẽ bảo vệ tốt Lão Lục, người thực sự không cần lo lắng. Chuyện lần này đã quá mạo hiểm rồi, ngạch nương người cứ xem như chưa từng phát sinh qua cái gì, cho dù có bị người chọc ra người cũng chỉ xem như là ngoài ý muốn có được không? Ngạch nương, huynh đệ chúng ta đều không hy vọng người gặp chuyện không may gì, người bình an so cái gì cũng quan trọng.”

Đức phi mấp má môi, than thở: “Mà thôi, cứ như vậy đi!”

1/ Đội nón rơm: Một phong tục mai táng ngày xưa, con trai để tang cha phải cạo trọc đầu đội nón rơm để bày tỏ thương tiếc. Hiện tại đã không còn nhiều người giữ nên khá hiếm gặp.

Cổ nhân có ba năm thủ hiếu, một phần là thủ hiếu một phần là đợi tóc dài ra cho đúng lễ tiết. Ngày xưa có câu thân thể tóc da đều do cha mẹ, vậy nên con trai khi để tan phụ mẫu sẽ phải cạo hết tóc hoặc cắt ngắn một phần để biểu thị tiếc thương.

2/ Niên lễ: Quà cuối năm, cũng giống như người Việt mình đến thăm nhà bà con vào ngày tết phải tặng quà vậy, người TQ sẽ tặng quà trước tết, coi như cũng là một cách trao đổi vật chất để có một năm sung túc hơn. Đối với những hộ giàu có hoặc Hoàng gia, niên lễ còn là thời gian thích hợp để lấy lòng những đối tượng nắm quyền trong gia tộc, kéo quan hệ với những gia đình khác.

42. Chương 42

Lần lộn ăn chực một bữa cơm ở chỗ Khang Hy xong, Dận Tộ lại dẫn Dận Trinh trở về Vĩnh Hòa cung thỉnh an Đức phi, nhân vì sắc trời đã tối, mặc dù Dận Chân còn đói bụng nhưng Đức phi cũng không lưu lại ăn cơm, trực tiếp cho bọn họ trở về.

Dận Trinh tự mình trở về A ca sở, Dận Tộ lại tựa vào xe ngựa của Dận Chân, Dận Chân bắt đắ dĩ nhìn y, Dận Tộ nói: “Ta chỉ hỏi một câu, chuyện này có liên quan đến ta không?”

Dận Chân nói: “Không có.”

Dận Tộ bình tĩnh nhìn hấn, xoay người xuống xe, Dận Chân lập tức kéo y lại, bất đắc dĩ nói: “Ngạch nương sẽ đối phó Thái tử.”

Dận Tộ ngồi trở lại, nhíu mày: Vương Thường tại và Thái tử? Trong lúc này... Lẽ nào?

“Bọn họ...”

Dận Chân gật đầu.

“Không thể nào?” Dận Tộ kinh ngạc nói: “Thái tử sao lại hồ đồ như vậy? Trên đời này thiên vạn nữ nhân, hấn cùng ai không được, vì sao phải...”

Dận Chân thần nhiên nói: “Có thể cũng là bởi vì từ nhỏ đến lớn, phạm là những thứ hấn coi trọng đều có thể đạt được vậy nên cơ bản không minh bạch, có vài thứ hấn không thể nhúng chàm —— có lẽ hấn không phải là không minh bạch, chỉ là không cam lòng không thể chạm vào những thứ đó mà thôi.”

Quyền lợi và nữ nhân, kiếp trước Thái tử liên thua bởi hai thứ này, kiếp này tựa hồ cũng giống như vậy.

Bởi vì không có được quá ít, vậy nên mới đối với những thứ... không thể chạm vào kia càng thêm chấp nhặt, càng là không thể động đến càng cảm thấy kích thích, càng ngứa ngáy khó nhịn.

Lại không biết, có phải bởi vì chậm chạp không thể tiếp cận quyền lực trong tay Khang Hy hấn mới càng thêm khao khát nữ nhân của Khang Hy?

Dận Chân còn nhớ, kiếp trước nguyên nhân trực tiếp dẫn đến Thái tử bị phế chính là một Quý nhân họ Trịnh, mà hiện tại gây sự lại là Vương Thường tại. Lại không biết kiếp trước, những nữ nhân của Khang Hy mà Thái tử nhúng chàm không phải chỉ một hay không, bất quá cuối cùng là bại lộ trên người Trịnh quý nhân, còn kiếp này chuyện xấu của hấn quá nhiều, khiến cho hai người kiếp trước vốn không liên quan gì bị kéo đến cùng nhau.

Thái tử thông dâm cùng thứ mẫu, loại sự tình này khiến ngay cả người đến từ hiện đại như Dận Tộ cũng nhất thời khó thể tiếp nhận, qua một chốc mới khôi phục tinh thần lại, nói: “Ngạch nương không phải là muốn đem chuyện nháo lớn chứ?”

Trong lòng có chút lo lắng: Chuyện này là thanh kiếm hai lưỡi, dùng tốt thì không tính, nếu dùng không tốt nhất định là hại người hại mình.

Dận Chân cau mày nói: “Ta đã khuyên ngạch nương, nhưng nhìn bộ dạng của người chỉ sợ không nghe lọt.”

Dận Tộ nói: “Loại chuyện này, trừ phi có thể bắt gian tại giường, bằng không chỉ cần Thái tử liều chết không nhận, cho dù là hải tử trong bụng Vương Thường tại cũng không thể chứng minh được cái gì.” Cũng

không phải hiện đại có công nghệ kiểm nghiệm DNA, ai biết hài tử là của ai chứ!

Dận Chân trầm giọng nói: “Vương Thường tại căn bản không có mang thai.”

Dận Tộ ngạc nhiên: “Không mang thai?”

Không mang thai thì Đức phi muốn chơi đùa cái gì chứ?

Dận Chân nói: “Cho dù là Thái tử, ở trong cung cũng không thể quá mức tùy ý, hắn có thể gặp Vương Thường tại bao nhiêu lần chứ? Nào có cái gì gọi là trùng hợp hoài thai, đều là do ngạch nương kê đơn khiến nàng bị nôn mửa, sau đó mua thái y nói lời hàm hồ khiến Vương Thường tại thật sự cho rằng mình đã mang thai. Nàng bất quá chỉ là một Thường tại nho nhỏ, ở trong cung không có nửa điểm thế lực, gặp phải loại chuyện này chỉ có thể tìm Thái tử xin giúp đỡ. Ngạch nương chính là muốn nhân cơ hội này dẫn Hoàng a mã đi bắt gian.”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Bất gian gì gì đó quả thực quá mức khiên cưỡng, đợi Hoàng a mã tỉnh táo lại nhất định sẽ khả nghi. Vương Thường tại chắn ra có thai trong cung của ngạch nương, một ngày chuyện này nổ ra ngạch nương cũng rất khó thoát thân.”

Dừng một chút, lại nói: “Hơn nữa nếu Vương Thường tại đúng thật nghĩ mình hoài thai, bọn họ tuyệt đối không thể trục thai vào lúc này, dùng thuốc càng là hạ hạ chi sách, làm không tốt không chỉ chẳng bắt được gian mà còn bị cắn ngược lại.”

“Ta cũng là lo lắng chuyện đó,” Dận Chân nói: “Cho dù thành công, chỉ cần Hoàng a mã biết ngạch nương đã rõ chuyện, cuộc sống sau này của người cũng không dễ qua, huống chi việc này còn là do ngạch nương thiết kế? Nhỡ đâu bị lần ra được, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng... thế nhưng ngạch nương căn bản không nghe khuyên.”

Dận Tộ trầm ngâm chốc lát, nói: “Ta nhớ nhớ rõ, mỗi lần sau khi cung phi sơ tảo (*Chỉ kinh nguyệt*) đều được Kính sự phòng ghi chép lại?”

Dận Chân gật đầu nói: “Chính là bởi vì từ sau lần Vương Thường tại sơ tảo đến giờ vẫn chưa từng thừa sủng ngạch nương mới muốn thiết kế.”

Dận Tộ trầm ngâm không nói.

Hôm sau, tại tẩm cung Vương Thường tại.

“Muội muội cứ việc yên tâm, chuyện này bốn cung có kinh nghiệm, không sai được.” Đức phi mềm mại nói:

“Thái y trong cung này chính là đức hạnh như vậy, mấy chuyện hỷ sự mười phần đều nói bảy tám phần, những chuyện xấu có bảy tám phần cũng muốn dùng khí thế mười phần thảo luận, chỉ sợ có vạn nhất gì bọn họ phải gánh vác trách nhiệm. Vị Trịnh thái y này trên phương diện phụ anh tại thái y viện cũng tính số một số hai, mỗi lần có vị muội muội nào hoài thai hần đều nói ‘Tháng còn nhẹ, chờ qua vài ngày mới có thể chẩn đoán chính xác’, kỳ thực chưa từng nhớ tay, phạm là nghe hần nói xong câu này, không quá hai tháng bụng tuyệt đối sẽ nổi lên.”

Vương Thường tại xoa xoa khăn tay, miễn cưỡng cười, sự sợ hãi trong mắt cũng sắp không che giấu được.

Nhìn bộ dạng này của nàng, Đức phi có trong nháy mắt mềm lòng, thế nhưng ngay chớp mắt tiếp theo lại nở nụ cười, kéo bàn tay của Vương Thường tại nói: “Dựa theo cách nói của Trịnh thái y, lại qua bảy tám ngày liền có thể chẩn đoán chính xác rồi, đến lúc đó ta lại đi tra ghi chép của Kính sự phòng bẩm báo cho Vạn tuế gia. Lúc ấy muội muội liền không còn chỉ là một Thường tại nhỏ nhỏ nữa!? Đây? tay của muội muội vì sao lại lạnh như vậy? Có chỗ nào khó chịu sao?”

Vương Thường tại vội vàng lắc đầu, thanh âm có chút lạ điệu: “Tạ ơn Tạ nương nương quan tâm, tỳ thiếp không có việc gì.”

Đức phi cười nói: “Muội muội đây là lần đầu tiên, sợ cũng là chuyện khó tránh, bất quá nói một lời phạm kiêng kỵ, hậu cung của Vạn tuế gia đều sạch sẽ, hiện tại A ca nhỏ tuổi nhất cũng đã mười mấy, Hoàng tôn cũng không thiếu, chẳng ai còn thương nhớ hài tử trong bụng muội, muội chỉ cần an tâm dưỡng thai là được.”

Lại trầm ngâm nói: “Bất quá muội muội hiện tại tháng cạn thai vị cũng bất ổn, hơn nữa tuổi còn quá trẻ, đích xác không thể khinh thường... Như vậy đi, ngày mai ta lệnh Nội vụ phủ đưa vài ma ma có kinh nghiệm đến, mặt khác căn dặn Trịnh thái y mỗi ngày đến một lần...”

“Không!” Vương Thường tại thất thố đứng lên, rồi lập tức phát hiện không ổn, thanh âm ai oán nói: “Không... không cần phiền toái như vậy...”

“Đây có gì phiền toái,” Đức phi nói: “Bất quá chỉ là việc vài câu nói.”

“Không, thực sự không cần, thực sự không cần...”

Đức phi vỗ nhẹ tay nàng, nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy, có các nàng bốn cung cũng yên tâm, người chỉ quản ăn ngon ngủ ngon là được. Ừ, thời gian không còn sớm, lúc này tiểu tổ tông nhà ta cũng nên tỉnh, nếu không gặp được ta lại muốn khóc nháo... Tiểu tử này không giống A mã của hần ngược lại cực kỳ giống Thập tứ khi còn bé, dính người đến không được. Đúng rồi, ta đây cũng không quấy rầy muội muội nữa, nhớ nghỉ ngơi cho sớm đây!”

Sau đó đỡ tay cung nữ, thông dong đi ra ngoài.

Vương Thường tại nhún người hành lễ, đợi Đức phi đi xa rồi mới thẳng thắt lưng lên, nước mắt rơi như

mưa.

Cung nữ thiếp thân vội vàng khuyên nhủ: “Chủ tử tại sao lại khóc? Đây là chuyện tốt mà! Nói lời không dễ nghe, có nhi nữ bâng thân so với được Vạn tuế gia sủng ái còn đáng tin hơn! Người xem Đức phi nương nương, tuy rằng đã lớn tuổi không thể chiếm sủng ái, thế nhưng ỷ vào ba nhi tử ngoan, ai dám làm càn trước mặt nàng đâu? Cho dù là Vạn tuế gia đối với nàng cũng coi trọng vài phần! Ôi, chủ tử, ngài thế nào càng khóc càng lợi hại, có phải nô tỳ đã nói sai gì rồi hay không? Ngài không nghĩ cho mình cũng nên nghĩ cho hài tử trong bụng, lúc này yêu khóc hài tử sinh ra sẽ...”

Vương Thường tại càng nghe càng khó chịu, luôn miệng nói: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, người đi ra ngoài cho ta!”

“Chủ tử?”

Vương thường tại lạc giọng kiệt lực nói: “Đi ra ngoài! Ta bảo người đi ra ngoài cho ta!”

“Dạ, dạ, nô tỳ lập tức ra ngoài!”

Cung nữ vội vàng lui ra, cánh cửa sầm một tiếng đóng lại, bên trong chỉ truyền đến tiếng khóc òa nén của Vương Thường tại.

Cung nữ thấp thỏm giữ ở ngoài cửa, đang nghĩ nên khuyên giải như thế nào, còn chưa có đầu mối gì không ngờ cánh cửa lại mạnh mẽ mở ra, Vương Thường tại xiêm y chỉnh tề bước ra, đỏ mắt nói: “Cùng ta đi dạo hoa viên một chút.”

“Dạ.”

Thái y nói quả nhiên không sai, nữ nhân đã hoài thượng tâm tình thay đổi cực nhanh.

Hai này sau, tại chỗ sâu trong núi giả ở một góc Ngự hoa viên, tiếng khóc trầm thấp của Vương Thường tại vang lên: “Ta nên làm cái gì bây giờ? Còn có bốn năm ngày nữa là có thể chẩn đoán chính xác... ta không sợ chết, thế nhưng nếu ta chết như vậy ngay cả a mã và ngạch nương của ta đều phải chịu liên lụy, đệ đệ của ta mới năm tuổi, ô ô...”

“Được rồi, đừng khóc,” Thanh âm ôn nhuận của nam tử vang lên: “Không phải là hài tử sao? Xóa đi là được.”

Vương Thường tại kinh ngạc nói: “Xóa... xóa đi?”

Thanh âm nam tử mang theo một tia không kiên nhẫn: “Không xoá sạch chẳng lẽ còn muốn sinh ra sao? Sinh ra y phải gọi cô là ca ca hay a mã?”

“Ngài...” Vương Thường tại càng khóc đến thương tâm: “Ngài lúc trước... cũng không nói như vậy, người không phải nói trong cung này...”

“Được rồi, cô còn có việc, ngày mai cô để Trữ nhi mang thuốc đến cho người, người uống là được.” Dận Nhưng xoa người rồi đi.

“Không được.” Vương Thường tại vội vàng kéo tay áo của hắn, nói: “Đức phi nương nương để thái y mỗi ngày thỉnh mạch cho ta một lần, nếu là xóa hài tử, căn bản không gạt được thái y.”

Đương nhiên vỗ một chưởng lên núi giả, cắn răng nói: “Lại là mẫu tử bọn họ! Gia sớm muộn...”

Cổ nén không có tiếp tục nói hết, chỉ vội vội vàng vàng bỏ lại một câu: “Cô còn có việc, người về trước đi, cô sẽ xử lý! An tâm.”

Wang Thường tại không còn cách nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn hắn đi khỏi núi giả.

Hai người trước sau rời đi, vài khắc đồng hồ sau lại có một thân ảnh nhỏ gầy len lén chạy ra khỏi giả sơn, đợi cách xa nơi này mới vỗ vỗ bụi đất trên người, chân đạp bước nhỏ hệt như tất cả những tiểu thái giám khác trong cung, thản nhiên rời đi.

“Hoàng a mã, hôm kia Lục đệ hiến cho ngài một bức họa, cứu mạng vô số bách tính,” Dận Nhưng cười ngại ngùng nói: “Nhi tử không có bản lĩnh như Lục đệ, chỉ vẽ được một bức tranh hoa mai vậy mực, muốn xin Hoàng a mã chỉ điểm.”

Khang Hy vừa xử lý xong chính vụ, đang muốn thay đổi tâm tình liền cười nói: “Mang đến cho trẫm xem có tiến bộ hay không, ừ, nhóm Dận Chân cũng qua đây xem đi.”

Đội nhìn kỹ, Khang Hy khen: “Thư dày hợp lý, ý tứ thản nhiên, bút pháp cũng thuần thực, không sai không sai.”

Dận Nhưng cười nói: “Thư dày hợp lý, ý tứ thản nhiên... Hoàng a mã là đang tán thưởng tranh hay tán thưởng hoa mai trong sân của nhi tử đâu?”

Khang Hy kinh ngạc nói: “Đây là gốc mai trong sân của người? Hôm nay đã lớn đến như vậy?”

Trong nụ cười của Dận Nhưng mang theo một chút thương cảm, nói: “Đó là Hoàng a mã dẫn nhi tử tận tay trồng xuống, nhi tử vẫn luôn tự mình chăm sóc, nhi tử không có bản lĩnh của hoa tượng chỉ có thể nhiều thêm vài phần dụng công. May là công phu không phụ người có lòng, hôm nay đã nở đến xum xuê, tiếc là nhi tử không đành lòng tổn thương gốc mai này, tùy theo tính tình của nó mà sinh trưởng, thiếu vài phần vẻ đẹp uốn nắn, chỉ có thể xem như vài phần dã hứng mà thôi.”

Khang Hy nói: “Ồ chốn Hoàng cung này còn có thể giữ được vài phần dã hứng cũng là rất hiếm có, người thật ra khơi dậy lòng hiếu kỳ của trẫm, vừa lúc cũng là rảnh rỗi, chúng ta liền đi viện của người xem gốc ‘dã mai’ kia thôi.”

Dận Tộ lắc đầu nói: “Hoàng a mã và mọi người đi xem tận hứng, nhi tử còn phải chạy về nhà trông Hồng Phúc! Hiện tại nó chỉ ăn những thứ do nhi tử và Vượng Tài cho xuống.”

Thương hại cả phủ của y cũng chỉ có một mình Hồng Phúc, cho dù muốn kiếm cơ cũng chỉ có thể dùng nó.

Dận Nhưng nhìn y một cái, muốn nói lại thôi, nụ cười trên mặt lộ ra nét miễn cưỡng, nói: “Nếu Lục đệ có việc, vậy ngày khác có cơ hội hẳn đến xem.”

Khang Hy hừ lạnh một tiếng, nói: “Vậy cứ để Vượng Tài trở về cho ăn! Người thật sự coi con chó kia là bảo bối a? Ngay cả bồi trẫm ngắm hoa cũng không muốn?”

“Hoa có gì đáng ngắm,” Dận Tộ nói thêm: “Hoa còn không để xem bằng tranh vẽ đâu!”

Đây là kinh nghiệm quý báu y tích lũy được từ kiếp trước —— ảnh chụp vĩnh viễn đều đẹp hơn đồ thật, huống chi còn là tranh vẽ được nghệ thuật gia công qua?

Khang Hy cũng không để ý đến y, tự mình dẫn người đi về phía Dục Khánh cung.

Trên đường, Dận Tộ thấy vẻ mặt y không tình nguyện, cười nói: “Lục ca, người không cảm thấy hai cái danh tự Vượng Tài và Hồng Phúc này hẳn là nên đổi một chút sao.”

“A?”

“Đúng vậy,” Dận Kỳ nói: “Ta đã sớm muốn nói rồi, nô tài nhà người lại gọi bằng tên của chó, chó lại gọi như tên nô tài, thật quá không được tự nhiên.”

43. Chương 43

“Cút!” Dận Tộ hừ lạnh nói: “Liền muốn chứng minh các người có học vấn phải không? Vài hôm nữa có cần biên một bộ bách gia tính cho đám cẩu? Ta trước thay Hồng Phúc đa tạ các người!”

Dận Tự, Dận Kỳ cười to, Dận Kỳ nói: “Xem, đã thẹn quá thành giận rồi?”

Khang Hy cũng theo đó bật cười.

Đang lúc nói đùa vui vẻ, khi qua một ngã rẽ chợt có tiểu thái giám xông tới, người này là nô tài trong cung Đức phi, sau khi thỉnh an xong liền nói: “Vừa rồi Đức phi nương nương bỗng nhiên thượng thổ hạ tả, Vân Hinh cô nương biết Tứ a ca và Lục a ca đang trong cung nên bảo nô tài đến thông báo một tiếng.”

Dận Chân Dận Tộ nhìn nhau, Dận Chân nói: “Đã mời thái y chưa?”

Tiểu thái giám nói: “Lúc nô tài rời đi đã có người đi mời.”

Dận Chân và Dận Tộ cùng nhìn về phía Khang Hy, Khang Hy nói: “Nếu Đức phi đã không khỏe thì các người cứ đi xem đi!”

Khang Hy thấy Dận Chân và Dận Tộ cũng có chút lo lắng cho bệnh tình của Đức phi, thế nhưng lộ trình đã đi được một nửa, cũng không muốn làm mất mặt mũi của Dận Chân, vậy nên vẫn tiếp tục vừa tán gẫu vừa đi về phía Dục Khánh cung.

Chưa đi được bao lâu, bất chợt nghe một tiếng kêu cực kỳ sắc nhọn từ phía xa truyền đến, hết sức thê lương, phảng phất mang theo tuyệt vọng vô tận, khiến mọi người trong lòng phát lạnh.

Đám người đều sửng sốt, ánh mắt của Dận Nhưng chuyển về phía Khang Hy, sắc mặt của Khang Hy thật sự rất xấu, không nói tiếng nào liền xoay người ngược trở về, nhóm a ca và nô tài lập tức đuổi kịp.

Vừa quay người đã gặp Dận Chân và Dận Tộ đứng cách đó không xa, Dận Nhưng vừa thấy vậy biểu tình lập tức khó coi, hỏi: “Các người không phải đi gặp Đức phi nương nương rồi sao? Thế nào còn ở chỗ này?”

Dận Chân và Dận Trinh không đáp, tiến đến thỉnh an Khang Hy, Khang Hy trầm giọng nói: “Đây là có chuyện gì? Chuyện gì xảy ra?”

Dận Tộ đáp: “Vừa rồi nghe tiểu thái giám kia nói ngạch nương thượng thổ hạ tả, nhi tử nghĩ có thể là phạm phải sốt rét, trong phủ nhi tử có trữ sẵn kỷ ninh vậy nên mới bảo Tứ ca trước hết chờ ở đây, nhi tử tìm một nô tài hồi phủ lấy thuốc. Vừa mới quay đầu được vài bước đã nghe bên kia truyền tới thanh âm, tựa hồ là một nữ tử vậy nên nhi tử và Tứ ca cũng không dám tự tiện đi vào, muốn lệnh tiểu thái giám dẫn đường qua kiểm tra lại không nghe được đáp lời!”

Sắc mặt Khang Hy âm trầm, vung tay lên, thị vệ cấp tốc hướng về phía sau đám giả sơn vọt tới, không quá một khắc thủ lĩnh thị vệ liền trở lại, bẩm: “Vạn tuế gia, tìm được rồi.”

Tìm được rồi nhưng lại không mang tới, hiển nhiên là có chỗ bất tiện.

Khang Hy hừ lạnh một tiếng, cũng lười cố kỵ những thứ này, lãnh đạm nói: “Dẫn đường.”

Thủ lĩnh thị vệ chần chờ một chút, vẫn là lên tiếng đi ở phía trước.

Dưới chân núi giả, hai thị vệ đang ép một nam nhân y quan không chỉnh quỳ trên mặt đất, các thị vệ còn lại vây thành một vòng, hai mắt nhìn thẳng — tận lực không hướng về phía nữ tử đang ngồi dưới đất.

Dận Tộ sau khi liếc mắt một cái cũng lập tức quay đầu.

Giữa tiết đông hàn, nữ tử ngồi trên mặt đất lại hầu như cả người trần trụi, da thịt trắng tuyết chẳng chịt vết máu ứ đọng và dấu tích ám muội. Tay trái của nàng giữ chặt một mảnh vải cổ găng che chở những vị trí then chốt trên người, tay phải vững vàng nắm một chiếc thoa bạc, từ đầu nhọn của thoa bạc còn có vết máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

“Vạn tuế gia...” Nữ tử đã tuyệt vọng đến cực hạn, cố gắng lấy lại trấn tĩnh hướng về phía Khang Hy dập đầu, thanh âm vô cùng bình thản: “Nô tì thân thể không khiết tịnh, chẳng thể tiếp tục hầu hạ Vạn tuế gia, hiện tại liền đi... Cầu Vạn tuế gia xem ở phần thượng nô tỳ chỉ là nữ nhân ngu xuẩn bị người lừa dối, đừng nên liên lụy thân nhân...”

Nàng nhìn về phía các A ca đang đứng xì một tiếng khinh miệt, miệng nôn máu loãng, hai tay cầm thoa bạc hung hăng đâm thẳng vào bụng mình, kêu lên một tiếng đau đớn rồi chậm rãi nghiêng sang bên.

Khang Hy không nói lời nào nhìn nàng tự sát trước mặt mình, cho tới lúc này mới hơi nghiêng đầu, Lương Cửu Công nhanh chóng bước về phía trước, đắp lên người nàng một tấm áo khoác.

Dưới tình huống như vậy, Khang Hy không nói gì, ai cũng không dám mở miệng, trong lúc nhất thời xung quanh yên tĩnh đến một cây kim rơi cũng có thể nghe được. Chợt ‘phụt’ một tiếng, nam tử quỳ trên mặt đất không nói lời nào ngã nhào xuống đất.

Thống lĩnh thị vệ tiến đến kiểm tra một chút, bẩm: “Vạn tuế gia, thương thế hấn quá nặng, khí tuyệt bỏ mình.”

Khang Hy hừ lạnh một tiếng: “Thương thế quá nặng?”

Không trách ngài đa nghi, lúc này những thị vệ này vừa xông vào đã đem đôi phương chế phục, ngay cả tiếng đánh nhau cũng không có, làm sao có thể ‘thương thế quá nặng, khí tuyệt bỏ mình’?

Thống lĩnh nói: “Lúc bọn nô tài tới nơi, trên người hắn đã bị ngân thoa đâm trúng vài chỗ yếu hại.”

Khang Hy lạnh lùng nói: “Nói cách khác, hắn ngay cả một nữ nhân yếu đuối đều không khống chế được?”

Thống lĩnh cúi đầu nói: “Lúc nô tài thấy bọn họ, gã kia quỳ một chân trên đất để nàng tùy ý... hành sự, không hề phản kháng.” Hắn cũng thất kinh, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy nam tử thi bạo, nào ngờ kỳ thật là nữ nhân đang quát tháo kia hành hung.

Lúc này lại có một thị vệ báo lại: “Trong sơn động không có những người khác, chỉ có y phục và vật dụng tùy thân của hai kẻ này...”

Khang Hy siết chặt nắm tay, dựa vào vết tích trên người Vương Thường tại, hai người tuyệt đối đã hành sự xong, chợt hét lên một tiếng rồi dùng ngân thoa đâm chết đối phương, còn nói mình là ‘Nữ nhân ngu xuẩn bị người lừa dối’, ở nơi này rốt cục còn bao nhiêu khuất tất không thể gặp người!

Đang trong cơn thịnh nộ, bên tai chợt truyền đến thanh âm bình tĩnh của Dận Chân: “Hoàng a mã, ta và Lục đệ muốn đi xem gạch nung một chút.”

Khang Hy vừa định phát hỏa đã nhìn thấy Dận Tộ sắc mặt trắng bệch hơi tựa vào người Dận Chân, chợt nhớ kinh lịch của hài tử này khi còn nhỏ, nhất thời lãnh tĩnh không ít, thần sắc hoãn lại, nói: “Các người đi thôi!”

Dận Chân và Dận Tộ lặng yên lui ra.

Dận Tự bỗng nhiên di một tiếng, nói: “Lúc các người lục soát có nhìn thấy tiểu thái giám vừa rồi? Không phải đã nói y là người đầu tiên tiến vào tra xét sao? Thế nào lại mất bóng? Chẳng lẽ là lạc đường rồi?”

Mấy thị vệ nhìn nhau, đều lắc đầu.

Khang Hy lãnh đạm nói: “Đi tìm.”

Ra việc như vậy, ngấm hoa tự nhiên không thể đi được nữa, Dận Chân và Dận Tộ đến chỗ của Đức phi, mấy A ca còn dư lại đều rất có ánh mắt cáo từ xuất cung, chỉ để lại Khang Hy sắc mặt âm trầm ngồi tại Càn Thanh cung. Không bao lâu sau, kết quả điều tra khắp nơi lục tục đưa lên.

“... Đức phi nương nương vẫn chưa sinh bệnh, cũng không có truyền thái y gì, vẫn ở tại Vĩnh Hòa cung làm y phục cho Đại a ca của Ung Quận vương, Vân Hinh cũng một mực hầu hạ bên cạnh Đức phi, chưa từng rời đi.”

“... Tiểu thái giám kia đã tìm được, gã trở về Vĩnh Hòa cung, nô tài đến chậm một bước, gã đã treo cổ tự vẫn trong phòng. Theo người của Vĩnh Hòa cung nói, gã chỉ là thái giám thô sử chưa từng được hầu hạ gần

chủ tử, những việc như truyền lời này cũng không đến phiên gã. Hơn nữa bắt đầu từ sáng sớm hôm nay đã không ai gặp qua gã.”

“... Mấy hôm trước Vương Thường tại vừa được chẩn ra hoài thai gần đủ tháng, bởi vì ngày tháng quá cạn không thể chẩn đoán chính xác vậy nên vẫn chưa thông báo cho Vạn tuế gia, chỉ phái người tử mĩ chiếu khán, còn phải thái y cách ngày bắt mạch. Nhân vết thương chí mạng của Vương Thường tại cũng ở trên bụng, vậy nên vô pháp kiểm chứng.”

“... Thân phận của cổ thi thể kia đã được xác nhận, là Ngự tiền tam đẳng thị vệ Tra Hải. Hắn là cô nhi, vô thê vô tử, chỉ có một thân mật ở thanh lâu, bắt quá trước đó vài ngày nàng đã bị người chuộc thân hiện tại chẳng rõ tung tích.”

“ ... ”

Khang Hy khép lại ghi chép của Kính sự phòng, cười nhạt.

Thái giám thô sử trong cung của Đức phi dám làm trò nói dối trước mặt ngài lữ Dận Chân và Dận Tộ rời đi, sau khi xong chuyện còn trở về Vĩnh Hòa cung tự sát!

Chỉ là một thị vệ tam đẳng lại dám dâm loạn Hậu cung, xong chuyện còn cam tâm tình nguyện bị đối phương đâm chết!

Vương Thường tại cư nhiên chẩn ra hoài thai —— từ sau lần sơ tảo trước đó nàng từng được thừa sủng hay chưa, người khác không biết lẽ nào chính nàng còn không biết sao? Từ đầu tới đuôi không từng phủ nhận một câu, có thể thấy được cái thai này tám chín phần mười là thật!

Nhưng hài tử này là của ai thì còn phải châm chước!

Cái Hậu cung này, vẫn còn phải sửa trị lại một lần cho triệt để!

Ngài hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Truyền thái y đến chỗ Đức phi bắt mạch cho Lão Lục, y từ trước đến giờ là không thể gặp mấy thứ này, đừng để lại phát bệnh.”

Lương Cửu Công kinh ngạc nhìn Khang Hy, thấp giọng xác nhận.

Xem ngữ điệu này, cư nhiên còn bắn khoản thân thể của Lục a ca, Vạn tuế gia tựa hồ cũng không tức giận như trong tưởng tượng.

Vĩnh Hòa cung, Dận Chân rót cho Dận Tộ một tách nước ấm, ngồi đối diện y, trầm giọng nói: “Thông dân nguyên đã là tử tội, huống chi nàng còn là phi tử của Hoàng a mã... đây hết thấy đều là do nàng tự làm tự chịu, cùng người không có liên quan, hà tất để trong lòng.”

Dận Tộ thản nhiên nói: “Cho dù dựa theo thiết kế của ta nàng cũng không sống được. Tứ ca yên tâm, nàng là người của Thái tử, chết hay sống đều không quan hệ với ta, ta làm sao có thể vì vậy mà khó chịu? Chỉ là nhìn một người chết trước mặt mình không quá thích ứng được mà thôi.”

Đã lẫn lộn trong cung hơn mười năm, y không dám nói tâm rầu như đá, thế nhưng cũng biết lúc nào có thể nhẹ dạ lúc nào không.

Vị Vương Thường tại này thoát nhìn cũng là tính tình nhu thuận, nếu không phải bị cuốn vào vòng tranh chấp của bọn họ và Thái tử, đời này cũng liền an an thuận thuận trôi qua, sẽ không làm ra chuyện gì tổn thương đến bọn họ. Thế nhưng hôm nay lại trở thành một vật hy sinh trong âm mưu quỷ kế.

Bất quá, cho dù như vậy y cũng sẽ không hối hận, giữa Đức phi và Vương Thường tại, phải chọn ai là việc y không cần cân nhắc.

Dận Chân nhìn y một cái, nói: “Người có thể nghĩ vậy là tốt nhất.”

Người đệ đệ này của hắn có được một đôi mắt sạch sẽ và một trái tim mềm mại, thậm chí đôi khi có thể nói là lòng dạ đàn bà, thế nhưng một khi đã bị y xem như kẻ địch, y có thể quả quyết hơn bất cứ kẻ nào... như vậy hắn là... tốt.

Lại hỏi: “Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Hiện tại y còn cảm thấy vô cùng rối loạn, mọi chuyện phát sinh hôm nay toàn bộ đều không theo kế hoạch.

Dận Tộ lắc đầu cười khổ nói: “Là ta xem thường Thái tử.”

Uống một hớp trà nóng xuống bụng rồi nói: “Ta nguyên tưởng chỉ cần gạch nường vẫn phái thái y mỗi ngày bắt mạch cho Vương Thường tại, không để nàng dùng thuốc trụ thai, như vậy Thái tử cũng chỉ có thể hạ thủ bên Kính sự phòng. Hắn sẽ sửa lại ghi chép sơ tấu của Vương Thường tại, đem hài tử ẩn lên người Hoàng a mã, dự định đến lúc sinh nở sẽ tìm lý do bảo là sinh non liền xong. Phía Kính sự phòng ta đã bố trí xong, chỉ còn chờ Thái tử mắc câu, nhưng không ngờ hắn lại...”

Dận Chân đã hiểu được, thản nhiên nói: “Người không phải xem thường Thái tử, người chỉ là đoán sai lòng dạ của hắn mà thôi.”

Ai lại ngờ được, sau khi cách trụ thai không thành, Thái tử lại trực tiếp chọn con đường thứ ba, tìm một kẻ chết thay ‘thông dân’ cùng Vương Thường tại, như vậy hài tử trong bụng của nàng vô luận thế nào cũng không thể đổ lên đầu hắn. Cho dù Vương Thường tại muốn nói ra chân tướng cũng phải có cơ hội mở

miệng, phải có người chịu tin lời nàng —— nàng nếu thật ‘cẩn ngược’ lại Thái tử, dưới tình huống như vậy, Thái tử vẫn có biện pháp giả thành người bị hại, nói không chừng còn thành công cẩn ngược Dận Tộ một ngum.

Dận Tộ không phải không đủ thông minh, chỉ là y không ngờ được lòng dạ của Thái tử có thể ngoan tuyệt đến thế, dứt khoát đẩy nữ nhân đã cùng hắn đồng sàng cộng chẩm, còn đang hoài giọt máu của hắn vào chỗ vạ kiếp bất phục.

Dận Tộ tiếp tục nói: “Nói vậy, kế hoạch của Thái tử chính là thuận tiện hãm hại chúng ta một cuộc, để hai chúng ta đi bắt ‘kẻ thông dâm’, như vậy sau này khi Hoàng a mã nhìn thấy chúng ta sẽ có gai trong lòng, dần dần xa cách. Chỉ tiếc hắn thiếu chặt chẽ chu đáo, nếu tiểu thái giám kia thực sự là từ chỗ ngạch nương đến tìm, trước hết phải ghé qua Càn Thanh cung, như vậy phải đuổi từ phía sau đến mới đúng, gã thái giám kia xuất hiện ngay ngã rẽ như vậy, tuyệt đối là đã chờ sẵn!”

Dận Chân nói: “Vậy nên người liên nương có tìm nô tài đi lấy ký ninh, gặp mặt nô tài người xếp đặt từ trước, sau đó thì sao?”

Dận Tộ nói: “Tiểu thái giám kia từng phụ trách quét tước giả sơn, đối với địa hình phụ cận vô cùng quen thuộc, vậy nên ta mới để gã hỗ trợ giám sát. Khi ta tìm được gã mới biết, hóa ra Thái tử cư nhiên tìm kẻ khác giả trang chính mình cùng Vương Thường tại làm chuyện hỗn loạn tại đó. Ta nghĩ hắn cố ý tìm người dẫn chúng ta qua đây là vì muốn để chúng ta ‘không cẩn thận’ phát hiện một màn này, vậy nên ta liền bảo tiểu thái giám kia cố ý đi ngang qua như đang làm việc, nói ra một câu.”

Tưởng tượng một chút, trong sơn động đen kịt không nhìn thấy năm ngón, hai cổ thân thể đang dây dưa ám muội với nhau, không kèm hãm được phát ra tiếng thở dốc rên rỉ. Bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng ho khan, có thanh âm vội vàng vang lên: “Mau chuẩn bị cho tốt Thái tử sắp đưa Vạn tuế gia đi ngang đây rồi!”

Thanh âm bên trong hơi ngừng, nữ tử bừng tỉnh ngộ giống như phát điên lao ra ngoài, nam nhân không lên tiếng kéo nàng lại nhưng trước sau không dám hạ ngoan thủ.

Hai người dây dưa đến trước cửa động, nữ nhân rốt cuộc thấy rõ dáng dấp của đối phương, hiểu được dự định trong lòng kẻ kia, nàng nháy mắt phản ứng kịp, liễu lĩnh phát ra tiếng thét chói tai, còn rút ngân thoa đâm về phía người đàn ông bên cạnh.

Nam nhân vốn đã ôm tâm tình chịu chết tới, vừa thấy nữ nhân thét lên nhưng xung quanh ngay cả một bóng người cũng không có, hắn liền biết kế hoạch của chủ tử... ít nhất tan vỡ hơn phân nửa, thở dài một tiếng, tùy ý để ngân thoa của nữ nhân kia đâm vào người mình, nửa điểm cũng không phản kháng.

Vậy nên hết thấy bấy rập đều rối loạn, chuyện bên kia đã xảy ra mà phía Dận Chân và Dận Tộ bên này còn không định đi vào, nhiệm vụ dẫn bọn họ bắt kẻ thông dâm của tiểu thái giám thất bại, tâm hoảng ý loạn trở về nơi quen thuộc nhất với mình, cuối cùng quyết định trực tiếp nhảy qua bước này, nhảy đến bước tiếp theo của kế hoạch —— “Sợ tội tự sát”.

Dận Nhưng nghe được tiếng thét chói tai, vô cùng cao hứng đi xem trò vui, chợt thấy được Dận Chân và Dận Tộ còn đang thông thả đứng ngoài hiện trường chờ xem náo nhiệt, nhất thời ngẩn ra.

Tất cả những việc đã phát sinh hoàn toàn nằm ngoài đoán trước của bất kỳ kẻ nào, cũng bao gồm cả Dận Tộ, từ đầu đến đuôi y chỉ bất quá đứng bên ngoài sơn động nói một câu mà thôi.

Dận Tộ thuật lại xong, liền nói: “Tuy rằng quá trình có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng may kết quả coi như tạm được.”

Tối thiểu, chuyện này hiện tại đã hoàn toàn không dính dáng gì đến Đức phi.

Tuy rằng an bày phía Kính sự phòng coi như không công, thế nhưng một tiếng thét chói tai đó của Vương Thường tại cùng với hành vi hạ thủ không nương tay đối nam nhân kia đã đủ khiến Vạn tuế gia hiểu được, ‘gian tình’ của hai người này bất quá chỉ là một cái bẫy đã được thiết kế tốt.

Nếu đã là bẫy, như vậy người bày ra nó lại là ai?

Người bỗng nhiên đưa ra một bức họa, kéo Vạn tuế gia đi ngang qua nơi này lại là ai?

Kẻ dẫn Dận Tộ và Dận Chân đi ‘bắt kẻ thông dâm’ không rõ thân phận, thế nhưng người nhằm vào bọn họ lại có thể là ai?

Nếu cái bẫy này là do người kia an bày, như vậy đối tượng ‘thông dâm’ kia lại do ai an bày?

Lẽ nào bày ra một vở tuồng ‘thông dâm’ kinh thiên như thế chỉ vì muốn ngáng chân Dận Chân và Dận Tộ sao?

Lại liên tưởng một chút, trong bụng Vương Thường tại có lẽ có hài tử...

Dận Tộ một chút đều không lo lắng Khang Hy sẽ không nghĩ đến trên đầu kẻ đó.

Dận Chân nói: “Vây tiểu thái giám mà người an bày, hiện tại...”

Dận Tộ cười nói: “Tự nhiên là đi phủ của ta lấy ký ninh.”

Dận Chân gật đầu nói: “Hiện tại kết quả này kỳ thực rất tốt, thậm chí còn rõ ràng hơn chứng cứ phía Kính sự phòng.”

Trên đời này, lòng người không chống nổi nhất là khảo nghiệm của hai chữ ‘hoài nghi’, mặc kệ Khang Hy

có bao nhiêu cảm tình sâu đậm với Dận Nhưng, một khi ngài bắt đầu nơi nơi chồn chồn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, như vậy cách lúc Dận Nhưng triệt để mất đi thánh tâm cũng không xa.

Hay ho nhất chính là, bởi vì hết thấy đều chỉ là ngờ vực vô căn cứ sâu trong đáy lòng Khang Hy, vậy nên Dận Nhưng cho dù muốn giải thích cũng không thể mở miệng.

Dận Tộ ừ một tiếng, không thèm nhắc lại.

Lại nhớ đến lần nam tuần sang năm, không khỏi thở dài, thật không biết vị Hoàng a mã kia của y suy nghĩ thế nào, hàng năm nếu không phải chỗ này thì chỗ kia, vẫn luôn chạy tới chạy lui như vậy có lạc thú gì đáng nói chứ!

44. Chương 44

Sau đó chuyện này tiếp diễn thế nào Dận Tộ không hề nghe ngóng, cũng không có tin tức gì chủ động truyền đến tai y, có thể thấy được đã bị xử lý lạnh. Như vậy cũng tốt... ít nhất không có quá nhiều người bị liên lụy.

Trong cung, tất cả như thường, giữa Khang Hy và Thái tử vẫn là đáng đáp phụ tử tử hiếu, thế nhưng nhìn vào mắt Dận Tộ lại nhiều thêm vài phần tận lực, và lại ánh mắt của Dận Nhưng có đôi khi khiến người ta không rét mà run.

Dận Tộ hoàn toàn không quan tâm đến những việc này, y mỗi ngày đều phải đi dạo tân hỏa khí xưởng nhìn xem có vấn đề gì xảy ra hay không. Dù sao tri thức lý luận kiếp trước vẫn chưa được y thực tiễn lần nào, không phải chỉ một lần là xong chuyện, gặp được vấn đề phải đúng lúc giải quyết, thuận tiện cũng có thể nhìn xem liệu có nghiên cứu ra được loại hợp kim nào càng thêm ưu tú.

Trong lúc đi ngang qua khu nhà ngầm ngoại thành, Dận Tộ thỉnh thoảng có dừng lại một chút hỏi han binh sỹ tuần tra xem nơi này có chuyện sập nứt hay người đông chết gì đó.

Hiện tại khu vực này đã bắt đầu có chút quy mô, bên trong đầu người chật cứng, không chỉ có khát cái và dân chạy nạn mà còn có cả bách tính bị tuyệt áp sập hoặc có nguy cơ bị sập cũng được an trí đến đây. Hiện tại triều đình mỗi ngày đều phát cháo, tiết kiệm rất nhiều phiền phức.

Tuy rằng Thuận Thiên phủ và nha môn Binh bộ đều phải để lại vài người ở đây tuần tra quản lý, thế nhưng bởi vì đám lưu dân này vốn chính là nguyên nhân khiến kinh thành đại loạn, vậy nên sau khi tập trung quản lý trong thành liền an ổn rất nhiều, đến nỗi hai nha môn không chỉ không vì vậy tạo thành nhân thủ khẩn trương trái lại còn có chút buông lỏng.

Mỗi khi đến ngày lễ tết, trước cửa chùa miếu vẫn luôn thấy được những quây phát cháo và màn thầu của phú thương hoặc mệnh phụ, hôm nay cũng không ngoại lệ bất quá những khu lều phát chẩn đều được tập

trung lại, có bọn nha dịch giám sát, tất cả mọi người đều thành thành thật thật xếp hàng, miễn đi không ít thảm kịch tranh đoạt.

Có nơi để ở, có cơm nóng để ăn, đối với cử chỉ này của triều đình đại đa số người vẫn là cảm kích. Thế nhưng mặc kệ là động thái nào đều sẽ chạm đến lợi ích của một số người, luôn sẽ có người bất mãn, vậy nên mỗi lần Dận Tộ ghé qua đều có thể nghe được thanh âm hùng hùng hổ hổ, y chỉ là xem như không nghe thấy mà thôi.

Chỉ là lúc này, tiếng chửi bậy hung ác và thanh âm khóc lóc yếu ớt kêu đao trong phòng truyền đến lại khiến Dận Tộ vô pháp ngồi xem.

“Đây là thứ ân nhân ban cho ca ca, người không thể lấy đi... Trả lại cho ta... Trả lại cho ta ô ô...”

“Tiểu nha đầu lừa gạt, đã trộm đồ của lão tử còn nói dối, không đánh chết liền tính tiện nghi người! Lại dám dây dưa lão tử, có tin lão tử bán người vào kỹ viện không!”

“Đây không phải của người, đây là của ca ca ta, người trả lại cho ta... trả lại cho ta... Ôi...”

“Mẹ nó, muốn chết a!”

“Người không thể đi, không thể đi...”

Dận Tộ giơ chân đá văng cửa, ánh dương thoáng cái chiếu vào trong nhà ngẫm âm u chật hẹp, lộ ra hai thân ảnh đang dây dưa.

Nam nhân trung niên cao lớn trong tay cầm một cái noãn lò khéo léo lả lướt đang hung hăng đâm đá tiểu cô nương dưới chân mình, tiểu cô nương kia thoát nhìn mới bảy tám tuổi tuy rằng bị đá đến liên tục kêu đau vẫn vững vàng ôm lấy chân hắn, chết sống không chịu buông tay.

Cửa bị đá văng ra, nam nhân bị làm cho hoảng sợ, dừng động tác nhìn ra phía ngoài, chờ thấy rõ dáng dấp của Dận Tộ lập tức nuốt những lời mắng chửi ngược vào trong.

Nữ hài cảm nhận được cơn mưa đầm đá của nam nhân đã đình chỉ, cũng mở to đôi mắt đầm lệ nhìn ra cửa.

Dận Tộ mặc một thân áo choàng tuyết trắng, nghịch quang đứng trước cửa, cho người ta cảm giác chính thiếu niên tuấn mỹ tinh xảo kia đã mang ánh dương quang vào thế giới này, chói lóa đến không dám mở mắt.

Dận Tộ đảo mắt qua hai người bọn họ, lại lạnh lùng nhìn đám đông đang sưởi ấm trong nhà hầm, chậm rãi xoay người rời đi.

“Triệu tập mọi người lại.”

“Dạ.”

Sai dịch Thuận Thiên phủ gõ la thông tri, người của Binh bộ thì trực tiếp tuốt đao đi vào đem người trong nhà ném ra, thị vệ bên cạnh Dận Tộ vẫn canh giữ bên cạnh y không nhúc nhích.

Một khắc sau, tất cả người trong khu nhà hầm đều đã ra ngoài, ngay cả lão nhân hành động bất tiện và hài tử hoặc được công hoặc được ôm đều tập trung đến trước bãi đất trống mà Dận Tộ đang đứng.

Đoàn người tự động chia làm hai nhóm, một nhóm là số đông, quần áo tả tơi, trên người bẩn thỉu vô cùng, ước chừng là đám khất cái trên đường phố. Nhóm còn lại diện mục ngăn nắp sạch sẽ, có gia có khẩu, hẳn là những cư dân không ở nổi trong thành.

Nam nhân trung niên và tiểu nữ hài bị đẩy tới phía trước, trong tay nam nhân còn giữ noãn lô.

Dận Tộ nhìn về phía nam nhân, nhàn nhạt hỏi: “Cái noãn lô này là của ai?”

Nam nhân cong thắt lưng, cười nhỉnh nọt nói: “Đây là vật nhiều năm trước có một thiện nhân đưa cho tiểu nhân, tiểu nhân cảm kích ân đức nên vẫn luyện tiếc không dùng nó đổi thức ăn, nào ngờ lại bị nha đầu này trộm đi...”

“Người gạt người!” Tiểu nữ hài lớn tiếng nói: “Đây là ân nhân tặng cho ca ca ta, không phải của người!”

Nam nhân biến sắc, vốn định quát một cái tát tới cũng may còn nhớ đây là nơi nào, lập tức thu tay về, mỉa mai nói: “Quan gia ngài đừng nghe tiểu nha đầu này, nàng chính là một kẻ trộm cắp, cũng không biết đã trộm bao nhiêu thứ của chúng tiểu nhân...”

Vượng Tài hừ lạnh một tiếng, ngắt lời nói: “Người có biết những thứ nha nội tạo hàng năm đều có bản vẽ mới? Đồ đặc chủ tử chúng ta vừa đưa ra hôm kia quay đầu đã thành của người, đúng là bản lĩnh thật lớn.”

Nam nhân thần sắc đại biến: “A? Tiểu... tiểu nhân nhớ nhầm, thứ này là tiểu nhân vừa nhặt được trên đường...”

Dận Tộ cũng không thèm nhìn đến gã, thản nhiên nói: “Đánh gãy chân gã.”

Thị vệ bên cạnh Dận Tộ lập tức tiến lên hai người, lưu loát một đá ép gã nam nhân đang van xin tha thứ kia nằm sấp xuống đất, tiếp theo một chớp mắt, hai cái chân đồng loạt đập xuống bấp chân của gã, thanh âm xương cốt gãy lìa vang lên, sau đó là tiếng kêu như giết lợn của nam nhân.

Dận Tộ thản nhiên nói: “Bắt hẩn câm miệng.”

Thị vệ bên trái không rên một tiếng, nhấc chân lần nữa dẫm lên cổ gã ta, tiếng kêu gào lập tức ngừng lại, chỉ có thân thể không ngừng run rẩy biểu hiện gã vẫn còn sống.

Thị vệ bên phải lui lại vài bước, mặt không đổi sắc trở về vị trí, phảng phất chuyện vừa phát sinh không liên quan gì đến hẩn.

Thủ đoạn thiết huyết của Dận Tộ chấn nhiếp ọi người, bao gồm cả nha sai chung quanh đều lặng lẽ nuốt nước bọt một cái, những người nguyên bản còn xì xào oán trách lập tức câm như hến.

Dận Tộ cũng hơi sững sờ, lần này những thị vệ Hoàng a mã phải cho y quả thực chất lượng rất cao nha.

“Lúc nhỏ, Hoàng a mã đã dạy ta Lễ vận đại đồng thiên ,” Dận Tộ bình tĩnh cất tiếng: “Hoàng a mã nói, muốn ‘lão niên có tổng chung, tráng niên có chỗ dùng, ấu có thể trưởng, bệnh quả, côi, độc, phế đều có người nuôi dưỡng’ là việc rất khó, thế nhưng phải cố gắng thực hiện, vậy nên mới có mỗi ngày phát cháo, mới có an bày chỗ ở để các người không đói lạnh mà chết.”

“Trong số các người, có lão không chỗ nào y, có ấu không kẻ nào nuôi cũng có người vì trong nhà gặp tai họa trôi giạt khắp nơi... Triều đình nguyện ý cứu trợ các người, giúp các người vượt qua thời điểm khó khăn lần nữa chờ đón sinh hoạt bình an. Thế nhưng, trong các người cũng có một vài người, có tay có chân thân thể khỏe mạnh, dưới sông có cá không chịu bắt, trên núi có củi không muốn đốt, trong thành có việc không thêm làm, chỉ muốn giơ tay đòi người ăn uống! Ham ăn biếng làm cũng không thể xấu hổ ngược lại còn nói cái gì, đã quen ăn mày ba năm, cho một Hoàng đế cũng không đổi.”

“Người bực này, đối với Đại Thanh ta mà nói bắt quá chỉ là cây cỏ sâu mọt, vô dụng với quốc gia, chẳng ích cho bách tính, chết một người ít một người!” Dận Tộ chậm rãi đi tới trước mặt nam nhân, cúi đầu nhìn gã, nói: “Loại người như người, dung bọn người sống đã là ân đức lớn nhất, thế nhưng nếu người đã nguyện ý dựa vào sự thương hại của kẻ khác mà sống, như vậy cũng chỉ có thể cúi đầu như một con chó hoang phủ phục trên mặt đất, quỳ mà sống, nằm mà sống!”

Y ngẩng đầu, nhìn về phía đám người trước mặt, thản nhiên nói: “Từ hôm nay, ở đây nếu có người ý mạnh hiếp yếu, khi dễ lão ấu, vươn tay cường đoạt, đánh chết bất luận tội.”

Sai dịch xung quanh nhất tề xác nhận.

Dận Tộ dừng một chút, lại nói: “Còn có một chuyện, kể từ hôm nay, trong nhà ngầm không được tùy ý nhóm lửa, bằng không đuổi ra khỏi đây, vĩnh viễn không thể tiến vào.”

Lời này vừa ra, khắp nơi lập tức vang lên từng trận kinh hô, loại khí trời này không cho nhóm lửa, đây không phải là muốn người chết công sao?

Dận Tộ nói: “Trong nhà ngầm không có giường chiếu, đại thể đều dùng rơm rạ phủ đất nghỉ ngơi, trên đầu cũng là trãi rơm và cành khô, cực kỳ dễ cháy. Nhà ngầm chỉ có một cửa, nếu không cẩn thận bắt lửa, dưới sự tàn sát bừa bãi của hỏa quang không phân phương hướng, bao nhiêu người có thể trốn được? Hơn nữa cự ly giữa mỗi nhà ngầm lại gần như vậy, một nhà cháy, có gió lớn thổi qua liền thành tai họa liên miên.”

Trong đám người có một lão giả đánh bạo nói: “Đạo lý này chúng ta đều hiểu, thế nhưng nếu không nhóm lửa chẳng phải sẽ chết công?”

Dận Tộ nói: “Ta biết, vậy nên ta triệu tập các người lại đây chính là vì muốn dạy các người dựng tường sưởi, những kẻ hành động bất tiện, tuổi tác quá nhỏ có thể về trước...”

Dạy dựng tường sưởi bất quá là ý tưởng đột nhiên nảy ra khi Dận Tộ thấy có người nhóm lửa sưởi ấm, nếu không y chỉ cần đưa ra bản vẽ giao cho người dưới là được rồi, cần gì tự mình động thủ?

Đội dạy không sai biệt lắm, sắc trời cũng không còn sớm, Dận Tộ đơn giản cũng không đi xưởng hỏa khí nữa, trực triếp quay người về thành, tiến cung đi tìm Khang Hy thỉnh tội.

Y vừa rồi nhìn rất uy phong, thế nhưng đám người kia nói cho cùng cũng không phải nô tài của y, ngoại trừ Khang Hy có ai lại dám nói những lời như ‘đánh chết bất luận tội chứ’?

Dận Tộ thở phì phò cáo trạng trước mặt Khang Hy: “Đám cầu đồ vật kia quả thực quá khinh người, làm ăn mảy còn dám khi dễ kẻ khác, thậm chí ăn cắp vật của nhi tử, đánh gãy hai chân gã vẫn là nhẹ!”

“Được rồi, ” Khang Hy trợn trắng mắt, đối với cái tiểu thông minh này của y chỉ cười nhạt, nói: “Trẫm còn không hiểu người sao? Đối với đám người đó trẫm cũng là phiền thấu, chết cũng không phải việc gì, bất quá lời của người nói thật không minh bạch. Lúc đầu còn tốt, đợi qua vài ngày chỉ sợ liền thành cái cớ cho đám sai dịch kia khi dễ người lương thiện, đừng không gánh ác danh. Đợi lát nữa trẫm liền truyền khẩu dụ, sau này nếu có tranh chấp phải đưa đến địa phương kiểm tra đối chiếu, có tội xử tử tại chỗ.”

Dận Tộ cười nói: “Tạ ơn hoàng a mã, Hoàng a mã quả nhiên nghĩ chu đáo, đáng vẻ này của nhi tử chỉ có thể dùng để đùa giỡn uy phong.”

Khang Hy lắc đầu bật cười, nói: “Người là kinh nghiệm quá ít, không biết trò gian manh của đám nô tài.”

Lại nhàm chán tán gẫu vài câu, đồng tử Dận Tộ đảo một vòng, nói: “Hoàng a mã, mấy hôm nay hỏa được xưởng cũng đã chế tạo không ít súng kíp, Hoàng a mã ngài cũng chọn vài người đi luyện tập, chờ bọn họ luyện được không tệ chúng ta liền tìm người thử tay có được không?”

Khang Hy nói: “Tìm người nào thử tay? Cáp Nhĩ Đan vừa diệt, các bộ tộc thảo nguyên đều rất an phận, về phần đám loạn đảng linh tinh kia vừa tìm thấy liền đào tẩu, nào cần vận dụng súng kíp?”

Dận Tộ cười hì hì nói: “Không phải vẫn còn Ma Cao sao?”

Khang Hy nhíu: “Ma Cao?”

Dận Tộ nói: “Cạnh giường sao dung kẻ khác ngủ say, phía Ma Cao kia nói thế nào cũng là quốc thổ của Đại Thanh ta đi? Thế nhưng lại bị đám người đó tự xây tường vây, dựng pháo đài thậm chí thiết đặt quan viên riêng, nghiêm nhiên đem Ma Cao trở thành lãnh thổ của mình... Hơn nữa nghe nói Hoàng đế Bồ Đào Nha từ tiền triều đã coi Ma Cao như hành tỉnh hải ngoại của mình rồi!”

“Tuy rằng bọn họ hàng năm đều nộp hai vạn lượng địa tô, thế nhưng nhi tử nghe nói đất của địa chủ có thể cho người khác mượn trồng trọt, không nghe nói lãnh thổ một nước còn có thể cho quốc gia khác mượn làm thuộc địa đâu! A, đúng rồi, nhi tử nhớ Hoàng a mã đã thiết lập hải quan trước Ma Cao mà, chẳng lẽ người cũng cho rằng Ma Cao không phải của chúng ta sao?”

Khang Hy vỗ lên ót của y: “Nói những cuội gì đấy?”

Dận Tộ năn nỉ nói: “Vậy Hoàng a mã để bọn họ đi vui đùa một chút đi, ngoại trừ Ma Cao chúng ta còn tìm được chỗ nào có nhiều súng pháo như vậy để đội súng kíp Đại Thanh thử tay đâu? Nhi tử cũng muốn biết súng kíp mình làm so với bên ngoài rốt cuộc là mạnh hay yếu!”

Khang Hy trừng hấn liếc mắt, nói: “Chiến tranh đấy, hóa ra ngươi cho rằng chỉ là chuyện nhỏ trong nhà sao? Chiến tranh không cần bạc? không cần lương thảo?”

Dận Tộ bĩu môi nói: “Ma Cao rộng cũng chỉ như vậy, phái trên dưới một nghìn người là đủ tiêu diệt, muốn lương thảo làm gì? Về phần bạc, đánh xuống Ma Cao rồi, vật bên trong liền của chúng ta, nhi tử bảo đảm tuyệt đối không lỗ vốn!”

Khang Hy vô lực nhìn y, ngài hoàn toàn không có cách nào với đứa nhi tử không trưởng thành này, một chuyện lớn như chiến tranh lại bị y nói chẳng khác gì ra ngoài đi dạo, cuối cùng còn giống như buôn bán kiếm lời, còn tuyệt đối không lỗ vốn....

Dận Tộ không ngừng cố gắng nói: “Hoàng a mã, đánh đi đánh đi, nếu như ngài quyết định muốn đánh Ma Cao, nhi tử lại đi nghiên cứu một khẩu pháo, so với tử mẫu pháo còn lợi hại hơn, không chừng trực tiếp có thể hù chạy bọn họ!”

“Được rồi được rồi!” Khang Hy bị y phiền đến hết cách: “Dung trầm ngâm lại.”

Chỉ cần chịu ngâm lại là tốt rồi, Dận Tộ mặt mày rạng rỡ, nói: “Nhi tử cũng phải đi nghĩ cách làm ra loại đại pháo lợi hại hơn nữa!”

45. Chương 45

Dận Tộ tìm được cho mình một mục tiêu mới, vậy nên từ hôm đó mỗi ngày đều bưng bưng hứng thú nghiên cứu tạo súng pháo. Trong đầu y có rất nhiều thứ, có thể chậm rãi đào bới.

Vẽ xong bản vẽ, đổ thử khuôn mẫu, trực tiếp dùng nước thép đúc kim loại rồi tiến hành thử nghiệm, Dận Tộ bận đến chân không chạm đất, cuối cùng cũng làm được một ít hàng mẫu trước tết, vội vàng đưa vào cung hiến vật quý cho Khang Hy.

Đại pháo kiểu mới nếu so lực sát thương thì tăng lên không lớn, thế nhưng trên phương diện tầm bắn và độ chính xác lại đề cao rất nhiều, quan trọng nhất là vì vật liệu được cải tiến nên tốc độ bắn đạn và độ duy trì trước khi nòng nóng càng dài ra. Nếu tính tổng quát, phương diện uy lực không chỉ tăng lên gấp ba.

Sau khi thử qua trước mặt Khang Hy, Dận Tộ dương dương đắc ý nói: “Hoàng a mã, đại pháo nhi tử tạo có lợi hại không? Như vậy coi như nhi tử đã tặng ngài hai kiện niên lễ rồi!”

Khang Hy cũng rất thỏa mãn, ừ một tiếng, cười nói: “Trẫm cũng có lễ vật cho ngươi.”

“Thật chứ?”

Dận Tộ rất kinh hỷ, y tuy rằng đã lấy được không biết bao nhiêu thứ tốt từ chỗ của Khang Hy, thế nhưng nếu không phải là do bản thân y đòi lấy thì là do Khang Hy tiện tay ban cho, có thể gọi là lễ vật đây vẫn là món đầu tiên!

Khang Hy hơi gật đầu, Lương Cửu Công bưng cái khay đến dâng trước mặt Dận Tộ, Dận Tộ vừa thấy liền cảm thấy tờ giấy trên khay rất quen mắt, vừa cầm lên nhìn, quả nhiên chính là khế đất.

Dận Tộ lập tức ỉu xiu: Thế nào ngay cả Hoàng a mã cũng thích tặng khế đất cho y chứ? Y cần nhiều như vậy làm gì? Thứ này cũng có thể xem như lễ vật sao? Quá mức có lệ rồi!

Lương Cửu Công thấy vậy liền hẩn giọng một cái, nhắc nhở: “Lục a ca, người nhìn kỹ chút đi.”

Khế đất thì có cái gì đáng nhìn? Tên người sở hữu là Ái Tân Giác La Dận Tộ, địa điểm ở Quảng Đông phủ Quảng Châu tỉnh Hương Sơn... Đây là nơi nào? Quảng Châu? Quảng Châu!

Dận Tộ há hốc mồm, Lương Cửu Công nhìn y mỉm cười gật đầu.

Dận Tộ mất nửa ngày mới khôi phục tinh thần, chỉ cảm thấy đầu giống như bị đánh một gậy, tức giận: “Hoàng a mã, ngài không phải nói cần suy nghĩ một chút sao?”

Khang Hy rất hài lòng với biểu tình thời khắc này của nhi tử, thân nhiên nói: “Trẫm nghĩ xong rồi a. Vốn

chỉ là một nơi không quá quan trọng, cho bọn họ cũng không có gì, ai bảo Lão Lục của trăm nhìn bọn họ không vừa mắt chứ? Đánh thì đánh thôi!”

“Lúc này mới qua mấy ngày đâu!” Dận Tộ buồn bực không thôi, súng đại bác y cũng đúc ra rồi!

Khang Hy nói: “Chỗ lớn bằng bàn tay như vậy, nếu đã muốn đánh liền trực tiếp đánh là được. Chẳng lẽ còn muốn điểm binh tế cờ sao?”

Dận Tộ vẻ mặt đưa đám nói: “Thế nhưng nhi tử còn định xem náo nhiệt đâu, hơn nữa đại pháo cũng làm không công...”

Hoàng a mã, người hung tàn như vậy thực sự được chứ?

Khang Hy xoa đầu y an ủi: “Lần sau dùng cũng vậy thôi mà.”

“Lại không thể nhìn xem súng có đủ lợi hại không...”

“Rất lợi hại, ” Khang Hy nói: “Bọn họ hoàn toàn không có sức đánh trả.”

Dận Tộ vẫn là rất không vui vẻ, thật giống như y đã xắn tay áo lên, làm nóng người xong hết, đang chuẩn bị cùng đối phương đánh một trận lớn thì lão cha của y lại xuất hiện, tiện tay tát một cái đem người đánh bay.

Đã nói đánh một trận lớn mà? Đã nói cải biến lịch sử mà?

Cái này quá mức khó chịu rồi có được không!

Đến tối, Dận Tộ biết được toàn bộ quá trình từ miệng Dận Chân.

Đầu tiên là quan viên địa phương nhận được ý chỉ của Khang Hy, muốn chinh đồn đám người nước ngoài tại Ma Cao, tất cả những người nước ngoài đều cần đăng ký thân phận với nha môn, tài sản cũng đưa vào danh sách, còn người có thể lựa chọn rời khỏi hoặc lưu lại trong vòng giám thị. Phòng ốc, cửa hàng, đất đai sẽ do quan phủ thu hồi, lại lục soát những thứ phạm cấm như súng kíp đại pháo gì gì đó.

Sau khi quan viên địa phương tuyên đọc chỉ lệnh, cũng không quần bọn họ phản ứng thế nào, chỉ hạ lệnh trong vòng ba ngày phải đến nha môn báo danh liền phải nộp nộp rồi đi.

Lúc ban đầu, đám người ở Ma Cao vẫn dùng thủ đoạn hối lộ và giao thiệp, người Bồ Đào Nha tự nhận hiểu rõ tác phong của đám quan viên kia, cho rằng chỉ là một thủ đoạn vớt tiền mới, cũng cho rằng ở Đại Thanh không có chuyện gì là tiền không giải quyết được, vậy nên cả đám người liền đưa một số tiền lớn

đến chỗ quan phủ. Nhóm quan viên không rên một tiếng lập tức liền thu, bọn họ vừa khinh bỉ lại cao hứng —— lần này chính là lấy tiền lại không cần làm việc nha!

Vậy nên đám người ngoại quốc kia an tâm trở về chỗ ở, cần làm gì thì làm nấy, nào ngờ hết thời hạn ba ngày, tướng quân của Đại Thanh liền dẫn theo quân đội ở bên ngoài tuyên đọc cái gì ‘Vi phạm thánh chỉ, giết bất luận tội’, sau đó vung tay lên, đội ngũ súng kíp liền xông vào.

Người Bồ Đào Nha ở Ma Cao hầu như ai nấy đều có súng kíp, thế nhưng mỗi phát bắn xong đều phải nạp đạn lại, làm sao có thể là đối thủ của loại súng mới có thể bắn liên hai mươi phát chứ? Chính như Khang Hy đã nói, hoàn toàn không có sức đánh trả.

Vậy nên những người có can đảm phản kháng rất nhanh đã bị đánh gục hoặc bắt giữ, quá trình cơ hồ có thể gọi là đơn phương tàn sát này kéo dài chỉ vỏn vẹn nửa canh giờ liền kết thúc, người Bồ Đào Nha không kịp đề phòng thậm chí ngay cả một phát đại bác cũng không kịp bắn ra đã bị tiêu diệt, hơn nữa còn là danh chính ngôn thuận tận diệt.

Dận Tộ ghé vào bàn chơi đùa cùng chung trà: Thật là không hứng thú gì.

Dận Chân đoạt lấy chung trà khỏi tay y, lại rót một chung trà nóng trả về, nói: “Vì sao lại muốn đánh Ma Cao?”

“Bởi vì bọn họ là kẻ xâm lược a!” Lý do Dận Tộ đã nghĩ xong từ sớm: “Bắt đầu từ hai trăm năm trước, người Bồ Đào Nha đã từng bước mở rộng về phía này, đảo Goa, Mozambique, Melaka, Daman[1]... đều lục tục bị bọn họ chiếm lĩnh. Bọn họ cũng rắp tâm chiếm lĩnh quốc thổ của chúng ta, thậm chí từng phái hạm đội trực tiếp xâm lấn, sau khi bị quân đội Minh triều đánh bại trực xuất lại hối lộ quan viên, mượn cơ muốn trao đổi hàng hóa tiến nhập Ma Cao, sau đó chưa từng trả lại.”

“Nếu thật sự muốn đến buôn bán thì nên có bộ dạng của người buôn bán, thế nhưng bọn họ ở chỗ của chúng ta đúc pháo, tạo thuyền, sản xuất quân giới hỏa dược. Đây là chuyện thương nhân theo khuôn phép sẽ làm sao?”

“Ở quốc gia của bọn họ, phần lớn mọi người đều cho rằng mình có quyền chiếm lấy đất đai và tài sản của đám người man di dị giáo làm của riêng, không cần bận tâm đến cảm thụ của những dân tộc khác. Tứ ca, loại tư tưởng xâm lược này đã khắc vào trong xương cốt bọn họ, đừng nhìn bọn họ hiện tại thành thành thật thật, chỉ cần có ngày Đại Thanh suy thoái bọn họ nhất định sẽ lập tức đảo khách thành chủ, hung hăng cắn chúng ta một ngụm. Loại người như vậy, làm sao có thể đặt ở trước cửa nhà của chúng ta?”

Dận Chân than thở: “Lão Lục, ta không bằng người.”

Hắn tự nhận bản thân cũng là một minh quân, thế nhưng hiện tại nghĩ lại chế độ bế quan tỏa cảng quả thực sai lầm vô cùng, thậm chí đồng thời với bế quan tỏa cảng hắn còn đặt một con rắn độc trong nội bộ, cuối cùng kết quả còn không phải như Dận Tộ nói sao? Bị hung hăng cắn một ngụm.

Dận Tộ cũng chỉ là xong chuyện Gia Cát Lượng, nếu không phải đã biết tình hình phát sinh trong tương lai quá rõ ràng, y vô luận như thế nào cũng sẽ không cổ động Khang Hy hạ thủ giết người với đám Bồ Đào Nha hiện tại trông có vẻ rất khôn phép kia.

Cười cười nói: “Tứ ca đừng mắng ta quá mức tàn ác là được.”

Lại cười nói: “Hiện tại Hoàng a mã đã ban Ma Cao cho ta, cũng không thể để lãng phí như vậy. Đợi lúc nào ta rảnh rồi sẽ qua đó dạo một vòng, đem xương đóng tàu và sơn đúc pháo tiếp thu lại, sau đó xây dựng một bến cảng thật to chuyên đào tiền của người Tây Dương.”

Lại vỗ trán một cái, muốn xây bến cảng làm sao có thể quên cái thần khí xi măng kia chứ? Phải nhanh chóng đem thứ kia ra mới được nha!

Lò cao và lò quay đã vận hành nhiều ngày như vậy cũng không thấy vấn đề lớn gì, cũng nên bắt đầu mở rộng ứng dụng, không thể cứ để đó chế tạo vũ khí đi?

Kế hoạch của Dận Tộ là rất tốt, thế nhưng muốn thực hiện lại vô cùng khó khăn, bởi vì mắt thấy đã sắp đến năm mới rồi.

Từ lúc đi tới thế giới này, Dận Tộ ghét nhất là ngày tết, hết cách rồi, Hoàng gia nhiều quy củ nha, dập đầu không xong, rượu uống không hết.

Khó khăn lắm mới qua được cái tết nguyên đán, hao tổn thật nhiều tiền mừng tuổi, Dận Tộ vừa cho rằng có thể thở phào một cái, Khang Hy lại ban bố chiếu chỉ nam tuần.

Nhân Hoàng Hà và Hoài Thủy mấy năm nay vỡ đê liên tục, một mảnh hạ lưu liên tục ngập úng, mặc dù đã tiêu hao mấy trăm vạn lượng ngân khố vẫn không thấy hiệu quả, vậy nên Khang Hy liền quyết định tự mình kiểm tra hà đạo, chỉ thị phương lược, còn thuận tiện tuần du Giang Chiết, xét lại trị an bách tính.

Khang Hy còn trực tiếp hạ chỉ các bộ, tất cả cung cấp đều do trong kinh chuẩn bị, không được quấy rầy dân gian.

Ngày hai tháng ba, khởi hành nam tuần, Nhân Hiến Thái Hậu bạn giá, các a ca Dận Nhưng, Dận Tộ, Dận Đề, Dận Tự, Dận Tường, Dận Trinh tùy giá, Tam a ca Dận Chỉ và Tứ a ca Dận Chân tọa trấn kinh sư.

Mặc dù Khang Hy đã đáp ứng lần này sẽ dẫn Đức phi theo, thế nhưng Đức phi lại bị tiểu tử nhà Dận Chân bó tay bó chân, bộ dạng hoàn toàn chính là chỉ cần tôn tử vạn sự đầy đủ, nơi nào cũng không chịu đi. Dận Tộ tự nhiên không miễn cưỡng nàng, cùng Khang Hy nói một đồng lời tốt đẹp mới hủy bỏ xong ước định trước đó.

Lúc lên đường, Dận Tộ vốn không quá tình nguyện lại cao hứng dạt dào, bởi vì lần này rốt cục không cần ngồi mã xa nữa mà sửa thành ngồi thuyền.

Không một mồi không dẫn xóc, nhiều lắm chỉ là có chút say sòng, ngồi hai ngày có thể làm quen —— đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Dận Tộ, về phần Dận Trinh đã sớm nôn đến đất trời đen kịt, ngay cả Thái hậu và Thái tử đều không quá thích ứng.

Mười bảy tháng hai.

Dận Tộ là người đầu tiên nhảy xuống thuyền, sau đó xoay người muốn đỡ Lý Quang Địa, Lý Quang Địa vội nói không dám, thế nhưng lão đã lớn tuổi, tay chân không lanh lẹ, lúc này người đã lên bờ chỉ có một mình Dận Tộ. Dận Tộ nói: “Lý đại nhân tính tuổi tác là trưởng bối của Dận Tộ, mấy hôm nay lại cực nhọc vất vả, để ta dìu một chút lại có gì không dám? Nếu Lý đại nhân khách khí Dận Tộ cũng phải tự trách —— nguyên bản ta không nên là người đầu tiên rời thuyền.”

Y là người thứ nhất xuống thuyền, nếu để Lý Quang Địa lại cho thì vệ dìu đỡ liền có vẻ quá mức kiêu ngạo.

Lý Quang Địa ha ha cười một chút, mượn sức vào tay Dận Tộ đi vài bước, nói: “Hòa Quận vương tính tình như danh, hạ quan liền không khách khí.”

Dận Tộ cười cười, lại nhìn quanh một vòng: “Cư nhiên không ai tới đón, chẳng lẽ chúng ta đến sớm. Hoàng a mã lại có chuyện gì trì hoãn sao?”

Gọi một người tới phân phó: “Đi dịch quán và nha môn hỏi thăm một chút xem Thánh giá đã đến chưa.”

Lý Quang Địa kinh ngạc liếc nhìn y, đều nghe nói vị gia này được sủng ái, hôm nay rốt cuộc tận mắt chứng kiến. Đem việc Vạn tuế gia phải phái người tới đón nói được đương nhiên như vậy, có thể thấy được Vạn tuế gia ngày thường quả nhiên sủng người này đến lợi hại.

Dận Tộ không hề tự giác phạm sào: “Chẳng lẽ phải tự đi đến đó? Xe ngựa thuê ở bến tàu Lý đại nhân có thể ngồi quen chứ?”

Lý Quang Địa gần như muốn trợn trắng, rốt cuộc là ai ngồi không quen hử!

Đang nói chuyện, từ xa có một con ngựa tuyết trần mà đến, vừa thấy Dận Tộ liền quỳ mọp xuống, nói: “Thuộc hạ phụng mệnh tới đón Hòa Quận vương đến dịch quán kiến giá. Vạn tuế gia sợ Hòa Quận vương chờ đợi sốt ruột liền phái thuộc hạ trước kỳ mã đón tiếp, xa giá đang theo phía sau, chốc lát sẽ đến.”

Dận Tộ ừ một tiếng rồi miễn lễ cho hắn, nói: “Ẩn hành trình Hoàng a mã hẳn cũng vừa đến mới đúng, bên kia có chuyện gì trì hoãn chẳng?”

Người nọ trả lời: “Thái tử diện hạ hôm kia nhiễm phong hàn, sốt cao không ngừng, vậy nên trên đường

dừng thuyền trì hoãn một ngày.”

Dận Tộ hỏi: “Hôm nay Thái tử có tốt hơn?”

Người nọ lắc đầu: “Thuộc hạ không rõ, chỉ nghe nói đã lui sốt.”

Dận Tộ lại hỏi tình huống mấy hôm nay của Khang Hy và mấy huynh đệ, thấy mã xa đến Dận Tộ liền cùng Lý Quang Địa lên xe, đi dịch quán kiến giá.

Đến nơi, Khang Hy đang trò chuyện cùng Vu Thành Long, thấy hai người đến liền cười nói: “Lý ái khanh, Lão Lục không làm người thêm phiền đi?”

Lý Quang Địa nói: “Lời này của Vạn tuế gia thực sự khiến vi thần xấu hổ, phải nói có Hòa Quận vương đi cùng vi thần được lợi không ít.”

Khang Hy cười nói: “Người nha, không cần nói tốt cho y, nhi tử của trẫm tự trẫm biết, thích nhất là không làm việc đảng hoàng.”

Lại ngoắc Dận Tộ qua, nói: “Trẫm đã bảo người chuẩn bị hoa mai tô người thích ăn nhất, còn ép chút nước chanh, trước hết uống chút ít. Đến tối có lẩu thịt dê mà người thích —— mới mấy ngày không gặp, trẫm thấy người lại gầy.”

Dận Tộ lập tức đến ngồi bên cạnh ngài, trước uống một hộp nước chanh sau lại cắn một miếng hoa mai tô, nói: “Hoàng a mã ngài lúc nào cũng thấy nhi tử gầy, nếu thật sự như ngài đã nói, nhi tử từ sớm chỉ còn lại một bộ xương cốt. Ấy da, lẩu dê là cay sao?”

“Cay, cay!” Khang Hy bắt đắc dĩ nói: “Cũng không cái bệnh thích ăn cay này của người là từ đâu có.”

Dận Tộ cười hì hì nói: “Ngạch nương hoàn toàn không thích cay, nếu như Hoàng a mã ngày cũng không thích, nhi tử liền chỉ có thể là nhạt được rồi!”

Khang Hy hừ lạnh nói: “Nếu thực sự là nhạt được, trẫm nhất định trả về chỗ cũ! Trẫm có bao nhiêu nhi tử, chẳng ai không nghe lời như người cả!”

Dận Tộ bất mãn nói: “Hoàng a mã nói như vậy thật sự khiến nhi tử thương tâm.”

Trên mặt nào có nửa điểm thương tâm, bộ dạng ăn uống kia không biết có bao nhiêu vui mừng.

Khang Hy liền không để ý đến y nữa, quay nhìn Lý Quang Địa hỏi: “Lần này đi dò xét Chương thủy và Hô Đà thủy có thu hoạch gì không?”

Lý Quang Địa nhìn thoáng qua Dân Tộ, Dân Tộ cười cười không nói, Lý Quang Địa liền biết người này không muốn tranh công với mình liền đem dư đồ chỉ dăng lên, nói: “Thần và Hòa Quận vương theo dòng chảy cũ của Chương thủy đạo qua một lần, cảm thấy cách nạo vét thế nào là hợp lý, có thể đưa vào dùng.”

Lão lại chỉ vào một đạo hồng tuyến, nói: “Chỉ cần đào một đường dẫn nước ngang qua Vĩnh Thanh, Uyển Bình, Lương Hương, Cổ An, Cao Dương, Hiển Huyền đưa nước Chương thủy nhập vào Vận hà, Chương thủy chi hoạn có thể hóa giải. Trước đó Hòa Quận vương đã tính toán qua, Vận hà có thể dung nạp đủ thủy lượng, không cần lại khai một đường sông khác.”

Sau đó lại lấy một xấp giấy ra khỏi ngực, nói: “Đây là bản vẽ suốt hành trình của Hòa Quận vương cùng với công thức tính toán, xin Vạn tuế gia ngự lãm.”

Khang Hy ừ một tiếng, nói: “Cứ để đó đi, trăm sẽ xem sau. Lão Lục làm việc gì cũng không giỏi, chỉ có tính toán là không tệ lắm, trên phương diện này trăm đối với y cực kỳ yên tâm.”

Lại nói: “Nếu đã tìm được biện pháp việc này liền không thể chậm trễ, mau phái người đi làm. Trong quá trình nếu có xâm chiếm điền địa của bách tính nhất định trình báo lên, có thể dùng miễn giảm thuế khóa hoặc ruộng tốt để bồi thường.”

Lý Quang Địa ứng tiếng, đang định lui ra lại nghe Dân Tộ mở miệng nói: “Hoàng a mã, nhi tử điều không phải vừa tạo mấy khẩu đại pháo sao? Hơn nữa lúc trước chúng ta cũng không thiếu Hồng y đại pháo, Thần võ đại pháo gì đó, hiện tại bọn chúng nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng đem đi trị thủy! Nhi tử thấy trên đường đi có rất nhiều nơi phải đào núi lấy đá, dùng đại pháo chỉ cần một pháo liền nổ xong, nếu dùng cái cuộc không biết phải đào đến năm tháng nào đâu!”

Đại pháo trị thủy?

Lý Quang Địa, Vu Thành Long hai mặt nhìn nhau: Như vậy cũng có thể?

Khang Hy hơi trầm ngâm một chút, gật đầu nói: “Đúng. Bất quá pháo người tạo đừng chạm tới, điều mấy khẩu Hồng y đại pháo đi là được rồi.”

Dân Tộ có vẻ tán thành.

Khang Hy lại lệnh đám người Lý Quang Địa lui ra, đứng lên nói: “Lão Lục, nếu đã trở về liền bồi trăm đi thăm Thái tử đi, hắn cũng bệnh được mấy ngày rồi.”

Dân Tộ gật đầu xác nhận, theo đuôi đi ra ngoài.

Thái tử bị bệnh, y vừa là thần tử lại là đệ đệ, không đến nhìn qua khó tránh khỏi bị người đàm tiếu, nếu thật sự đi thăm lại không biết cần dùng về mặt gì đến đối mặt hắn, đi cùng Khang Hy một chuyến ngược lại bớt việc hơn nhiều.

Khang Hy chợt hỏi: “Kế tiếp người vẫn muốn ngồi thuyền hay đi xe?”

Dận Tộ sững sốt: “Làm sao vậy?”

Khang Hy nói: “Nếu người thích ngồi xe liền đồng hành cùng Thái hậu, từ đường bộ đi Chiết Giang trước. Nếu thích ngồi thuyền liền cùng trăm kiểm duyệt đề Hoàng Hà.”

“Phải tách ra sao?”

Khang Hy thần nhiên nói: “Thái tử bị bệnh, tuy rằng đã lui sốt nhưng vừa lên thuyền liền nôn ọe không ngừng, cơm nước không vào. Vừa vặn Thái hậu nương nương cũng không quen ngồi thuyền, Dận Trinh say tàu cũng không dậy nổi, vậy nên trăm liền an bày bọn họ đi đường bộ.”

Dận Tộ cười nói: “Nhi tử ngồi thuyền, có nhi tử giúp đỡ Hoàng a mã viết viết tính tính, Hoàng a mã cũng đỡ phí tinh thần.”

Khang Hy gật đầu mỉm cười, ngài làm sao không biết đứa nhi tử này sẽ chọn thế nào, bất quá chỉ hỏi một câu mà thôi.

1/ đảo Goa, Mozambique, Melaka, Daman: Đây là địa danh của các thuộc địa Bồ Đào Nha vào thời đó, mình sợ để tên phiên âm kiểu Mã Lợi Giáp, A Quả Tử mọi người nhìn không khái niệm được nên đổi thành như vậy, nhưng nếu các bạn cảm thấy để phiên âm tốt hơn hãy comment lại, mình sẽ sửa theo ý kiến số đông. Vị trí lần lượt của những địa danh như sau:

Đảo Goa (hay còn gọi là Goam, Cổ Á): Goa là một tiểu bang của Ấn Độ nằm ở vùng duyên hải tên Konkan tại miền Tây Ấn Độ. Nó tiếp giáp với Maharashtra về phía bắc và Karnataka về phía đông và nam, với biển Ả Rập về phía tây. Người Bồ Đào Nha đã đặt chân đến đây lần đầu vào thế kỷ 16 như những nhà buôn rồi không lâu sau đó xâm chiếm nơi đây. Goa là một tỉnh cũ của Bồ Đào Nha; lãnh thổ hải ngoại quản lý bởi Ấn Độ thuộc Bồ Đào Nha, tồn tại trong 450 năm, cho đến khi được sát nhập vào Ấn Độ năm 1961

Mozambique: Tên chính thức là Cộng hòa Mozambique, là một quốc gia ở đông nam châu Phi, giáp với Ấn Độ Dương về phía đông, Tanzania về phía bắc, Malawi và Zambia về phía tây bắc, Zimbabwe về phía tây, Swaziland và Nam Phi về phía tây nam. Vasco da Gama đã đến đây năm 1498 và quốc gia này đã bị Bồ Đào Nha chiếm làm thuộc địa năm 1505. Đến năm 1510, người Bồ Đào Nha đã kiểm soát hết các vương quốc Hồi giáo Ả Rập ở bờ đông châu Phi. Mozambique độc lập khỏi Bồ Đào Nha ngày 25 tháng 6 năm 1975 nhưng mãi đến tháng 10 năm 1994, cuộc tổng tuyển cử đa đảng đầu tiên ở nước này mới được tổ chức, và đến ngày 9 tháng 12 năm 1994, Tổng thống J.A.Chissano tuyên thệ nhậm chức và thành lập Chính phủ đoàn kết, hòa hợp dân tộc.

Melaka (tiếng Anh: Malacca, phiên âm thường thấy: Mã Lục Giáp), biệt danh Bang Lịch sử và Negeri

Bersejarah bởi cư dân địa phương, là bang nhỏ thứ ba của Malaysia, sau Perlis và Penang. Nó giáp với Negeri Sembilan phía bắc và Johor phía nam. Nơi này đã từng là thuộc địa của Bồ Đào Nha suốt 130 năm (1511–1641).

Daman: Là một lãnh thổ liên bang của Ấn Độ. Cách nay 450 năm trước, vùng đất bao quanh bờ biển của Daman và Diu ven biển Ả Rập là một phần của Ấn Độ thuộc Bồ Đào Nha, cùng với Goa, Dadra và Nagar Haveli. Goa, Daman và Diu được sáp nhập vào Cộng hòa Ấn Độ vào ngày 19 tháng 12 năm 1961 bởi hành động quân sự; Bồ Đào Nha không công nhận việc Ấn Độ sáp nhập các lãnh thổ này cho đến năm 1974. Goa, Daman, và Diu được quản lý như một lãnh thổ liên bang duy nhất cho đến năm 1987, khi Goa giành được cương vị là bang, Daman và Diu trở thành một lãnh thổ liên bang riêng, mỗi vùng đất cấu thành là một trong hai quận của lãnh thổ liên bang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuyen-chi-dan-to-dai-thanh-de-nhat-hoan-kho>